

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

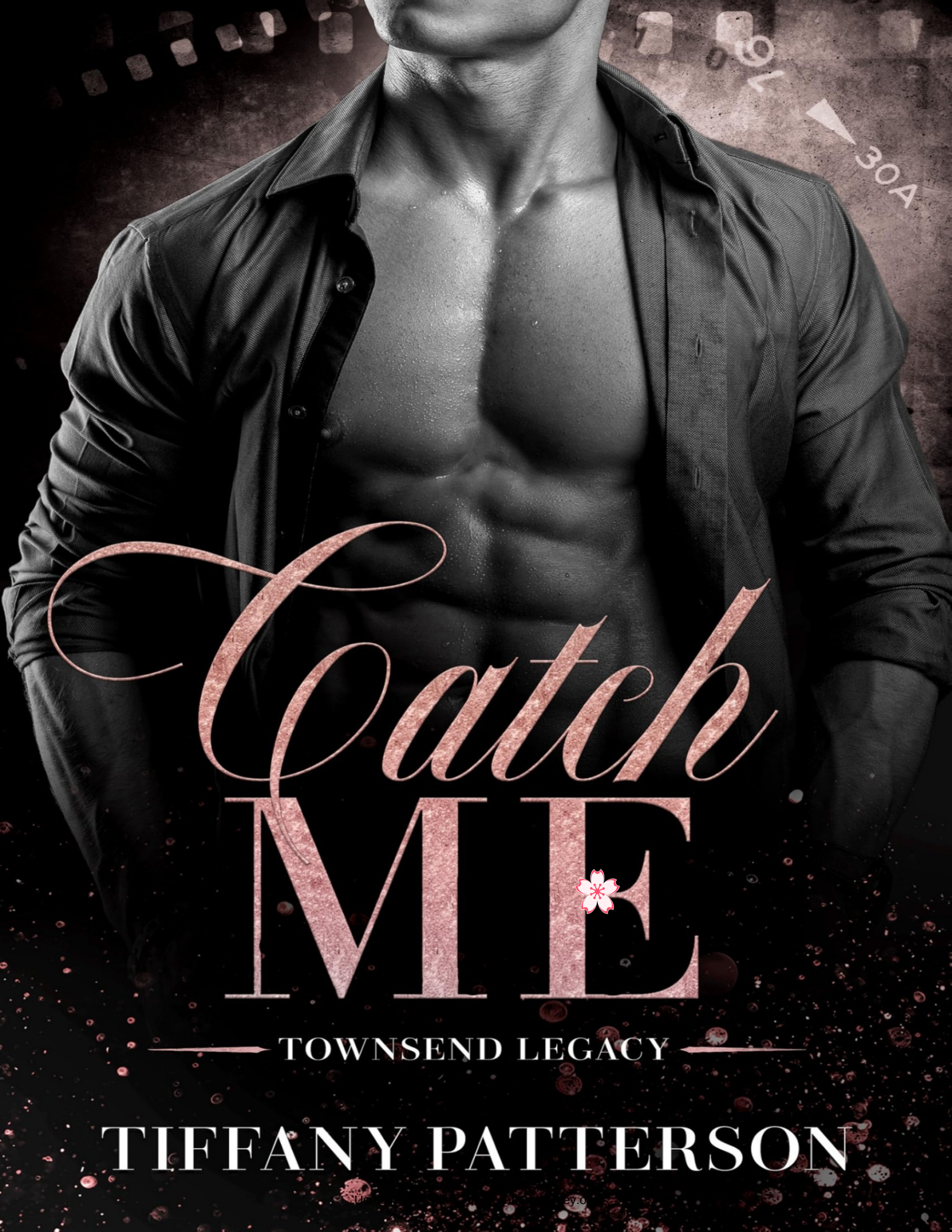
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Catch **ME**

— TOWNSEND LEGACY —

TIFFANY PATTERSON

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Beni Yakala

TIFFANY PATTERSON

Telif hakkı © 2025 Tiffany Patterson Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>
<u>Bölüm 35</u>
<u>Bölüm 36</u>
<u>Bölüm 37</u>
<u>Bölüm 38</u>
<u>Bölüm 39</u>
<u>Bölüm 40</u>
<u>Bölüm 41</u>

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47 Epilog](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Tiffany Patterson](#)

[Townsend'ın Diğer Eserleri](#)

[Miras Serisi Siyah Burlesk](#)

[Serisi Sonsuza Dek Serisi](#)

[Güvenli Alan Serisi](#)

[Kurtarma Dörtlü](#)

[Serisi Seriler Dışı](#)

[Eserler](#)

[Tiffany Patterson Web Sitesi Özel Ürünleri](#)

[Teksas'ın Townsend'ları Serisi](#)

[Gece Kurtları Serisi](#)

[A**hole Kulübü Serisi \(İşbirliği\)](#)

BÖLÜM 1

Ivy

"Bu yeni işte çok başarılı olacaksın. Bunu hak ediyorsun!" en iyi arkadaşım Mya, bardağını benimkine çarpmadan önce böyle diyor.

Mide kaslarım gerilir, ama gülümserim ve kadeh tokuşturmayı bitirmek için limonlu içkimin bir yudumunu içerim.

Los Angeles'ın kalbinde, yeni ama popüler bir kulüp olan *Vibrations*'dayız. Mya, yeni işimi kutlamak için buraya gelmemizde ısrar etti. Mya'nın junior avukat olarak çalıştığı eğlence hukuku firması, kulübün sahiplerinden birini temsil ediyor ve InTuition Pictures'da işe girdiğimi duyduğum anda bizi bu gece buraya getirebildi.

"Teşekkürler," diyorum Mya'ya, tüm "ya eğer"leri bastırarak.

Ya yanılıyorsa?

Ya Michigan'daki ailemin evinden kaçıp Los Angeles'a taşınmak hayatımın en büyük hatasıysa?

Ya büyük bir film stüdyosunda kostüm tasarım asistanının asistanı olarak başladığım yeni işim yolunda gitmezse?

"Dürüst olmak gerekirse, bu işe girmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim," diyorum. "Senin sayende benimle görüştüler. Eminim özgeçmişimi ve diplomamın olmadığını gördüklerinde..."

Mya elini kaldırır. "O konuya girme bile. Senin diploman var ... iki diplomaya sahipsin," diye ekliyor.

Evet, ama doğru olanlar değil.

Bu da kendime sakladığım bir başka şüphe, çünkü o bana moda tasarımı bölümünü bitiremediğim için kendimi suçlamayı bırakmamı söyleyecektir.

Ailenin seni bu kadar zor bir duruma sokması senin suçun değil, dedi Mya, ben işe başvurup başvurmamakta tereddüt ettiğimde.

Bu şüpheleri kafamdan silip atarak, son limonlu içkimi bir dikişte içiyorum. "Ben de bunu söylüyorum!" Mya müziğin sesini bastırarak bağılıyor.

"Neyse, saçlarımın bukleleri hala duruyor, bu da yeterince dans etmediğimiz anlamına geliyor," diye şaka yapıyorum ve iş aldığımı öğrendikten sonra kendime hediye ettiğim 10 cm topuklu botlarımla ayağa kalkıyorum.

Mya'ya elimi uzatmadan önce omzunun üzerinden bakarak masamıza yaklaşan adamı fark ettim.

"Üzgünüm Jason, ama nişanlın ve ben bir iki dans etmeyi hak ediyoruz." "Ya da üç!" Mya ayağa kalkarken bağırır.

Jason gülümser ve Mya'nın yanağına öpücük kondurur. "Ben sadece şoförüm," diye cevaplar iyi niyetle.

"Sen bundan daha fazlasısın, bebeğim," diyor Mya. "Aynı zamanda çanta tutucusu ve içki bekçisisin." Elindeki siyah çantayı ona vermeden önce içkilerimizi işaret ediyor.

Jason benimkini de almayı teklif eder.

Bu ikisini görünce kalbim sıkışır. Jason aşırı zengin bir aileden gelmesine rağmen, Mya'nın parlamasına izin verecek kadar alçakgönüllüdür. İlk kez değil, kalbim kelimelerle ifade edemediğim bir şey için özlem duyar.

En sevdiğim kadın rapçinin şarkısı hoparlörlerden çalmaya başlayınca "Gidelim," diyorum.

En son ne zaman gece kulübüne gittiğimi hatırlamıyorum. Genelde benim tarzım değildir. Üniversitede, Mya, Ari, diğer en iyi arkadaşımız ve ben geceleri dışarı çıkardık, elbette, ama o zaman bile diğer üniversite öğrencileri kadar sık dışarı çıkmazdım.

Aynı anda birden fazla dereceyi tamamlama zorunluluğu, sosyal hayatımı engelliyordu. Üniversiteyi bitirdikten sonraki iki yıl boyunca, zihinsel olarak iyileşmeye çalıştım, ancak ailemle birlikte yaşarken bunu yapmak zordu.

Ayrıca, Mya Los Angeles'ta yaşarken Ari okulu bıraktıktan sonra uzun süredir birlikte olduğu erkek arkadaşının yanına Kuzey Carolina'ya taşındığı için en yakın iki arkadaşımdan ayrı kalmak da benim için zordu.

Los Angeles'ta yaşamaya başladığımdan bu yana geçen iki ay içinde, Cumartesi sabahları yapılan yürüyüşler ve Mya ile ara sıra yaptığımız akşam yemekleri veya geziler dışında ilk kez dışarı çıkıyorum.

İki saat sonra, Mya, Jason ve ben gece kulübünden çıkarken "İhtiyacım olan şey buydu" diyorum.

"Eve tek başına gidebilecek misin?" diye soruyor Jason, kolunu Mya'nın omzuna atarak, Mya da ona onaylayarak gülümsüyor.

"Kesinlikle," diye temin ediyorum ve arkadaşımı kucaklayarak sarılıyorum.

"İşin başlamadan önce bu hafta bir ara akşam yemeği yiyelim," diye ısrar ediyor.

Benim işim iki hafta sonra başlıyor, ama Mya'nın işi nedeniyle genellikle gece geç saatlere kadar veya hafta sonları çalışıyor.

"Kesinlikle," diye cevap veriyorum, aynı anda gümüş rengi bir sedan yanaşıyor. "Bu benim arabam."

"Plakayı kontrol ettin mi? Önce senin adını söylediğinden emin ol," diye bağıyor Mya arkamdan.

"Evet, anne!" diye bağıyorum.

"Anneni anladım," diyor ve beni kahkahalara boğuyor. "Ivy Sterling?" Uber şoförü soruyor.

"Benim." Mya'ya el sallayıp ona başparmağımı kaldırıyorum.

Saniyeler sonra, arka koltukta telefonumu karıştırıyorum. Ari'nin grup sohbetindeki bir mesaj beni gülümsetiyor. Mya, kulüpte ikimizin fotoğrafını ona göndermiş.

ARI:

Artık dışarı çıkmamanın zamanı gelmişti! Bu arada ikiniz de muhteşem görünüyorsunuz.

Dünyanın en iyi iki arkadaşını nasıl buldum? İkisi de bana kolayca iltifat ediyor. Bunun bir kısmı, ikisinin de son iki yılda neler yaşadığını bilmelerinden kaynaklanıyor, ama New York'ta üniversiteye başladığımda tanıştığımdan beri böyleler.

Mya aramızda en büyüğümüz, benden üç yaş büyük, Ari'den ise iki yaş büyük.

Ari'ye kalp emojisiyle cevap verdikten sonra pencereden dışarı bakmaya başladım. Geç saat olmasına rağmen sokaklar insanlarla doluydu ve şehir, iş yerleri ve sokak lambaları sayesinde aydınlık kalıyordu.

New York'taki atmosferle aynı olmasa da, büyüdüğüm ve felaketle sonuçlanan mezuniyetimin ardından geri dönmek zorunda kaldığım banliyö hayatından çok farklı.

Kafamın arkasında hala şüpheler var, ama yeni evime bakarken dudaklarımın köşelerinde küçük bir gülümseme belirmeye başlıyor. Sonunda seçtiğim kariyer alanında bir iş buldum.

Ailemin ısrarla yapmamı istediği bir şey değil. Hayatım sonunda düzene giriyor olabilir.

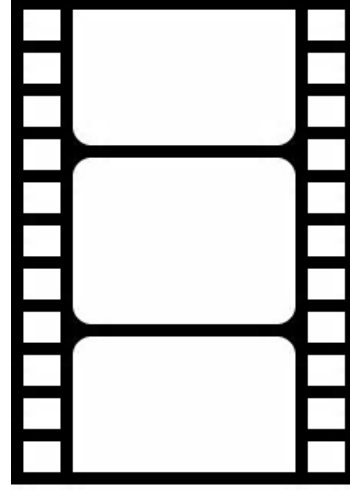
"Kahretsin. Burada ne oluyor?" Şoförün sözleri beni düşüncelerimden koparıyor.

"Ne..." Sorum, uzaktan gelen itfaiye araçlarının yanıp sönen ışıkları ve polis sirenlerini görünce yarım kalır.

"Hangi evin önünde duruyorlar?" Beynimin anladığı şeyi ağzım kavrayamıyor. Son iki aydır yaşadığım mülkteki ana ev alevler içinde.

Ön odanın penceresinden kalın dumanlar yükseliyor ve gece gökyüzüne karışıyor.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım. "Bayan Baldwin!"

"BUNDAN SONRASINI BEN hallederim," diye Uber şoförüne bağıyorum ve topuklu ayakkabılarımla arabadan dışarı çıkıyorum. Mini elbiseyi uyluklarımdan olabildiğince aşağı çekmeye çalışıyorum ve sonra tek katlı evin önünde toplanan kalabalığa doğru koşuyorum.

"Hey, bu çizgiyi geçemezsiniz," kalabalığı geri tutan polis memurlarından biri beni sertçe azarlıyor.

"Ben burada yaşıyorum. O... O iyi mi?" Göğsüm sıkışır, ama odaklanmak için mücadele ederim. "Bayan Baldwin," diyorum ona. "Bu evin sahibi o. İyi mi?"

Polis memurunun kaşları yükselir ve omzunun üzerinden bakmadan önce gözlerinden bir şey geçer. Onun baktığı yöne doğru

yaklaşık yüz metre uzaklıktaki eve bakıyorum.

Ön ve yan pencerelerden dumanlar yükseliyor.

Midem düğümленir.

"Lütfen," diye memura yalvarıyorum. "Yatak odası evin arka tarafında.

—" Korku boğazımı tıkıyor. "O... O bu gece saat dokuz buçuk civarında yatmaya gidiyordu." Bunu biliyorum çünkü tam da o saatte Mya ile buluşmak için dışarı çıkıyordum.

Ev sahibim ve Los Angeles'a taşındığımdan beri tanıştığım en nazik insanlardan biri olan Bayan Baldwin, seksenli yaşlarının başında. Ama yaşına göre oldukça dinç ve hala aktif. Onunla yerel parkta yürüyüşe çıktığımız zamanları ve katıldığı tüm dikiş toplantılarını hatırlıyorum.

Bayan Baldwin evden çıkabilirdi. Dumanı koklasaydı ya da duman dedektörü onu uyandırsaydı.

"O iyi mi?" diye soruyorum memura.

Hemen cevap vermediğinde, omzunun üzerinden arkasında duran araçları ve insanları gözetledim. Bir grup itfaiyeci, hortumlarından eve güçlü bir su akışı yönlendiriyordu. Polis memurları, evlerinin dışına çıkan komşulara geri dönmeleri için bağırıyordu.

Kaosun ortasında bir ambulans görüyorum. Kapıları açık ama içinden anladığım kadarıyla boş.

Ambulans olması iyiye işarettir, değil mi? Bu, kurtarılacak biri olduğu anlamına gelir.

Bu düşünce beni biraz rahatlatıyor. Etrafta sağlık görevlilerini arıyorum. Belki şu anda Bayan Baldwin'e müdahale ediyorlardır.

"Nerede o? Sağlık görevlileri onu buldu mu?" İstemeden de olsa, polisi itiyorum. Onu bulma ihtiyacım, bir polis memuruna dokunmama engel olan zihinsel engelimi aşıyor.

"Yapamazsınız..."

"Sorun yok, Tommy," ikinci polis memuru araya giriyor. "Hanımefendi, benimle gelin," diyor. Bir boşluk açılıyor ve ilk polis memuru geçmeme izin veriyor.

"Bayan Baldwin?" diye soruyorum, kalabalıktan uzaklaşan ikinci polise yetişmek için koşarak. "Bu evin sahibi o ve ben dışarı çıkmadan önce bu akşam buradaydı." Suçluluk duygusu midemi sardı.

Belki burada olsaydım, bunu bir şekilde engelleyebilirdim.

"Burada yaşadığınızı mı söylediniz?" Memurun sesi iş gibi, ama içinde bir parça üzüntü var.

"Evet."

"Kimliğinizi görebilir miyim?"

Çantamı karıştırıp cüzdanımı çıkarırım. "İşte geçici ehliyetim. İki ay önce Kaliforniya'ya taşındım. Kalıcı ehliyetimin postayla gelmesini bekliyorum."

Geçici ehliyete el fenerini tuttu ve kaşlarını çattıktan sonra başını salladı.

"Kız hastaneye kaldırıldı mı?" Kimliğimi geri alıyorum. "Hangi hastane olduğunu söylerseniz Uber çağırırım."

Bayan Baldwin'in hayatta olan hiçbir akrabası yok ve onun hastanede tek başına olduğu düşüncesi göğsümde bir yük gibi duruyor.

"Cesedi henüz taşımadık."

Onun sözlerini anlamam neredeyse yarım dakika sürüyor. "C-Ceset mi?" sesim titriyor.

Polis memurunun gözleri, sözlerini geri almak istermişçesine büyüdü.

"Kahretsin." Boğazını temizledi. "Demek istediğim... uygun bir kimlik tespiti olmadan bir şey kesinleştirmek için henüz çok erken." Bir süre durdu. "Ama içeride birisi bulundu ve maalesef size onun öldüğünü bildirmek zorundayım."

Ağzımı ellerimle kapatmadan önce, dudaklarımdan saf bir acı sesi çıkar. Zihnim dönüyor ve başım dönüyor. Baldwin hanımı görmeyeli sadece birkaç saat olmuştu.

Yeni işimi anlattığımda birlikte akşam yemeği yememiz için ısrar etmişti. Lezzetli bir fırında ziti hazırladı ve yemek yerken, evlendikten sonra aktrislikten terziliğe geçiş yaptığı günlerini anlattı.

Akşam yemeğinden sonra, yıllar önce arazisine inşa ettiği ayrı bir kulübede vakit geçirdim. Bayan Baldwin, burayı Los Angeles'ta geleneksel bir daireye ödeyeceğim kiradan çok daha düşük bir fiyata kiraladı.

Gece dışarı çıkmaya hazır olduğumda, kahverengi tenime çok yakıştığını söylediği, pullu, koyu mavi, straplez elbisesini göstermek için tekrar yanına gittim.

Ayrılmadan önce, ilk maaşımla onu öğle yemeğine çıkarmaya söz verdim. Gülümsedi, bir eliyle el salladı ve Bayan Shelby'yi sol kolunun altına aldı...

Düşüncelerim dağıldı.

"Bayan Shelby," diye patladım.

Memur bana deliymişim gibi baktı.

"Kedisi. Bayan Baldwin'in bir kedisi vardı. Bayan Shelby her zaman yatağında uyur.

O..."

Sözlerim boğazımda düğümlenir. Bayan Baldwin o kediyi çok severdi. Ona bir şey olsaydı yıkılırdı.

"O..."

"Ateşi kontrol altına aldık," diyor arkamdan biri.

Bir itfaiyeciye dönerek, kollarını vücuduna katlayarak, duman lekeli bir battaniyeyle bir şeyi örttüğünü fark ettim.

"Sağlık görevlileri kalkmak üzere. Ama bununla ne yapacağımızı bulmamız gerekiyor." İtfaiyeci battaniyeyi kaldırır ve kollarında tuttuğu gri bir topu gösterir.

Nefesim kesilir, kalbim bu sessizlikte hızla çarpmaya başlar.

Ses onu rahatsız etmiş olmalı ki, Bayan Shelby'nin gözleri açılır ve masmavi irisleri ortaya çıkar.

"Bayan Shelby," diye bağırırım, gözyaşlarımı tutamıyorum.

O da bağlantıya ihtiyaç duyuyormuş gibi başını bana doğru kaldırarak miyavladı. Bayan Shelby'yi itfaiyecinin kollarından alıp göğsüme bastırdım. Bana başını yaslamadan önce miyavladı.

Zavallı şey titriyor ve bunun nedeni üşümesi değil.

Sanki sahibini, yani her bakımdan annesini kaybettiğini biliyormuş gibi.

"Sorun yok," diye mırıldanıyorum, memur ve itfaiyeciden uzaklaşırken.

"Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum," diyorum ona, ama kendi sözlerime güvenilebileceğimden emin değilim.

BÖLÜM 2

Andreas

"Ne zamandan beri Miss America yarışmacılarını resepsiyonist olarak işe alıyorlar?" InTuition'ın ana ofis binasına girerken Marilyn'e iltifat ediyorum.

Resepsiyonist, yanakları kızarmasına rağmen homurdanır ve gözlerini devirir. "Andreas, sen tam bir çapkınsın," diye karşılık verir Marilyn.

"Sadece senin için tatlım." Kolumu uzatırım. "Ve bunu kanıtlamak için, sevdiğin kahve dükkanına uğrayıp en sevdiğin çikolatalı kruvasanı aldım." Tahmin ettiğim gibi, Marilyn'in gözleri elimdeki çantaya ilgiyle parlar.

"Kahve de var mı?"

"Sadece senin için küçük bir flat white." Karton tutucudaki to-go bardağı ve üstünde kruvasanın bulunduğu poşeti uzatırım.

"Otuz yıldır evliyim ama kocam hala kahve siparişimi doğru yapamıyor. Sen ise..."

"Yani otuz yıl geç kaldım mı diyorsun?" Kaşlarımı kaldırıyorum. O gülüyor. "Otuz yıl önce daha doğmamıştın bile."

Omuz silkiyorum. "Kaybettiğim şeyi bilseydim, daha erken ortaya çıkardım."

Göz kırpmamla yanakları yine kızardı.

"Sen imkansızsın," diyor ve içkisini ilk yudumunu alıyor. Gözlerini kapatıp takdirle mırıldanıyor. "Bu sabah kahvemi içmedim çünkü bugün provaya geleceğini biliyordum."

"Görünüşe göre kocanda puan kazanmaya başladım bile." Elini sallayarak beni uzaklaştırır. "En son isteyeceğin şey benim gibi yaşlı bir kadın."

Marilyn, yirmi altı yaşındaki benden neredeyse otuz yaş büyük.

Saatine bakar. "Erken geldin. Michael ve diğerleri henüz gelmedi," der, başrolünü oynadığım filmin yönetmeni Michael Keith'ten bahsederek.

Cep telefonumu kaldırıyorum. "Menajerimle erken bir görüşmem var. Kullanabileceğim bir toplantı odası var mı? Arabamda görüşmeyi tercih etmiyorum."

"Tabii ki." Hemen iş moduna geçer, ama sonra bilgisayar ekranını kontrol ederken kaşlarını çatır. "Toplantı odaları kahvaltı toplantıları için rezerve edilmiş ve ana oda..."

"Zaten provalar için insanlarla dolup taşıyor," diye cümlesini tamamlıyorum. Bana üzgün bir şekilde bakıyor.

"Aşağıda yapabilirim. Orada pek bir şey olacağını sanmıyorum." Binanın zemin katı, stüdyonun tasarım ekibi tarafından kullanılan ekstra kıyafet ve ekipmanların depolandığı bir dolap olarak kullanılıyor.

"Emin misin? Sanırım şu anda aşağıda birkaç çalışanımız var, ama diğer katlara göre çok daha sessiz olacaktır."

"Endişelenme." Başımı sallayarak merdivenlere doğru yönelirim. Marilyn kahvesini ve kruvasanını kaldırarak, kapı arkamdan kapanmadan önce sessizce teşekkür eder.

Ayağım zemin katın en alt basamağına basar basmaz telefonum çalar. Uzakta sesler duyuyorum, ama dikkatimi dağıtmıyorlar.

"Günaydın, güneş ışığı," diye müdürümü takılıyorum, onun sabahları pek uyanık olmadığını bilerek.

"Evet, günaydın," diye
homurdanır Stan. Ben
gülümserim.

Stan Donovan, yirmi bir yaşından beri menajerim ve popüler gençlik dizisi *Heartbreak Academy'nin* oyuncusu iken yetişkin bir oyuncuya dönüşüm sürecimde kariyerime yön vermede bana yardımcı oldu.

"Bugünkü provaya nasıl hissediyorsun?" diye sorar.

"Prova provadır," diyorum, koridorun diğer ucundaki açık kapıya doğru yürürken etrafa bakınıyorum. "Benim düşündüğüm prova o değil."

"Çekimlerin ilk günü gelecek hafta başlıyor. Hazır mısınız?" diye soruyor Stan.

"Hazırım," diyorum kendinden emin bir şekilde. Bu rolün kariyerim için ne kadar önemli olduğunun son derece farkındayım. *Late Nights* adlı film, Michael Keith'in kendisi tarafından yazılan orijinal bir senaryo.

Filmin merkezinde, on yıllık bir bağımlılıktan kurtulan ve uyuşturucuya bağımlı olmadan yaşamayı ve ilişkiler kurmayı öğrenen yirmi yedi yaşındaki bir adam var.

Hikaye sert ve duygusal.

Bu, daha önce oynadığım hiçbir role benzemiyor. Ve tam da benim kendimi adadığım türden bir rol.

Evet, buna hazırım. Ama bu, filmin benden beklediği şeyi yerine getirmek için omuzlarımda büyük bir sorumluluk olduğunu anlamadığım anlamına gelmez.

"Önümüzdeki haftalarda o sahneyi çalışmak için Victor ile derslerim var." Oyunculuk koçum Victor Rivez, bu sektörün en başarılı isimlerinden biri.

"Harika. Başaracağından eminim," diyor Stan. "Bu sabah seninle konuşmak istediğim konulardan biri de buydu. Pazartesi günü çekimlere başlamadan önce birkaç günlüğüne iş için şehir dışına çıkacağını biliyorum, o yüzden şimdi seninle konuşmak istedim."

Stan'i dinlerken, başka bir hafif boğuk ses dikkatimi çeker. "Dolap" olarak bilinen odanın açık kapısının hemen dışında duruyorum.

Odanın her yerinde, çeşitli masalara ve sandalyelere dağılmış, giysiler, ayakkabılar ve aksesuarlarla dolu tekerlekli raflar var. Bunların hiçbiri, leopar desenli beyaz kot pantolon, beline sokulmuş düğmeli bluz ve açık kahverengi topuklu ayakkabılar giyen kadın kadar dikkatimi çekmiyor.

O döndüğünde, kalbim hızla atmaya başlıyor. "O."

"Evet, o. Amber Jones. O mükemmel," diyor Stan ve hala telefonda olduğumuzu hatırlatıyor.

Sinirlenerek telefonu kulağımdan uzaklaştırıyorum. Stan'in sesini hâlâ duyabiliyorum, ama dikkatimin çoğu o kadında. Onu o gece kulüpte görmüştüm.

Vibrations gece kulübünün VIP bölümünde oturdum, çok uzun süre kalmak istemiyordum, ama Michael Keith ve filmin bazı yapımcıları benimle ve *Late Nights'in* ikinci başrol oyuncusu Ron Stokes ile bir toplantı yapmak istiyorlardı.

Aslında bunun nedeninin, yapımcıların Ron ve benim halka açık bir yerde görülmemizi istemeleri olduğunu biliyordum. Hollywood aktörü olmak, sadece ekranda oyunculuk yapmakla kalmaz, aynı zamanda halka açık yerlerde de rol oynamayı gerektirir.

Los Angeles'ın en popüler mekanlarına konuk olarak katılmak bu işin bir parçasıdır.

Neredeyse bir saattir oradaydım ve çıkmaya hazırlanıyordum ki onu dans pistinde gördüm. Parlak mavi bir elbise giymişti

ve elbise kalçalarının hareketine göre ritmik bir şekilde sallanıyordu. Onu ilk önce arkadan gördüm.

On dakika onu izledikten sonra, yüzünü görebilmek için dönmesini dilediğime yemin ederim.

Ve döndü.

Gülümsemesi beni hemen büyüledi. Kelimelerle tarif edilemezdi, ama o gülümseme zor kazanılmış gibi görünüyordu.

O gülümsemeyi yüzünde tutma isteği beni ele geçirdi.

"Andreas, nereye gidiyorsun?" diye sordu yapımcılardan biri.

Ayağa kalktığımı fark etmedim bile, beynim yetişmeden vücudum harekete geçmişti.

"Tuvalete," dedim ve izin isteyerek ayrıldım. Ne yazık ki, çoğu güvenlik tarafından geri tutulmak zorunda kalan kalabalık kulüp müdavimlerinin arasından geçmem çok uzun sürdü. Dans pistine vardığımda, o gitmişti.

Güvenlik görevlilerinden birinin onu omzundan tutup VIP bölümüne davet etmesini istemediğim için kendime lanet ettim.

Neden bunu yapmamıştım ki?

O gece hissettiğim hayal kırıklığı, onu birkaç metre uzağımda izlerken göğsümde yeniden filizlenen umutla birlikte kayboluyor.

Konuşmalarından anladığım kadarıyla, bir sorun var.

"Sipariş ettiğimiz şey bu değildi," diyor, on dokuz yaşından fazla görünmeyen kıza.

"Rebecca bana bunu sipariş etmemi söyledi," diye cevaplar kız.

"Rengi tamamen yanlış ve bu beden Andreas Knight'a tam olarak uymayacak."

"Siktir," diye fısıldıyorum, sahne adımı söylediğini duyunca. Sesi manyetik.

"Ee? Ne düşünüyorsun?"

Telefonuma bakıyorum. Hayatımda hiç profesyonel bir toplantıda dalgınlık yapmamıştım. Hollywood'a ve bu tür bir yaşam tarzına tamamen yeni olan bir gençken bile.

"Ne?" diye Stan'e soruyorum.

Bir an duraksıyor, bu da bana sinirlendiğini gösteriyor.

Omuz silkiyorum, umursamadan dikkatimi odadaki kadına geri veriyorum. Adı ne? O benim adımı biliyor, benim onun adını bilmemem haksızlık.

"Amber ve ekibiyle olan anlaşma," diye devam ediyor Stan.
Ne demek istediğini anlıyorum ve ona açıkça söylüyorum, "Ben ilgilenmiyorum."

"Andreas, bunun için mükemmel bir zaman. Yapabiliriz..." "Amber'la tekrar bir ilişkiye girmeyeceğim," diyorum Stan'e.

"İstemiyorsan onunla çıkmak zorunda değilsin, ama..." "Prova zamanım yaklaştı. Gitmem gerek. Haftaya konuşuruz."

Bu saçma konuşmanın geri kalanını dinlemek istemiyorum. Stan harika bir menajer, en iyilerle çalışmış biri, ama kariyerimin gidişatında son sözü ben söylerim.

"Rebecca?" Dolaptaki kadın seslenerek dikkatimi çeker.

Yukarı bakınca onun telefonda olduğunu görüyorum. Kapıya doğru dönünce bir adım geri çekiliyorum. Henüz beni görmesini istemiyorum. Şimdilik onu izlemek istiyorum.

"Bir sorun vardı..." Telefonun diğer ucundaki kişi onu kesmiş gibi konuşmasını keser. "Ama..."

Bir duraklama.

"Evet, hemen geliyorum."

Sesinde aciliyet var ve bu hoşuma gitmiyor.

"Bunu değiştirmemiz gerekecek," diyor telefonu kapatır kapatmaz.

"Ne yapacaksın?" diye sorar diğer kız.

"Arkada bu sahneye daha uygun başka bir üst var. Sadece birkaç düzeltme yapmam gerekiyor."

Onun, tekerlekli askılardan başka bir bluz alıp odanın arkasındaki büyük masanın üzerinde duran dikiş makinesine koşmasını izliyorum. Birkaç saniye içinde, makinenin yüksek uğultusu odayı dolduruyor.

Onun konsantre olduğunu izliyorum. Koyu kahverengi saçlarını topladığı topuzdan bir bukle sarkıyor, ama durmadan onu üfleyerek uzaklaştırıyor ve dikişe devam ediyor.

O mükemmel.

Birkaç hafta önce o gece aklıma gelen düşünceyle aynı. Kahve rengi tenini, avuçlarıma içine tam sığacak kadar küçük oval yüzünü ve konsantrasyonla kısılmış kedi gibi gözlerini inceliyorum.

Kısa süre sonra, genç kıza iğne ve iplik getirmesini emrediyor.

"Rebecca az önce bana mesaj attı," genç kız endişeli bir şekilde ...
Kahretsin, hala adını bilmiyorum.

Bu olmaz.

İşte böyle, yeni bir takıntım oldu.

Kitaplar, arabalar, evler, kariyerim. Hayatımda pek çok takıntım oldu. En azından ailem şaka yollu olarak böyle diyor. Bir şeye haftalarca kendimi kaptırabilirim, hazır olana kadar nefes almadan çalışırım.

Bunun beni iyi bir aktör yapan şey olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Bir role tamamen kendimi kaptırırım. Ancak bu eğilimim hiçbir zaman bir kadınla ilgili olmadı. Hollywood'da benim yaş grubumdaki en güzel aktrislerden biri olan Amber Jones ile çıktığımda bile.

Ama görünüşe göre bir şeyler değişmiş.

"Gitmeliyiz," diyor genç kız benim takıntıma. "Bir dakika daha. Bu yakayı düzeltmem lazım."

Telefonum elimde titriyor. Ekranda parlayan isim beni küfür ettiriyor.

"Michael," diye cevap veriyorum.

"Andreas, hâlâ orada mısın? Marilyn erken geldiğini söyledi. Diğerleriyle birlikte toplantı odasındayız."

"Yoldayım," diyorum ünlü yönetmene.

Yeni takıntım haline gelen kadına son bir kez bakıyorum, içimde bir isteksizlik var ama bunun bir başlangıç olduğunu biliyorum. Son değil.

Dönüp geldiğim yöne doğru ilerleyerek provama gidiyorum.

BÖLÜM 3

Andreas

"Gördüğünüz gibi, bu sahne için kıyafetlerin Andreas'a mükemmel şekilde uymasını sağlamak için oldukça fazla zaman harcadım," diyor *InTuition Studios'un* yardımcı tasarımcılarından Rebecca Conway.

Kolunu yukarı aşağı sallayarak, düğmeli gömlek ve koyu renk pantolon giymiş bana işaret ediyor. Odanın ortasında duruyorum, en az iki düzine çift göz üzerimde, bu benim rahat olduğum bir yer.

Dikkatlerin odağı olmaya alışkınım.

Ama onun "ben" kelimesini kullanma şekliyle ilgili bir şey var - sanki bunu ve denediğim diğer dört kıyafeti de tek başına tasarlamış gibi.

Bu kıyafetin, aşağıda bu tasarımı düzeltirken gördüğüm takıntımından dolayı onunla pek ilgisi olmadığını biliyorum, çünkü buraya koşarak gelip denemek için acele ettim.

Rebecca'nın içeri girer girmez elinden kıyafetleri kaparken benim takıntıma pek de hoş olmayan bir şey söylediğini de gözden kaçırmadım.

Bu yüzden, o benim kara listeme girdi.

Odanın bir yerinden gelen bir boğaz temizleme sesi dikkatimi çekti ve Rebecca'ya dik dik baktığımı fark ettim. Gözlerimle odayı dolaştım ve bakışlarım arkada duran kadına takıldı.

İçeri girdiğinden beri tek kelime etmemişti. Onu tanımıyorsam, görünmez olmak için elinden geleni yaptığını söyleyebilirdim.

Herkesin öne çıkmak için büyükannesinin bileğini keseceği Hollywood'da, onun tavrı beni onun hakkında daha fazla bilgi edinmeye itiyor.

"Bu sahnede karakterin yaşadığı ana dikkat çekmek için özellikle bu yakayı tasarladım. Ben..."

"Sen mi?" Onun sesini daha fazla dinleyemeyerek sözünü kestim. Kafası geriye doğru eğildi ve birkaç sarı bukle sallandı.

"Çünkü bu provadan hemen önce gördüğüm şey bunun aksini gösteriyor. Öyle değil mi..." Sözümü kesip, hala adını bilmediğim takıntımın üzerine dikkatimi yönelttim.

Tüm kafalar onun yönüne döndü.

Kahve rengi gözleri bana takıldığında, mükemmel şekilli kaşları yükselir ve ifadesinde bir alarm sinyali belirir. Güzel kalp şeklindeki ağzı açılır, ama hiçbir kelime çıkmaz.

Onun yönüne doğru bir adım attım, sonra bir adım daha atarak tam karşısına geldim. Kolumu uzattım ve gömleği işaret ettim.

"Az önce gözlerim beni yanıltmadıysa, bu gömleği aşağıda yeniden tasarlayan sendin, değil mi? Yanlış gömlek sipariş edildikten sonra."

Gözleri, omzumun üzerinden bir şeye bakarken dalgalanır. Yan adım atarak, onun görüşünü engellerim, böylece tek gördüğü kişi ben olurum.

Boğazını temizledi, sonra başını salladı.

"O neydi?" Bunu zorlayarak pislik gibi davranıyorum, ama sesini duymam lazım.

"Evet. Gömleğin siparişinde bir hata yapıldı, ama önemli bir şey değil."

"Gömlek gayet iyi görünüyor," diyor Michael Keith, yanıma gelerek.

Şimdi ona ilgi gösterdiği için onu itmemek için kendimle mücadele etmek zorundayım.

dikkatini ona çevirdiği için, onu itmemek için kendimle mücadele etmek zorunda

"Yaka biraz değiştirilmeli. Gömleği neden bu şekilde yeniden tasarladığınızı sorabilir miyim?"

"Şey, şey..." Tereddüt ediyor ve çok uzak olmayan bir yerde duran yaşlı bir kadına bakıyor. Bu, ekibin terzilerinden biri olan Lillian Grey.

"Gömlek zaten dolapta duruyordu ve tasarıma en yakın olanıydı."

"Rengi eskizdekinden farklı," diyor Michael.

"Evet, bu üstün daha sıcak tonlarının Bay Knight'a daha çok yakışacağını düşündüm."

Knight'a daha çok yakışacağını düşündüm." Bakışları benimkilere kayar ve hemen başka yere bakar.

"Ayrıca, üstteki düğmeleri daha az dikkat çekecek şekilde değiştirmeyi ve yakayı yeniden yapmayı tercih ettim. Üstte orijinal olarak kanat uçlu yaka vardı, ancak bu tasarımın kullanıldığı sahneye bakıldığında, karakterin tercih edeceği doğru görünümün bu olmadığını düşünüyorum."

"Ve bunu yapmanı kim istedi..." Rebecca'nın azarlaması, Michael Keith'in havaya kaldırdığı eliyle susturulur.

Onun bana attığı bakışın, onun gözle görülür bir şekilde geri adım atmasına neden olduğunu biliyorum.

"Sahne mi? Bu tasarımın hangi sahne için olduğunu biliyor musun? Eskizler sende miydi?" diye sorar Michael.

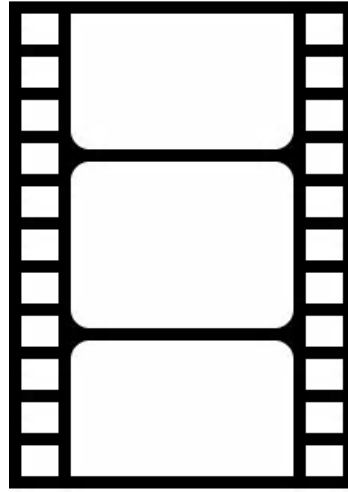
"Onlar burada, sizinle birlikteydi," der takıntım. "O zaman nasıl..."

"Senaryoyu ezberledim," diye aceleyle cevaplar.

Michael bana bakar. "Gömlek tam oturuyor."

"Mükemmel uyum için çevresi 17 inç. Tam olarak 17,2 inç," diye ekler, sonra bana bakar ve gözlerini kaçırır. "Onu da ezberledim," der, o kadar alçak sesle ki odada onu duyabilen tek kişi ben olabilirim.

"Harika," diyor Michael, genellikle çok az kullandığı İngiliz aksanı bu sefer daha belirgin çıkıyor. Alkışlıyor ve odaya bakınıyor. "Hadi film çekelim."

"GARİP BİR ŞEKİLDE MUTLU GÖRÜNÜYORSUN." Michael Keith beni baştan aşağı süzer.

Prova bittikten sonra, gelecek hafta başlayacak çekimler için bazı lojistik detayları gözden geçirmek üzere biraz daha kaldık. Bu iş bittikten sonra, bugün stüdyodan ayrılmadan önce başka bir hedefe odaklanmaya karar verdim.

Michael'ın beni izlediğini fark ettim. Adamın gözü inanılmaz derecede keskin. Bu yüzden önümüzdeki birkaç yıl içinde Hollywood'un en büyük yönetmenlerinden biri olmaya hazırlanıyor.

Özellikle de bu film başarılı olursa.

Eğer değil, *ne zaman*. Bu film beklentilerin üzerinde bir performans gösterdiğinde. Çünkü bu filmin başarısız olmasına izin vermem mümkün değil.

İkimiz de bu rolü mükemmelleştirmek için çok çalıştık. Michael senaryo ve yönetmenlik teknikleri üzerinde. Ben de oyunculuk koçlarımla sayısız saatler geçirdim. Normalde bir proje üzerinde çalışmadığım zamanlarda bile, normalde harcadığım saatlerin üzerinde.

"Film için heyecanlıyım," diye yalan söylüyorum.

"Saçmalık," diye beni azarladı ve beni güldürdü. "Tahmin etmek zorunda kalsam, bunun orada gözlerinle becerdiğin kostüm tasarımcısıyla bir ilgisi olduğunu söyledim." Kafasını prova odasının yönüne doğru uzattı.

Gülümsemem

kaybolur.

"Gözle sikkem
mi?"

Omuz silkiyor. "O kadar müstehcen değildi, ama ona hak ettiği ilgiyi gösterdiğin için onu işaret ettin."

"Bunun benim en nefret ettiğim şeylerden biri olduğunu biliyorsun," diyorum ona, çünkü Michael ve ben ilk kez birlikte çalışmıyoruz. Bizi tam olarak arkadaş olarak tanımlamasam da, harika bir iş ilişkimiz var.

"Başkalarının kazıklandığını görmekten hoşlanmıyorum," diyorum ona. "Bu sektörde çok sık oluyor." Toplumun standartlarına göre yirmi altı yaşında genç sayılsam da, bu sektörde on yıldan biraz fazla bir süredir çalışıyorum.

Dünyanın en egoist insanların yönettiği bir sektörde on yıl geçirmek, çok şey gördüğüm anlamına geliyor.

"Bunu bilmiyor muyum sanki," diye homurdanıyor Michael. "En azından başka bir yazarı tehdit etmiyorsun." Kıkırdıyor.

"On sekiz yaşındaydım," diye hatırlatıyorum ona. "Ve o senden yirmi yaş büyüktü."

Eski dizimin eski bir yazarı ile aramızda yaşanan bir olayı kastediyor. Setteki iki aktrisin, söz konusu yazarla aynı odada bulunmaktan rahatsız olduklarını öğrendikten sonra, çünkü o yazarın çok fazla dokunaklı olduğu biliniyordu.

Artık bu sektörde çalışmıyor.

Omuz silkiyorum. "İğrenç ellerini kendine saklamalıydı."

"Her neyse," diyor Michael, "prova harika görünüyordu ve her şey yolunda. Birkaç günlüğüne işe gideceğini biliyorum, ama pazartesi sabahı erkenden görüşürüz, tamam mı?"

Başımı sallarım ve Michael asansöre doğru yönelmeden önce el sıkışırız.

"Hey," diye Michael'a sesleniyorum. "O Rebecca'nın asistanı, değil mi?" Sanki sorusuna cevap vermişim gibi gülümsüyor.

"Evet, sanırım öyle." Asansör kapıları açılırken elini kaldırır. "Hayır, adını bilmiyorum."

"Sormayacaktım," diye cevap veriyorum. "Bana kendisi söyleyecektir."

Michael sırtarak başını sallar ve asansöre biner. Kapılar kapanırken son sözü "Kibirli herif" olur.

Rebecca Conway'ın ofisinin tam olarak nerede olduğunu biliyorum.

İkinci kata inmek için merdivenleri kullanmaya karar verdim. Yürürken, son zamanlarda takıntım haline gelen bu kadınla şimdiye kadar çok az etkileşimde bulunduğumu hatırladım. Dikiş makinesinin başında dururken yüzünde gördüğüm konsantrasyon, tüm gözlerin üzerinde olduğunu fark ettiğinde onu saran endişe.

Ama gömleğin tasarım seçimi hakkında konuşurken kahve rengi gözlerinde parıldayan ateşli bir tutku da vardı.

O anı hatırlamak, onun hakkında daha fazla şey bilmek istememi sağlıyor. Tüm sırlarını.

Onu harekete geçiren nedir?

Gözlerindeki o ışıltıyı başka ne ateşliyor?

En önemlisi, yaptığı işin sorumluluğunu üstlenmek yerine saklanması neden olan şey neydi?

"Kovuldun."

Bu iki kelime beni durdurdu. Rebecca'nın kapısının hemen dışında, görünmeyecek bir yerde duruyorum. Kiminle konuşuyorsa, bu görüşme için kapıyı kapatmaya bile zahmet etmemişti.

Bu da, sanırım, kimin duyduğunu umursamadığı anlamına geliyor.

"Orada yaptığın şey utanç vericiydi."

Bu konuşma beni ilgilendirmiyor, ama kapıyı açık bırakan Rebecca. Birkaç kez kapıyı çaldıktan sonra doğrudan ofisine girip onu şaşırttığım için kendimi kötü hissetmiyorum.

Yüzündeki şaşkınlık ifadesini görünce içimi bir memnuniyet kapladı. Ama dikkatimi odadaki tek diğer kişiye çevirdim.

Onu buldum.

"Sen," diyorum düşünmeden. Dudaklarım gülümsemeye başlıyor, ama az önce neye tanık olduğumu hatırlayınca gülümsemeyi bastırıyorum.

O zaman dikkatimi tekrar Rebecca'ya çeviriyorum.

"Yanlış duymuş olmalıyım. Çünkü az önce hayatını kurtaran kadını kovman imkansız."

BÖLÜM 4

Ivy

Ne oluyor?

Aklımda yankılanan tek üç kelime bu.

Bir an kovulurken, bir an Mya ile bu ayın kirasını nasıl ödeyeceğimi hesaplıyorum.

Bir sonraki anda Andreas Knight müdahale ediyor?

Neler oluyor?

Andreas Knight pişmanlık duymadan açıklamasını yaparken Rebecca ve ben şaşkınlık içinde sessizce duruyoruz.

"Az önce ne dedin?" Rebecca, sanki onu sözlerini tekrarlamaya cesaretlendirircesine soruyor.

Andreas tereddüt etmiyor. "Beni duyduğunu sanıyorum."

Andreas, cesur iddiasını desteklemek için içeri girip kapıyı arkasında kapatınca ağzım açık kalır.

"Şu anda birini kovuyor olsan bile, ki kovmuyorsun, en azından mahremiyet için kapıyı kapatabilirdin."

Rebecca bir an orada durur, benim hissettiğim kadar şaşkın görünür. Andreas'ın sesinde mizah ya da şaka izi yoktur. Hollywood'un en çekici ve cana yakın genç aktörlerinden biri olarak bilinen adam artık yoktur.

Onun yerine, hiçbir şeyi kabul etmeyen bir adam geçiyor. Sanki birkaç saniye içinde bu ofis, Rebecca'nın ofisinden onun alanına dönüşmüş gibi.

Andreas bu odanın sahibi.

Ama Rebecca kolayca yerini terk edecek biri değildir. "Anlamadım?" Kızgınlığını göstermek için kollarını göğsünde kavuşturur.

"Bunu yapmak zorunda değiliz," diyor Andreas soğukkanlılıkla. "İkimiz de biliyoruz ki," bana başını sallayarak, "bu sabahki provada seni kurtaran oydu."

Bana attığı keskin bakıştan tenim yanıyor. Tanrım, sanki bu kadının erkek arkadaşını falan çalmışım gibi.

"Hayır," diye devam ediyor Andreas. "Ona bakma. Stajyerin bugünkü provaya yanlış gömlek getirmesinin senin hatan olduğunu kimseye söylemedi. Ama senin asistanındı..." Duruyor ve sonra bana bakıyor.

Gözlerimi

kırıştırıyorum. O hala
bana bakıyor.

Sessizliği benim adımla doldurmamı beklediğini anlamam çok uzun sürüyor.

"Ivy," diyorum sonunda.

Yeşil gözleri, tarif edemediğim bir şey ile parıldıyor. "Ivy,"
diyor, sanki deniyormuş gibi. "Zehir gibi."

Garip bir titreme beni sarar.

"Hayır, zehir değil, sadece..." Cümleyi nasıl bitireceğimi bilmediğim için sözlerim yarım kalır.

"Hataları fark eden senin asistanın Ivy'di. Stajyerin ya da sen değildin. Öyleyse, sorun haline gelmeden durumu düzelten kişiyi kovmak hangi dünyada mantıklı olabilir ki?"

Bir süre durur, sessizlik Rebecca'dan bir cevap bekler.

Kalbim zaten çökmüşken daha da çöküyor. Bu konuşmanın sonucunu benim üzerime çıkaracağını biliyorum.

"Onu terfi ettirmek ya da Ivy'ye seni kurtardığı için zam vermek isteyeceğini düşünürdüm."

Rebecca keskin bir nefes alır, ama ben onun benim adımla tekrar söylemesiyle şüpheyle başlayan kelekleri savuşturmakla meşgulüm.

O bir aktör. Rol yapıyor, diye kendime hatırlatıyorum, ama kimin ya da neyin için rol yaptığı sorusu hemen aklıma geliyor. Bu soruların cevabını bilmiyorum. Burada kamera yok. Rol yapacağı kimse yok.

"Deneme süresi daha bir hafta oldu," diye kısa bir cevap verir Rebecca.

"İki hafta," diye düzeltiyorum ve ondan bir kez daha sert bir bakış alıyorum.

Omuzlarımı silkmeyi zorlukla engelliyorum. Yani, bu işteki son günüm olacaksa, en azından doğruyu söyleyebilir. İki haftadır onun asistanı olarak çalışıyorum.

"İki haftadır çalışıyor ve şimdiden senin kışını kurtarıyor." Andreas ıslık çalar ve başını sallar, sonra bana döner. "Aferin."

Şu lanet kelekler.

Ünlü insanlara hayranlık duyan biri hiç olmadım. Belki de aktörleri veya sanatçıları kıskanmadığım içindir. Stilistleri ve kostüm tasarımcılarını çok sevmeme rağmen, aktörlerin sadece bir rol oynadıklarını, gerçek kendileri olmadıklarını biliyordum.

Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Sana verilen rolü oynamak ve gerçekten olmak istediğin kişi ya da şey olamamak. Hayır, oyunculuk ve bunu yapan insanlar bana hiç çekici gelmedi çünkü seçim yapamayacak kadar küçükken, hiç istemediğim bir role zorlanmıştım.

"Andreas, bu benim asistanımla aramızdaki profesyonel bir mesele..."

"Sonuçta onu kovmak zorunda kalmadığın sürece, bu meseleyi sana bırakmaktan mutluluk duyarım.

Onu kovmakla sonuçlanmadığı sürece, bu işi size bırakmaktan memnuniyet duyarım. Bu," diye durakladı, bana baktıktan sonra Rebecca'ya dönerek, "kariyerinizin en büyük hatası olur."

Rebecca suskun kalır, ki iki haftadır burada olduğum süre içinde bunun oldukça zor olduğunu anladım.

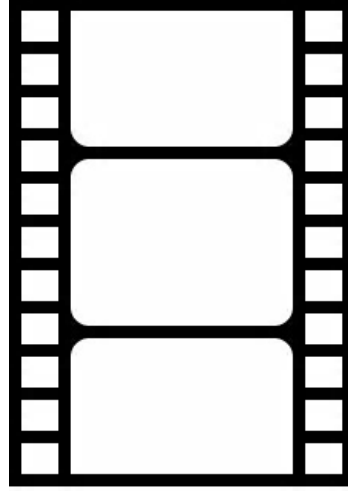
Andreas Rebecca'ya gülümsedi, ama gülümsemesinin samimi görünmesi için hiç çaba göstermiyordu.

"Neyse, seninle görüşmek çok güzeldi, ben çıkıyorum." Ve bununla birlikte, bana son bir kez bakıp ofisten çıkar.

Rebecca ile aramızda rahatsız edici bir sessizlik olur, sonra o topuklarını döndürerek beni baştan aşağı süzer.

"Bir toplantım var."

Bunu gitmem için bir işaret olarak alıyorum ve hala bir işim olup olmadığını sormaya zahmet etmiyorum.

"OH," diye bağıriyorum, köşeyi dönüp Lillian'ın arka ofisine doğru ilerlerken, Andreas Knight'ın yoluna çıkıyorum.

Yolumdan çekilmiyor. Hatta, koridorun ortasına doğru adım atarak daha fazla yer kaplıyor. Andreas özellikle geniş biri değil. Ancak 1,88 metre boyuyla, 1,78 metre boyum ve 7,5 santimlik topuklu ayakkabılarımla, neredeyse uygunsuz denebilecek bir şekilde üzerimde duruyor.

"Bay Knight," diyorum, birazcık utanç verici hissederek.

Dudaklarında oynayan gülümseme anında kaybolur. "Bay Knight mı?"

Boğazımı temizledim. Yanlış bir şey mi söyledim?

"Adını biliyorum, Ivy." *Adımı* özellikle vurgulamış mıydı?

Adın ne? "Benimkini kullanman doğru olur."

"Bu senin adın," diye hatırlatırım.

Yavaşça başını salladı. "Muhasebecim bana Bay Knight diyor.

Üçü de," diye düzeltir.

"Üç muhasebeciniz mi var?" Neden, ah, neden bu soruyu sormaya karar verdim ki?

Omuzlarını silkiyor. "Doğrudan iletişimde olduğum üç tane. Ama daha fazlası da var."

Nasıl oldu da Andreas Knight ile muhasebeciler hakkında konuşmaya başladım? "Her neyse," diye konuyu değiştirir. "Bana Andreas diye hitap et."

Sanki tekrar tekrar görüşecekmişiz gibi söylüyor.

Bu düşünceye başımı sallıyorum.

"Tamam, peki." Boğazımı temizleyerek, boğazımdaki düğümü atlatmaya çalışıyorum, ama onun adı çıkmıyor. Onu ilk adıyla çağırmak bana çok samimi geliyor. Bu adamla daha yeni tanışmışken olmaz.

Gerçi, belki de az önce işimi kurtarmıştır.

"Nasıl... şey, nasıl öğrendin..." Sesi kesilir. "Patronunun kışını kurtaranın sen olduğunu nasıl öğrendim?" Onun doğrudanlığına başımı geriye doğru eğiyorum.

Sanki cevabımı beklermişçesine bana bakmaya devam ediyor. "Evet. O."

Bana attığı gülümseme içimde daha da garip hisler uyandırıyor. "Bazı sırlar saklanmak içindir."

Kaşlarımdan biri hemen yukarı kalkıyor. "Bir daha söyler misin?"

O tehlikeli gülümseme daha da genişliyor. *Heartbreak Academy'nin* izlediğim birkaç bölümünü hatırlıyorum. Başlangıçta popüler dizide sadece konuk oyuncu olarak yer alması planlanan Andreas, sonunda gençlik dizisinin yıldızı oldu.

Bu benim pek ilgimi çeken bir şey değildi, ama benim yaşımdaki kadınlar arasında en az bir bölümünü izlememiş olanı tanımıyorum.

Bu gülümseme onun en karakteristik ifadelerinden biriydi. Rol mü yapıyor?

Başımı yana eğerek onu ve bana attığı bakışı izliyorum. Dolgun pembe dudaklarında bir gülümseme var, ama yeşil gözlerindeki bakış tehlikeli, ama aynı zamanda davetkar.

Fazlasıyla davetkar.

Gözlerimi onun yakışıklı yüz hatları üzerinde gezdiriyorum. Çarpıcı yeşil gözleri ve güzel bronz teni, ırklararası kökenini yansıtıyor, röportajlarda kendisi hakkında kabul ettiği birkaç şeyden biri.

Gördüğüm birkaç röportajdan, kişisel hayatı hakkında pek bir şey açıklamadığını anlıyorum. Aktris Amber Jones ile çıktığı dönemde bile.

Gözlerim bir kez daha onun gözleriyle buluştuğunda, bakışlarında bir gülümseme var. Bir saniye önce orada olmayan bir ışıltı.

Sonra onun kim olduğunu ve nerede olduğumu hatırlıyorum.

Vücudumuzun ne kadar yakınlaştığını fark edince bir adım geri çekildim.

"Hayır." Tek kelimelik bu azarlama ağzımdan çıkmak istememişti, ama bu adamın ünlü bir Hollywood aktörü olduğunu kendime hatırlatmam gerekiyordu.

Hayatımda bu tür bir karmaşaya ihtiyacım yok.

Zaten Andreas hiçbir şeyle ilgilenmiyor. Hayal gücüm beni yanıltıyor.

İş arkadaşım Andreas hakkında ne demişti?

Doğru. İnanılmaz derecede karizmatik olduğunu, çalıştığı setlerdeki hemen hemen herkes tarafından sevildiğini. Yönetmenden, öğle yemeği masalarını hazırlayan ve tuvaletleri temizleyen personele kadar.

Burada olan tek şey bu. Andreas her zamanki gibi cana yakın davranıyor. Rolünü oynuyor. Kimse bakmıyorken gerçekte nasıl biri olduğunu kim bilir?

Öyleyse, Rebecca'nın ofisinde ne oldu?

Aklımda beliren soruyu kabul ediyorum. Rebecca'ya karşı kullandığı kesinlikle çekicilik değildi. Ona kızgın ve benim adıma kırgın görünüyordu.

"O güzel kafanın içinde neler oluyor?"

Sesi beni düşüncelerimden koparıp, onun yoğun bakışlarının yörüngesine geri gönderdi.

Bana güzel mi dedi?

Kafamı sallıyorum. Bu karizma meselesi. Muhtemelen, benim çocukluğumda kilisede görevlilerin dağıttığı çilekli şekerler gibi övgüler dağıtıyor.

"Gitmeliyim." Çenemi kaldırıp, sessizce beni daha fazla alıkoymaya cesaret etmesini bekledim.

Andreas yavaşça gözlerini kırıştırır, hipnotize edici gözlerinden az önce geçen duyguyu gizler.

Bir şey söylemek üzereymiş gibi görünüyor ama telefonunun çalması onu keser. Nefesimi veririm, Mark Paul-Gossalaar'ın başrolünü oynadığı 90'ların gençlik sitcomunun adını hissederek.

Telefon ekranına baktığında yüzündeki ifade değişir.

"Cevap veren iyi olur," diyorum. "Gününün geri kalanının tadını çıkar, Bay Knight."

Bunun üzerine, hızla topuklarımı döndürerek koridorun diğer ucuna doğru yola çıkıyorum ve iş günümün bitimine kadar tamamlamam gereken binlerce görevi yerine getirmek için çalışmaya devam ediyorum.

Hala bir işim olduğunu varsayarsak.

BÖLÜM 5

Ivy

"Geliyorum, Bayan Shelby," diye bağıryorum, Mya ile paylaştığım Los Angeles'taki loft dairesinin kapısından bağıryorum.

Yangından sonra, Mya, son ev arkadaşı taşındıktan sonra yedek yatak odası iki haftadır boş olduğu için onunla birlikte yaşamama izin verdi.

Kapıyı açar açmaz, Bayan Shelby geç kaldığım için hiç de memnun olmadığını belirten bir miyavlama sesi çıkarır.

"Özür dilerim," diyorum, o da büyük mavi gözleriyle bana dik dik bakıyor. Bayan Shelby, İngiliz kısa tüylü kedilerinden ve bakımı kolay kediler arasındadır, ama zamanında beslenmemekten hoşlanmaz.

"Trafığın ne kadar yoğun olduğunu biliyorsun, senin özel kedi mamasını almak için iki farklı evcil hayvan dükkanına gitmek zorunda kaldım," diyorum ona.

"Yine o lanet kediye kendini mi açıklıyorsun?" diye sorar Mya, sadece sütyen ve siyah taytla yatak odasından çıkarken.

"Onu terk etmediğimi bilmesi gerekiyor." Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp kapının yanındaki ayakkabı rafına koyduktan sonra Bayan Shelby'yi kucağıma alıyorum.

"Mhm," diyor Mya, Bayan Shelby'yi sorguya çekerek. "O çok muhtaç."

Burnumu Bayan Shelby'nin burnuna sürterek onu mırıldandırıyorum. "Hâlâ yas tutuyor," diye Mya'ya hatırlatıyorum.

İtfaiyeciler, Baldwin'in yatak odasındaki bir lamba uyurken devrilerek kazaya neden olduğunu düşünüyorlar.

Daha sonra, alevler ona ulaşmadan önce muhtemelen duman zehirlenmesinden öldüğünü öğrendim. Bu biraz rahatlatıcıydı.

Bayan Shelby mutfaktaki evcil hayvan kapısından kaçmayı başardı.

Mya iç geçirip bize yaklaşıyor ve Bayan Shelby'ye bakıyor.

"Tüylü top," diye alaycı bir şekilde söylüyor, ama sesinde bir yumuşaklık var. Mya hiç evcil hayvan sever biri olmamıştı, ama benim yanına taşınmama izin verdiğinde gözünü bile kırpmadı.

"Yarı çıplak olmanın bir nedeni var mı?" diye alaycı bir şekilde soruyorum, Bayan Shelby'yi yere indirip mutfğa doğru yöneliyorum.

"Pilates'te çok fazla zaman geçirmem, haftada iki kez antrenörle çalışmam ve hafta sonları seninle birlikte Los Angeles'ın lanet olası tepelerini yürüyerek bu kum saati vücudumu korumam dışında mı?" Poz verir, kalçasını dışarı çıkarır ve beni güldürür.

Arkadaşım muhteşem bir 14 beden, ki bu şehirde bu beden plus size olarak kabul ediliyor, ama Mya genel sağlığını ve enerjisini korumak için düzenli olarak spor yapıyor. Bir daha asla diyet yapmayacağını dinleyen herkese çekinmeden söylüyor.

"Bebeğim ve ben, onun birkaç iş arkadaşıyla içki içmeye ve sonra akşam yemeğine çıkacağız. Sence hangisi en uygun?"

Dizine kadar uzanan kısa kollu siyah bir elbiseyi kaldırıyor, sonra kolsuz ama göğüs kısmı çok dekolte olan elektrik mavisi bir elbiseye geçiyor.

"Nereye gidiyorsun? Bunlar Jason'ın müşterileri mi?" Jason, Kaliforniya'da tanınmış bir emlak mogulunun oğlu. Aile şirketine çalışıyor.

Mya başını sallar. "Müşteriler değil ama geçmişte bazı anlaşmalar yapmışlar."

"Bu da, onların gelecekteki girişimlerine ilgi duymalarını istediği anlamına geliyor." Bir an düşünürüm. "Mavi senin rengin," diye hatırlatırım ona. "Mavi olanı giy, ama altına siyah dantelli kaşkorse giy ve geçen yaz aldığın siyah Jimmy Choos Jason ayakkabılarla kombinle."

"Harika, ben de hangi ayakkabıları giyeceğimi soracaktım." Mya koşarak yanıma gelir ve mutfaktan çıkmadan önce yanağıma bir öpücük kondurur.

Bayan Shelby'nin bir başka miyavlaması bana harekete geçmem gerektiğini hatırlatır. Aldığım market alışverişlerini yerleştiririm, sonra özel kedi mamasını çıkarır ve Bayan Shelby'nin gümüş kasesi içine koyup yere koyarım.

Suyunu değiştirdikten sonra, iş kıyafetlerimi değiştirmek için yatak odama gidiyorum.

"Prova nasıl gitti?" Mya yatak odasından seslenir.

"Garip," diye düşünmeden cevap veririm.

"Ne oldu?" Sesinin yakınlığı, yatak odamın kapı çerçevesine yaslanıp küpelerini düzelten Mya'yı görmek için başımı çevirmemi sağlar.

"Onlar elmas küpeler mi?" diye soruyorum. Başını sallıyor. "Gümüş."

"Elmasları tak."

"Senin moda tavsiyelerin benimkinden daha iyi," diye mırıldanır, az önce taktığı küpeyi çıkarır ve değiştirmeye gider.

"Andreas Knight ile tanıştın mı?" diye heyecanla soruyor odama geri döndüğünde.

"Öyle de denebilir."

Bana bir bakış atar. Ona iş yerinde olanları kısaca anlatırım.

"O kaltak. O lanet Rebecca'nın sorun çıkaracağını biliyordum," diyor sertçe.

"O iyi biri." En iyi arkadaşımı sakinleştirmek için elimden geleni yapıyorum. "Rebecca'yla başa çıkabilirim. En azından hala bir işim var."

"Andreas sayesinde. Ve sana onu ilk adıyla çağırmanı istiyor."

Ellerimi kaldırarak onu uzaklaştırıyorum. "Muhtemelen nazik davranmaya çalışıyordu. Prova bitti ve muhtemelen onu son kez görüyorum." Mya araya girmeye çalıştığı anda elimi kaldırıyorum.

"Andreas Knight ya da başka bir Hollywood yıldızı hakkında düşünmek için vaktim yok, işimle ilgili değilse tabii. En son istediğim şey, çılgın bir hayran gibi görünmek ya da bu işi sadece bir tür Hollywood hayranı olmak için kabul etmişim gibi görünmek. Bu işe ihtiyacım var. Kovulmayı göze alamam."

Mya'nın yüzü düşer. "Ivy, istediğin kadar burada kalabilirsin. Trisha taşınmadan önce on iki aylık bir kira sözleşmesi daha imzaladım."

Trisha, hukuk fakültesinde tanıştığı eski oda arkadaşıdır. Yeni kira sözleşmesini imzaladıktan kısa bir süre sonra iş için Kuzey Kaliforniya'ya taşınmıştır. Bu sayede ben de kolayca burayı devralabildim.

Ama Mya kirayı daha büyük bir kısmını ödüyor.

Kalbim sıkışıyor. Söylediği her kelimenin içten geldiğini biliyorum, bu da beni daha da kötü hissettiriyor.

"Biliyorum ve bunun için seni seviyorum, ama çok uzun süre yoluna çıkamam. Jason, onunla birlikte yaşamaya başlaman için resmen yalvarıyor. Benim yüzümden onu daha fazla bekletemezsin."

Düğünleri gelecek yıla kadar yok, ama Jason, evlenme teklifinden önce bile Mya'nın yanına taşınmasını istiyordu. Önceki ev arkadaşı taşındıktan sonra kira sözleşmesini feshetmeyi planlamıştı, ama sonra Bayan Baldwin öldü, bu da onun mülkünden taşınmam gerektiği anlamına geliyordu.

"Jason sorun etmez. Zaten onun evine o kadar sık gidiyorum ki, sanki orada yaşıyormuşum gibi hissediyorum."

Ona küçük bir gülümseme attım.

"Yine de bu işe ihtiyacım var. Maaşı umduğumdan daha iyi ve bu doksan günü atlatırsam, zam ve sosyal haklar da alacağım."

İşin avantajları karşılığında patronumun birkaç sözlü iğnelemesine katlanmak zorunda kalsam ne olur? Buna alışkınım.

"Derecesi olmayan biri için..."

Mya elini kaldırır. "Kes şunu. Yine o saçmalığa başlamayın." Bana sert bir bakış atar. "Senin iki," vurgulamak için iki parmağını kaldırır, "diploman var."

Üniversitede katıldığım yoğun beş yıllık program sayesinde, lisans ve finans alanında MBA derecem var. Ancak, matematik lisansım ve MBA derecem, benim istediğim dereceler değildi.

"O konuya hiç girme," diye uyarıyor Mya. "Eğer bana karşı kendini küçümsemeye başlarsan, yemin ederim seni gelecek haftanın ortasına kadar dövüyorum."

Sözleri beni güldürüyor. Kendimi küçümsemişimde bundan nefret ediyor. O ve Ari ikisi de.

Ellerimi kaldırarak teslim oluyorum. "Evet, ama gerçek şu ki, patronlarımdan gözünde bu alanda henüz kendimi kanıtlamadım, bu yüzden onlara ne kadar yetenekli olduğumu göstermem gerekiyor."

Derin bir nefes alır. "Anlıyorum."

Bununla birlikte, ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir kucaklaşmaya beni çekiyor. Kapı zili çalıyor ve Mya hırlıyor.

"O lanet adam her zaman zamanında gelir."

Onun sinirine gülümserim. "Ben açarım. Sen hazırlanmaya devam et."

Jason'ı içeri almak için kapıya yöneliyorum. Birkaç dakika sonra, kapıyı çalıyor.

"Ivy," diye sıcak bir gülümsemeyle selamlar.

"Çiçekler benim için değil herhalde?" diye şaka yapıyorum, kollarındaki leylak buketini işaret ederek.

"Benim için olsa iyi olur," diyor Mya arkadan gelerek. Jason onu görür görmez gözleri parlıyor.

Bu ikisi. Mya'nın hukuk fakültesinin ilk yılından beri birlikteler ve bazen altı yıldır birlikte oldukları halde hala birbirlerine odadaki tek kişiymiş gibi bakmaları beni şaşırtıyor.

Annemle babam neredeyse otuz beş yıldır evli olmalarına rağmen, bu tür bir aşkın varlığından hiç haberim yoktu.

Hatta, bunun sadece Mya ve Jason için var olduğuna neredeyse eminim. "Bunları suya koyayım," diyorum Mya'ya. "Sen devam et."

"Teşekkürler tatlım." Sevgiden asla çekinmeyen Mya, beni kucakladıktan sonra Jason'ın elini tuttu.

"İyi eğlenceler." Mya'ya el sallayarak veda ettim, çünkü önümüzdeki birkaç gün onu göremeyeceğimi biliyordum. O, Jason'ın evinde çok zaman geçiriyordu. Bu da, sonunda kendi evimi bulabilmek için para biriktirmek için elimden gelen her şeyi yapmam gerektiğini hatırlattı.

Mya'nın mecbur olmadığı halde bu dairede kalmasının sebebi ben olmayacağım.

Bu düşünce beni harekete geçirir ve yatak odamdan dizüstü bilgisayarımı alıp geniş oturma odasındaki küçük köşe çalışma masasına giderim.

Mya ve ben gerektiğinde bu alanı sırayla ofis olarak kullanıyoruz. Çoğu akşam, bu alanı çevrimiçi giyim teslimat şirketinde stilist olarak çalıştığım part-time işim için kullanıyorum.

Bu iş, gardırobunu yenilemek isteyen veya vücut tipine en uygun kıyafetleri bulmak için yardıma ihtiyaç duyan sıradan insanlar için kıyafet ve görünüm seçmekten ibaret.

Yüklenen yeni profillerden birine tıklayıp kişinin tercihlerini ve vücut ölçülerini okuyorum.

Doldurdukları uygulamadan, iş yerinde, gündelik bir akşamda veya hatta bir randevuda giyebilecekleri birkaç kıyafet seçmek için yeterli bilgi alıyorum.

Seçtiğim kıyafetlere ve parçalara gülümseyerek, seçimlerimi yüklerim ve diğer tarafta, bir depoda, bu ürünlerin seçilen kutuya yerleştirilip müşteriye gönderileceğini bilirim.

Umarım beğenirler.

Bir ses beni ürkütüyor ve ilk başta, ben çalışırken kucağıma kıvrılmış olan Bayan Shelby olduğunu düşünüyorum. Ama aslında ses benim midemden geliyor. Yine yemek yemeyi unuttuğumu hatırlatıyor.

İnleyerek sandalyemden kalkıyorum, esniyorum ve mutfağa gidiyorum. Yemek pişirme düşüncesi fiziksel olarak canımı acıtıyor, bu yüzden buzdolabını açana kadar fıstık ezmeli ve reçelli sandviç fikri cazip gelmeye başlıyor.

Paket servis kartonunun yanında bir post-it notu var.

"Yorgun olacağını ve yemek pişirmek istemeyeceğini biliyordum. Afiyet olsun!" Mya'nın kıvrımlı el yazısı ile yazılmış. En sevdiğim Tayland restoranından aldığım pad thai'yi içeren kartonu açıyorum. İkinci karton da aynı restorandan aldığım salata. Üstüne Mya, sebzelerimi yememi hatırlatan başka bir post-it notu bırakmış.

Buzdolabından iki kartonu da çıkarırken kıkırdayarak gülüyorum.

Akşam yemeğimin tadını çıkarmak için masaya oturmuşken, cep telefonum çaldı.

Shelby, telefonumun zil sesini beğenmediğini belli ederek yüksek sesle miyavladı.

Mutfığa doğru yavaşça yürüdü.

"Alo? Rebecca?" Ekranımda bu isim görüldüğü için telefonu açtım.

Bir an sessizlik olur ve kulaklarımda kalp atışlarımı duymaya başlarım. Beni kovacağı an mı geldi? Bu yüzden mi arıyor? Ofisinde yapamadığı görüşmeyi bitirmek için mi?

Rebecca ve Andreas ile ofisinde karşılaştığım günden sonra günü atlattığım için güvende olduğumu düşünmüştüm. Belki de yanılmışım, fazla güvenmişimdir.

"Pazartesi sabahı saat 6'da sette olman gerekiyor," dedi, önsöz yapmadan.

"Anlamadım?"

Güçlü bir nefes, sabrını zorladığımı gösteren bir ipucu. "Michael Keith'in filmi *Late Nights*'ın çekimleri Pazartesi başlıyor.

Çekim süresince kostümlerle ilgili yardım etmek için sabah altı da orada olman gerekecek.

Başım dönüyor. Kostüm tasarımcı yardımcısının asistanları nadiren filmin çekimlerine katılırlar, en azından şirkette çalışmaya başladığımda bana böyle söylenmişti.

"Filmin tüm tasarımlarını ve kostüm değişikliklerini ezberlemiş ve çekimlerin her günü için hazır olmanızı bekliyorum."

Aklımda bir sürü soru dolaşıyor. Bahsettiği çeşitli görevler kolaylıkla başka birinin işine girebilir, ama şikayet etmeye cesaret edemiyorum.

"Sanırım sen bile bunu halledebilirsin," diyor ve telefonu kapatmadan önce son sözleri bu oluyor.

Bu ince bir şekilde örtülü hakaretin üzerimden geçmesine izin veriyorum. Bunun başlıca nedeni, pazartesiye kadar gerçek bir film setinde çalışmaya hazır olmak için yapmam gereken tüm görevler yüzünden zihnim fazla mesai yapmaya başlaması.

Ama hazırlamam gerekenlerin zihinsel listesini gözden geçirirken, bu ani değişimin nedenini merak ediyorum. Daha önce, bu projenin yakınında olmamı istemiyordu.

Hiçbir zaman tamamlayamadığı işten çıkarma girişiminden sonra bile, bana gün boyunca stüdyonun yan projelerinde, önemli filmlerde değil, görevler verdi.

Fikrini ne değiştirdi?

BÖLÜM 6

Andreas

Cebimdeki cep telefonunun titremesiyle omurgamdan bir ürperti geçiyor. Ekrana bakmadan mesajın kimden geldiğini zaten biliyorum.

Stan:

Son mesajımı gördün mü?

Yine Amber Jones ile ilgili lanet olası iş teklifiyle uğraşıyor. Israrcı olması, bu işte neredeyse otuz yıldır ayakta kalmasının nedenlerinden biri. Genelde, onun bu özelliğini takdir ediyorum.

Ama bu konuda değil.

"Sahneyi tekrar çalışalım mı, yoksa gitmen mi gerekiyor?" Oyunculuk koçum Victor, odanın önündeki küçük sahneden soruyor.

Kırk yıldır faaliyet gösteren mütevazı ama popüler oyunculuk okulundayız. Bazı büyük isimler bu dört duvar arasında gelip geçmiştir. Ancak odanın görünüşünden bunu anlamak mümkün değildir.

Tiyatro salonu çok küçük, muhtemelen on beş ila yirmi kişilik bir seyirci rahatça sığabilir. Sahne sadece yaklaşık 2,5 metre genişliğinde ve 1,2 metre derinliğinde, ancak Los Angeles'taki en pahalı gayrimenkullerden biri olabilir, bu da bir şey ifade ediyor.

Bu şehrin büyük isimlerinden herhangi birini sayın, hepsi bir noktada Victor'un sahnesini onurlandırmıştır. Bu yüzden, aktörlük becerilerimi geliştirmeye devam etmek için ayda en az birkaç kez onun okuluna gidiyorum. Yakında oynayacağım bir rol varsa ve onun görüşünü almak istiyorsam, daha da sık gidiyorum.

Bu yüzden, Victor gitmem gerekip gerekmediğini sorduğunda, telefonumu cebime geri koyup ona "Tüm dikkatim sende" demekte hiçbir sorun yaşamıyorum.

O da memnuniyetle başını sallar.

"Şuna ne dersin," diyor. "Yeniden yapmak yerine, bu sahnenin karakter için neden bu kadar önemli olduğunu kendi bakış açımdan anlat bana."

Onun yorumunu düşünürken kaşlarımı kaldırıyorum. *Late Nights'taki* karakterim Shawn için en önemli an üzerinde çalışıyoruz.

"Şey, o neredeyse ölmek üzere," diye Victor'a açıklıyorum. Bu, onun kaşlarını çatmasına neden oluyor. "Ve?"

Başımı yana eğiyorum.

"Neredeyse öldü, ne olmuş yani?" diye sorar. "Bu onun için ne anlama geliyor? Filmin başında ölmek istemiyor muydu? Neredeyse istediğini elde etti. Hayatın bir armağan olduğunu fark etmesini sağlayan değişiklik ne oldu? Onu bu noktaya getiren ne oldu?"

Son soru beni etkiliyor.

Üstlendiğim her rolde, karakterin zihnine girmek için elimden geleni yaparım. Oyunculuk, çoğu insanın düşündüğü gibi rol yapmaktan daha fazlasıdır.

Bu karakterlerin gerçek insanlar olduğuna inanmam gerekiyor. Tepkileri mantıksız gelebilir, ama onları doğru bir şekilde canlandırırsam, seyirci karakterin ruh halini göz önünde bulundurarak bu tepkilerin tamamen mantıklı olduğunu anlayacaktır.

Shawn rolü, senaryoyu gördüğüm andan itibaren beni hem meraklandıran hem de korkutan bir karakter. O, şimdiye kadar oynadığım diğer karakterlerden çok farklı.

Michael beni bu rol için seçtiğinden beri, hazırlık için haftada en az bir öğleden sonrasını Victor ile çalışarak geçirdim. Bu, şehirden ayrılmadan ve pazartesi günü çekimlere başlamadan önceki son ziyaretim.

"Senaryoyu tekrar okumam lazım," diyorum Victor'a.

Kaşlarını çatık tutmaya devam ediyor. Bunun yerine bana yaklaşıyor ve yumruğunu göğsüme bastırıyor. "Yeterince okudun. Şimdi hissetmen gerekiyor. Buradan." Son cümleyi göğsüme hafifçe bastırarak, kalbimi işaret ederek vurguluyor.

Kıkırdayarak başımı sallıyorum. Victor hep böyle şeyler söyler. Birçok yönden teknik biridir, ama temel inancı, bir noktada, kalbinizde yoksa dünyadaki tüm mekanikler ve stratejilerin bir anlamı olmadığıdır.

"Sen öyle diyorsan," diyorum ve o sırtıyor. "Ukala."

"Ama en sevdiğin ukala. Ve en yetenekli," diye ekliyorum.

"Ha! Her Ocak ayında bana kurabiye satmak için başımın etini yiyen komşumuzun küçük kızı bile senin küçük parmağından daha yetenekli."

Kahkaham patlar. Victor, iltifat etmekten nefret etmesiyle de bilinir. Seni ne kadar çok taklit edip yeteneksiz bir sahtekar olarak nitelendirirse, o kadar çok yetenek ve potansiyelin olduğuna inanır.

Cevap veremeden, binasının ön kapısının üstündeki zil çalar ve biri içeri girer.

"Bir sonraki kurban geldi," diyor. "Bana bir dakika ver."

Asistanı kapıyı açabilirdi ama o, gelen kişiyi karşılamak için dışarı çıkarken ben başımı salladım. Bu arada, telefonum birkaç kez daha titrediği için Stan'in son mesajlarına bakmak için telefonumu çıkardım.

Stan:

Bu, kariyerin için harika olacak. İkiniz her derginin ve blogun kapağında olacaksınız.

Gözlerim istem dışı yuvarlanır. Bana bu saçmalıkları yüzüme söylemek yerine mesaj atmayı biliyor, çünkü ona dergi kapaklarını ve blog yazıları nereye koyacağını tam olarak söyledim.

Evet, bunların hepsi işin bir parçası, ama ben bu yüzden aktör olmadım. Hiç de bile. Benim nedenim hikaye anlatmak. Bunun için dergi kapaklarına ihtiyacım yok.

Telefonu kaldırmaya başladığımda, telefon titredi. Menajerimden başka bir mesaj gelmişti.

Stan:

O yakında orada olacak.

Ona ne demek istediğini sormak için cevap yazacak vaktim olmadan, tiz bir kahkaha havayı yırtıyor. Kapıya doğru bir bakış attığımda, Victor'un Amber Jones'la kol kola girdiğini görüyorum.

"Beni sıkıştırdığın için çok mutluyum," diyor ona, sonra bana bakıyor. Gözleri, beni görmeyi beklemiyormuş gibi genişliyor, ama bunun saçmalık olduğunu anında anlıyorum. Onun ifadesi, az önce Stan'den okuduğum mesajla birlikte, klasik bir tuzak.

"Andreas, burada olduğunu bilmiyordum," diyor Amber. "Seni görmek ne güzel." Yaklaşıyor ve parmak uçlarına basarak yanaklarıma öpücük konduruyor.

Ben geri çekildim. "Amber, seni görmek ne güzel." "Stan sana burada olacağımı söyledi mi?"

İşte orada. Mikro ifadesi, onu gizlemeye fırsat bulamadan onu ele veriyor. Amber benim gibi Stan tarafından doğrudan yönetilmiyor, ancak

onun yönetim şirketinde.

"Ağzından kaçırılmış olabilir," diye soğukkanlılıkla cevap veriyorum.

"*Late Nights* için rolün üzerinde çalışıyor musun?" Röportajcılar ve film eleştirmenlerinin asla yorum yapmaktan kaçınamadıkları o büyük, kahverengi gözlerini kırıştırıyor. Görünüşe göre, mükemmel bir komşu kızı görünümüne sahip.

Kahverengi saçlarını omzunun üzerinden atıyor ve yine kirpiklerini kırıştırıyor.

"Öyle bir şey," diye cevap veriyorum.

"Victor'un uzmanlık seviyesine yaklaşılamam." Victor'a bakar ve parmaklarını hafifçe omzuna geçirir.

Amber ve benden en az kırk yaş büyük olan Victor, gerçekten kızarıyor. Hollywood'da bu kadar deneyimli ve sektörün en iyi oyuncularının başvurduğu bir adamın, bir kadının onu kasten övdüğünü anlayacağını düşünürsünüz.

Sanırım her erkeğin bir zayıflığı vardır.

Bazıları için bu genel olarak kadınlardır.

Diğerleri için ise belirli bir kadın.

Victor güzel kadınlara karşı zaafı vardır. Ve Amber masum bir tavır takındığında çoğu erkek ona karşı koyamaz.

O ve ben üç yıl boyunca bir televizyon programında birlikte çalıştık. Ve evet, bir süre çıktık.

İkimizin de yoğun kariyerleri ve gençliğimiz, bu ilişkinin uzun sürmemesini sağladı.

Yıllar geçmesine rağmen, Stan ve Amber şimdi, ikimizin de başrol oynayacağı yeni projelerimiz olduğu için, reklam amacıyla ilişkimizi yeniden canlandırmaya çalışıyorlar.

"Ama gerçek bir seyirci tepkisi gerekiyorsa, biraz izlemekten çekinmem." Amber bana utangaç bir gülümseme atıyor.

Amber'ın arkasındaki tahta sandalyede duran senaryoya bakıyorum. "Bu harika olur..."

"Gerek yok," diye araya giriyorum. Victor'a bırakırsam, önümüzdeki üç saat boyunca Amber'ın tek başına izlemesi için tüm filmi oynayacağım.

Hayır, teşekkürler.

"Ben de bitiriyordum. Çekimler Pazartesi başlıyor. İstedğim gibi oldu," diyorum ona. Sonra Victor'a dönüyorum.

"Victor, asistanım bir sonraki seansımı ayarlamak için seni arayacak. Tekrar teşekkürler. Amber, seni görmek her zaman güzel." Çıkmadan önce ona imza niteliğindeki gülümsememi gösteririm.

"Andreas, bekle," diye seslenir arkamdan.

Odayı terk ederken, Victor'a hemen döneceğini söylediğini duyuyorum.

"Andreas," diye tekrar sesleniyor ve beni durduruyor. "Hey, daha sohbet etme fırsatımız bile olmadı." Yaklaşıyor ve parmağını göğsümden aşağı doğru kaydırmaya çalışıyor. Ulaşamayacağı bir yere çekildiğimde, o güzel yüzünde bir kaş çatma beliriyor.

"İkimiz de meşgulüz," diye hatırlatıyorum ona.

"Bir kahve içmek için çok mu meşgul? Birkaç gün önce ikimiz de stüdyodaydık."

Benim çekimlerim sırasında onun da kendi filminin çekimlerinde olduğunu biliyordum. Ancak iş dışında aklımı meşgul eden şey başka bir kadındı.

"Çalışmak. Stüdyoda çalışıyorduk."

Bir an için maskesini düşürdü ve sabırsızlığını gösterdi. "Bir şeyi istemediğinde bunu her zaman açıkça belli ederdin."

"Fark ettiğine sevindim."

Gülüyor. "Benim ne kadar ısrarcı olabileceğimi de biliyorsun."

"Biliyorum. Ama Amber," duraksıyorum, gözlerine bakarak, "bunu kazanamayacaksın. Bu oyunu başka biriyle oyna." Ona son bir kez bakıyorum ve arkasını dönüyorum.

"Jan," Victor'un asistanını çağırıyorum ve koltuğundan kalkarken elini tutuyorum. Avucunun dışını öpüyorum, bu onu utandırıyor. "O ön kapıda senin adının olması gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Kıkırdar, bu da beni gülümsetir. "Sen, genç adam, benim en sevdiklerimden birisin."

Dudaklarımı büzüyorum. "Sadece en sevdiklerimden biri mi? Söylesene güzelim, bir numaraya nasıl yükselebilirim?" Başımı yana eğip, ona sinsi bir gülümseme atıyorum.

"Bu kekleri getirmeye devam et." Daha önce ona getirdiğim, yarısı yenmiş fıstık ezmeli ve çikolata parçacıklı keki kaldırır.

"Anlaşıldı, güzelim."

Ben çıkarken bana el sallamadan önce tekrar kıkırdar.

Arabama varır varmaz Stan'i ararım. İkinci çalınıştta cevap verir. "Onu gördün mü? Konuştunuz mu? Kahretsin, oraya birkaç

"Yaparsan, menajerim olarak aldığın yüzde yirmi komisyonu kaybedersin, çünkü seni kovarım."

"Bunu yaparsan, menajerim olduğun için aldığın yüzde yirmi komisyonu kaybedersin, çünkü seni kovarım."

Derin bir nefes aldı. "Hollywood'un en çekici yirmili yaşlarındaki adamı olarak ününü nasıl kazandığını bilmiyorum."

Stan ve onun numaralarına kızmış olmama rağmen bu beni güldürdü. "Çünkü ne zaman ve nasıl açıp kapatacağımı biliyorum." Derin bir nefes alıyorum.

"Amber'ın yaptığını yapmayacağız," diyorum ona. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun..."

"Çok iyi biliyorum, ama yine de yapmayacağız. Onu Donovan veya Deacon Chase ile tanıştır. İkisi de yakında rol alacak."

Stan homurdanır. "Sen ve ben, senin ve Amber'ın en mantıklı seçim olduğuna biliyoruz."

"Kağıt üzerinde," diye düzeltiyorum. "Ama gerçek hayatta..." Aklıma belirli bir kadın geldiği için sözlerimi yarım bırakıyorum. Dudaklarım kendiliğinden gülümsemeye başlıyor.

Ivy.

Ne kadar mükemmel bir isim.

Oval yüzü, hayal edebileceğim en öpülesi dudaklarla zihnimde belirir.

"Her neyse, kostüm tasarım ekibiyle bu sorunu çözdün mü?" diye soruyorum.

"Hangi sorunu? Oh, ekibin çekim setinde olmasını mı kastediyorsun? Evet, evet, Michael sorun etmedi. Son dakika değişiklikleri olması durumunda, kostüm tasarım ekibinin orada olması mantıklı olur dedi, çünkü tasarımlar filmin görsellerinde çok önemli bir rol oynuyor."

"Peki ya Ivy?" "Kim?"

Beni göremese de, yüzümde anında bir somurtkan ifade belirir.

"Bu doğru, asistan asistan. Evet, o orada orada Takımdan takımdan onay aldım."

"İyi."

Bu tür görevler, Stan'ın benim kariyerimle ilgili normal görevleri arasında yer almıyor. Ancak Michael senaryo çalışmalarıyla meşguldü ve ben de Ivy'nin sadece işini kaybetmemesini değil, aynı zamanda çekimler boyunca sette olmasını sağlayacak yetkin birinin olmasını istiyordum.

Eğer o prova, onu son kez görmem olursa, lanet olsun.

"Amber hakkındaki bu konuşmayı henüz bitirmedik. Siz ikiniz ekranda birlikte harikasınız."

"Bu konuşma başlamadan önce bitmişti. O ve ben birbirimizin karşısında rol almadıkça, bugün ikinizin denediği gibi sahte karşılaşmalar düzenlemeye gerek yok. Gitmem gerek," diyerek telefonu kapattım.

Stan kariyerim için harika birisi ve onun profesyonel görüşlerine saygı duyuyorum ama benim de sınırlarım var.

Özel hayatımın herkesin gözü önünde sergilenmesinden hiç hoşlanmadım. Bu sektörde, halkın özel hayatımla ilgilenmesi işime yarıyor mu? Ne yazık ki, evet, yarıyor.

Ancak, bu, on beş yaşında kariyerime başladığımdan beri çizdiğim bir sınırdır. Hatta, kamuoyundaki imajım ile gerçek hayatım arasında mesafe koymak için kamuoyuna yeni bir soyadı bile aldım.

Bu durum yakın zamanda değişmeyecek.

Mercedes'im motorunu çalıştırmak için düğmeye bastığım anda telefonum çalıyor. Ekranda adı gördüğümde dudaklarım gülümsüyor.

Telefonumla arabamın hoparlörü arasındaki eller serbest bağlantısını kullanarak cevap veriyorum. "Merhaba anne."

"Merhaba, bebeğim," annemin sıcak sesi telefondan geliyor. "Kütüphaneden yeni geldim ve seni düşünüyordum. Meşgul müsün?"

"Eve gidiyorum ve bir saat sonra iş için uçağa bineceğim, ama en sevdiğim kadınla konuşmak için asla çok meşgul değilim."

Annem gülüyor. "Bugün kaç kadına bu cümleyi kullandın?" "Sanırım sen üçüncü sıradasın, ama merak etme, senin için gerçekten ciddiym." "Ne kadar da çekicisin."

"Öyle diyorlar."

Eve gitmek için ana otoyola çıkan yola saptım. En az otuz dakikam var ve sürüş sırasında zamanımı öldürmek için annemle konuşmaktan daha iyi bir yol düşünemiyorum.

Sözlerime rağmen, Patience Townsend gerçekten de bu dünyada en sevdiğim insanlardan biri. Babam da hemen ikinci sırada, ama ona annemle eşit olduğunu düşünmesini sağlıyorum.

Ailem ve diğer akrabalarım, Townsend yerine Knight adını kullanmamın sebebidir. Kariyerimin kamusal niteliği nedeniyle onların mahremiyetini korumak için.

Annemle konuşurken, nedense aklıma Ivy geliyor. Gerçek soyadımı biliyor mu? Çoğu kişi bilmiyor. Ailemizin güvenlik ekibi, mahremiyetimi korumak için ekstra önlemler alıyor.

Ben Knight değilim. Ben Townsend'ım ve birdenbire Ivy'nin bunu bilmelerini istiyorum.

BÖLÜM 7

Ivy

Stüdyo setinin kapısından geçerken terliyim.

Late Nights filminin çekimleri bugün başlıyor.

"Ivy, geldin," diyor Lillian her zamanki parlak gülümsemesiyle.

Sabahın yedisinde nasıl bu kadar neşeli olabildiğini sormak istiyorum, ama kollarımda tuttuğum beş fincan kahve daha çok ilgimi çekiyor.

"Bu ne?" diye soruyor, fincanları işaret ederek.

Tutucunun sağ ön köşesindeki fincana başımı sallıyorum. "O senin," diyorum. "Bu sabah *The Coffee Shop*'a uğradım. Sabah beşinde açıldıklarını biliyor muydun?"

Gülüyor. "Tabii ki. Sabah erkenden set yolunda, çok ihtiyacım olan kafeini almak için kaç kez uğradığımı sayamıyorum."

"Evet, sizin burada olacağınızı biliyordum, bu yüzden bu sabah herkesin kahve siparişlerini almak için uğradım."

Bu görevi yapmak için bana bir talepte bulunulmamıştı, ama çekimlerin ilk gününe başlamak için iyi bir yol olacağını düşündüm. En azından benim için ilk gün. Bugün çalışan tasarım ekibinin çoğu yıllardır bu işi yapıyor.

"Çok nazıksın," diyor Lillian, fincanını ve sonra da yükümü hafifletmek için ikinci tutacağı alıyor. "Ama hiç gerek yoktu, çünkü..."

"Craft Services bu sabah çoktan geldi," diyor Rebecca, Lillian'ın arkasından.

Gülümseyerek Lillian'ın omzunun üzerinden bakıyorum. "Evet, ama *The Coffee Shop* ofisin favorisi ve herkesin siparişini bildiğim için düşündüm ki..." Cümleyi bitirmek için elimdeki kahveyi uzatıyorum.

Rebecca beni sessizce baştan aşağı süzer, ama üzerinde siyah kalemle adı yazılı olan bardağı alır, sonra topuklarını döndürerek uzaklaşır. Lillian'a bakarım.

Omuzlarını silkiyor ve gülüyor. "Hadi ama, Drake arkada buharlı cehennemde."

"O buharlı giysilerden nefret eder," diyorum.

"Bana mı söylüyorsun, son otuz dakikadır onun şikayetlerini dinliyorum. Sen kapıdan girer girmez buhar makinesini sana verecek."

Bu hiç umurumda değil. Setdeki düzinelerce figüranın kıyafetlerini buharlamak pek de göz alıcı bir iş gibi gelmeyebilir, ama bu benim gerçek bir film setindeki ilk günüm ve söz konusu filmin kıyafetlerinden sorumlu ekibin bir parçası olacağım, bu yüzden işimin ne kadar önemsiz olduğu önemli değil.

Bu göreve hazırım.

Gloria teyzem Broadway'de terzilik yaparken bu kadar heyecanlı mıydı diye düşünürken karnımda kelebekler uçuyor.

Çocukken moda sevgimi paylaşılabileceğim tek kişi olan teyzemi düşününce dudaklarıma bir gülümseme konuyor.

Benimle gurur duyardı mı?

Bir saat sonra, sayısız pantolon, gömlek, çorap ve hatta iç çamaşırını ütüledikten sonra, arka odadan çıkıp filmin bazı figüranlarının giyinmesine yardım ediyorum, doğru beden ve kesimi giydiklerinden emin oluyorum.

Ekip ve figüranlar, benim ve ekibimin hazırlık yaptığımız dolap odasına girip çıkarak çeşitli isteklerde bulunurken saatler bir anda geçiyor. Karnım guruldamaya başladığında saat neredeyse ikiyi gösteriyor.

Önceki geceden beri bir şey yemedim.

"Oyuncular mola verirken öğle yemeği yiyelim." Lillian beklemeden elimi tutup beni odadan dışarı çekiyor.

Açlıktan ölüyorum, bu yüzden itiraz etmiyorum.

"Evet, bugün çok güzel şeyler getirmişler," diyor Lillian, çeşitli sıcak tabakları ve salata servis tabaklarını incelerken. "Sanırım Miguel'in Taco Kamyonundan sipariş etmişler. Stüdyo, film çekimlerinin ilk gününde genellikle cömert davranır. Bir nevi 'iyi şanslar' jesti gibi. Ye bakalım," diye teşvik ediyor.

Ne istediğimi düşünürken, bir süre vitrine bakıyorum. Etrafımızda aktörlerin olmaması, onların yemeklerini çoktan alıp molada karavanlarına çekildikleri anlamına geliyor.

Bu bilgi, fazla yemek almaktan duyabileceğim suçluluk duygusunu hafifletir. Tabağıma çekilmiş domuz eti, pilav ve fasulye, tortilla cipsleri ve bol miktarda guacamole koymaya karar veriyorum. Her şeye biraz limon sıkıp

, ilk lokmamı almadan önce bir cipsle pirinç, tavuk ve guacamole alıp tabağıma koyuyorum.

Paprika, kişniş ve diğer baharatların zengin, dumanlı lezzetleri dilimde patlıyor. Limon suyu, diğer tüm lezzetleri güçlendirmek için doğru miktarda ekşilik katıyor.

Lillian haklıydı, Miguel's Taco Truck aldatıcı derecede lezzetli. Şehirde birkaç şubesi olduğunu biliyorum.

Bir ara Mya'yı da yanımda götürüp birini ziyaret etmeliyim. Ya da belki gelecek ay şehre geldiğinde Ari'yi de götürebilirim.

Bu düşünce beni heyecanlandırıyor. Ari'yi en son görmeyeli altı ay oldu ve onu çok özliyorum.

Artık düzenli maaş aldığım için, Ari buraya geldiğinde onu götürmek istediğim turistik yerlerin listesine zihnimde bir şeyler ekliyorum. Mya turistik yerlere gitmekten nefret eder.

"Umarım o gülümseme benim içindir."

Ses, kuzeydoğu kış sabahlarında içilen taze, sıcak bir fincan kahve gibi beni sarar. Tüm duyularımı canlandırır.

"Aman Tanrım," diye bağıryorum ve ağzımdan bir lokma yemek çıktığını fark edince ağzımı kapatıyorum. Doğrudan Andreas Knight'ın açık mavi tişörtüne.

Gömleğinde oluşan lekeye bakarak nefes nefese kalıyorum, hemen tabağıma yemek masasına bırakıp peçete ve soğuk su arıyorum.

"Çok özür dilerim," derken lekeyi silmeye çalışıyorum. Hareketlerim telaşlı ve neredeyse çılgınca. "Bu tişört bir sonraki sahne için mi? Dolapta yedeği olmalı," diyorum ona.

"Sakin ol." Ellerimle hareketlerimi durdurarak, ellerimi tek eliyle kapattı.

Elektrik akımı tüm vücudumu sarar.

Bu da ne böyle?

Çok uzun bir süre, Andreas'ın ellerimin üzerinde duran eline bakıyorum. Avucumu çevirip avuçlarımızı birbirine bastırmak, parmaklarımı onun parmaklarına dolamak için duyduğum dürtü neredeyse dayanılmaz. Çok yoğun.

Ellerimi onun vücudundan çekmeye başlıyorum, ama o tutuşunu sıkılaştırıyor.

Gözlerimi kaldırıp onun gözlerine bakıyorum.

"Sorun yok. Bu, molada yemek yerken giydiğim bir tişört." Yorumunu, hala tuttuğu ellerimi sıkarak vurgular.

"Bu harika bir haber." Nefesimi veriyorum.

"Öyle mi?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak.

"Evet." Keskin bir şekilde başımı salladım. "Personelimiz bu sabah iki saat boyunca her şeyin temizlendiğinden, buharla temizlendiğinden ve bugünkü sahneler için gereken koşullara uygun olduğundan emin olmak için uğraştı."

"Tasarım ekibi çok çalışıyor."

"Setteki herkes çok çalışıyor, sanırım." Odada, moladan dönmeye başlayan kameramanları ve ışıkçıları gözlerimle taradım. Ekipmanlarını kontrol ediyor ve çekim için hazırlık yapıyorlar.

"Doğru."

Andreas'ın yorumu dikkatimi tekrar ona çevirir. Gözlerimi indirince, evet, elinin hala benim elimi kapattığını fark ederim.

"Şey," diyorum ve ellerimi onunkinden çekiyorum, bu da olması gerekenden biraz daha fazla çaba gerektiriyor.

"Bu senin de dahil olduğunu gösterir, değil mi?" diye sorar

Andreas. "Neyin dahil olduğunu?"

"Herkes çok çalışıyor. Kendini de dahil ediyor musun?"

Neden benim hakkımda soru soruyor? "Diğerlerinden daha fazla çalışmıyorum." Gözlerimi tekrar onun gözlerine dikiyorum.

"Sanırım aktörler ve yönetmen herkesten daha çok çalışıyor. Sonra da ekip geliyor. Sabah beşten beri buradasınız diye duydum."

"Altı," diye düzeltir. "Ama çoğumuzun alışık olmadığı bir şey değil. Bugünkü çekimden sonra ne yapacaksınız?"

Kaşlarım havaya kalkar. "Bugün mü?"

O başını sallar.

"Eve gidip çalışacağım," diye düşünmeden cevap veriyorum.

Kaşları arasında karışıklık izleri belirir. "Şu anda çalışıyorsun."

"Benim de bir part-time işim var."

Andreas'ın dudaklarının kıvrılmasından anlaşıldığı kadarıyla bu durum onu rahatsız ediyor gibi görünüyor.

"Ivy," Rebecca beni çağırarak dikkatimi çeker. "Lillian, yarınki çekim için kıyafetleri hazırlamak ve bu sabahki temizliği yapmak için yardımına ihtiyaç duyuyor."

"Hemen gidiyorum."

Bana ve Andreas'a kısa bir süre baktıktan sonra, başka bir şey söylemeden uzaklaşıyor.

"Çekimin geri kalanının tadını çıkar," diyorum Andreas'a ve dolaba doğru dönmek için hareket ediyorum, ama kolumu tutan eli beni durduruyor.

"Bu gece çalışmak zorunda mısın?"

Ağzım neredeyse açık kalıyor. Bu soruyu hiç beklemiyordum. Cevap hayır. Style Box'a sadece istediğim zaman giriş yapıyorum. Belirli bir saat yok, ama nedense bunu Andreas'a söylemek istemiyorum.

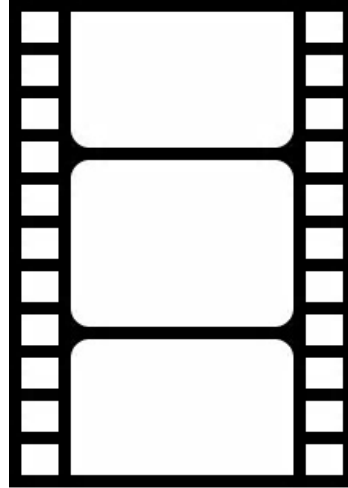
"Neden?" diye soruyorum onun yerine.

"Günün işini bitirdikten sonra akşam yemeği yiyebiliriz."

Cümlelerin ikinci yarısı ağzından çıkmadan kafamı sallamaya başlıyorum, bu da onun yüzündeki ifadeyi değiştiriyor.

Bir şey söylemek için dudaklarını aralıyor, ama Michael Keith odanın diğer ucundan onu çağırıyor. İşe dönme zamanı. Ben uzaklaşınca Andreas kolumu bırakıyor.

Takımımın geri kalanına yardım etmek için aceleyle geri dönerken, az önce olanları düşünmüyorum.

Saat ^{henüz} beşten biraz geç olmasına ^{rağmen}, setin kapısından çıktığımda kendimi çok yorgun hissediyorum. Trafikte eve gitme düşüncesi beni neredeyse ağlatıyor, ama trafiğin sakinleşmesini bir iki saat beklemek de aynı derecede korkunç.

En azından şimdi yola çıkarsam, daireme varıp yemek yediğimde, yarın yine erken kalkmak için yatmadan önce Style Box için birkaç saat çalışabilirim.

Tüm bu düşünceler kafamda dönüp dururken, birinin adımı seslendiğini duyarım. Omurgamdan aşağıya doğru yayılan ürperti, vücudumun onun kim olduğunu çok iyi bildiğini açıkça ortaya koyar.

"Bu kadar erken mi gidiyorsun?" diye soruyor Andreas, yaklaşırken biraz nefes nefese.

Beni yakalamak için koştu mu?

"Bugünlük işimiz bitti," diyorum ona.

O da başını sallıyor. "Michael ile çekim sonrası bir toplantımız var. Bazı ek notları var."

"Tamam," diyorum, çünkü ne söylemem gerektiğini bilmiyorum.

"Ama çok uzun sürmez," diye ekliyor. "Beni bekle." Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Anlamadım?"

"Buradan çok uzak olmayan bir yerde harika bir İtalyan restoranı var. Akşam yemeği yiyebiliriz."

"Gitmem gerek."

"Part-time işine," diyor.

"O ve... şey, trafikte çok uzun süre kalmak istemiyorum." Gözleri yüzümde dolaşıyor. "Araba kullanmayı sevmiyorsun."

"Nefret ediyorum," diye patladım. "New York'ta yaşamamanın en iyi yanlarından biri, hemen hemen her yere toplu taşıma ile ulaşabilmektir."

"New York mu?"

Duraklıyorum ve planladığımdan fazlasını söylediğimi fark ediyorum. "Orada üniversiteye gittim."

"O zaman ne... lanet olsun," diye homurdanarak, onu çağıran kişiye dönüyor.

Yirmi üç yaşlarında görünen genç bir adam kapının yanında durmuş Andreas'ı çağırıyor.

"Michael'ın asistanı peşimde, bu da Michael'ın toplantıya hazır olduğu anlamına geliyor." Elimi sıkmak için uzanıyor. "Beni bekle. Uzun sürmez. Söz veriyorum."

O gitmeden önce ona evet ya da hayır demek için vaktim yok. İçeri girerken sırtını izliyorum. Ve şimdi bir seçim yapmam gerekiyor.

Kalıp bekleyecek miyim, yoksa gidecek miyim? Tabii ki, aşırı düşünme başlıyor. Gerçekten kalmamı mı istiyor, yoksa sadece nazik mi davranıyor?

Her halükarda, aklımdaki en baskın soru neden? Andreas Knight hakkında gördüğüm ve duyduğum şey, onun kolay anlaşılabilir bir kişiliği olduğu. Herkesle iyi geçiniyor, ama herkesi yemeğe davet etmedi.

"Başrol oyuncusuyla flört etmek için geç saatlere kadar kaldığın için ekstra ücret almayacaksın." Rebecca'nın sert sözleri beni şaşırtıyor ve gerçekliğe geri döndürüyor.

Ses tonu da beni sinirlendirecek kadar rahatsız ediyor. "Sana bir şey mi yaptım?" diye soruyorum.

Sanki benim cevabımı beklemiyormuş gibi, ağzı bir anlığına açık kalır.

"Çünkü şimdiye kadar, erken gelip benden istenen her görevi yerine getirmekten başka bir şey yapmadım. Ekipteki diğer kişilerden performansıyla ilgili herhangi bir şikayet duymadım."

"Onlar senin patronun değil. Ben senin patronum," diye gereksiz yere hatırlatıyor.

"Harika, o zaman *patronum* olarak soruyorum, iş performansında standartlara uymayan veya yanlış olan bir şey var mı? Varsa, değiştirebilmek için bilmek isterim."

Rebecca ile yüzleşirken kalbim göğsümde çarpıyor, ama terapistim Dr. King'in her şeyi içimde saklamamamı söylediği sözlerini hatırlamaya çalışıyorum.

Benden beklenenin bu olduğu için, her şeyi içine atıp görevini yerine getirmek üzere yetiştirildiğim için bu kolay bir iş değil.

"*Peki bu seni nereye getirdi?*" Dr. King'in sorusu zihnimde yankılanıyor ve her şeyi içimde tutmanın beni tam olarak nereye getirdiğini hatırlatıyor.

Binlerce insanın önünde tam bir zihinsel çöküntüye dönüşen çok utanç verici bir panik atak.

Rebecca'nın iğnelemeleri benim kırılma noktama ulaşacak düzeyde olmasa da, işler çok ileri gitmeden bunu başından önlemek iyi bir fikir olabilir.

"Performansın mı?" diye soruyor. "Hangisi? Kostüm tasarımı ve modaya ilgi duyuyormuş gibi yaptığın performans mı, yoksa ikimizin de bildiği gibi tasarım alanında diploman olmadığı için okulu bıraktığın performans mı?"

Cevap vermeme izin vermiyor.

"Ya da belki de bu işi sadece ... gibi yıldızlarla tanışmak için kabul ettin." Sesi kesiliyor ama omzunun üzerinden arkasına bakıyor. Andreas Knight'ın az önce girdiği kapıya.

"Asla yapmam."

"Evet," diye alaycı bir şekilde yanıtlar, "Bunu daha önce de duydum. Dinle, işini kaybetmek istemiyorsan, kendine bir iyilik yap ve oyunculardan uzak dur. Andreas'ı benim ofisimde o saçmalığı yapmaya ikna etmek için kullandığın numaraları yapma ya da bu sette çalışmak için benim üstüme gitme."

"Eğer çizgiyi aşarsan, sahip olduğum gücü kullanarak seni kovabilirim ve bunu yapacağım."

Geri adım attı.

"Gün bitti ve yarın sabah saat altıda burada olman gerekiyor. Eve gitmeni öneririm." Topuklarını döndürür ve geldiği cehennemin altıncı çemberinden geri çekilir.

Onu izlerim, sözlerinin etkisini hissederim. Eve gitmeli miyim? Andreas kalmamı istedi. Ama ciddi miydi?

Beni beklememi istediğinde gözlerindeki ışıltı hiç de şakacı görünmüyordu. Ama o bir aktör. Eleştirmenlere göre son derece yetenekli bir aktör.

Dr. King'in özellikle çelişkili hissettiğimde tavsiye ettiği gibi, bir an durup nasıl hissettiğimi kontrol ediyorum.

Umut dolu tarafım kalmak, beklemek istiyor.

Ama bu işe yeni başladım ve patronumu daha fazla kızdırmak istemiyorum.

Tüm bunları göz önünde bulundurarak, gitmemin kesinlikle en iyisi olduğuna karar verdim. Hemen şimdi.

BÖLÜM 8

Ivy

"Bu gece sadece sen ve ben varız gibi görünüyor," diyorum Bayan Shelby'ye, akşam yemeğinden sonra mutfağı temizlemeyi bitirirken.

Miyavlaması beni onu kucağıma alıp çenesinin altını okşamaya teşvik ediyor ve o da zevkle mırıldanıyor. Onu masama taşıyıp Style Box'ta en az iki saat çalışmak için oturuyorum.

Tam zamanlı işimden ilk maaşımı ve yarı zamanlı işimden ekstra gelirimi aldığımda, aylık giderlerimi karşıladıktan sonra biraz para biriktirebilecek kadar param olacak. Maalesef bu giderler arasında oldukça yüksek bir öğrenci kredisi ödemesi de var.

Asla tamamlama fırsatı bulamadığım diploma için aldığım kredi.

Mali durumumun içler acısı hali düşüncesi dudaklarımdan bir iç çekiş kaçırıyor. "Daha kötüsü de olabilirdi, değil mi?" diye soruyorum Bayan Shelby'ye, başının üstünü okşayarak.

Onun miyavlama sesleri, ihtiyacım olan güveni veriyor.

Gerçekten de daha kötü olabilirdi. Öğrenci kredilerim, almaya çalıştığım iki yıllık dereceden kaynaklanıyor. Asla bitiremediğim moda tasarımı derecesinden, tamamlamayı başardığım beş yıllık lisans ve MBA'den değil.

Bu derecelerin masraflarını ailem karşıladı.

"Sen tam bir hayal kırıklığısın."

Kucağımdan gelen şok edici miyavlama sesleri beni düşüncelerimden koparıp geri gerçekliğe döndürüyor.

Annem, ona karşı gelip gerçekten ilgimi çeken derecesi almaya karar verdiğimi öğrendiğinde bana nasıl bağırıldığı aklıma gelince onu çok sıkı sıkımsı olmalıyım.

"Üzgünüm," diye mırıldanarak Bayan Shelby'yi yere indirdim.

Dizüstü bilgisayarına yeniden odaklanıyorum ve bir sonraki müşterim için başarılı bir yeni gardırop oluşturmaya başlıyorum. Sözleşmeli çalışan bir tasarım ortağı olarak,

müşterilerin ayrıntılarına her zaman vakıf değiliz, ancak bazen neden gardırobunu yenilemek istediği gibi ek bilgiler veren müşteriler de oluyor.

Bu gece de öyle ve Gabrielle'in yeni boşanmış ve iki genç çocuğun annesi olduğu hikayesini okumaya dalıyorum. On altı yıllık evliliğin ardından tekrar flört etmeye başlamak istiyor.

Kendisinin eklediği fotoğraf, ona hangi renk ve kesimlerin yakışacağı konusunda bana birçok fikir veriyor.

Onun aradığı zevkli tarzda bacaklarını ortaya çıkaracak bir dizi elbise ve eteği seçme görevine dalıyorum. Onun için, çeşitli geziler için mükemmel olan en az üç kıyafet daha oluşturabileceği üç tam kıyafet hazırlamak yaklaşık bir saat sürüyor.

Gabrielle'in kutusu oluşturulmak üzere gönderildiğinde içimi bir memnuniyet kapladı.

Gece için oturumu kapatmadan önce en az bir sipariş daha tamamlamak için yeni bir profil açmaya başlıyorum, ama telefonum çalıyor.

Rose:

Annem, ona aylardır aramadığını söylüyor.

Ablamın mesajı midemi bulandırıyor. Merhaba ya da nasılsın bile demiyor. Doğrudan konuya giriyor.

Kız kardeşime, şimdilik onlarla çok fazla iletişim kurmamamın en iyisi olduğunu anne babamıza söylediğimi hatırlatacak enerjim var mı diye kendime soruyorum.

Ve evet, bu, son birkaç aydır annemin gönderdiği son birkaç mesajı ve telefon aramasını görmezden geldiğim anlamına geliyor.

Kız kardeşime cevap verecek kadar enerjim olduğunu düşünüyorum. Ben:

Meşguldüm. Yakında ona ve babama ulaşacağım.

Rose:

İş buldun mu?

Karnım yine ağrıyor. Sorun şu ki, onun benim çalışıp çalışmadığımla veya Los Angeles'ta nasıl olduğumla gerçekten ilgilenmediğini biliyorum. Onun

Sterling ailesinin adını yüceltip yüceltmediğimle ilgileniyor. Onların başarı tanımına uygun bir hayat sürüp sürmediğimle ilgileniyor.

Ben:

Evet.

Cevaplarımı kısa ve öz tutmayı tercih ediyorum. Rose:

Kendi başına bir kot pantolon bile seçemeyen kadınlara kıyafet seçip gönderen o acınası part-time iş değil, değil mi?

Tanrım, her geçen yıl annemize daha çok benziyor. Rose benden beş yaş büyük ve hiç yakın olmadık ama son iki yılda ilişkimiz daha da kötüleşti.

Ailemizi çok kötü bir duruma düşürdüğünden beri.

Ben:

Hayır. Başka bir iş. Gitmem gerek. Yakında annemle babama ulaşacağım.

Koltuğuma yaslanıp, bir saat boyunca bilgisayar ekranının önünde oturduktan sonra ellerimi başımın üzerine kaldırıp esneme hareketleri yapıyorum.

Telefonum yine titriyor.

Bu sefer mesaj değil, arama.

"Rose, zamanım olunca sizi arayacağım demiştim."

Karşı tarafta bir anlık sessizlik olur. Sonra beklenmedik bir ses duyulur.

"Beni beklemedin."

Telefonu kulağımdan çekip bilinmeyen numaraya bakıyorum. "Andreas?" diye soruyorum.

Derin, memnun bir kahkaha telefonda yankılanır. "Sonunda ilk kez adımı kullandın. Hoşuma gitti."

Vücudum ısınır.

"Gerçekten sen misin?" Bu aptalca bir soru, çünkü o derin, boğuk sesi başka birine ait olamaz. Yine de, tam olarak anlayamıyorum.

"Tek ve gerçek. Eve birine yetişmek için acele mi ediyordun?"

Gözlerimi kırıştırarak soruyu ve tüm bu konuşmayı anlamaya çalışıyorum.

Ben cevap vermediğim için, "Beni beklemedin" diye devam ediyor. "Ve bunun nedeninin, evde seni bekleyen biri olduğu için olabileceği aklıma geldi."

Bayan Shelby mırıldanmaya karar verir ve bacaklarımın arasından geçerken vücudunu ayak bileğime sürter.

"Beni bekleyen tek kişi Bayan Shelby'di." Onun adını bir soru gibi tekrarlar.

"Evlatlık kedim. Onu akşam yemeği için çok uzun süre bekletirsem sinirlenir."

"Bu rahatlatıcı. Bayan Shelby'nin aç olması kısmı değil. Ben de aç olduğumda sinirli olduğum bilinir."

"Sette uzun saatler çalıştığını düşünürsek, bunu tahmin edebiliyorum."

O da onaylayarak ses çıkarır. "Sen de uzun bir gün çalıştın. Ve eve gidip part-time işine gittin."

Daha önce part-time işimden bahsettiğimi hatırlaması bile şaşırtıcı.

"Akşam yemeğini yedin mi?"

Sesinde gerçek bir endişe mi var?

Bakışlarım temiz mutfığa kayıyor. "Eve geldiğimde oda arkadaşım buzdolabında benim için biraz yemek bırakmış. Sadece kendim için yemek yapmayı sevmediğimi biliyor. O olmasaydı fıstık ezmeli ve reçelli sandviç yapardım."

"Ne yedin?" diye soruyor, sanki umurundaymış gibi. "Yerel bir Vietnam restoranından pho."

Style Box hesabımdan çıktıktan sonra, oturma odasındaki kanepeye geçip rahatça yerleşiyorum. Bayan Shelby tereddüt etmeden kanepeye atlayıp kucağıma kıvrılıyor.

"Demek iş ve trafik, beni beklemek için kalmamanın tek nedeniydi," diyor Andreas. Sesinde suçlama yok. Daha çok hayal kırıklığı mı?

"Ve Bayan Shelby."

"Kedi de," diye onaylar. "Hâlâ çalışıyor musun?" "Bu gece için çıkış yaptım."

"Ne iş yapıyorsun?"

Ona part-time işimi kısaca anlatıyorum, bir şekilde rahat bir sohbe giriyoruz. Telefonda sanki normal bir erkekle konuşuyormuşum gibi. Sadece normal bir erkek değil, sohbeti sürdürmede gerçekten iyi olan bir erkek.

Bu, benim flört deneyimlerimde nadir görülen bir şey.

"Yani, bütün gününü kıyafetlerle geçiriyorsun."

Yanaklarım kızardı, utanç beni ele geçirdi. "Giysiler önemlidir. İsteyerek ya da istemeyerek bir hikaye anlatırlar."

Karşı tarafta sessizlik oluyor ve sözlerimin istediğimden çok daha savunmacı çıktığını fark ediyorum.

"Moda sevgini engelleyen biri mi vardı?"

Sadece tüm yakın ailem.

Bu düşünce aklımdan geçer ve onu geri çekmeden önce neredeyse ağzımdan çıkmak üzereydi. Neyse ki, bu cevabı kendime saklamayı başardım. Bu A listesindeki Hollywood yıldızı, annem ve babamla ilgili sorunlarımı duymak istemez.

"Bugünkü çekimler iyi geçmiş gibi görünüyor. Gerçi pek bir şey görme şansım olmadı." Nefesimi tutarak, onun cevabını bekliyorum ve konuyu değiştirdiğim için bana baskı yapmamasını umuyorum.

"İlk günler genellikle çekimin geri kalanının gidişatını belirler," diye cevaplar ve ben nefesimi veririm. "Bugün iyi bir gündü."

"Hafta sonu senaryoyu tekrar okudum."

"Ne düşündün?"

"Dürüst olmak gerekirse, ilgimi çekti. Yüzeysel olarak, gözden düşen bir adamın hikayesi gibi görünüyor, ama bu düşünüş aslında ekran dışında gerçekleşiyor. Film, dönüşüm hakkında. İlham verici ve..."

Sözümü kestim.

"Ve benim gibi birinin oynamasını beklediğin bir şey değil mi?"

Bunu bir soru olarak ifade etti, bu da suçlayıcı olmasını engelledi. Tereddüt ettim çünkü tam da bunu düşünüyordum, ama aynı zamanda hakaret etmek de istemiyordum. Andreas Knight'ın Rebecca'nın üstünde bir yetkiye sahip olup benim işimi korumamı sağlayabileceğinden şüphem yoktu, ama aynı zamanda işimi kaybetmeme de neden olabileceğinden şüphem yoktu.

"Dürüst olabilirsiniz. İşin güvende."

Düşündüğümü nasıl anladı?

"Hayır," diyorum. "Sizi bu role uygun görmüyorum ama ben bir casting direktörü değilim. Benim fikrim önemli değil."

"Bunu yapma." Sesi keskin. "Fikrini önemsizmiş gibi küçümseme. Önemli. Ne düşündüğün önemli. Duymak istiyorum."

Göğsümün içinde bir şey çiçek açıyor. Kelimenin tam anlamıyla, sanki kalbim onun sözlerinin güneş ışınlarına açılıyor. Fikrimin önemli olduğunu söyleyen ilk kişi o değil. Mya, Ari ve Dr. King de son aylarda bana aşağı yukarı aynı şeyi söylediler.

Ancak Andreas'ın sesindeki inanç, onun sözlerinin geçerliliğini sorgulamak istememe neden oluyor.

Benim fikrim önemli.

"*Heartbreak Academy'nin* sadece birkaç bölümünü izledim," diyorum ona. "Senin oynadığın iki romantik komediye izledim, bu arada çok komikti. *Late Nights*, önceki çalışmalarından çok daha ağır bir yapım."

"Bu yüzden onu seçtim," diyor. "Geçen yılın başında menajerim ve ajansıyla oturup kariyerimin gitmesini istediğim yönü anlattım. Birkaç yıldır arzuladığım zorlu rolleri üstlenme zamanı geldi. Birkaç ay sonra Michael, *Late Nights'in* senaryosuyla ekibime ulaştı."

Sesindeki kendinden emin tavır beni en çok etkiliyor. Sanki bu kadar duygusal bir role hazır olduğuna hiç şüphe duymamış gibi.

"Öylece mi?" diye

soruyorum. "Ne öylece?"

"Bir şeyi istediğine karar verip peşinden mi gidersin?"

"İstedikini elde etmenin başka bir yolu var mı?"

Boğazımda bir düğüm oluşuyor.

"Ya istediğin gibi olmazsa ya da sen..." *Ya da başarısız olursan?*
Sorunun son kısmını ağızımdan çıkarmıyorum.

Andreas ilk başta cevap vermez, bu da bana fazla konuştuğumu düşündürür.

Yanlışlıkla kendi en derin güvensizliklerimi paylaşmışım.

Hayır, sadece güvensizliklerimi değil, gerçeklerimi de. Çünkü benim için durum böyleydi.

Ne zaman çaresizce istediğim bir şeye ulaşmaya çalışsam, sonuçta bir şekilde kaybettim. Bu yüzden Los Angeles'a gelme kararını vermek bu kadar uzun sürdü. Michigan'da aylarca mutsuz bir hayat sürdükten sonra bile.

"Her zaman başka bir şey vardır," diye cevapladı sonunda. "Başarısızlık bir seçenek değildir."

Karnımın içinde bir şey hareket etmeye başlayınca elimi karnıma bastırıyorum. Sesindeki güven, yirmi altı yaşından yirmi yıl daha yaşlı bir erkeğe ait.

"Bu çok güzel," diyorum, ama ani bir esneme, sorunun devamını kesiyor. "Üzgünüm, uzun bir gün oldu."

Duvardaki saate bakıyorum ve saatin daha on bile olmamasına utanıyorum.

Neredeyse otuz dakikadır mı konuşuyoruz? Ne zaman oldu bu?

"Seni bırakmalıyım," diyor, sesinde pişmanlık belirliyor. "Yarın sette görüşürüz."

Sözleri bir sorudan çok bir vaat gibidir. "Öğle yemeğinde sana bir tabak ayırırım."

Kaşlarım karışıklıkla çatıldı. "Öğle yemeği mi?"

"Bu akşam yemeğe gelmediğine göre, en azından öğle yemeğinde benimle birlikte olabilirsin."

Aklıma hemen Rebecca geliyor. Daha da önemlisi, aktörlerden uzak durmam konusunda verdiği uyarı.

"Yarın görüşürüz, Ivy," diyor Andreas ve aramayı sonlandırıyor.

Bir kez daha esnemek konsantrasyonumu bozar ve fazla düşünmekten vazgeçmeye karar veririm. İşimi bitirdiğimi söylemiş olsam da, duş alıp yatmadan önce biraz daha para kazanmak için kendimi zorlayarak Style Box'a bir saat daha giriş yaparım.

Uykuya dalarken aklımdaki son düşünceler, Andreas'ın kulağımda yankılanan yumuşak, derin sesidir.

BÖLÜM 9

Andreas

"Hey, şimdiye kadar harika iş çıkardın," diyor *Late Nights*'ın ikinci başrol oyuncusu Ron Stokes. Ana makyaj karavanında gün için hazırlanıyoruz.

Ron ve ben başka bir filmde birlikte çalışmıştık ve o benim önceki dizimde birkaç kez konuk oyuncu olarak rol almıştı. Benden beş yaş büyük ama bu sektörde çalıştığımız son on yılda arkadaş olduk.

"İşimin bir parçası," diyorum ona.

O gülüyor. "Bu rol senin için çok önemli, dostum. Bu adımı attığın için seninle gurur duyuyorum." Dirseğine hafifçe vuruyor. "Bana bile öğretecek şeyleriniz olabilir."

Ona orta parmağımı gösteririm, bu da onu gülmekten başını geriye atmasına neden olur.

"Hey," diyor, sakinleştikten sonra. "Michael'ın notlarını okudum ve bugün çekime başlamadan önce seninle bazı replikleri çalışmak istedim."

Kucağındaki senaryoyu kaldırır. "Hadi yapalım."

Sonraki yirmi dakikayı, Michael'ın önceki birkaç gün içinde aldığı notlara göre özellikle iki sahneyi gözden geçirip yeniden çalışarak geçiriyoruz.

"Sanırım hallettik," diyor başını sallayarak ve bir elini karavanın kapısına koyarak. "Teşekkürler dostum. Birazdan görüşürüz."

Scott bu sabah benden önce çekim için gerekli olduğu için, karavandan çıkmama rağmen onun arkasında kalıp stüdyo alanına bakıyorum, gelen giden, günün hazırlıklarını yapan tüm insanları gözlemliyorum.

Büyük bütçeli bir filmin yapımı her zaman bir grup projesidir. Bu, bu dünyaya adım atan bir genç olarak öğrendiğim ilk derslerden biriydi.

Kahkaha sesleri dikkatimi çekti ve bir mıknaş gibi döndüm, gözlerim Ivy'ye takıldı. Tasarım ekibinden başka bir kadınla konuşuyordu.

Sık sık birlikte olurlar.

Ivy beni görmeden onu izleme fırsatını değerlendiriyorum.

Bugün saç modeli farklı. Uzun, koyu renk dalgalı saçları omuzlarına dökülüyor. Bol kesim siyah pantolon giymiş, beline kalın kırmızı bir kemer takmış ve vücuduna oturan, ten rengi, kısa kollu bir üst giymiş.

Leopar desenli topuklu ayakkabılar gözüme çarpıyor.

O muhteşem. Ve tek düşünebildiğim, o topuklu ayakkabıları omuzlarımın üzerinde görmek istediğim.

Telefon görüşmemizden bu yana beş gün geçti. Ne yazık ki, beklenenden daha kısa molalarla geçen uzun çekim günleri ve hafta sonu önceden planlanmış birkaç randevu, Ivy'nin öğle yemeği davetini kabul etmemi engelledi.

Bugün benim için daha kısa bir çekim günü, çünkü sahnelerin çoğu Ron'un karakteri etrafında dönüyor. O öğle yemeği randevusunu gerçekleştirmek için her türlü niyetim var.

Ivy'nin konuştuğu Lillian, ben yaklaşırken "Aman Tanrım" diyor. Bana bakarken elini göğsüne bastırıyor. "Yakından bakınca daha da yakışıklıymışsın."

Lillian yıllardır InTuition'da çalışıyor, ama ben onunla ilk kez bir sette çalışıyorum.

"Teşekkürler. Bir sonraki romantik komedimde aşkıyı oynamak için müsait misin?"

O, "Romantizimimde biraz drama olması lazım. Romantik bir drama yaparsan varım," diyor.

"Bu ayarlanabilir." Göz kırparak onu güldürürüm.

Gözlerim son takıntıma kayıyor. "Merhaba, Ivy." Sesim istemeden kalınlaşıyor. O bana böyle bir etki yapıyor.

"Andreas," diye cevaplar, bana farkında bile olmadığı bir şey yapar

"Sanırım programımızda bir öğle yemeği randevusu var."

"Vay canına," Lillian, Ivy'nin kaşları havaya kalkarken aynı anda diyor.

Onun şaşkın bakışını sevdiğime karar veriyorum. Doğrusu, yüzündeki her ifadeyi seviyorum

"Bu benim gitme zamanım. Hoşça kalın."

Lillian uzaklaşırken gözlerimi Ivy'den ayırmıyorum. Ivy onu takip etmek istiyor gibi görünüyor, ama ben vücudumu kullanarak onun kaçmasını engelliyorum.

"Yoğun bir hafta oldu," diye özür dilerim. "Ama bugün öğle yemeği randevusu için vaktim olacak."

"Randevu mu?" Kafasını sallar. "Bu randevu olamaz. İkimiz de çalışıyoruz, hepsi bu."

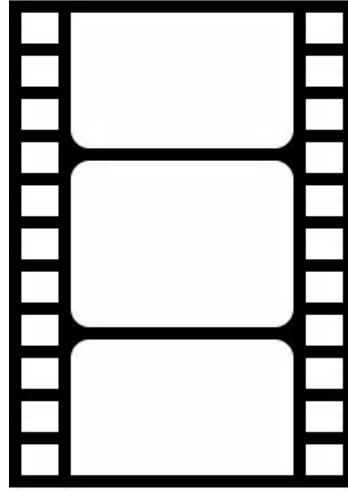
Elini tutuyorum, bu da onun öfkesini dindiriyor. "Bugün çekimlerim daha hafif. Öğle yemeği saat 12:30'da servis edilecek. Karavanımda buluşalım."

Hangi karavanın benim olduğunu anlaması için üçüncü sıradaki karavanlara başımı sallarım. "Önünde adım yazıyor. Orada görüşürüz."

"Andreas," arkamdan biri seslenir.

İşimi seviyorum ama birkaç gece önceki çok kısa telefon görüşmesi dışında Ivy ile baş başa kaldığım tek anı bölmesi beni çok sinirlendirdi.

"Birkaç saat sonra görüşürüz." Elini sıkıp bugünkü sahnemin çekimlerine gitmek için ayrılıyorum.

Ivy

"Ne yapıyorsun?" Lillian, bir çift kot pantolonun sol paçasını buharlamayı bitirirken beni korkuttu.

bir çift kot pantolonun sol paçasını ütölemeyi bitirirken Lillian beni korkuttu.

"Ne yapıyorum gibi görünüyor?" Buharlı ütüyü işaret ettim.

Dişlerini eziyor. "Tüm ekip öğle molasına çıktı. Saat on iki buçuk."

Ona boş boş baktım.

"Lillian, ben..." "Dinle, sana on beş yaş büyük olsam da, annen olmak için çok genç olsam da, açıkça bir kadının rehberliğine ihtiyacın var. Bugün o kadın benim.

Elini kaldırır. "Dinle, senden yaklaşık on beş yaş büyük olsam da, annen olmak için çok genç olsam da, açıkça daha yaşlı bir kadından biraz rehberliğe ihtiyacın var. Bugün o kadın benim.

Andreas Knight seni öğle yemeğine davet ettiğinde, böyle bir adamı bekletemezsin." Elimde tuttuğum buharlı tencereyi almaya çalışır, ama ben geri çekerim.

Birkaç tur çekişme yaşandıktan sonra pes edip lanet şeyi bıraktım.

"İnatçı," diye mırıldanır. "Git."

"Ama yapılacak çok iş var."

"Öğle yemeğinden sonra da burada olacak. Çık dışarı. Hemen." Sesi o kadar keskin ki, irkiliyorum.

"Peki," diye mırıldanıyorum, sanki Andreas Knight ile yemek yemek gerçekten zor bir işmiş gibi. Öyle değil, ama Rebecca'nın uyarıları aklımdan geçince kendimi tutamıyorum. O bugün sette değil, çekimlerin başladığı günden beri hiçbir gün sette olmadı.

Bu, dedikoduların ona ulaşmayacağı anlamına gelmez. Eğlence sektöründe çalışan bir avukat olarak Mya, bu sektörde birçok sır olduğunu, ama dedikoduların para gibi değerli olduğunu sık sık hatırlatır.

"İşlerini kendine sakla," diye bana defalarca söyledi.

İhtiyacım olan son şey dedikoduların bir parçası olmak. Ayrıca, sırların her zaman gün yüzüne çıkma yolu olduğunu çok iyi biliyorum. En azından benim sırlarımın. Ve genellikle, bu sırlar ortaya çıktığında kaybeden taraf ben oluyorum.

Bu zihinsel uyarılar bile beni stüdyo arazisini geçip karavanlara doğru yürümekten alıkoymuyor. Michael Keith'in karavanını, makyaj karavanını ve Ron Stoke'un karavanını geçip Andreas Knight yazan karavana varıyorum.

Neyse ki, etrafta pek kimse yok.

Ancak içeriden gelen mırıldanma seslerini duyunca kapıyı çalmakdan vazgeçiyorum. Belki fikrini değiştirip benimle öğle yemeği yemek istememiştir ya da unutmuş ve başka birini davet etmeye karar vermiştir.

Olasılıklar kafamda dönüp dururken, karavanın kapısı açılır.

Andreas beni görür görmez gülümser.

Karnım ısınır.

"Ivy. Seni aramaya çıkmak üzereydim."

Gözlerinde bir ışıltı var ve onun ciddi olduğuna inanıyorum.

"Sesler duydum. Meşgulsen gidebilirim." Omzumun üzerinden işaret ediyorum.

Bir basamak aşağı iner ve elini uzatır. "Asla."

Parmaklarımız birbirine değdiği anda, karnımda başlayan sıcaklık tüm vücuduma yayılıyor.

"İçeri gel."

Kenara çekilerek bana yer açıyor. Ancak içeri girer girmez, ellili ya da altmışlı yaşlarında görünen bir adamla karşı karşıya geliyorum. Hollywood'da birinin yaşını asla bilemezsiniz.

"Bu Stan Donovan," diye tanıtıyor Andreas. "Menajerim."

"Memnun oldum, Bay Donovan." Uzatılan elini sıkarım. "Böldüğüm için özür dilerim."

"Önemli değil," diyor Stan. "Ben de tam çıkmak üzereydim." Bir an durup başını yana eğerek beni inceliyor. "Yüzünüz tanıdık geliyor."

Midem bir takla attı. "Gerçekten mi?"

Kaşları düşer. "Evet. Hiç oyunculuk yaptın mı?" "Hayır, hiç yapmadım," diye mırıldanırım.

"Hm. Kamera önünde hiç rol almadığından emin misin?"

Andreas yanıma gelip bana bakarken yutkunuyorum.

Ensem ısınır. "Kesinlikle," diye yalan söylerim.

Beni daha önce kamerada nerede görmüş olabileceğini düşünmekten nefret ediyorum. Aklıma gelen tek bir örnek var ve bu düşünce beni bir top gibi kıvrılıp saklanmak istememe neden oluyor.

Üniversiteden mezuniyetim felaketti, sahnede tam bir panik atak geçirmiştım. Ne yazık ki, o utanç verici olayın videoları internette dolaşmaya başladı.

"Oyunculuğu profesyonellere bırakıyorum." Andreas'a gülerek işaret ettim.

Stan başını sallar. "Neyse," diye ekler ve Andreas'a dönerek, "Şehrin diğer ucunda bir toplantım var. Andreas," diye onu işaret eder, "konuştuğumuz şeyi unutma. Bu, kariyerin için büyük bir fırsat ve film için harika bir tanıtım olabilir."

Andreas menajerini karavandan aceleyle çıkarır ve ikimizi yalnız bırakır.

"Bu neydi?" diye sorarım. "Filmin tanıtımı falan mı var?"

? Çekimler daha yarıya bile gelmedi ki."

Andreas kolumu tutar ve cevap vermeden önce beni kanepeye oturur. Yuvarlak masanın karşı tarafındaki sandalyeye oturur. Karavanın dar alanı bizi sarar ve burada gerçekten sadece ikimizin olduğunu fark ederim.

"Stan, tanıtım için belli bir aktrisle ilişki kurmamı istiyor. O da bir filmde çalışıyor."

Bu şaşırtıcı değil. Günümüzde eğlence endüstrisinin çoğunun aldatmaca olduğunu bilmemek için bir mağarada yaşamak gerekir. Sahte ilişkiler sürekli ortaya çıkıp yok oluyor. Bu, içimde kıskançlık uyandırmamalı.

Yine de, tam da bu oluyor. Andreas Knight'ın benim malım olmadığını kendime hatırlatmam gerekiyor.

"Kıskançlık hissetmen normal."

"Ne?" diye soruyorum, şaşkınlıkla.

O, bana hindili sandviç ve yanında patates kızartması olan bir tabak uzatıyor. Sonra, oturduğum yerin iki yanındaki meyve ve sebze salatası kaselerine başını sallıyor.

"Bugünün öğle yemeği menüsünde sandviç var. Hindi olur mu?"

Başımı sallıyorum.

Cevabımdan memnun görünüyor.

"Az önce söylediğim şey için kıskançlık hissetmenin normal olduğunu söyledim. Senin sahte erkek arkadaşın olmayı düşünen herkesi tekmelemek isterdim. Ve bu konuda teklifte bulunan herkesi de."

"Ben... Öyle değil..." diye kekeliyorum ama o bana bakınca dudaklarımı sıkıca kapatıyorum.

"Bunu yapmayacağım," der, sanki hiç sormadığım bir soruyu yanıtlar gibi. "Neden?"

Gözleri benimkilere bakıyor ve elimdeki tabak hafifçe sallanıyor. Onu masaya koyuyorum.

"Eğer yöneticin bunun kariyerine yardımcı olacağını düşünüyorsa, muhtemelen iyi bir fikirdir."

"Gözüm başka birinde ve ona durumumu çok net bir şekilde anlatmak istiyorum. Ve ona bunu yapmayacağımı zaten söyledim."

Ağzımı birkaç kez açıp kapattım. Soru dilimin ucundaydı, ama korku onu orada tuttu.

Andreas, yemediğim yemeğe başını sallar. "Yemelisin."

Hindi sandviçinden bir ısırık alıyorum. Gün boyunca yediğim ilk lokma midemi guruldattı. Bu sabah kahvaltıyı atlادم ve sete gitmeden önce Style Box'ta bir saat çalışmayı tercih ettim.

"Rol beklentilerini karşılıyor mu?" Birkaç dakikalık sessizliğin ardından soruyorum.

Ağzını siler ve yüzünde bir gülümsemeyle koltuğuna geri oturur. "Dürüst olmak gerekirse, daha iyi."

"Nasıl?" Sandviçimden bir ısırık alıyorum ve onun ağzıma baktığını fark edince neredeyse düşürüyorum.

"Bu rolle birlikte beklemediğim yeni bir takıntı ortaya çıktı." Kafamı şaşkınlıkla yana eğiyorum.

Andreas başını sallar. "Oynadığım her rolü ciddiye aldım," diye başlar. "Oyunculuk koçuyla çalıştım, erken geldim, geç gittim ve en önemlisi role tüm gücümü verdim. Her karakterden bir şeyler öğrendim.

Hayat, kendim, ilişkiler hakkında." Son kısmı uzatarak, gözleri üzerimde kalıyor.

"Bazen bir sahne sırasında kendimi karakterin içinde kaybediyorum. Sanki kendimi dışarıdan izliyormuşum gibi. Bu, diğer rollerde sadece bir veya iki kez oldu."

Kendini dışarıdan izliyormuş gibi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Ancak benim deneyimlerim Andreas'ın deneyimleri kadar keyifli değil.

Panik ataklar cehennem azabı gibidir.

"*Late Nights* setinde bunu yaşadın mı? Shawn olarak?" diye soruyorum, karakterinin adını kullanarak.

Şaşırtıcı bir şekilde, başını sallar. "Tam olarak değil, ama yakın," diye cevaplar. "Yakında olacak." Bana bakar ve gülümser, kalbim neredeyse durur. "Michael harika bir senaryo yazdı. Her şey hazır olduğunda izlemek için sabırsızlanıyorum."

Sesindeki alçakgönüllülük onu bana daha da sevimli kılıyor. Filmin başrol oyuncusu olarak, çoğu gözler onun üzerinde olacak, ama o, yazar ve yönetmen Michael Keith'e hak ettiği övgüyü veriyor.

"Bu film çok büyük olacak," diye düşünmeden söylüyorum. Sonucu görmek için bitmiş ürünü görmeme gerek yok. Andreas'ın gözlerindeki tutku her şeyi anlatıyor.

"Nereden biliyorsun?"

"Bu bakışı daha önce gördüm," diyorum. "Tasarım okulundayken, bir gece Broadway gösterisine davet edilmişim. Gösteriden önce bazı oyuncular ve kostüm tasarımcılarıyla tanıştık. Hepsinin gözlerinde aynı bakış vardı, özellikle de oyun hakkında konuşurken."

Andreas'ın bakışlarıyla karşılaşyorum. "O yıl iki oyuncu Tony ödülünü kazandı ve oyun en iyi müzikal seçildi."

"Tutku," diyor, sesinde hüzünlü bir ton var. "Hikaye anlatımından doğan duyguların çeşitliliğini keşfetmeye tutkuyla bağlı olduğumu söyleyebiliriz. Aynı hikayeyi tekrar tekrar keşfetmek istemiyorum."

"Amacım, sınırlarımı test etmek ve sınırları zorlamak. Sanırım bu, okumayı sevmemden kaynaklanıyor. Pek çok karakterin hikayesi ilgimi çekti ve hepsini oynamak istiyorum."

Sesinde belirgin bir coşku var.

"Bir okuyucu ölmeden önce binlerce hayat yaşar..." diyorum.

"R.R. Martin." Gülümsüyor ve daha önce fark etmediğim tezgâhın üzerindeki kitap yığınının başını sallıyor.

Tezgaha yaklaşıp kitapları inceliyorum. En üstte R.R. Martin'in *A Dance with Dragons* kitabı var, ardından Toni Morrison'un *The Bluest Eye*, Brit Bennett'in *The Vanishing Half*, *The Great Gatsby* ve birkaç romantik roman geliyor.

"Oldukça geniş bir yelpaze," diyorum, kitap yığınının karıştırarak.

"Annem kütüphaneci. Çocukluğumun yarısını kütüphanenin duvarları arasında geçirdim."

. Okumak benim için ikinci bir doğa haline geldi.

Çekim yaparken, en sevdiğim kitapları ve yeni keşfettiğim kitapları karavanımda bulundurmayı seviyorum."

Sesinin yakınlığı beni ürküttü. Dönüp baktığımda, birkaç santim uzağımda durduğunu gördüm.

"Gençken bile kütüphaneye gitmeyi çok severdim," diye itiraf ediyorum. "Kaçıp dergi bölümünü keşfetmek için sahip olduğum az sayıdaki boş zamanlardan biriydi." Bu anıyı düşünerek gülüyorum.

"Tahmin edeyim, *Playboy* mu?" Şakacı bir şekilde koluna vurunca gülüyor. "Hayır, seni sapık. *Vogue*, *GQ*, *Essence*, *Jet* ve dergiler benim en sevdiğim dergilerdi. Yerel kütüphanemizde birkaç eski kapak vardı. Kütüphanecilerden biri ne yaptığımı fark edince, dergileri önce benim incelemem için raflara koymayı ertelemeye başladı."

Saatlerce sayfaları karıştırıp stilistlerin oluşturduğu görünümeleri değerlendirdim. Belirli bir sezonda neyin moda olduğunu veya bir tasarımcının neden bir yayına veya belirli bir görünüme seçtiği tasarımları seçtiğini okurdum.

"Teyzem New York'ta terzilik yapıyordu ve bizi ziyaret ettiğinde en son moda trendleri hakkında konuşurduk. Beni kütüphaneye götürür, birlikte dergileri incelerdi. Ben..."

Teyzem öldükten kısa bir süre sonra, özellikle eski *Jet* ve *Essence* dergilerini toplamaya nasıl başladığımı anlatmayı bıraktım.

"Sen, ne?" diye sordu Andreas.

Annemin ellerinin en değerli dergimi elimden kapıp yüzümde yırtıp attığı anı birdenbire aklıma geldi.

"Ben..." Saçımın birkaç telini kulağımın arkasına itiyorum. "Hiçbir şey. Uzun zaman önceydi. Tam olarak hatırlamıyorum."

"Ivy."

Sesindeki yumuşaklık, gözlerimde biriken yaşların dökülmesine neden oluyor. Ama kapı çalınıyor.

"Andreas, beş dakika sonra hazırız," diye bir erkek sesi kapıdan duyulur.

Andreas küfürler savurur. Elleri kollarımda, beni kendine doğru çevirir. "Gitmem gerek."

"Duydum." Ben de gitmem gerektiğini söylemeye gerek duymadım.

Kollarımı tutan ellerini çekmiyor. Ben de çekmesini istemiyorum. Bir an sessiz kalıyor, sonra bakışları dudaklarıma düşüyor. Karnımda bir heyecan hissediyorum ve dudaklarının benim dudaklarımla temas ettiğinde nasıl bir his uyandıracağını öğrenme isteği beni ele geçiriyor.

"Bu hafta sonu planların ne?"

Soru beni o kadar şaşırttı ki, anlamam birkaç saniye sürdü.

"Bu hafta sonu mu?" Kafamı toplamak için bir saniye bekledim. "Cumartesi sabahları Mya ile Hollywood Hills'te yürüyüş yapıp ardından brunch yapıyoruz. Sonra muhtemelen part-time işime gidiyorum. Pazar günleri..." Omuz silktim.

"Sakın bana pazar günleri daha fazla çalıştığını söyleme." Sesi, sanki bana bir emir veriyormuş gibi derinleşir.

"Son zamanlarda değil," diye itiraf ettim. Tam zamanlı çalışmaya başladığımdan beri, kendime biraz dinlenme zamanı ayırmaya çalışıyorum.

O, memnuniyetle başını sallar. Andreas'ın gözleri yine dudaklarıma kayar. Konuşmak için ağzını açar ama kapı yine çalınır, bu sefer daha sert.

"İki dakika," diye bağırır adam kapının arkasından.

"Geliyorum!" Andreas'ın sesi hayal kırıklığıyla doludur. Bana baktığında, gözleri yoğun, neredeyse titriyor. "Şu anda seni öpmek istiyorum, ama istediğim gibi tadını çıkarmak için yeterli zamanım yok. Ve ilk öpücüğümüzün aceleyle gelmesini istemiyorum."

Başparmağının ucuyla alt dudağımı okşadı, bu beni titretti. Sıcak bir beklenti vücudumu kapladı.

"Bugün çok fazla çalışma," diyor bana, eğilip alnımı öperek.

Göz kapaklarım kapanır ve ciğerlerimden yavaşça bir nefes çıkar. Andreas kollarımı sıkıca tuttu, sonra bıraktı.

"Yakında görüşürüz," der, sanki içtenlikle söylüyormuş gibi. Sanki bir sonraki anı, benim yanımda olmayı bekliyormuş gibi.

Onun uzaklaşmasını izlerim. Çıkmadan önce durur ve bana bakar, yüzünde pişmanlık dolu bir ifade vardır. Bakışlarında özlem gibi bir ifade vardır. Bunu biliyorum çünkü aynı duygu benim vücudumu da sarar.

Andreas'ın arkasından kapı kapandığında, karavanın içindeki sıcaklık en az beş derece düşer. Kendimi sersemliğimden kurtarmam gerekir, onun karavanında olduğumu ve dolapta, o gün tamamlamam gereken milyonlarca işten birini yapmadığımı hatırlamam gerekir.

Günün geri kalanı bulanık bir şekilde geçse de, vücudum Andreas'ın dudaklarının tenimde bıraktığı karıncalanma hissini silkelemek istemiyor.

BÖLÜM 10

Andreas

"Hava çok sıcak," diyor Scott Stone, bir aktör ve Los Angeles'taki en iyi arkadaşlarımdan biri, toprak yolda yürürken şikayet ediyor.

"Haftada beş gün spor yapıyorsun ve küçük bir yürüyüşten şikayet mi ediyorsun?" Ona sert bir bakış atıyorum, ama beyzbol şapkamı alnıma iyice indiriyorum.

Şehirde bizi tanıyan çoğu insan bunu görmezden gelir ya da en azından telefonlarıyla gizlice bir fotoğraf çekip bizi rahat bırakır. Ancak genellikle turistler ya da şehre yeni gelenler, herhangi bir ünlü gördüklerinde aşırıya kaçarlar.

Genelde bu heyecanı umursamam. Ama bugün farklı. Bugün tek bir kişiyi görmek için bir görevim var.

"Evet, klimalı bir spor salonunda," diye cevaplıyor Scott. "Güneşin parlak ışığı altında değil. Bu sağlığımız için iyi olamaz. Güneş kremi sürdün mü? Kahretsin, sanırım çoktan yandım bile." Teorisini test etmek için boynunun arkasını eliyle okşuyor.

"Güneşin parlak ışığı mı? Hâlâ Shakespeare'in yeniden yapımını düşünüyorsun, değil mi?"

O gülümser. "Ne düşünüyorsun? Yeterince Julius Caesar'a benziyor muydu?"

Ben burun kıvrırım. "Bence Victor'dan birkaç ders daha alman lazım, dostum." Bana parmak gösterdiğinde gülerim.

"Ayrıca, şikayet etmeyi kes. Saat daha sabah yedi bile değil. Güneş henüz en güçlü haliyle değil." On dakikadır yürüyüş yapıyoruz ve ikimiz de terlemedik bile.

Scott ve ben, ikimiz de gençken birkaç reklamda ve yıllar boyunca birkaç başka projede birlikte rol aldık.

Daha sonra birkaç filmde rol aldı ama ne yazık ki bu filmler pek başarılı olmadı. Şimdi ise popüler bir yayın şirketinin özel dizisinde rol alıyor.

"Neden buraya kadar gelip lanet olası bir yürüyüş yapmak istediğini anlamıyorum. Çok para ödediğimiz spor salonunda koşu bandında yirmi beş dakikalık aralıklı koşu yapmak, kalp atış hızını artırmak için daha etkili bir yol olurdu."

"Buraya neden geldiğimi sana söyledim," diyorum ama bakışlarımı önümden ayırmadan, önümüzde duran insanları tarayarak onu arıyorum.

"Evet, biliyorum. Aradığın kişiyi bulur bulmaz beni terk edeceksin," diyor. "Seninle çıktım çünkü ben harika bir kanat adamıyım."

"Dün antrenmanı kaçırdığın için geldin ve bu sabah sana planlarımdan bahsettiğimde benimle gelmeye karar verdin." Onu işaret ediyorum. "Kıçın tek başına bu patikada dolaşırken bana saçmalıklar anlatma.

"Ivy'yi bulur bulmaz..." Karşıdan geçen birkaç kişiyi gözden geçirirken kendi kendime mırıldanıyorum.

"Yeni takıntın haline gelen bu kadın hakkında bana anlatacak mısın?
takıntın haline gelen bu kadından bahsedecek misin?"

"Hayır."

Dişlerini eziyor. "O zaman rolün nasıl gittiğini anlat."

"Harika," diyorum, ama hala ona bakmıyorum.

"Evet, Michael harika biri. Keşke programım ikinci başrolü oynamama izin verseydi," diye hayıflanır. "Hey, menajerim birkaç ay sonra Formula 1 yarışı için beni Vegas'a gönderecek. Kuzenin bu yıl orada yarışmayacak mıydı?"

"Takımı orada olacak, yani yarışacak," diye cevap verdim.

Kuzenim Travis, Formula 1 pilotu. Hem de çok iyi bir pilot. "Sen de gelmelisin."

"O zamana kadar çekimler bitmiş mi diye bakmam lazım. Bitmiş olmalı." *Late Nights*'ın çekimleri en az bir buçuk ay daha sürecektir. Çekimlere başlamamızın üzerinden iki hafta geçti.

"Belki..." Aniden, çekim programı ve Formula 1 yarışları bir kenara itilir, çünkü yumuşak, kadınsı bir kahkaha duyuyorum. Bu sesle tüylerim diken diken oluyor.

O burada.

Birkaç metre ileride, tepeye doğru zorlukla yürüyen iki kadın görüyorum, ikisi de siyah tayt giyiyor, biri bol beyaz spor tişörtü, diğeri ise siyah ve gri kısa tişört giyiyor.

"Bunu söylediğine inanamıyorum," Ivy'nin sesi siren gibi kulağıma çağ geliyor.
rı.

"Nereye gidiyorsun?" Scott'ın sesi aniden arkamda duyulur, Bu, onu geride bırakıp Ivy ve onun en iyi arkadaşı ve oda arkadaşı olduğunu düşündüğüm kadını yakalamak için tek yol.

"Seni burada bulduğuma inanamıyorum," diyorum, yanına yaklaşarak. Kolumu uzatıp, şaşkınlıktan sendeleyeni Ivy'yi yakalıyorum.

"Kahretsin, seni korkuttuğum için özür dilerim," diye özür dilerim, hala kolunu tutarak. "Andreas."

Tanrım, benim adımlı söylediğini duymaya bayılıyorum. Etrafta başka insanlar olduğu için bunu ona söylememek için dilimi ısııyorum.

"Andreas Knight mı?" diye yabancı bir ses duyulur ve ben de onun arkadaşına bakarım.

"Tek ve eşsiz."

Arkadaşı gözlerini devirdi. "Aktörler kendilerini çok beğenmişler," diye mırıldandı.

"Mya," Ivy onu susturur.

"Ne? Ben bütün gün onlarla çalışıyorum."

"Doğru. Mya Palmer, olağanüstü eğlence avukatı," diyorum, diğer elim hala Ivy'yi tuttuğu için boş olan elimi uzatarak. "İşin hakkında çok iyi şeyler duydum."

Kaşları şapkasının kenarına kadar yükselir. "Beni duydun mu?"

Gülümsemem genişler. "Wise & Smith Associates'in gelecek vaat eden avukatını kim duymamış ki?"

Ivy'nin arkadaşı hakkında temel bilgiler edinmek için etrafıma sordum. Sorumu ailemin özel güvenlik ekibine de yöneltebilirdim, ama kendi başıma araştırmayı tercih ettim.

Onun hakkında bilmem gereken her şeyi bana söyleyecek olan benim takıntım olacak. Tıpkı benim karavanımda öğle yemeği yerken bana açılmaya başladığı gibi. Tabii ki, bu yüzden dün gece saat 11'e kadar çekim yapmama rağmen, cumartesi sabahı bu tepeye tırmanmaya geldim.

"Ben Scott Stone," diyor Scott arkamdan, sahne sesini takınarak.

"Sen de buraya tırmanıyor musun?" diye sorar Ivy. "Artık tırmanıyorum," diye cevaplarım.

Gözleri kısılır ama buna karşılık hiçbir şey söylemez. "Egzersiz rutinlerimizi değiştirmek için bir yol arıyorduk." "Öyle mi?" diye sorar Scott, ama sonra karnına dirsek attığında homurdanır.

Ona dönüyorum. "Sen yürüyüşünü bitirmelisin. Daha sonra bir randevun için eve dönmen gerektiğini söylemiştin."

"O saatte değil ki..."

"Seninle vakit geçirmek harikaydı dostum," diye sözünü kesip dikkatimi tekrar Ivy'ye çeviriyorum.

O arkamda kıkırdar.

"Eh, ne zaman ortadan kaybolmam gerektiğini biliyorum," diyor Mya ve tam o anda ondan hoşlandığımı anlıyorum.

"Hadi ama Scott... Sana Scott diyebilir miyim? Bu yürüyüşü bitirelim, sonra da Wise & Smith Associates'in şu anda seni temsil eden firmadan neden daha iyi olduğunu sana anlatayım."

"Mya, nereye gidiyorsun?" Ivy seslenir.

Ama Mya Ivy'yi görmezden gelir ve bana bakar. "En iyi arkadaşımı sağ salim eve götüreceğine güvenebilir miyim?"

"Mya!" Ivy seslenir, ama arkadaşı bana daralmış gözlerle bakar.

"İzci sözü."

"Sen izci miydin?"

"Beş yıl boyunca. Hollywood'a taşındığımda bırakmak zorunda kaldım. Onu sağ salim eve götüreceğim. Ve karnını doyuracağım," diye ekliyorum, Ivy'nin yürüyüşten sonra genellikle kahvaltıya gittiklerini söylediğini hatırlayarak. Ki bunu zaten planlamıştım.

Bugün, bu hafta tamamen boş olduğum tek gün. Dün gece geç saatlere kadar çekim yaptıktan sonra erken kalkmak çok zordu, ama buna değeceğini hissediyorum.

"Gerçekten izci miydin?" Ivy bana ihtiyatla bakar.

"Bana inanmıyor musun?"

Omuzlarını silkiyor.

Sağ elimdeki üç parmağımı kaldırırım. "Onurum üzerine..." Örgütten ayrılalı on yıl olmasına rağmen hala ezberimde olan İzci Yemini'ni okumaya başlarım.

"Tamam, sana inanıyorum," diyor gülerek. "Güzel. O zaman emin ellerde olduğunu biliyorsun."

Yüzündeki ifade ciddileşti, bakışları düştü, gözlerini benden sakladı. Bu hoşuma gitmedi.

"Gerçekten tesadüfen mi buradasın?" diye sorar.

"Hayır. Seni görmeye geldim." Yalan söylemenin ne anlamı var ki?

"Yürüyüşümüzü bitirelim de seni kahvaltıya götüreyim."

"Aslında, Mya ve ben yürüyüşten sonra bir vintage giyim mağazasına gitmeyi planlamıştık."

Gülümsemem genişler. "Az önce beni alışverişe davet mi ettin?"

Gözleri büyür ve ellerini kaldırır. "Hayır, öyle demek istemedim. Demek istediğim..."

"Davet kabul edildi," derim. "Hadi bu yürüyüşü bitirelim."

BÖLÜM 11

Ivy

Bir saat sonra, Andreas'ın Jaguar SUV'sinin yolcu koltuğunda oturuyorum.

SUV'sinin yolcu koltuğunda oturuyorum ve şehrin diğer tarafındaki yeni vintage giyim mağazasına doğru gidiyoruz.

"Beni eve bırakabilirsin, mağazaya kendim gidebilirim. Eminim bugün yapacak başka işlerin vardır."

Bana döndüğünde, pembe dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve midem bir anda ters dönüyor. Yeşil gözleri altın çerçeveli güneş gözlükleriyle kaplı ve bu da onun çekiciliğini daha da artırıyor.

Birdenbire, klimayı açmış olmasına rağmen bu lanet arabada hava çok sıcak oluyor.

"Bugün yapacak başka bir işim yok," diyor, sanki ona karşı çıkmamı beklermiş gibi doğrudan bana bakarak.

Kendimi zorlayarak bakışlarımı pencereden dışarıya çeviriyorum, ama yine de ona "Birlikte görülmemiz muhtemelen iyi bir şey değil" diyorum.

"Neden böyle düşünüyorsun?"

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Bilmiyorum, çünkü sen sensin ve ben Amber Jones değilim. Bilirsin, çoğu insanın senin kolunda olmasını beklediği kadın."

"Bana bak."

Sesindeki sertlik kalp atışlarımı hızlandırıyor. Kafam sanki onun emrini yerine getirircesine dönüyor.

"Başkalarının benden ne beklediği umurumda değil. Özel hayatım söz konusu olduğunda değil. Menajerimin, halk için sahte bir ilişki yaşamam gerektiği yönündeki yanlış görüşünü çoktan çürüttüm. Sana da hatırlatmam mı gerekiyor?"

Kafamı sallıyorum.

"Özel hayatında ne yaptığın seni ilgilendirir," diyorum ona. "Ama sen bir kamu figürsün ve bu, birlikte görüldüğün herhangi bir kadınla çıktığın söylentilerine yol açabilir."

"Bu yüzden mi birdenbire kafede oturmak yerine kahvaltımızı paket yaptırmaya karar verdin?"

Boğazımı temizleyerek, bakışlarımı başka yöne çevirdim. Andreas, Mya ve benim yürüyüşten sonra genellikle nerede kahvaltı yaptığımızı sormuştu. Yürüyüşten sonra yemek yemem gerektiğini ısrarla söylediği için ona söyledim, ama siparişi benim vereceğimi de ekledim.

İkimiz için masa ayırtmak yerine paket servis siparişi verdim. Evet, kamuya açık bir yerde görünmek istemememin sebebi tam da buydu.

"Evet," diye itiraf ettim.

"Ne oldu? Benimle görülmekten mi korkuyorsun?" diye sordu, yarı gülümsemesi şaka yaptığını ele veriyordu.

"Tabii ki hayır." Elimle at kuyruğumun kenarlarını düzeltiyorum. Bugün, hafta boyunca işe giderken taktığım perukları takmak yerine saçımı serbest bırakmaya karar verdim.

"İkimiz için de ekstra karmaşıklığa gerek yok," diyorum ona, patronumun Andreas ile aramızdaki herhangi bir etkileşime karşı olduğunu ve kamuoyunun dikkatini çekmenin ihtiyacım olan son şey olduğunu açıklamadan.

"Senin için ben sadece bu muyum? Bir karmaşıklık mı?" diye yüksek sesle tekrarlar ve kırılgan bir şekilde elini göğsüne bastırır.

İsteğim dışında, bu beni güldürdü. Düşünmeden koluna vuruyorum, ama o elimi yakalıyor ve parmaklarını benimkilerle iç içe geçiriyor.

Vücudum bir anda, bir dakika önce olmayan bir enerjiyle titrer.

"Mağaza, ünlülerin sıkça uğradığı bir bölgede değil. Ayrıca saat de henüz erken. Kimse bize dikkat bile etmeyecek."

Elimi güven verici bir şekilde sıkıyor ve kalbim eriyor.

"Eğer bu seni rahatlatacaksa şapkamı takarım."

Yeni vintage mağazasının bulunduğu sokağa döndüğünde, arabayla geçerken kaldırımdaki insanları izlerim. Haklı. Gün ortasına kıyasla, dışarıda pek fazla insan yok.

Ve bu bölgede paparazzi falan da yok. "Sadece kamera karşısında olmayı sevmiyorum," diye itiraf ediyorum alçak sesle.

Mağazanın önündeki park yerlerinden birine park ediyor. "Ne yazık." Hâlâ elimi tutan eliyle beni kendine doğru çekerek, ona bakmamı teşvik ediyor.

"Yüzün kamera için yaratılmış."

Sesi o kadar tatlı ve samimi ki, ona duygularımın kendimi çirkin bulmamdan kaynaklanmadığını açıklamaya gerek duymuyorum.

"Ben, sizlerin kamera önünde en iyi şekilde görünmenize yardımcı olmayı tercih ederim," diyorum, sesime neşe katarak. "Ya da daha doğrusu, kamera önünde anlatmak istediğiniz hikayeyi anlatmayı."

Bana meraklı bir bakış attı ve kalbim sıkıştı. Bu adamın her ifadesi inanılmaz derecede sevimli.

"İçeri girmeliyiz."

Onu beklemeden yolcu tarafındaki kapıyı açtım, elimi onunkinden çektim ve SUV'den atladım.

Andreas, arabanın önünden benim tarafıma doğru gelirken bana sert bir bakış atar. "Ne yapıyorsun?"

Kaşlarımı çatarak, kafam karışık bir şekilde etrafa bakındım.

"Ben sana kapıyı açana kadar beklemelisin." "Öyle mi?"

O başını sallar. "Seni arabaya geri sokup kapıyı açana kadar beklemelisin."

"Bu çok saçma. İkimiz de arabadan indik bile. İçeri girelim mi?"

Gözlerini kısar, çenesi hafifçe gerilir. Göğüs uçlarımda hissetmeye başladığım karıncalanma yüzünden bu ifadeyi görmezden gelmek zorundayım. En son ihtiyacım olan şey, giydiğim spor sütyeninden göğüs uçlarımda görünmesidir. Andreas'ı geçip mağazanın girişine doğru yöneliyorum, ama o uzun bacaklarıyla benim adımlarıma yetişiyor ve kapıyı benim için açıyor. Birinin kapıyı açmasına alışma fikri aklıma gelince başımı sallıyorum.

düşüncesi aklıma geldiğinde başımı sallıyorum.

Bu onun için uzun vadeli ciddi bir şey olamaz. Aslında, bunun onun için ne anlama geldiğini bilmiyorum. Sormayı da düşünmüyorum.

"Hoş geldiniz, nasıl yardımcı olabilirim... Aman Tanrım!" Mağazada çalışan genç kadın aniden çığlık atar, gözleri fal taşı gibi açılır. "Siz... Siz Andreas Knight mısınız?"

Ona yan gözle bakıyorum. Tanınmamak buraya kadarmış.

Andreas ona rahat bir gülümseme attı. "Bu en büyük iltifattır," dedi rahat bir şekilde. "Buralarda oldukça önemli biri olduğumu duydum."

Kadın, onun şaka yaptığını anlayana kadar bir saniye utanmış gibi göründü. Sonra aslında çok sevimli olan bir kahkaha attı ve burnunu çekti.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sorar, ikimizi de bakarak.

"Şey, benim..."

"Stilistim," diye çabucak söylerim ve Andreas'ın bana attığı bakışı görmezden gelirim. "Aslında stilistin asistanıyım," diye açıklığa kavuştururum. "Yaklaşan çekimler için birkaç parça arıyoruz."

"Oh, sorun olmaz. Ne tür bir görünüm arıyorsunuz? Yıldızların kendilerinin stilistlerle birlikte alışverişe geldiğini bilmiyordum."

"Stilistin asistanı" diye düzeltiyorum. "Ve sakıncası yoksa, biraz etrafa bakınacağız."

"Tabii." Mağazanın arka tarafını işaret ediyor. "Erkek bölümü arkada, ayakkabılar o tarafta, kemerler ve aksesuarlar ise pencerenin yanında."

"Harika." Andreas'a dönüyorum. "Ben aksesuarları bakacağım. Sen ayakkabılara bak."

Başını yana eğerek, "*Gerçekten bunu mu yapıyoruz?*" der gibi bir ifadeyle bana bakar. Alt dudağımı ısırarak, kapının üstündeki zil çaldığında ve daha fazla müşteri mağazaya girdiğinde gergin hissederim.

Sonunda, başını sallar ve erkek reyonuna doğru gitmeden önce bana son bir kez bakar. Rahat bir nefes alırım ve aksesuarları bakmaya giderim.

Bu mağazada özellikle aradığım bir şey yoktu, ama yakın zamanda açıldığını duymuştum ve Mya benimle gelmeyi kabul etmişti.

Bu arada, cep telefonumu çıkarıp "En İyi Arkadaşlar" grubunun sohbetine giriyorum.

Ben:

Beni terk ettiğin için seni öldüreceğim, Mya!

Telefonumu leggings'imın cebine geri koyup aksesuar bölümünü aramaya devam ediyorum. Sevimli görünen bir çift altın sallantılı küpe var, ama kulaklarıma takınca beğenmediğime karar veriyorum.

Ancak, geri koymadan önce Mya'ya yakışacağına karar veriyorum ve onları alıyorum.

Alışverişe devam ederken, bir dergi rafının önünde duruyorum. Vintage dergiler. Tam önümde, *Ebony* dergisinin Temmuz 1962 tarihli sayısının kapağında Diahann Carroll'un olduğu bir kopya var.

Elimi kaldırıp dergiyi raftan almak için uzanıyorum ama tam dokunmak üzereyken duruyorum, çünkü annemin bu dergiyi elimden kapıp bunun ne kadar zaman ve enerji kaybı olduğunu söylediği anı aklıma geliyor.

“Moda sana hayatta hiçbir şey kazandırmaz! Teyzeni bir bak. Hayatta kalmak için ev arkadaşlarıyla yaşamak zorunda kalan yetişkin bir kadın. Kocasız olmadan, beş parasız öldü. Hastalandığında onu evimize almak zorunda kaldık. Hayatında istediğin bu mu? Giysiler ve moda gibi aptalca hayallerle hayatını boşa harcamak mı?”

Teyzem bana bıraktığı moda dergilerini yırtarak bu sözleri haykırdı.

O gün aklıma geldiğinde görüşüm bulanıklaşıyor.

Hayır, artık annemin bana söylediği sözlerle yaşayan ve ölen o genç kız değilim, ama yine de elimi indiriyorum.

Diahann Carroll'un pastel renkleri güzelce sergilediği fotoğraflardan birine son bir kez bakıyorum.

Teyzem bana dergiyi ilk gösterdiğinde *“O ne kadar güzel, değil mi?”* diye sormuştu.

Boğazımı temizleyip raftan uzaklaşıyorum, birdenbire alışveriş yapma enerjim kalmıyor. Bunun yerine, Mya için küpe almak üzere kasaya yöneliyorum. Bunu yaparken, kendimi Los Angeles'ta olduğum gerçeğiyle teselli ediyorum.

Ailemin itirazlarına rağmen, hayatımda ilk kez istediğim kariyeri ve tutkularımı gerçekleştirmek için buraya geldim.

Bu benim için yeterli olmalı.

“İyi bir şey buldun mu?”

Arkamdan gelen Andreas'ın sesi beni ürküttü. Gözlerimdeki yaşları hızla silip ona döndüm.

“Bu küpeler. Mya'ya çok yakışır diye düşünüyorum. Sen?” Artık hissetmediğim bir coşkuyla sesimi yükseltirim.

Beni bir an fazla uzun süre izliyor. Onun ilgisinin ağırlığı altında cildim karıncalanıyor ve gözlerimi kaçırıyorum.

“Pek bir şey yok, ama benim için kıyafet seçmek stilistimin işi değil mi?”

Ona tekrar baktığımda, kaşını kaldırmış. Satış elemanının bizi izlediğini ve yardım etmeye hazır olduğunu fark ettim.

"Doğru," diyorum, yine yarı doğru bir cevap vererek. "Biliyorsun, bu konuya daha sonra geri dönmemiz gerekebilir."

Andreas başını sallar ve satış görevlisine bakar. "Belki bir dahaki sefere."

Beklemeden kapıya doğru yönelirim, ama Andreas durur. "Tuvalete gitmem lazım. Bir saniye."

"Dışarıda beklerim," diye mırıldanıyorum ve arkama bakmadan kapıdan çıkıyorum.

Birkaç dakika sonra, benim daireme doğru yola çıkıyoruz.

Yolda Andreas, şehirde sık sık gittiği birkaç dükkandan bahsediyor.

"İkinci el kitaplarımın çoğunu oradan alıyorum," diyor. "Kitap kulübüm için kitap bulmak için harika bir yer."

"Kitap kulübüne mi üye?" Sesindeki şaşkınlık belli olmalı. Kaşlarını kaldırıyor.

"Kitap kulüpleri için fazla havalı görünüyorsun."

"Şu ana kadar tanıştığım en zeki ve havalı insanların çoğu kitap kulüplerine üye. Oprah Winfrey, Reese Witherspoon, annem."

Bir kahkaha onu kesince ağzımı kapatıyorum. "Ne?"

"Bunu söylerken çok... sevimliydin." Kalbim biraz daha eriyor.

"Sevimli mi?" diye homurdanıyor ama elimi eline alıyor.

Elimi dudaklarına götürüp parmak eklemlerimi öperken onu izlerim. "Bundan sonra bana *sevimli* diyen tek kişi sensin."

Cevap vermek istiyorum ama dudaklarının tenime değmesiyle vücudumu saran titreme nedeniyle cevap veremiyorum.

"Sevimli bir iltifattır," diye sonunda söylemeyi başardım. "Ne zamandır bu kitap kulübünün üyesisin?"

Devamında, kendisi ve bir başka aktör arkadaşının yaklaşık beş yıl önce bu grubu kurduklarını anlatıyor. Kendilerini belirli bir türe sınırlamıyorlar, ki bunu ilginç buluyorum. Moda söz konusu olduğunda, sevdiğim şeyi tek bir stile veya döneme sınırlamak hiç aklıma gelmemiştir.

Moda, sınırlanamayacak kadar çeşitlidir.

Bu yüzden kişisel stil danışmanlığından çok kostüm tasarımını seviyorum. Andreas, bunu söylediğimde "Daha fazla anlat" diye teşvik ediyor.

"Kostüm tasarımcısı veya kostüm tasarımcısı asistanının asistanı olarak," diye düzeltiyorum, "çeşitli setlerde çalışma fırsatı buluyorum. *Late Nights*

ilk film setim olsa da, çekimler başlamadan önce stüdyonun diğer birkaç projesine yardım ettim.

"Bir hafta yirminci yüzyılın başlarında geçen bir dizinin kostümlerine yardım ederken, ertesi hafta yüz yıl sonra başka bir galakside geçen bir filmin setinde çalışmayı seviyorum."

Kaşları çatıldı. "Gelecekte geçen film ne?"

Kafamı sallıyorum. "O film henüz çekilmedi. Sadece bir örnek uydurdum. Ama çekilebilir. *Late Nights* gibi bir filmden farklı olarak, o ortam için gerekli tasarımları düşünmek heyecan verici."

"*Late Nights*'ta çalışmış olmaktan pişman mısın?"

Bu sorunun nereden çıktığını hiç anlamadım.

"Çok yüksek moda değil," diye açıkladı.

"Hiç de değil. Her kostümün anlamlı olması için yüksek moda olması gerekmez. Modanın güzelliği de budur. Giysiler, kumaştan çok, karakteri veya giyen kişiyi yansıtmalıdır."

Bana yan bakarak gülümsüyor ve gözlerimi o dudaklardan ayırmam çok uzun sürüyor.

Farkına varmadan, apartmanımın otoparkına giriyoruz. "Yarın birkaç tanıtım ve röportajım var," diyor, kapının hemen önündeki boş bir yere park eder.

Sesinde pişmanlık mı duyuyorum?

"Kahvaltı ve vintage mağazasına götürdüğün için teşekkür ederim." "Cumartesi sabahını ele geçirdiğim için mi?" "Evet, onun için."

"Pişman değilim."

Sesi her zaman bu kadar alçak ve seksi mi?

"Pazartesi sette görüşürüz."

"Orada olacağım," diye cevap veriyorum.

Konsolun üzerine eğilir, boş eliyle yüzümü kavrar. Farkına varmadan dudakları yine benim dudaklarımı kaplar. Öpücüğü ilk başta alaycıdır, sanki ağzımın tadını tanımak istercesine keşfeder.

Vücudumu ateşe veriyor.

Benim hoşuma gitmeyecek kadar çabuk geri çekilir, ama yüzümü ellerinde tutarak beni izler.

"Kıpırdama."

Andreas arabasından iner ve yolcu kapısını açık tutmak için yanıma gelir. "Teşekkürler," diyorum.

"Bu senin için." Bana, az önce çıktığımız mağazanın logosu ve adı yazılı bir çanta uzattı.

Çantayı daha önce fark etmiştim ama içinde ne olduğunu sormamıştım. Sonunda hoşuna giden bir şey bulup satın aldığını düşündüm.

"Bu ne?" diye soruyorum.

"Al."

Çantayı alıp açarım ve kapağında Diahann Carroll'un resminin olduğu Temmuz 1962 tarihli *Ebony* dergisini çıkarırım. Bakışlarım Andreas'a kayar.

"Sanki senin için bir anlamı varmış gibi ona bakıyordun," diyor alçak sesle.

"Önemli," diye fısıldadım.

"Tahmin etmiştim." Başparmağıyla çene hattımı okşadı ve omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Nefesimi tuttum, o da eğilip yanağıma öpücük kondurdu. "Keyfini çıkar."

Sözcükler ağzımdan çıkmıyor. Altmış yıldan fazla bir süre önce yayınlanmış bir derginin beni bu kadar suskun bırakmaması gerektiğini biliyorum, ama boğazımdaki düğüm aksini söylüyor.

"Pazartesi sabahı görüşürüz," diyor Andreas. "Şimdi içeri gir, yoksa gitmene izin vermeyeceğim."

Sessizce başımı sallıyorum, bu derginin beni neden bu kadar duygulandırdığını sormadığı için minnettarım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldayarak sonunda, "İçeri giriyorum," diyorum.

Arkamı dönmeden, Andreas'ın orada durup kapının arkasında kaybolana kadar beni izlediğini biliyorum.

Dergiyi göğsüme sıkıca sararken, kafamda karışıklık, minnettarlık ve sağlıksız bir panik hissi dolaşıyor.

BÖLÜM 12

Ivy

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor Dr. King.

Dün Andreas'la geçirdiğim zamandan sonra, terapistimle terapistimle sanal bir randevu almaya karar verdim. Dün onun ayrılırken hissettiğim panik, haftalardır ertelediğim randevuyu almam için beni yeterince korkuttu.

Şanslıydım çünkü bu sabah bir hastası randevusunu iptal etti. Dr. King pazar günleri nadiren randevu alır, ama benim için bir istisna yaptı çünkü uzun zamandır görüşmemiştik. Ayrıca, şu anki sigortam henüz devreye girmede, bu yüzden masrafları cebimden ödüyorum.

"Dürüst olmak gerekirse?" diye iç çekiyorum. "İşler... iyi gidiyor."

Dr. King başını yana eğdi, saçlarını topladığı uzun örgü omzunun üzerinden kaydı.

"Ve bu seni korkutuyor," diyor, sesinde hiçbir yargılama yok.

"Çok korkutuyor," diye itiraf ettim. "Bir parçam, başka bir felaketin gelmesini bekliyor. Ya da belki de geldiğini düşünüyor. Bayan Baldwin'in ölümünden sonra, 'aileme karşı gelip buraya taşınmak bir hataydı' diye düşünmeye başladım."

İnleyerek yüzümü ellerimle kapattım. "Şimdi de o zavallı kadının ölümünü kendimle ilişkilendiriyorum."

"Ivy, ev sahibinin ölümünden dolayı suçluluk ya da pişmanlık duyuyor musun?"

Ellerimi kucağıma indirip yumruk yapıyorum. Dr. King beni çok iyi tanıyor.

"Başlangıçta, evet, orada olsaydım onu kurtarabilirdim diye düşündüm. Belki dumanı görür ya da kokusunu alırdım ve daha erken yardım çağırabilirdim ya da..."

"Ya da belki sen de bir kurban olurdun," diyor Dr. King.

Omuzlarım çöküyor.

Bayan Shelby'nin mırlaması dikkatimi çeker. Bacağımın hemen yanında oturmuştur. Ona yer açtığım anda, kucağıma atlar ve yumuşak bir şekilde miyavlar. Ona açıkça istediği başını okşama ve sevmeye hareketlerini yaparım.

"Bayan Baldwin'e olanların benim hatam olmadığını biliyorum," bir dakika sonra Dr. King'e söylüyorum. "Sadece bazen aklım 'ya olsaydı'lara gidiyor. Özellikle de işler yolunda gittiğinde."

"Daha fazla anlat," diyor Dr. King.

Bir buçuk yıldır ara ara onunla çalıştıktan sonra, artık benim ihtiyaçlarıma uyum sağladı.

"İşler yolunda gidiyor. Patronum beni pek sevmiyor gibi görüldüğü için mükemmel sayılmaz, ama tüm iş arkadaşlarım onun herkese böyle davrandığını söylüyor. Yaptığımız işi seviyorum. Bazen işe gidip giysilerle çevrili odada durup 'Bu hep istediğim şeydi. Bu şansını nasıl yakaladım?' diye düşünüyorum."

"Bunu hak etmediğini mi düşünüyorsun?"

Şimdi sırt üstü yatmış, karnını ovmam için bana uzatan Bayan Shelby'ye bakıyorum.

"Bazen. Sonra da..." Sesi kesiyorum. "Sonra da..." Dr. King soruyu uzatıyor. "Biriyle tanıştım. O bir aktör."

Dr. King'e, Andreas'ın adını söylemeden neler olduğunu anlaması için yeterli bilgi veriyorum.

"Dün beni bıraktığında bana bir dergi alıp verdi." Vintage *Ebony* dergisini kaldırıyorum. "Onu izlediğimi gördü ve benim için aldı."

"Ne kadar nazik. Neden ona bakıyordun?"

"Bu, koleksiyonumu başlatan, teyzemin bana verdiği yayınlardan biri."

"Kaybettiğin koleksiyon mu?" diye sordu. "Evet."

Dr. King'e dergi koleksiyonumu nasıl kaybettiğimi hiç anlatmadım.

Derin bir nefes alıp, Andreas'tan uzaklaşmaya başladığım anda paniğe kapıldığımı söyledim.

"Onun gibi birine karşı hisler beslemekle hata yapıyorsam ne olacak? Dr. King, bu günlerde dikkat çekmekten nefret ettiğimi

ve o da büyük bir sinema filminin çekimlerinin ortasında. Hayatı spot ışıkları altında."

"Anlıyorum," diye cevaplar. "Bu yeni, filizlenen ilişki, ezilme korkularını mı ortaya çıkarıyor?"

"Evet. Yani, buna bir ilişki diyemeyiz," diyorum. "Bu yeni bir şey." Ama bunu söylerken, Andreas'ın gözlerindeki bakış aklıma geliyor ve kalbim hızla atmaya başlıyor. Onun bana öyle bakmaya devam etmesini istiyorum.

Ve bu beni en çok korkutan şey.

"Gerçekten istediğim bir şeye yaklaştığım her seferinde, onu kaybettim," diyorum. "Dergi koleksiyonum, moda tasarım diplomam..." Sert bir nefes veriyorum. Kendi tutkularımın peşinden gittiğim her seferinde, ona yaklaştırdım ama sonra yok edilirdi.

"Peki ya yeni işin? O hala iyi gidiyor," diyor Dr. King.

Rebecca'nın beni kovmaya yaklaştığı anı hatırlıyorum. "Hala deneme süresindeyim," diyorum. "Kesin bir şey değil."

"Hiçbir şey kesin değildir, Ivy," diye yanıtladı Dr. King. "Ama bu, peşinden gitmeye değmeyecekleri anlamına gelmez."

Cevap vermiyorum. Tek yapabileceğim, onun sözlerini sindirmeye çalışırken başımı sallamak.

"Son zamanlarda panik atak geçirdin mi? Son konuşmamızdan bu yana?"

Dr. King ile seans yapmayalı neredeyse iki ay oldu. Yangın, yeni işime başlamak ve Los Angeles'taki yeni hayatıma alışmak arasında zaman bulamadım.

"Bayan Baldwin öldükten sonraki gün bir tane geçirdim."

Bayan Shelby miyavlayarak karnını daha fazla okşamamı istiyor.

"Peki ya rutinlerin? Sence yardımcı oluyorlar mı?" Dr. King biraz sonra soruyor.

Panik ataklarım için ilaç tedavisi konusunda beni hiç zorlamadı. Başlangıçta, mezuniyet törenimde olanlar ve hastanede kısa süre kalmamın ardından ilaç kullanıyordum. Ancak yaklaşık bir yıl sonra, onun gözetiminde ilaçları bıraktım.

"Bugünden dört hafta sonra bir randevu ayarlayalım," diyor seansın sonunda.

Dr. King, sabah rutinime ve günlük yazmaya devam etmemi hatırlatır. notebook that's helped when my mind starts to become

endişelerimden dolayı aşırı yüklenmiş veya bunalmış hissettiğimde.

Dr. King ile görüşmeyi sonlandırdıktan sonra kendimi çok daha hafif hissediyorum. Bu, endişelerimi kafamda tutmak yerine yüksek sesle dile getirmenin, onların üzerimdeki etkisini azaltmaya yardımcı olduğunu hatırlatıyor.

Panik bozukluğum söz konusu olduğunda bu her zaman geçerli değildir, ancak terapistimle düzenli seanslar, günlük tutmak ve sağlıklı rutinler, panik atakların sayısını azaltmada çok yardımcı oluyor.

Neredeyse hiç dokunmadığım dergiye bakıyorum ve içimi heyecan kaplıyor. Dergimi alıp yerel bir kafeye gidip oturup okumaya ve günlük yazmaya karar veriyorum. Mya muhtemelen hafta sonunun geri kalanını Jason'ın evinde geçirecek, yani bugün sadece ben varım.

On beş dakika sonra kafeye girip kafeinli bir şey yerine yeşil bir smoothie sipariş ediyorum. Kafenin köşesindeki okuma bölümünde rahat bir yüksek sırtlı sandalye bulup dergimi çıkarıyorum. Bu kapağın ne kadar çarpıcı olduğunu asla unutamayacağım. 1960'larda siyahi kadınlar için bu ve benzeri kapakların ne kadar devrimci olduğunu merak ediyorum.

Dergideki bazı makaleleri okudum, o dönemde neler olup bittiğini anlamak ve moda trendlerinin bunu nasıl yansıttığını düşünmek için.

Farkına varmadan, eskiz defterimi çıkarıp, 60'larda geçen bir film veya dizi için kostüm tasarımı yapıyorsam, nasıl bir görünüm tasarladım diye bir eskiz yapıyorum.

Bu düşünceyle eşyalarımı toplayıp, dairemnden çok uzak olmayan başka bir yerel konsinye mağazasına gittim.

Bu mağaza, önceki gün gittiğim mağazadan daha büyük. Bir film veya dizi için satın alabileceğimi düşündüğüm bir dizi parça var.

"Çık dışarı anne. Bakayım!" Arkamda, deneme kabininin yanında duran bir kadın, ben kemerlere bakarken sesleniyor.

"Berbat. Çıkmayacağım," diye annesi prova kabininin kapısının arkasından bağırıyor.

"Bunu ben karar veririm. Çık dışarı."

Bir süre sonra ahşap kapı yavaşça açıldı ve ellili yaşlarında görünen yaşlı bir siyahi kadın çıktı. Başı eğik ve omuzları çökmüş bir şekilde kızına doğru yavaşça ilerledi.

"Beni kocaman gösteriyor. Berbat!" diyor kadın, elbiseyi işaret ederek.

"O sarı sana çok yakışmış."

İki kadın da bana döndü. Yaşlı kadın gülümsemedi ama kahverengi gözlerinde bir ışık belirdi.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, kendin bak." Bir şey beni ele geçirir ve kadına doğru giderim, yanındaki aynayı işaret ederim. "Cildinin altın rengi alt tonlarını gerçekten vurgulamış."

"Ama bol." Vurgulamak için kollarını uzatıyor. "Çok mu büyük? Beni olduğumdan daha büyük göstermiyor mu?"

"Öyle olması gerekiyor anne. Böyle daha rahat hareket edebilirsin ve hiç de büyük görünmüyorsun," der kızı ve sonra bana bakar.

"Annem kendine yeni bir şey almayalı yıllar oldu. Beni ziyarete geldiğinde ona alışverişe gideceğimizi söyledim."

Gülümsemem genişliyor. "Doğru yeri seçmişsin. Bu mağazada herkes için bir şeyler var."

"Ben de ona öyle söyledim. Burayı çok seviyorum," diye kızı da aynı fikirde.

"Elbisenin kesiminin biraz daha iyi olmasını istiyorsan, şunu yapabilirsin..." Kemer rafına bakarak sözümü bitiririm. "Bunu." Ona çok yakışacağını düşündüğüm birkaç kemer ve iki ipek fular alırım.

"Bunlar elbisenin belini daha belirgin hale getirecek."

Kızı ve ben, siyah kemeri beline bağladığında aynı anda "Vay canına" diyoruz.

"Bir çift altın küpe ile bu kıyafet, etkinliğe bağlı olarak akşam veya gündüz dışarı çıkmak için harika. Ve al." Seçtiğim eşarpları ona uzattım.

İlk fularla biraz uğraştıktan sonra, hayal kırıklığıyla elini havaya kaldırır.

"Ben yapabilir miyim?" diye soruyorum.

O da başını sallar ve ben eşarbyı gevşekçe boynuna dolayarak omuzlarına düşmesini sağlarım, sonra da yerinde kalması için yan tarafına bir düğüm atarım.

"Çok güzel olmuş anne. Birkaç hafta sonra katılacağın konferansta bunu takabilirsin. Belki orada birini bile bulursun." Kızı kaşlarını kaldırır ve annesi bu fikrin saçma olduğunu düşünerek güler.

"Kesinlikle öyle," diye katılıyorum.

"Gördün mü?" diye ekler kızı ve elini kaldırır. Elini çakarak üçümüz de güleriz.

"Biliyorsun, komisyonun için nazik davranıyorsun diyecektim, ama gerçekten beğendim," der yaşlı kadın, aynada kendine bakarak. Yavaş yavaş kabuğundan çıkmaya başlıyor.

"Ben burada çalışmıyorum."

İki kadın da bana şaşkın şaşkın bakıyor.

"İş ister misin?"

Daha önce beni karşılayan tezgahtarın bana sırtarak baktığını fark ettim.

"Gördüğüm kadarıyla, buraya çok yakışsınız." Tezgahtar, yardım ettiğim kadına dönüyor. "Ve o haklı, bu senin rengin. Kemer de çok güzel."

"Tamam, tamam," diye ellerini kaldırarak teslim olur, "Hepsini alacağım." "Evet!" Kızı alkışlayarak sevinir, sonra elini omzuma koyar omzuma dokundu. "Cidden, bu kadının kendine bir şey almasını sağlamak ne kadar zor, bilemezsin. Yardım ettiğin için teşekkürler. Moda sektöründe mi çalışıyorsun?"

"Aslında evet. Los Angeles'ta büyük bir stüdyonun tasarım departmanında asistanın asistanıyım."

Omuzlarımı dikleştirirken gururla doluyorum.

"Bu çok havalı. İşini seviyor olmalısın."

Başımı sallarım. "Yeni bir iş ama evet, seviyorum sayılır."

Gözleri parıldadı. "Bu arada, ben Stacey. Bu da annem, Linda Grieves."

"Tanıştığımıza memnun oldum Bayan Grieves ve Stacey."

Stacey'nin annesi için birkaç parça daha seçtikten sonra, üçümüz mağazadan çıkıyoruz.

"Teklifini kabul edecek misin?" diye sorar Stacey, elimdeki kartviziti işaret ederek.

Mağaza görevlisi sadece bir mağaza görevlisi değil, aynı zamanda işletmenin ortak sahibiymiş. Bana mağazada yarı zamanlı bir iş teklif etti. Yakın gelecekte iletişime geçmek için onun kartvizitini almayı tercih ettim.

"Muhtemelen hayır. Zaten çevrimiçi olarak yarı zamanlı stilistik yapıyorum." Sonra aklıma bir fikir geldi. "Bayan Grieves, Style Box'ı bir inceleyin." Şirketin ne olduğunu ve kendi evinin rahatlığında bile stil konusunda ona nasıl yardımcı olabileceğimizi kısaca anlattım.

"Sizi özel olarak talep edebilir miyim?"

"Evet." Telefonumu çıkarıp ona şirketin uygulamasını ve belirli bir stilisti nasıl talep edebileceğini gösterdim.

"Hey, biz de yakınlardaki bir restoranda öğle yemeği yiyecektik," diyor Bayan

Grieves diyor. "Bize katılmak ister misiniz? Ben ısmarlıyorum." "Sizi rahatsız edemem."

"Hayır, rahatsızlık olmaz," diye ısrar eder Stacey. "Açıkçası, benim arabamla gidebiliriz ve sonra sizi arabanızı almaya bırakmak için buraya geri dönebiliriz."

"Oh, arabayla gelmedim. Aslında buradan çok uzak yaşıyorum." "Daha da iyi," diyor Stacey.

"Sana yük olmaz mıyım?" alışkanlıktan soruyorum, ama sonra sorumu düzeltiyorum. "Öğle yemeğinden sonra beni bırakmak için mi?"

Stacey eliyle beni uzaklaştırır. "Hiç de değil. Acele edecek bir işimiz yok, değil mi anne?"

Bayan Grieves başını sallar. "Bu benim tatilim. Yoğun tempodan uzaklaşmak için bir mola."

Gülümsemem yayılır, çünkü Bayan Grieves daha önce bana, on yıl önce hastane yönetiminde yükselmeden önce neredeyse yirmi yıl boyunca cerrahi hemşire olarak çalıştığını anlatmıştı.

Diğer bir deyişle, sürekli meşgul.

"Öyleyse, ikinize katılmak isterim. Teşekkürler."

BÖLÜM 13

Ivy

Birkaç saat sonra, daireme girdiğimde ayrıldığımdan biraz daha yorgundum ama garip bir tatmin duygusuyla doluydu. Hayır, Bayan Grieves'e yardım ettiğim stil seçimleri resmi işimin bir parçası değildi ama yine de bunu isteyen birine yardım etmek harika bir duyguydu.

"Bugün yalnız mıydın?" diye soruyorum Bayan Shelby'ye onu kucağıma alıp sevmek için.

Telefonum çalmaya başlar ve iyi bir ruh halinde olduğum için, cevap vermeden önce ekrana neredeyse hiç bakmam.

"Alo?"

"Bütün gün özlediğim ses bu."

Onun derin sesi beni sararken, içimi bir elektrik akımı kaplıyor.

"Andreas." Sesim normalden daha nefes nefese çıkıyor.

"Tek ve eşsiz."

Dudaklarım gülümser. "Sanki gurur duymam gerekiyormuş gibi söylüyorsun." "Gurur duyan benim."

"Gerçekten mi?" Bayan Shelby ile birlikte kanepeye oturuyorum. Bir elimle telefonu tutarken, diğer elimle onun sırtını okşuyorum.

"Henüz beni yeterince tanıımıyorsun, yalan mı söylüyorum yoksa değil mi karar veremezsin, ama sana şunu söyleyeyim, benim aramama cevap verdiğin için gurur duyan benim."

Sesindeki samimi ton kalbimin atışını hızlandırdı.

"Doğru zamanı seçtin. Az önce eve geldim." "Bugün ne yaptın?"

Ona benim günümle ilgilenmediğini söyleme isteğimi bastırıyorum. Bunun yerine, onun sözlerine inanmayı tercih ediyorum. Ve ona şöyle diyorum.

"Dergi için tekrar teşekkür ederim. Bu dergi, bu şehirde yeni bir arkadaş edinmemi sağlayan bir katalizör oldu." Dergiden ilham almamış olsaydım, bugün konsinye mağazasına gider miydim, bilmiyorum.

"Dün onu almakta neden tereddüt ettin?" "Ha?"

diye soruyorum, soruya şaşırmış bir şekilde.

"O mağazada seni izledim. Elini sanki onu almak üzereymiş gibi kaldırdın ama yarı yolda durdun. Sanki özel misafirler için çıkarılan değerli bir porselen parçasıymış gibi ona bakakaldın.

"Onu istiyordun ama kendine izin vermedin. Neden?"

Bayan Shelby'nin yüksek sesli miyavlaması, şaşkın sessizliğimden beni uyandırdı. Onu tuttuğum elimi gevşetince, kucağımdan kaçtı.

Boğazımda oluşan yumruyu gidermek için birkaç deneme yapmam gerekir. "H-Hepsini gördün mü?" Sesim fısıltıdan biraz daha yüksek.

"Hepsini."

Gözlerim kapanır, duygularım utanç ve minnettarlık arasında bir yere gömülür.

"Ben de gençken aynı derginin bir kopyası vardı. Teyzem vermişti," diye cevap veriyorum sonunda.

"Senin için çok önemli biriydi herhalde."

"Gloria teyze benim için çok önemliydi," diyorum içtenlikle. "O bir tarzıdı."

"Sana moda sevgisini miras bırakmış. Tıpkı annemin bana kitap sevgisini miras bıraktığı gibi."

Dudaklarım gülümsemeye açılır. "Öyle bir şey. O öldüğünde ben on dört yaşındaydım," diyorum, nedense ona biraz daha fazla bilgi vermek ihtiyacını duyuyorum. "Kendi kişisel vintage kültür ve moda dergileri koleksiyonumu oluşturmaya başladım, ama, şey, onları kaybettim," diyorum, ayrıntılara girmek istemeden.

"Kaybettiğin tüm dergileri hatırlıyor musun?"

Koleksiyonumu nasıl kaybettiğimi sormadığı için rahat bir nefes alıyorum.

"Evet."

"Bir liste yap ve bana gönder."

"Liste mi?"

"Eski koleksiyonundaki tüm dergilerin listesini."

"Ben..." Kapımızın önündeki zil çaldığında sözümü kestim. "Bir saniye bekle," dedim Andreas'a. "Evet," dedim interkomdan. "Ari Sanchez hanım sizi görmek istiyor."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Ari mi?"

"Benim," dediğini duydum, hemen ardından sesi hıçkırığa dönüştü.

Kalbim sıkıştı.

"Lütfen onu yukarı gönder," dedim kapıcıya.

"Andreas, üzgünüm, gitmem gerek. Arkadaşımın bir sorunu var." "Yarın görüşürüz," dedi, ben telefonu kapatmadan önce.

Kapıyı açıp Ari'nin asansörden çıkmasını bekledim. Koridorun sonunda beni beklediğimi görünce, neredeyse koşmaya başladı.

En yakın arkadaşım kendini kollarıma atar ve ikimizi de neredeyse yere düşürür.

"Bitti, Vee," diye omzuma ağlayarak söylüyor.

BÖLÜM 14

Ivy

Ayaklarımı kanepenin altına çekip Ari'ye dönüyorum ve bir kaşık daha nane çikolatalı dondurmayı ağzına atmasını izliyorum.

"Bunun hakkında konuşmaya hazır mısınız?"

Bir an durduktan sonra bana döndü. Ari'nin ela gözleri ağlamaktan şişmiş ve kızarmıştı, bronz renkli bukleleri biraz dağınıktı ve giydiği gri hırka bir omzundan sarkmıştı.

"Bitti, Vee," diye yarı sızlanarak, sadece Mya ve onun kullandığı takma adla bana sesleniyor. "Ron ve ben bitti."

"Ama..."

"Ne diyeceğini biliyorum. Evet, neredeyse yedi yıldır bu ilişkiyi ara ara sürdürdük, ama bu sefer ciddiylim." Uzun kirpiklerinin arasından bana bakar.

Kaşlarımı kaldırdım, Ari inledi ve başını kanepenin arkasına dayadığı koluna düşürdü. Elimi uzattım ve omzunu sıktım.

"Ne olduğunu anlat," diye cesaretlendiriyorum, arkadaşımın şu anda yargılanmaya ihtiyacı olmadığını bilerek.

"Şey..." Kapı aniden açıldığında sözü kesilir ve ikimiz de irkiliriz.

"Ben olmadan hikayeyi anlatmaya başlamadığınızı biliyorum," diyor Mya, ellerini beline koyarak ikimizi de sert bir bakışla süzüyor.

"Tabii ki hayır," der Ari neşelenerek. "Bu," başını benim yönüme doğru uzatır, "bana anlatmam için ısrar etti ama ben Mya olmadan olmaz dedim."

"Yalancı." Ari'yi kanepeden aldığım yastıkla vuruyorum.

"Hain," Mya bana bir yastık fırlatır, sonra ikimizin arasına kanepeye oturur ve Ari'nin elinden dondurma kutusunu alır. "Sen laktoz intoleransın."

"Ona bu gece senin odanda yatabileceğini söyledim," diyorum. "En son istediğim şey, o kadar süt ürünü yedikten sonra odamı kokutması."

Mya kıkırdar. "Ben buradayım, o yüzden kıcı kanepede kalacak." "Lütfen, muhtemelen benim dertlerimi dinleyip sonra hemen geri döneceksin."

Jason'ın evine git, heffa."

"Ve beni burada, laktozun neden olduğu osuruklarla baş başa bırak," diye ekledim.

diyo

rum Mya benim aptalca yorumuma gülmekten kırılır.

"Bunu unutmayacağım, Vee." Ari beni işaret eder ama gülmemeye çalışırken dudakları titrer.

gölmesini tutmaya çalışırken dudakları seğirir.

Sadece bu ikisiyle bir an ağlayıp bir an sonra gülebiliyoruz.

Ari'ye öpücük gönderirim.

"Seni seviyorum. Artık hepimiz buradayız, Mya'ya senin burada olduğunu haber veren benim, hadi anlatmaya başla," diye ısrar ediyorum.

"Evet, bu sefer ne olduğunu anlat," diye ekler Mya.

Ari yine inliyor ve her zamanki havasıyla ellerini havaya atıyor. YouTube kanalları popüler olmaya başladığında üniversiteyi bırakmaya karar vermeden önce üniversitede tiyatro okuyordu.

"Şey," diye başlıyor, "Ron ve ben bu yılki tatilimizi nerede geçireceğimiz konusunda medeni bir tartışma yapıyorduk. O Hawaii'ye gitmek istiyor. Açıkçası, ben pek istekli değildim çünkü internette Hawaiiililerin, aşırı turizm ve gentrifikasyon nedeniyle topraklarının ele geçirildiğine dair şikayetlerini görmüştüm."

"Doğru," diyorum.

"Ben de duydum," diye ekliyor Mya.

"Ama o ısrar etti. Çocukken geçirdiği en güzel tatillerden biri olduğunu ve bu yılın başlarında terfi aldıktan sonra bunu hak ettiğini söyledi."

"Oh, lütfen," diye mırıldanır Mya.

Dudaklarım seğirir ama gülmemi saklarım.

Ron Walker sürekli düşük gelirli biridir. Yıllardır teknik perakende sektöründe çalışmaktadır. Ancak henüz bir şirkette bir yıldan fazla süreyle aynı pozisyonda çalışmamıştır.

Ari, bunun nedeninin Walker'ın daha fazlasını yapabileceğini ısrarla savunması ve üstlerinin ona şans vermemesi olduğunu söylüyor.

Ari, Mya'ya iyi davrandığını ısrarla söylediği için, Mya ve ben çoğunlukla yargıda bulunmaktan kaçınıyoruz.

"Sonunda Hawaii'ye gitmeyi kabul ettim, ama Los Angeles'ta birkaç gün daha kalmak istedim. Tabii ki kızlarımı görmek için." Ari, Mya ile benim aramda anlamlı bir şekilde bakışıyor ve ona en yakın olan ben, elini sıkıyorum.

"Zaten Los Angeles'ta mola vereceğimize göre, neden biraz uzatıp en iyi iki arkadaşımı görmeyeyim ki diye düşündüm. Onun da Los Angeles'ta tanıdıkları var. Bu yüzden doğal olarak, buradaki ailesiyle görüşmek için gönüllü oldum."

Bir süre durur ve gözlerini devirir.

"O da sinirlendi. Onu kötü göstermek için seyahat programımıza bilerek çok fazla şey eklediğini söyledi."

"Ne?" diye sorar Mya.

"Bu onu nasıl kötü gösteriyor?" diye soruyorum.

"Para ve zaman. Seyahate çok fazla yük eklediğini söyledi ve masrafları karşılamayı teklif ettiğimde, ona her zaman ondan daha fazla para kazandığımı yüzüne vurduğumu söyledi."

"Sonra, isim YouTube'da olduğu için istediğim kadar izin alabileceğimi düşündüğümü ve *gerçek* işleri olan insanların uğraşmak zorunda olduğu sınırlı izin günleri gibi şeyleri düşünmediğimi iddia etti."

"Senin sıkı çalışmanı yüzüne vurması değil," diyor Mya.

Ari, üç Lo-fi YouTube kanalının çok başarılı sahibi ve işletmecisidir. İlk tanıştığımızda, oyunculuk veya tiyatroyu kariyer olarak ilgilendirmediğini itiraf etti, ancak ailesi üniversiteye gitmesi konusunda ısrarcıydı ve lise yıllarında aldığı birkaç tiyatro dersini sevmiştir.

Üniversitenin ikinci yılında, klasik müzik dinlemenin ders çalışırken ne kadar yararlı olduğuna dair spontane bir yorum yaptığında ilk kanalını açtı.

Ertesi yıl, bu kanal patlama yaşadı ve yarım milyondan fazla aboneye ulaştı.

Ari, kendi bestelediği kayıtlarla meditasyon için ikinci bir kanal açtı. Bu kanal, ilk yıl içinde iki yüz binden fazla abone kazandı. O zamandan beri, diğer içerik üreticiler için video düzenleme ve sosyal medya yönetimi alanına geçti.

Okula bir yıldan az bir süre kala okulu bırakmaya karar verdi.

O zamandan beri kanalları ve serbest çalışmaları, bağımsız yaşam tarzını sürdürmesini sağlamıştır.

"Değil mi?" diyor Ari. "Beni kızdırdı çünkü bana o tür küçük yorumlar yaptığı tüm anları hatırlamaya başladım."

"Neden bahsediyorsun?" diye soruyorum, vücudum geriliyor. Bu çok tanıdık geliyor.

Ari bir süre sessiz kalınca Mya uyarı olarak onun adını uzatarak "Ari" diyor.

"Bunu sana söylemek istemedim çünkü onu yargılayacağını biliyordum." "Gördün mü, şimdi bunun saçmalık olacağını biliyorum." Mya doğrulur.

Ari sert bir nefes verir. "Tamam, peki, başlangıçta çok ince bir şekilde yapıyordu. Ara sıra 'istediğim zaman uyumak ne güzel olmalı' gibi yorumlar yapıyordu."

"Bu hiç mantıklı değil," diye patladım.

"Değil mi? Senin şafak vakti yataktan kalktığını biliyoruz."

Ari güldü, ki Mya'nın da bunu amaçladığını biliyorum. Bu aynı zamanda doğrudu. Üniversitede, öğrencilerin hafta sonları öğleden sonraya kadar uyudukları bilinen bir dönemde bile, Ari erken kalkardı.

"Sabahları en verimli olduğum zamanlar," diyor. "Ama ona bunu hatırlattığımda, önemsemiyordu. Açıkçası, ben pek önemsemedim, ama zamanla yorumları sıklaşmaya başladı. Onu güzel bir akşam yemeğine davet ettiğimde, 'Onu gölgede bırakmaya çalışıyorsun' gibi şeyler söylemeye başladı."

Ari, Mya'ya bakar.

"Hukuk fakültesinden mezuniyetini hatırlıyor musun?" diye sorar. Mya ve ben başımızı sallarız.

"İkiniz arasında bir gerginlik olduğunu hissettim."

"Los Angeles'a gelmeden önceki gün büyük bir kavga etmiştik. O, senin mezuniyetin için bu kadar büyük bir olay yapmam gerektiğini düşünmüyordu. Ben ona küfrettim ve ona Kuzey Carolina'da kalabileceğini, ama en iyi arkadaşımın mezuniyetine gideceğimi söyledim."

"Ve gittin," diye ekler Mya. Ari ile bana bakarak dizlerimizi sıkıştırır. "İkiniz de kalabalığın içinde en gürültücüydünüz, beni alkışlıyordunuz."

"Aynen öyle," diye aynı anda söylüyoruz Ari ve ben, iki elini de sıkarak.

"Ondan sonra aylarca ayrıldık. Ama tekrar bir araya geldiğimizde, onun bir daha ikinizden de bahsetmeyeceğini açıkça belirttim."

"Yine mi?" diye soruyorum.

Ari'nin gözleri büyür. "Hay aksi," diye mırıldanır. "Ben öyle demek istemedim..." Gözlerimi kısarım. "Söyle."

Elini sallayıp başını sallar. "Önemli değil..." "Sakın yapma.

Ne dedi?"

"Bir şeyden bahsetmişti..." Sesi kesilir. "Ari."

"O aptalca şeyi söylediği anda onu terk etmeliydim. Senin mezuniyetinde olanlarla ilgili bir yorum yaptı."

"Sahne geçirdiğim panik atak mı demek istiyorsun?" diye tekrar ediyorum.

"Evet. Yani, bana doğrudan söylemedi, ama telefonunda bir video izleyip güldüğünü gördüm. Neyin komik olduğunu sordum, ama saklamaya çalıştı. Başka bir kızla ilgili bir şey olduğunu düşündüm, ama..."

"Kahretsin," diye mırıldandı Mya ve gözlerinde korku ve öfke karışımı bir ifadeyle bana baktı.

"Beni izliyor ve gülüyordu." Boğazımda bir yumru oluşur.

Binlerce insanın önünde sahnede tam bir panik atak geçirdiğim günlerden sonra, bunun video görüntüleri internete düştü. Bir hafta sonra hastaneden çıkana kadar, bunun ne kadar yaygınlaştığını fark etmemiştim.

Ondan sonraki birkaç ay içinde, YouTube kanallarında beni alay eden en az bir düzine video gördüm. O korkunç "kadınlardan nefret eden erkekler" YouTube kanallarında ağlayan ve gülen emojilerle dolu yorumlar, beni kaplayan depresyonun içinden daha da derine batırmaktan başka bir işe yaramadı.

Ancak en kötüsü bu değildi.

En kötüsü, ardından gelen yüz­süz internet trollerinin tacizleriydi.

Bu iğrenç davranışların başlıca sorumlusu olan bir ana kanal ve podcaster vardı.

"Ondan sonra onu kovdum, Vee, yemin ederim," diye Ari hemen beni temin ediyor. "O korkunç kanalların aboneliğini iptal edip terapiye gitmeyi kabul ettiğinde onu geri aldım. O zamandan beri durumunun daha iyiye gittiğini düşünüyordum, ama bugün terapistiyle neredeyse bir yıldır konuşmadığını öğrendim."

Başını sallar, gözleri yaşlarla dolar.

"Böyle korkunç bir insana bu kadar zaman harcadığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. Onu düşünmek bile midemi bulandırıyor. Onu bir daha görmek istemiyorum. Bugünden sonra, ilişkimiz bitti, bitti!" diye ısrar ediyor.

Onun sözlerinden şüp­he duymuyorum. Sesinde daha önce hiç duymadığım bir kararlılık var.

"Bunu daha iyi bilmeliydim," diyor. "Benimle en yakın arkadaşlarımın arasına girmek isteyen hiçbir erkek, etrafımda tutmaya değer bir erkek değildir."

Üçümüz el ele tutuşuyoruz ve içimi bir rahatlık kaplıyor.

İki ebeveynli bir ailede iki ablamla büyümüş olsam da, bu ikisi, tanışana kadar özlediğimi bilmediğim ailem.

"Gençliğimin tamamını bir ezikle boşa harcadığım için kendimden nefret ediyorum," diye hayıflanıyor Ari.

"Sanki bir ayağın mezarda gibi konuşuyorsun," diyorum gülerek. "Daha yirmi altı yaşındasın."

"Ve yirmi yaşımdan beri o aptalla birlikteyim."

Ari, üniversitedeki yaz tatilinde memleketi Kuzey Carolina'ya gittiğinde Ron ile tanıştı.

"Bu da demek oluyor ki, onun hakkında bir dakika daha düşünmene gerek yok. O bitti. Gerisini yarın ya da ertesi gün halledebilirsin. İhtiyacın olduğu sürece burada kalabilirsin," diyor Mya.

Bayan Shelby, Ari'nin kucağına atlayarak mırıldanmaya başladı.

"Bazı insanlardan daha hoş karşılanıyorsun," diye şikayet eder Mya, Bayan Shelby'ye sert bir bakış atarak.

Shelby'ye.

Bayan Shelby, Mya'ya miyavlar ve sonra onun kucağından geçip benim kucağıma sürünerek bir top gibi kıvrılır.

"Kediler," diye mırıldanır Mya, beni ve Ari'yi güldürür.

"Dostum, tüm bunları döküp rahatladıktan sonra kendimi daha hafif hissediyorum. Hala halletmem gereken çok şey var, ama lanet olsun, bunları döküp rahatlamak çok iyi geldi." Gözlerinde yeniden bir ışıltı belirir.

Arkadaşım ışıltısını kaybetmiş miydi ve ben fark etmemiş miydim?

Bunu bir an düşünürken, adımın söylendiğini duyarım. "Ha?" Kafamı kaldırıp iki arkadaşımın da bana baktığını görürüm. "Nereye gittin?" diye sorar Ari.

"Hiçbir yere. Sadece düşünüyordum." Ari'nin gözleri kısılır.

"Ne düşündüğünü ben söyleyeyim. Eminim buradaki arkadaşın sana Andreas Knight'la çıktığını söylememiştir," diye patladı Mya.

Ari nefesini tutar, sonra ellerini ağzına kapatır. "Hadi oradan. Hollywood'a gelip üç aydan az bir sürede hem hayallerindeki işi buldun hem de neslimizin en yakışıklı yıldızlarından biriyle çıkmaya başladın, nasıl oldu bu?"

"Birinden mi?" Bu soru, düşünmeden ağzımdan dökülür.

"Gördün mü?" Mya işaret eder. "Bak, şimdiden savunmaya geçti." Gülümsememi saklamak için başımı eğiyorum.

"Çıkmıyoruz," diye mırıldanırım. "Onunla çıkamam."

"Neden olmasın?" Mya'nın gözleri kısıılır. "Umarım bunun sebebi kendini yetersiz görmen değildir."

Ellerimi kaldırıyorum. "Hayır," derim çabucak. "Oh, tam da bunu söyleyecektim."

"Bu şirket politikasına aykırı," diyorum onlara.

Mya'nın gözleri daha da kısıılır. "Ne zamandan beri? Hollywood aktörleri sürekli birbirleriyle çıkıyor. Ve zaman zaman ekip üyeleriyle de çıktıklarını biliyorum. Kim kiminle birlikte olduğuna inanamazsın. Bu bilgi dışarı sızıyor çünkü çok sıkı gizlilik anlaşmaları imzalıyoruz."

"Tamam. Resmi politikaya aykırı olmayabilir, ama görünüşe göre, bu çok hoş karşılanmıyor." Setteki ilk günümde Rebecca'nın sözleri aklıma geliyor.

Ama sonra Ari gelmeden hemen önce yaptığım telefon görüşmesi patronumun yorumlarını gölgede bıraktı. Hattın diğer ucundaki Andreas'ın derin sesi, omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti hissettirdi.

"Yani, benim neyim var ki?" "Az önce ne dedin sen?"

Şüphelerimi yüksek sesle dile getirdiğimi fark edince gözlerimi kapatıyorum. Ari ve Mya'nın bana öfkeyle baktığını görmem gerekmiyor. Onların önünde kendim hakkında böyle konuşmayalı uzun zaman oldu. Bundan nefret ediyorlar.

Ve çoğunlukla, bu alışkanlığımdan kurtuldum.

Ancak, hayatımdaki son değişikliklerle birlikte, bu ses son günlerde daha sık yükselmeye başladı.

Derin bir nefes alıyorum. "Bu geceyi benimle ilgili hale getirmek istemiyorum. Bu gece seninle ilgili, Ari."

"Oh hayır. Kesinlikle olmaz." Başını sallar. "Benim hakkımda konuşmayı bitirdik. Beni aşağı çeken o adam geçmişte kaldı. Bundan sonra ne olacağını başka bir gün düşünürüm. Şu anda, güzel bir erkek sana ilgi duyduğunda ortaya çıkan güvensizliğin hakkında konuşuyoruz."

"Evet," diyorum. "Tamam, Andreas ile tanıştığımdan beri, o ses zaman zaman ortaya çıkıyor. Ama sadece o değil. Bu yeni işim de var. Bu alanda diplomamı tamamlamamış olmam ve benim için yeni bir şehirde yaşamam. Bayan Baldwin'in ölümü."

Kafamı sallıyorum.

"Bu sabah Dr. King ile bir seans yaptım ve sonrasında kendimi daha iyi hissediyorum. Sadece nasıl hissettiğimi dürüstçe söylemem gerekiyordu..."

"Söz veriyorum, iyiyim," diyorum onlara.

Sonraki birkaç saat boyunca sohbet edip, son gelişmeleri konuşup, dondurmamızı bitirip, Mya'nın sevdiği Netflix'teki en yeni suç belgesellerinden birini izliyoruz.

Ari ve ben, arkadaşımızın araştırmacıların beceriksizliğini eleştirmek için ekrana bağırmasına gülüyoruz.

Belgeseli izlerken telefonuma uzanıp mesajları kontrol ediyorum. Bir tane var.

Andreas:

Umarım arkadaşın iyidir. Bana o listeyi göndermeyi unutma.

O kelebekler geri geliyor, ama aynı zamanda suçluluk duygusu da beni sarıyor. Hızlıca bir mesaj yazıyorum.

Ben:

O harika.

Bir an düşünürüm, o kapaktaki Diahann Carroll'un görüntüsünü hatırlayarak. Sanki bana bakıyor, cevap vermemi hatırlatıyor gibi.

Koleksiyonumu oluşturan on farklı yayının listesini yazmak fazla zamanımı almıyor.

Ben:

Bu benim en sevdiğimdi.

Ona, koleksiyonumun en değerli parçası olan *Ebony* dergisini kastederek söylüyorum.

Bir dakika sonra "onay işareti" emojiyle cevap veriyor.

Andreas:

Yarın görüşürüz, güzelim.

"Gördün mü? Onun olduğunu biliyordum!" Mya, dizime dokunarak diyor. "Dikkat et Vee, bu bir gün hayatını kurtarabilir."

Gülüyorum ve telefonumu geri koyup izlemeye devam ediyorum.

BÖLÜM 15

Andreas

"Andreas, dünyaya dön," diye Crystal Wynters arkamdan seslenir.

Hollywood Hills'in mükemmel manzarasını sunan tavandan tabana pencerelerin önünde duruyorum, ama manzarayı izlemiyorum.

Dikkatim, Ivy'nin gönderdiği listeyi okuduğum telefonumda.

Konuşmamızı kesmeden önce, ona akşam yemeğine çıkmak isteyip istemediğini sormaya iki saniye kalmıştı.

"Onu rahat bırak Crys. Muhtemelen dün beni lanet bir dağa tırmanmaya zorladığı kadınla konuşuyordur," diyor Scott Crystal'a.

Scott'a kaşlarımı çatıyorum.

"Anlat bakalım," diye teşvik ediyor Crystal, bizim yaş grubumuzdan başka bir aktris.

Bu gece aylık kitap kulübümüzün ev sahipliğini yapacağım, bu yüzden Ivy'nin aniden gitmesi iyi oldu.

Onları iptal edip onu yemeğe çıkarmak için çok cazip geldi. Öğleden sonra Vegas'tan iş toplantıları ve kısa bir marka fotoğraf çekimi için geri döndükten sonra bile.

Pencereden uzaklaşıp telefonumu kot pantolonumun cebine koydum.

Crystal, gözlerinde yaramaz bir ışıltıyla beni baştan aşağı süzer. "Gizemli kadın, ha? Kim o?"

Onunla yüz yüze geliyorum. "Bilmek istemez misin?"

Onun etrafından dolaşp, artık cips, patlamış mısır, meyan kökü ve maden suyu kutularıyla dolu cam sehpanın önündeki ekstra uzun kanepeme otururken dişlerini eziyor.

"Bu ayki toplantı için atıştırmalıkları kim seçti?" diye soruyorum, seçime kaşlarımı çatarak.

"Ben seçtim," der Antoine Bennett, tuvaletten dönerken.

Antoine, İngiliz-Nijeryalı bir model ve aktördür. Birkaç yıl önce bir markanın reklam çekiminde tanıştık. Onun da okumayı sevdiği ortaya çıktı ve sonunda kitap kulübümüzün bir parçası oldu.

Kulübün daha fazla üyesi olsa da, her ay mutlaka gelenler genellikle biz dördüz. İçimizden biri çekim veya iş için uzakta olsa bile, Zoom üzerinden katılırız.

"Lifli bir şeyler ekleyemez miydin?" diye sızlanıyorum.

"Hayır, Bay Sağlık Düşkünü," diye espri yapıyor Antoine. "Geçen ay getirdiğin havuç ve kereviz çubuklarından sonra, herkesin seveceği gerçek atıştırmalıklar getirmeye karar verdim."

Ona sert bir bakış attım. "Tatlı da getirdim."

"O haklı," diye araya girer Crystal. "Çilekler de çok lezzetliydi. Artık haftada bir kez çiftçi pazarına gidip alıyorum."

"Yani, kişisel asistanını gönderiyorsun," diye düzeltir Scott.

Crystal onun omzuna hafifçe vurur.

"Şimdi Andreas'ın gizemli kadınına dönelim," diye alay ediyor Crystal.

"Onun hakkında konuşmuyoruz," diyorum sert bir sesle. Ivy'yi şimdilik kendime saklamak istiyorum. Onunla ilgili bir şey beni o kadar açgözlü ve sahiplenici hissettiriyor ki, onu arkadaşlarımla paylaşmak istemiyorum. Henüz değil. Bu er ya da geç olacak, çünkü onun hayatımda daha büyük bir yer edineceğini biliyorum.

"Vay, şimdiden sinirli miyiz?" Antoine Londra aksanıyla alay ediyor. "O böyle olduğunda, çelik tuzak gibi olduğunu bilirsin." Crystal başını sallar. "Kendini hazır hissedene kadar açılmayacak."

Kesinlikle haklısın. Onlar bu sektördeki en yakın arkadaşlarım, ama onlar bile benim hakkımda her şeyi bilmiyorlar. Hayatımın çoğunu gizli tutuyorum.

"Ayrıca," diyorum, "hepinizin benim sağlığını ve iyiliğinizi önemsememden şikayet edeceğinizi biliyordum, bu yüzden asistanıma pizza sipariş ettirdim. Otuz dakika içinde burada olacak."

Hepsi sevinç çığlıkları atıyor.

"Johnny's'ten mi?" diye sordu Antoine.

Başımı sallayarak, en iyi pizzacılarından birinden sipariş verdiğimi onayladım. Dördümüz de, özel profesyonel güvenlik personeli olduğu için, en azından yarı zamanlı olarak bu binada yaşıyoruz.

Aslında, bu binanın sahibi ailemin emlak şirketi olduğu için burada yaşıyorum, bu da beni kısmi sahibi yapıyor.

"Harika. Şimdi bu ayın kitabına geçelim. Bu konuyu konuşmak için can atıyordum." Scott, RF Kuang'ın *Yellowface* adlı kitabının ciltsiz bir kopyasını çıkarır.

"Dostum, bu kitabın sesli kitabı harikaydı. Başından beri anlatıcının sesinde kıskançlığı duyabiliyordum," diye ekliyor Crystal, başını sallayarak. O, genellikle seçtiğimiz kitapların sesli kitap versiyonunu dinlemeyi tercih ediyor.

Kitap hakkında canlı bir sohbe dalıyoruz ve yaklaşık otuz dakika sonra resepsiyondan pizzanın geldiğine dair bir uyarı alana kadar durmuyoruz. Antoine aşağı inip pizzayı almayı teklif ediyor.

Ben mutfakta pizza dilimlerini tabaklara yerleştirirken, Scott yanıma gelir. Sırtını tezgaha dayayarak, giriş kapısına odaklanır.

Kaşlarımı kaldırarak onu göz ucuyla izliyorum. "Sen ve Ivy arasındaki ilişkiyi şimdilik gizli tutmak istediğin için orada bir şey söylemek istemedim."

Şimdilik gizli tutmak istediğin için."

Çenemdeki bir kas, ağzından çıkan ismi duyunca seğiriyor. Mantıksız bir kıskançlık içimi kaplıyor. Onun söyleyeceklerini dinlemek için elimden geleni yapıyorum.

"Onu tanıdık buldum," diyor. "Yüzünü hatırlayamadım, ama daha önce gördüğümü biliyordum."

"Nerede?" Sesim istemediğim kadar karanlık çıkıyor.

Scott da bunu fark ediyor, gözleri iri iri açılıyor.

"Sadece bak."

Cep telefonunu önüme itti. "Birkaç yıl önce izlediğim bir podcast ve YouTube kanalı. Sunucusu Dennis James. İzlemeyi bıraktım, ama iki yıl önce yarı viral olan bir bölüm var ve..." Sesi kesildi.

"Al. İzle."

Sesi kısıyor ama sonra videoyu oynatıyor. Sunucu, kadınlar ve ilişkiler hakkında tavsiyeler veren, geveze, her şeyi bilen tiplerden biri.

"Kadınlar diplomalarına çok önem veriyorlar," diyor James, kameraya doğrudan bakarak. "Gerçek bir erkek bu saçmalığa aldırılmaz. Diplomayı aldın. Ne olmuş yani?" diye bağırıyor ve diğer iki sunucu da sanki bu dünyanın en komik şeyiymiş gibi gülüyorlar.

"Diplomanı siktir et. Tavuk kızartmayı biliyor musun?!"

Daha da saçma sapan kahkahalar.

"Bakın, diplomalı sürtüklerden bahsetmişken, geçen hafta biri bana bir üniversite mezuniyetinden bu videoyu gönderdi."

"Hay sıçayım," diyor sunuculardan biri kıkırdayarak.

"Gördün mü?" diye sorar ana sunucu, gülmesini zor tutuyormuş gibi görünerek.

"Gördüm."

"Ben oynatayım." Lanet olası bir vahşi hayvan gibi kıkırdayarak cümleyi zar zor çıkarabilir.

Vücut ısım yükseliyor, çünkü ne olduğunu hissediyorum, beni öfkeliendirecek bir şey.

"Hey, kitaba geri dönmeye hazır mıyız?" Antoine mutfığa girerken sorar. "Acıktım ama bir sonraki bölüm hakkında konuşmaya da hazırım. Olanlar çok çılgındı."

"Siz üçünüz devam edin," diyorum, Scott'ın elinden telefonunu alırken. "Bir şeyi kontrol etmem lazım. Hemen dönerim."

Diğer üçü oturma odasına yerleşirken, ben koridordan geçerek yatak odama gidiyorum.

Arkamdaki kapı kapanır kapanmaz, oynat düğmesine basıyorum ve bir saniye sonra ekranda Ivy'nin titrek bir videosu beliriyor. Büyük bir sahnede duruyor, kep ve cüppe giymiş. Arkasında bir grup üniversite profesörü ve idareci otururken, o mezun olan sınıfa hitap etmeye çalışıyor.

"S-Sayın mezun arkadaşlarım." Sesindeki titreme başından beri belirgindir ve bu benim kalbimi parçalar.

Ivy duraksıyor ve podyumun köşesindeki bardaktan bir yudum su içmeye çalışıyor, ama eli o kadar titriyor ki bardak kayıp yere düşüyor.

Arkasındaki birkaç yönetici, kırılan cam parçalarını toplamaya çalıştığında devam etmesi için onu cesaretlendirir, ancak bu sırada Ivy daha da belirgin bir sıkıntıya girer.

Binlerce insanın önünde çöküşünü izlemekten başka bir şey yapamadığım için kendimi güçsüz hissediyorum. Hızlı nefes almaya başlar, ağlar ve ona yardım etmeye çalışanları itekler.

Sonunda, iki profesörün onu sahneden indirmesine yetecek kadar sakinleşir, başka bir yönetici ise konuşmasını devralır.

Klip kesilir ve YouTuber'a geri döner, öfke beni o kadar sarar ki, neredeyse göremiyorum. Üçü de kahkahalara boğulur

[illegible]

Bu sözler, yanıp sönen bir neon tabela gibi zihnimde parlıyor. Ivy'nin insanlığına gösterilen bu tam saygısızlık, damarlarımdan öfke dalgaları geçmesine neden oluyor. Onun sıkıntılı anını, kadınlara karşı besledikleri bariz nefretlerini ifade etmek için kullanmaları beni çok kızdırıyor.

Oturma odasına geri dönüyorum, ama içimi kaplayan duyguları yüzümden silmeyi başaramamışım. Crystal endişeyle beni izliyor.

"Neredeyiz?" diye homurdanıyorum, herkesin önünde sakın kalmak için elimden geleni yapıyorum. Scott'ın bakışlarını üzerimde hissediyorum, ama ona bakmıyorum. Ona öfkeyle patlayabilirim.

Ama bu aslında en az endişelendiğim şey.

Öfkemi bastırmak için elimden geleni yapıyorum... çünkü bu noktada öfke çoktan geçmişti. Mantıklı olsun ya da olmasın, tek düşünebildiğim Ivy'yi korumak.

Crystal ve Antoine giderken onlara el sallıyorum, ama Scott'ı kolundan tutarak durduruyorum.

"O boktan şeyi izleyerek ne yapıyorsun?" Dişlerimi sıkarak soruyorum.

İç çekerek, boynunun arkasını ovuşturuyor. "Biliyorum dostum. Onlar pislikler. İzlemeyi bıraktığımı söylemiştim. Maria'dan ayrıldıktan hemen sonra izlemeye başlamıştım."

Scott'a olan öfkem azalınca elimi kolundan çektim. Film setinde tanıştığı başka bir aktris olan Maria Grant'le çok kamuoyuna mal olmuş ve çok çirkin bir ayrılık yaşamıştı.

İki yıllık ilişkiden sonra Scott evlilikten bahsediyordu, ancak kadının aylardır güçlü bir Hollywood yapımcısıyla onu aldattığı ortaya çıkınca ilişkisi kamuoyunun gündemine oturdu.

Bu durum, Scott'ın kariyerini neredeyse tamamen mahvetti. Scott, neredeyse çıkamayacağı derin bir depresyona girdi.

"O adamlara dikkatimi vereli uzun zaman oldu. Ama geçen gün Ivy'nin yüzünü daha önce gördüğüm bir yer aklıma geldi. Sana göstermem gerekiyordu."

Başımı sallıyorum. "Bana haber verdiğin için teşekkürler."

Gözlerini bana diyor. "O bakış var sende."

Kaşlarımı kaldırarak soru soruyorum.

"Senin oynadığın romantik komedide küçük bir rol oynayan adamın kadınlara iğrenç şeyler yaptığını öğrendiğinde yüzünde beliren ifade," diye hatırlatıyor bana.

Benim oynadığım bir filmde rol alan D sınıfı bir aktör vardı. Ama gece kulüplerinden kadınları evine götürmeyi sevdiği ortaya çıktı. Bu sorun olmazdı, ama o kulüplerdeki barmenlerle kadınların içkilerine bir şeyler katmak için anlaşma yaptığını övünerek anlatıyordu.

Evet, bana bu tür şeyleri sanki benim için sorun değilmiş gibi övündüğünde, gözü morardı ve kolu kırıldı. Ve sonunda saldırı suçundan on yıl hapis cezasına çarptırıldı.

"Bunu hak etmişti."

Scott ellerini kaldırır. "Benim için endişelenmene gerek yok dostum. Artık o tür saçmalıkları izlemiyorum. Maria ile olanlardan sonra kafam çok karıştı. Bu bir mazeret değil, sadece bir açıklama."

Başımı sallıyorum ve birbirimize

beşlik çakıyoruz. "Görüşürüz."

Kapı arkasından kapanır kapanmaz cep telefonumu çıkarırım. Evde henüz çok geç değil.

"Bu lanet olası şehirde bu sefer kim batırdı?" Amcam Brutus ikinci çalınıştta telefonu açar.

Artık ailemizin resmi güvenlik Şefi olmasa da, Brutus amca hala aile için bazı gizli güvenlik ve mahremiyet konularını hallediyor.

"Senden bir ricam var."

BÖLÜM 16

Ivy

"Ivy, figüranlar için hazırlanan elbiseler beklenenden daha buruşuk geldi," diye sordu Lillian, ana çekim setinin koridorunda beni durdurarak. "Stajyere ütüleme konusunda yardım edip, elbiseleri yarın için hazır hale getirebilir misin?"

"Tabii ki. Ben de oraya gidiyordum."

Gülümser ve koluma hafifçe vurur, sonra kollarında taşıdığı birçok giysiden birinin eteğini düzeltmek için aceleyle uzaklaşır. Onu bir an izlerim, film setlerinde çalışmanın telaşlı ama heyecan verici yönünü takdir ederek.

Stajyere yardım etmek için giysilerin saklandığı odaya doğru yola çıkıyorum, ama birkaç adım atmadan, kapalı sandığım kapıdan bir kol uzanıyor ve beni içeri çekiyor.

"Ne..." Ağzıma dokunan parmak beni durdurur. Gözlerim yeşil bir çiftle karşılaşır ve vücudumdaki gerginlik azalır.

"Andreas," diye fısıldarım. "Ne yapıyorsun?"

"Sete geleli saatler oldu, ama seninle yalnız kalmak için ilk fırsatım bu oldu. Bunu değerlendirmem gerekiyordu." Sanki bu, dünyadaki en mantıklı açıklama gibi söylüyor.

Gülümsememi saklamaya çalışırken savaşı kaybettim. "Arkadaşın nasıl?"

Ne demek istediğini hatırlamak biraz zamanımı aldı. "Ah, Ari. O iyi. Aslında harika." Ari bu sabah erken kalktı ve Mya ile ben işe gitmeden önce ikimize de krep yaptı.

"Bugün eve dönüyor ama yakında geri geleceğini söylüyor. Sanırım Los Angeles'a taşınmayı ciddi olarak düşünüyor."

"Bu iyi bir şey mi?" diye sordu, ilgilenmiş gibi.

Hemen başımı salladım. "En iyi iki arkadaşımın aynı şehirde olmasını çok isterim. Ayrıca, onun için iyi bir karar olacağını düşünüyorum," dedim.

"Bence

büyüdüğü şehri aştığını ve sadece erkek arkadaşı için orada kaldığını düşünüyorum."

Ari'nin bize eski sevgilisi hakkında anlattıklarını düşünerek kaşlarımı çattım. "Gecen nasıldı?" diye sorarak konuyu değiştirdim.

Cevap vermeden önce gözlerinde bir gölge geçer. "Yalnız." Bu, ilgimi çeker.

"Dün gece kitap kulübü toplantısından sonra seninle konuşmak istedim, ama arkadaşınla geçirdiğin zamana müdahale etmek istemedim. Özellikle de bu hafta sonu bunu bir kez yaptığım için."

Onun düşünceli tavrına başımı eğiyorum, sonra boğazımı temizliyorum.

"İşe dönmen gerekmiyor mu?" diye fısıldarım, birden nerede olduğumuzu hatırlayarak.

Derin bir nefes alır. "Öyle yapmalıyım, değil mi?" Sesinde pişmanlık vardır, ama gözleri yüzümden hiç ayrılmaz.

"Kesinlikle yapmalısın," diyorum ona. Hem bu setin en önemli kişilerinden biri olduğu için, hem de benim akıl sağlığım için.

Endişelenmeye başlamadan önce kalbimin ne kadar hızlı atması gerektiğini bilmiyorum. Onun yanında olmak bende böyle bir etki yaratıyor.

Andreas kıpırdamıyor. Bunun yerine, parmak eklemlerini yüzümün yanından aşağı doğru kaydırıyor. Kafamı hafifçe eğip onun dokunuşuna yaslanıyorum, ama kapının dışından gelen bir ses beni gerçekliğe geri döndürüyor.

Büyük bir sinema filminin setinde, Andreas Knight ile birlikte malzeme odasında duruyorum.

"Bunu yapmamalıyız. Burada olmamalıyız," diyorum ona. Andreas geri çekiliyor ve bana bakıyor.

"Bu profesyonelce değil," diye hatırlatıyorum ona.

Bu hafta sonu bir şeydi, ama sette ona bu kadar yakın olmak...

...

İlk hafta onun karavanına giderek zaten yeterince risk aldım. Şüphe, bir kez daha içimde yükselir ve kapı koluna uzanmak için bir adım geri atarım, ama Andreas'ın eli benim elimi kapar.

Bir titreme geçiyor içimden.

"Hissediyor musun?"

Ne demek istediği belli. Anlaşılan o da hissetmiş. "Evet," diye cevap veriyorum.

"Bana bak, Ivy."

Bir an tereddüt ettim, daha akıllı davranıp uzaklaşmam gerektiğini biliyordum, ama karşı koyamayacağım kadar güçlü bir çekim vardı. Karşı koymak da istemiyordum.

"Arkanı dön."

Evet, ve kendimi onun yoğun bakışlarının içinde sıkışmış buluyorum.

"Bütün hafta sonu seni düşündüm. Seni dairenize bıraktığımdan beri, tek istediğim seni görmektir."

"Neden?" diye soruyorum düşünmeden.

"Çünkü sesin içimde bir ateş yakıyor. Yüzünü görmek bana daha önce hiç yaşamadığım bir mutluluk veriyor. Ve gözlerindeki bakış beni ..." Sesi kesiliyor.

"Neyi istiyorum?"

"Seni öpmek," der ve dudakları benim dudaklarıma çarpmadan önce bir an duraksar.

Bir anda, kendimi öpücüğün içinde buluyorum. Etrafımızdaki dünya, sadece bu an, ikimiz, lanet bir dolapta saklanarak, gençler gibi öpüşen ikimiz için çöküyor.

Ancak bu, dokuzuncu sınıfta, lisenin dinlenme odasının köşesinde Matthew Zulinski ile paylaştığım ilk öpücüğüm gibi değil.

Hayır, Andreas'la olan bu öpücük, güçlü ve dünyayı sarsacak bir şeyin başlangıcı.

"O." Andreas öpücükten geri çekilir, nefesi hızla çıkıyor. "Gözlerindeki bakış her zaman bana bunu yaptırıyor."

Pamuklu sütyenimin içinde meme uçlarım sertleşiyor ve bacaklarımın arasında hissettiğim duyguları düşünmek bile istemiyorum.

"Bu akşam benimle akşam yemeği ye."

"Ivy'yi gören var mı?" Lillian kapının diğer tarafında soruyor.

Kahretsin. "Gitmem gerek."

"Akşam yemeği. Benim evimde. Bu akşam," diyor Andreas ve sesinde tartışmaya yer yok.

"Evet" kelimesi dilimin ucunda, ama yapamam. Hızlıca düşünerek ona "Yapamam. Bayan Shelby'yi beslemek için eve gitmem gerek" diyorum.

Bayan Shelby önümüzdeki birkaç saat boyunca tek başına kalacak.

"Gitmem gerek," diyorum Andreas'a, omzumun üzerinden hızlıca bakarak, dolaptan çıkmadan önce.

Neyse ki, çıkarken beni gören kimse yok.

Bu karar kesinlikle en iyisiydi, diye düşünüyorum işime geri dönerken.

BÖLÜM 17

Ivy

Günlük çekimleri bitirmeden önce telefonumun ekranına baktığımda kalbim sıkışıyor.

. Sadece eve, Bayan Shelby'nin yanına gitmek için değil, Andreas'la karşılaşmadan önce oradan kaçmak için de acele ediyorum.

Andreas ve benim aramda neler olduğunu bilmiyorum. Bir an onu görmek için sabırsızlanırken, bir an sonra korku ve şüpheler kafamda dönüp duruyor ve kaotik bir duygu fırtınası yaratıyor. Dr. King ile konuştuktan sonra kararımı verdiğimi sanıyordum, ama iş yerinde onunla tekrar yüz yüze gelince, başarılı olmamın ne kadar önemli olduğunu hatırladım.

Bu işteki fırsatımı mahvetmeyi göze alamam.

En son istediğim ve ihtiyacım olan şey, aileme onların beni resmettiği gibi bir başarısızlık olduğumu kanıtlamak.

Telefonuma baktığımda annemin adını gördüğümde, kalbim güm güm atmaya başlıyor.

Onunla konuşmayalı aylar oldu.

Onun aramasını görmezden gelme fikri aklıma geliyor, ama bunun o kadar kolay olmayacağını biliyorum. Onunla bu kadar uzun süre konuşmadık sonra olmaz. Aramaya devam edecek, sonra babam da arayacak. Sonra Rose'u kullanacaklar ve hatta kardeşim Stephen'ı da işe karıştıracaklar.

İçimde olmayan cesareti derin bir nefesle toplayarak cevap veriyorum: "Anne, işten çıkıyorum, ben..."

"Sonunda korkakça davranmayıp telefonlarıma cevap vermeye karar verdin mi?"

Sesindeki soğukluk beni ürküttü.

Ne kadar şaşırdığımı gizlemek için boğazımı temizledim. O beni her zaman dengesiz bırakır.

"Öyle bir şey yapmadım. Son konuşmamızda, biraz zamana ihtiyacım olduğunu söylemiştim."

"Bu yüzden gece yarısı bir çocuk gibi kaçtın, değil mi?" diye suçluyor beni.

Gerçek şu ki, tamamen haksız sayılmaz. Ailem hafta sonu için evden ayrılana kadar bekledim, eşyalarımı topladım ve Michigan'dan Kaliforniya'ya kadar ülkeyi baştan başa geçtim.

Geride bıraktığım tek şey bir not ve vardığımda arayacağıma dair sözdü.

"Saçmalık, Ivy," diye devam ediyor. "Michigan'da yaşarken ve sen ülkenin öbür ucundaki o korkunç şehirdeyken daha ne kadar zamana ihtiyacın var?"

Los Angeles kelimesini söylemekten bile hoşlanmıyor.

"Baban ve benim senin için yaptıklarımızdan sonra ailenizi terk etmeniz yetmezmiş gibi, bir de düzenli olarak aramıyorsunuz. Bu ne demek oluyor?"

Omuzlarımı istemeden de olsa çökertip duran kelime "başaramamak" kelimesi.

Çocukluğumun uzun yıllarını kaçınmak için mücadele ettiğim tek kelime.

Başarısızlık.

"Başarısız olmadım." Sözlerim istediğim kadar güçlü çıkmadı. "Beni kandırabilirdin. Baban ve ben senden aylardır haber almadık.

. Rose seni aradığını ve senin onu aceleyle telefonda bıraktığını söyledi. Ne saklıyorsun, Ivy? Aylar önce sürekli bahsettiğin işi kaybettiysen bana söyleyebilirsin."

Bu sözler beni gözlerimi devirmeye zorladı.

Sürekli derken, InTuition Pictures'da işe girdiğimi haber vermek için bir kez annemi ve babamı aradım, umudum... Ne olduğunu bilmiyorum. Tebrik mi? "Aferin kızım" mı?

Kafamı sallıyorum çünkü bunun asla olmayacağını bilmeliydim.

Omuzlarımı dikleştirip, "Hala kostüm tasarımcısının asistanının asistanı olarak çalışıyorum. Aslında, şu anda setten çıkıyorum." diye cevap veriyorum.

"Hm." Bana inanıp inanmayacağını düşünür gibi "m" harfini uzatarak söylüyor. "Ve senin niteliklerine sahip birinin asistanın asistanından biraz daha fazlasını yapması gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Tanrı aşkına. Üniversite ve yüksek lisans eğitimin için bir servet harcadık. New York'ta tanınmış bir üniversiteden finans alanında MBA derecen var ve sana harcadığımız tüm çabayı giyinip süslenmek için boşa harcıyorsun."

Elim telefonu sıkıca kavrar ve vücudum titremeye başlar.

On. Dokuz. Sekiz. Yedi...

Göğsümün içindeki tanıdık sıkışıklığın birikmesinden kendimi zihinsel olarak sakinleştirmeye çalışarak, annemin sözlerinin beni etkilememesi gerektiğini kendime hatırlatıyorum.

sözlerinin beni etkilemesi gerekmediğini hatırlamaya zorluyorum. En azından şu anda.

Dr. King'in artık çocuk olmadığımı hatırlattığı sözleri aklıma geliyor. Artık annemin eleştirilerine maruz kalmak zorunda değilim. Bu, panik ataklarımın her zaman işe yaramıyor, ama bazen işe yarıyor.

Bu da o anlardan biri.

Nefesim yavaşlıyor ve onun sözlerini bir kenara itip, son aylarda başardıklarımın listesiyle yerini dolduruyorum. Rekabetin çok yoğun olduğu bir alanda iş bulmakla kalmadım, aynı zamanda dünyanın en ünlü film stüdyolarından birinde çalışıyorum.

Şu anda büyük bir sinema filminin setinden işten çıkıyorum. Annem bunu benden alamaz. Kalbimin derinliklerinde, sinemalarda büyük bir başarı elde edeceğini bildiğim bu ekibin bir parçası olmak için her gün çok çalışıyorum.

Ve bir de Andreas var.

"Anne, gitmem gerek." Sesimdeki güven doğrudan benden gelmiyor. Andreas'ın bana baktığında gözlerindeki ışıltıyı hatırlatan bir yerden geliyor.

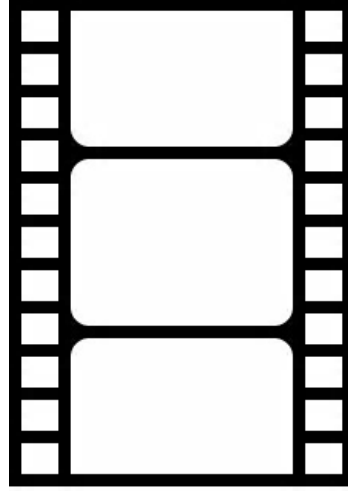
"Konuşmamız bitmedi," diyor annem. "Ben geç saatlere kadar uyumadım çünkü..."

"Aradığın için teşekkürler, ama hazır olduğumda sana ve babama ulaşacağım."

Anneme bu kadar kaba davrandığım için nankör bir kaltak gibi hisseden içimdeki küçük parçayı bastırıyorum.

Telefonu kapatıp etrafa bakındığımda, tasarım ekibimden birkaç kişinin işten çıkarken bana el salladığını görüyorum. Bugünkü çekimin geri kalanında sadece bir veya iki kişi kalacak. Çekim birkaç saat daha sürecek.

Kalbim acıyor, kalmam için beni kışkırtıyor, ama Andreas'a Bayan Shelby'nin yanına gitmem gerektiğini söylediğimde sadece yarı yalan söylemiştim. Kapıdan çıkarken, Andreas'a bu akşam arayıp neden onun istediği gibi akşam yemeğine kalmadığımı açıklamaya karar veriyorum.

"MS. STERLING?" Siyah bir şehir arabasının sürücü kapısının yanında duran bir adam, stüdyonun otoparkına girer girmez soruyor.

Etrafıma bakarken kaşlarımı kaldırdım ve evet, bana seslendiğini fark ettim.

"Evet?"

Gülümsemesi genişledi. "Ben Spencer, bu akşam şoförünüz olacağım."

"Anlamadım?"

Benim bariz şaşkınlığım karşısında hoş ifadesi hiç değişmedi.

"Bay Knight sizin için hizmetimi talep etti. Bu akşam sizi onun evine götüreceğim."

"Beni evine götürmek için mi..." diye mırıldanıyorum. "Beni eve götürmek için buradasın."

Bunun üzerine yüzündeki ifade bir anlığına bozulur, ama hemen ardından gülümsemesi geri gelir. "Evet, ama bu akşam Bay Knight sizi akşam yemeği için evine götürülmenizi planladı."

Ben başımı sallamaya başlayınca duraksıyor.

"Yapamam. Ben, şey, kedimin yanına gitmem gerekiyor." Bu sözler ağzımdan çıkarken saçma geliyor, ama yine de doğru.

Spencer'ın gözleri parlar, gülümsemesi katlanarak büyür ve ben hemen onun, şu anda benim bilmediğim bir sırrı bildiğini anlarım.

"O da halledildi." Sürücü kapısından arabanın arka kapısına geçerek kapıyı açıyor. "Kafesin gerekliliğini anladığımı umuyorum"

ama deri koltuklar yüzünden başka çarem yoktu," der özür dilercesine.

Şaşırtıcı bir şekilde, kapıyı genişçe açarak büyük bir kafeste yatan Bayan Shelby'yi ortaya çıkarır. Mavi gözleri bana takılır takılmaz miyavlar.

Hemen yanına gidip kafesi açtım ve o da kollarımın arasına süründü.

"Onu günde iki kez beslediğinizi söylediler, bu yüzden henüz beslenmemişti

ama yolda ona biraz su verdim. Ve o kadar güzel ki, dayanamadım ve ona bu özel dondurularak kurutulmuş ödülleri verdim. Umarım sorun olmaz," diyor Spencer, sesinde sevgiyle.

"Onları çok seviyor," derim, kafasını okşarken. "Eminim çok sevmiştir."

Gülümser ve başını sallar. "Öyle oldu."

"Çok kafam karıştı. Kedimi nasıl aldığını anlatabilir misin?" Bayan Shelby başını göğsüme sürtüyor. Son derece mutlu.

Belli ki Spencer ona iyi bakmış.

"Evet, Bay Knight ekibimizi arayıp isteğini ilettiğinde, Bayan Shelby'yi ve eşyalarını geri almamız için gerekli bilgileri bize verdi. Bu bilgiler Bay Knight'a oda arkadaşınız tarafından verildi, şey..." Telefonunu kontrol etmek için duraksıyor.

Ekrana dokunur.

"Evet, doğru. Bayan Mya Acosta. Oh, size de bir mesaj bırakmış. Grup sohbetinizi kontrol etmenizi söylüyor."

Tek elimle telefonumu çıkarıp en yakın arkadaş grubumuzun sohbetini açtım. Mya:

■
Evet, o adama daireye girip o lanet kediyi alması için izin verdim. Sanki sırf kedinin beslemek için eve gitmesi gerektiği için, o yakışıklı adamın seni baştan çıkarmasına yardım etme fırsatını kaçıracağım gibi *göz devirme emoji*. İyi eğlenceler dostum! Seni seviyorum.

Mesajı, ben otoparka girdiğim ve

şimd

i. Ben cevap verirken, Ari'den bir mesaj geldi. Ari:

■
Biliyorum, haklısın. İkiniz de benim için çılgınlık yapın, ben artık bekârim ve biriyle çıkmaya hazır değilim. Yarın detayları anlatmak için ararım.

Gözlerimi kaldırıp Spencer'ın bekleyen bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Her şey yolunda mı?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. En iyi iki arkadaşımın aklını kaçırdığını ve bu gece Andreas Knight'ın arkamı kırmasını istemem için beni cesaretlendirdiğini ona söylemeye niyetim yok.

Ivy:

Seni öldüreceğim Mya. Ari, bu karmaşayı teşvik ettiğin için seni de!

Telefonumu cebime koyup Spencer'a dönerek, "Her şey yolunda" diyorum.

Spencer'ın beni arabanın arka koltuğuna oturtmasına izin verdikten sonra kapıyı kapatıyorum, bu sırada Bayan Shelby'yi kollarımda tutmaya devam ediyorum.

"Bir şey daha var," diyor Spencer direksiyona geçerken. "Bay Knight, arabanızın yarın kadar otoparkta güvende olacağını size temin etmemi istedi, ama isterseniz evinize götürtebiliriz.

Son olarak, ben neredeyse yirmi yıllık deneyime sahip, tam lisanslı ve eğitilmiş bir güvenlik uzmanıyım. Benimle tamamen güvendesiniz Bayan Sterling."

Bunu sormayı bile düşünmemiştim. "Teşekkür ederim," diyorum ona.

Otoparktan çıktığımız anda telefonum titrer. Ari:

Bu şakayı kesinlikle destekliyorum.

Mya'nın cevabı bir high-five emoji olunca gözlerimi ekranın üzerine diktim, Ari de ona bir high-five emoji ile cevap verdi. Sinirlenmek istedim, ama dudaklarımı kıvrıran gülümseme aksini söylüyordu.

"Yolculuk yaklaşık otuz dakika sürecek," diyor Spencer. "Lütfen bölmeyi kaldırıp rahatlayın ya da biraz kestirin."

Bu gerçek olamaz.

BÖLÜM 18

Andreas

Asansör kapısı açılmadan bir saniye önce zil çaldığında, içimi bir heyecan dalgası kaplar. Bu katta sadece iki daire var, bu da bana daha fazla mahremiyet sağlıyor.

Parmak izimi taradım ve bir saniye sonra kapı kilidi açıldı. Bir anda, şimdiye kadar bir kedide gördüğüm en parlak ve en büyük masmavi gözlere sahip gri tüylü bir topun mırlamasıyla karşılandım.

"Siz Bayan Shelby olmalısınız." Onun elimi koklaması için çömeliyorum ve sonra başını okşuyorum.

O miyavladığında gülümsüyorum.

"Sanırım seni sevdi," Ivy'nin sesi kulaklarıma ulaşır ve omurgamdan bir ürperti geçer.

Gözlerim önce çoraplarla kaplı ayaklarını bulur. Bakışlarımı vücudunun uzunluğu boyunca gezdirir, bakışlarımı onun gözlerine kilitlediğim anı uzatırım.

"Umarım tek sevdiği kişi sen değilsindir." Yüzündeki gülümsemeyi iyi bir şey olarak yorumluyorum, ama kahve rengi irislerinde bir karışıklık var.

"Gözlerindeki o bakış ne?"

Alnı bir anlığına kırışır. "Benim ne düşündüğümü nasıl anladın?"

Cevap vermeden önce başımı sallarım. "Anlayamıyorum, bu yüzden sordum. Ama bir şey konusunda kafanın karışık olduğunu görebiliyorum."

Kıkırdadı, ama gülüşünde mizah yoktu. "Öyle mi düşünüyorsun?" Ivy kollarını açtı ve etrafına bakarak evimin geri kalanını işaret etti. "Bu biraz delice, değil mi? Benim senin evinde olmam. Bu arada, evin çok büyük."

Gözleri kısılır. "Ve beni buraya getirmek için beni kaçırdığın gerçeği."

"Kaçırdım mı? Ben mi?" Alaycı bir şekilde göğsüme elimi koyarım. "Tek yaptığım, sen sürüşten *nefret ettiğin* için, özellikle de trafiğin yoğun olduğu saatlerde, seni lüks bir araçla bir şoförün almasını sağlamak oldu."

Kaşlarını kaldırır. "Trafik kısmı doğru, ama Spencer'ın eğitimli bir güvenlik görevlisi olduğunu söylemeyi unutmuşsun. Federal hükümetin güvenliğini sağladığını biliyor muydun?"

Aslında bunu biliyordum, ama şimdilik bunu kendime sakladım.

"Üstelik," diye devam ediyor Ivy, "en iyi arkadaşımın komplo kurup daireme girerek Bayan Shelby'yi kaçırdınız."

Şimdi bacağıma sürtünen kediye okşamak için eğiliyorum. "Hoş bir jestti, değil mi?"

Ivy'nin gözleri kısılır ama içinde bir ışıltı vardır.

Sert bir nefes verir. "Bayan Shelby yeni insanlara karşı zorlu olabilir."

"Duydum," diyorum, bahsettiğim kedi başını okşarken memnuniyetle mırıldanırken gülümsüyorum.

"Hayvanlar karakteri iyi değerlendirir."

"Bütün evcil hayvanların beni sevdiğini söylemeyi unuttum mu?" Tam boyuma yükselir ve bir adım yaklaşarak ona uzanabileceğim mesafeye gelirim.

"Gerçek mi?" Kafasını yana eğdi, bu hareket o kadar sevimliydi ki kalbim sıkıştı.

"Bunu babamdan almışım. Hayvanlar onu çok sever."

"Evin çok güzel." Etrafına bakınıyor. "Kütüphanene göz attım. Çok etkileyici. Eminim annen seninle gurur duyuyordur. Orada kaç kitap var?" diye soruyor, bu dairede yaşadığım son üç yılda oluşturduğum ev kütüphanemi kastediyor.

"Çok fazla değil. Yaklaşık beş yüz," omuz silkerek cevap veriyorum. "Bu çok fazla değil mi?" diye alaycı bir şekilde soruyor.

"Bir ev satın aldığımda kurmayı planladığım kütüphaneye kıyasla hiçbir şey." Yaşadığım her evde bir ev kütüphanesi olması şart.

Gülümseyerek başını sallar. "Eminim muhteşem olacaktır."

Ona yaklaşıp iki elimle yüzünü avuçlarım. "Bu kadar nezaket yeter."

Direnış gösterip geri çekilmediğinde, dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyorum. Dudaklarımız birleştğinde tüm vücudumdan bir iç çekiş geliyor. Tutunduğum gerginlik bir anda yok oluyor.

Ivy'nin öpücüğe kapıldığı anı hissediyorum.

Kollarını omuzlarıma dolayarak beni kendine yaklaştırır. Ağzının tatlılığını yutarım, bir sıcaklık dalgası beni sarar. Ama hayatım gözlerimin önünden geçerken, o küçük bir inilti çıkarır.

Ama geçmişim değil. Zihnimde bir film gibi oynayan sahne, geleceğimizle ilgili.

Bizim geleceğimiz.

Görüntüler o kadar şaşırtıcı ki, öpüşmeyi bırakmak zorunda kalıyorum. Ivy'nin şaşkın gözlerine baktığımda, benim gördüğüm şeyi o da görüp görmediğini merak ediyorum. Ama bunu sormuyorum, çünkü birkaç saat önce akşam yemeği için evime gelmeye bile isteksiz olan birine söylemek istediğim her şeyin onu kaçırıp gitmesine neden olacağını biliyorum.

Zihnimde bir şeylerin değiştiğini fark ediyorum. O artık benim takıntım değil, benim geleceğim.

Ivy'nin midesi guruldamaya başlar ve sessizliği bozar. Utanarak elini midesine bastırır.

Anında kaşlarını çatıttım. "Akşam yemeği yemedin mi?"

Kafasını salladı. "Senin geç saatlere kadar çalıştığını bildiğim için senin evinde yemek yemekten rahatsız oldum."

Gözlerim oturma odamdaki televizyonun üzerindeki saate kayıyor. "Saat neredeyse on oldu," diye mırıldanıyorum.

Tek kelime etmeden, elini tutup onu mutfağa götürüyorum. "Otur."

Ben işaret edene kadar tereddüt eder. "Yemek yiyeceğiz."

Birkaç dakika sonra, ikimiz de Çin mantısı, pılav ve buharda pişirilmiş sebzelerle dolu tabakların etrafında oturup mutlu bir şekilde yemek yiyoruz.

"Acıktığında yemek yemelisin," diyorum, ancak tabağının en az yarısını yediğinden emin olduktan sonra.

Gözlerini devirir. "Açlıktan ölmüyor değildim. Sen gelene kadar beklemek istedim."

Sözleri içimi ısıtsa da, yüzümdeki somurtkan ifadeyi koruyorum. "A kalmanı istemiyorum. Özellikle de bol bol yemek varken."

Çocukluğumdan bir anı aklıma gelir: Babam, annem bir gece işten eve dönene kadar beklediği için ona kaşlarını çatmıştı, çünkü birlikte akşam yemeği yemek istiyordu. Tabii ki annem bize çocuklara yemek vermişti.

Hepimiz odalarımıza çıkmıştık, ama ben bir şeyler içmek için aşağı inmiştim.

Babam annemi kucağına almış, kendi tabağından ona yemek yedirirken, yemek yemediği için onu azarlıyordu. Sonra annem babamın elinden çatalı aldı

ve aynı tabaktan onu beslerken gözlerini devirip istediğini yapacağını söyledi.

Babam homurdandı, ama yemeğin tamamını bu şekilde bitirdiler. Biri diğerine aynı çatalla yemek yediriyordu.

Masadan karşıya Ivy'nin gözlerine bakıyorum, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Ne?" diye soruyor, bana şüpheli bir bakış atarak.

"Sadece geleceği düşünüyordum." Kaşlarını kaldırır.

"Tatlı olarak sorbe ya da dondurma var," diyorum konuyu değiştirmek için.

"Ne aromalı?"

"Ahududulu sorbe, rocky road, çikolata parçacıklı kurabiye hamuru, çilekli veya vanilyalı dondurma var."

"Parti mi veriyorsun?"

Gülümserim. "Çok fazla tatlı yemem, ama canım bir şey çektiğinde genellikle sorbe yerim. Kitap kulübüne ev sahipliği yaptığımda, arkadaşlarım çok sağlıklı seçeneklerim olduğu için benimle dalga geçerler." "Çok sağlıklı" kelimesini parmaklarımla tırnak işareti yaparak söylerim.

"Bu yüzden artık onlar için dondurucuda birkaç çeşit dondurma bulunduruyorum. Ama bu gece için asistanıma dondurucuyu taze alınmış dondurmalarla doldurmasını söyledim."

"Ben kurabiye hamuru alacağım."

Başımı oturma odasına doğru uzatırım. "Ben kaseleri doldururken sen rahatına bak."

Kısa süre sonra, elimizde tatlı kaselerimizle kanepemde oturuyoruz.

"Bugün çekimler nasıldı?" diye sordu, bana bakarak. İkimiz de birbirimize dönük oturuyorduk. Bacaklarını altına kıstırmış, bir kolunu kanepenin arkasına dayamıştı. Rahat görünüyordu.

Onun burada olması doğru geliyor. "Uzun sürdü."

O gülümser. "Hepsi bu mu?"

Kafamı sallayıp bir kaşık tatlıyı yutuyorum. "Dürüst olmak gerekirse, çekimler harika gidiyor. Hepimizin beklediğinden daha hızlı. Tüm oyuncular çok iyi bir uyum içinde çalışıyor." Bir sonraki cümlemi söylemeden önce bir ara veriyorum.

"Bir sorun mu var?"

"Tam tersi," diye düşünmeden cevap veriyorum. "Bu filmle ilgili her şey yolunda. Oyuncular ve ekip, neredeyse kusursuz bir şekilde bir araya gelen sahneler ve..." Sözümü kesip gözlerimi ona çeviriyorum, "seni tanımak."

Bu sözleri yüksek sesle söyleyene kadar, söylediklerimin doğru olduğunu fark etmedim. Bu filmle ilgili her şey yolunda gitti. Oyuncu seçimi, ön prodüksiyon ve çekimler. Ama özellikle, hayatımın geri kalanında büyük bir etkisi olacağını bildiğim kadınla tanışmak.

Ivy, benimle göz teması kurmayı bırakırken boğazını temizledi. "Ama bir şey seni rahatsız ediyor."

Konuyu biraz değiştiriyor, ama tam isabet ediyor.

"İşler neredeyse çok iyi gittiğinde, diğer ayakkabının düşmek üzere olduğunu bilirsin, değil mi?"

"Keşke bilmesem." Sesi o kadar alçak ki, mükemmel işitme yeteneğim olmasaydı, onu duyamayacaktım.

Yarısı yenmiş kâsemi sehpayı koyup onun kâsesini de aynı şekilde koymadan önce ona yaklaşıyorum. Ivy'nin elini tutuyorum.

Elini bir an benim elimde izler ve sonra sorar, "Ayakkabı ne?"

Dudaklarım gülümser. Elini hafifçe sıkarım çünkü elimde hissettiğim dokunuşunu seviyorum. Ivy, söyleyeceklerimle ilgilenerken öne doğru eğilir.

Sanki tüm dikkatini bana vermiş gibi gözlerini benden ayırmıyor. Gözlerindeki samimi endişe, onun dikkatini diğerlerinden tamamen farklı kılıyor.

"Bir sahne var."

"Pencereleri kırma sahnesi," diyor. "O sahne."

Bu sahnede, ana karakter Shawn tamamen çöküntü yaşıyor. Ama bu aynı zamanda onun "İsa'ya kavuşma" anı. Victor ile yorulmadan üzerinde çalıştığımız sahne.

Buna hazırım, ama aynı zamanda kariyerimde bugüne kadar yaptığım her şeyden daha fazla başarılı olmak istiyorum.

"Yoğun bir sahne olacak," diyorum ona.

Ben de başımı sallıyorum. "Şimdiye kadar çektiğimiz her sahne bu ana doğru ilerliyor. Sorun şu ki, bu tür duygusal sahnelerde abartılı oynamak çok kolay. Bunu sayısız kez gördüm. Ama yine de o kadar ince oynamak istemiyorum ki, o anın ciddiyetini aktaramayayım."

"Öyle olmayacak."

Sözleri beni şaşırttı. Aslında sözleri değil, sözlerindeki inançlı tavrı.

"Bir itirafta bulunabilir miyim?" Kirpiklerinin arasından bana utangaç ve sevimli bir şekilde bakıyor, bu da ona çok kötü, *sevimsiz* şeyler yapmak istememe neden oluyor.

Ona yaklaşıyorum, kollarımı ona doluyorum ve sırtını göğsüme yaslayacak şekilde vücudunu konumlandırıyorum. Sonra parmak uçlarımı çene hattı ve boynunda gezdiriyorum, vücudunun buna tepki olarak titremesini seviyorum.

"Seni izledim." Sesi fısıltı gibi çıkıyor. "Sette.

Bazen molam olduğunda, çekimleri izlemek için sete gizlice giriyorum."

"Seni hiç görmedim."

Gülüyor. "Sadece birkaç kez yaptım ve yoluma çıkmamak için köşede saklandım. Neyse..." Oturuyor ve bana dönüyor.

"Bunu tam bir hayran gibi görünmeden nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, ama bu rolde harikasin. Yani, ben bir oyunculuk eleştirmeni falan değilim, ama gördüğüm kadarıyla bu filmi, özellikle de senin ne kadar iyi olduğunu herkese anlatmak istiyorum."

Ivy elini göğsüme koyar. "O sahne, senin kim olduğun sayesinde istediğin her şey ve daha fazlası olacak. Kendine güven."

Gözleri aşağıya kayar ve sonra gülmeye başlar. "Ne komik?"

"Hiçbir şey." Hala gülerek elini kaldırır. "Sadece terapistimi hatırladım. Bana her zaman kendime daha çok inanmam gerektiğini söyler. Şeyi..."

Aniden durur. Sanki az önce söylediği şeyi söylemek istememiş gibi, yüzü endişeyle donar.

Ivy boğazını temizledi.

"Kendine inanmak kolay değil, değil mi?" Onun vücudunda oluşan gerginliği azaltmak için soruyorum. "Bazen çaba gerektirir. Bu arada, sana bir şeyim var."

Kanepeden kalkmadan önce alnına bir öpücük konduruyorum. Şu anda ona bunu vermeyi planlamamıştım, ama zamanlama doğru geliyor.

BÖLÜM 19

Ivy

"Koca ağız." Andreas gözden kaybolduğu anda Neden terapist hakkında öyle saçma sapan konuştum ki? Andreas gibi bir erkeğin en son isteyeceği şey "deli" bir kadındır.

"Terapi zayıflar içindir. Bu evde zayıflık yoktur."

Annemin sözleri tüylerimi diken diken etti. Okul danışmanlarımdan biri ilk kez beni bir terapistle götürmeyi önerdiğinde, annem o kadını, benim önümde, sıradan bir lise danışmanından başka bir şey olmadığı için başarısız olarak nitelendirdi.

"Ailenin senin için daha yüksek hedefleri olmaması üzücü, ama benim çocuklarım için 'yeterince iyi' ile yetinmiyoruz. Ivy'nin tek ihtiyacı daha fazla disiplin ve odaklanma. Ve senin gibi insanlarla daha az konuşmak."

Bu, lisedeki hiç kimse ebeveynlerimden birine terapi olasılığını son kez gündeme getirmeye çalıştığı zamandı.

Andreas muhtemelen şu anda odasında beni evinden kovmanın bir yolunu arıyor. Bayan Shelby yanımdaki kanepeye atlayıp mırıldanmaya başlıyor. İçimdeki kargaşayı hissettiğini düşünüyorum.

Ona uzanamadan, koridordan ayak sesleri geliyor. Bayan Shelby kanepeden atlayıp odanın köşesindeki tırmalama direğine geri dönüyor. Onu daha önce gördüğümde, Andreas'ın kendi kedisi olmadığı için Bayan Shelby için mi aldığını merak etmiştim.

Ama öyleyse, bunu neden yapsın ki?

"Bu senin için," diyor, yumuşak ve tatlı sesi düşüncelerimi bölüyor. Kapakta Beverly Johnson'ın olduğu 1974 tarihli eski bir *Vogue* dergisi koyuyor.

"Bu... Bu ne?"

"Bu," diye cevap veriyor ve beni tekrar kollarına çekerek sırtımı göğsüne yashıyor. Altımda sağlam ve sabit duruyor.

"Senin listendeki dergilerden biri."

Kulaklarımda çarpan kalbim, anlamamı biraz zorlaştırıyor. Bu kapağa bakmayalı yıllar oldu, dergiyi elime almayalı ise daha da uzun zaman oldu.

"Listenin ilk sırasındaydı." Başımı salladım.

Boğazımda bir yumru oluşur ve kelimeler ağzımdan çıkmaz. Kapaktaki yüz, görüşüm bulanıklaştıkça ikiye katlanır. Gözlerimdeki nemi silerek Beverly Johnson'ın yüzünün hatlarını parmağımla izlerim.

"Nasıl..."

Listeyi ona daha dün verdim.

"Bağlantılarım var," diye cevaplar.

Ben dergiye bakmaya devam ederken Andreas parmak eklemleriyle kollarımı okşamaya başlar.

"Hepsini senin için bulacağım," diye söz verir birkaç saniye sessizlikten sonra.

Ona dönerek, içimde dönen soruların cevaplarını gözlerinde arıyorum.

"Bir terapistimin olması sana garip gelmiyor mu?" Soru, kafamda tam olarak şekillenmeden ağzımdan çıkıyor.

Başını yana eğiyor. "Neden öyle düşünüyüm ki? Nerede olduğunu biliyor musun?" Gülümsüyor.

"Bu şehirdeki insanların en az yüzde sekseni terapiste gidiyor," diyor. "Ve geri kalan yüzde yirmi de kesinlikle terapiste ihtiyaç duyuyor."

İkimiz de gülüyoruz ve ben başımı sallıyorum.

"Panik bozukluğum var," diyorum ona, sesim alçak. "Panik atak geçirmeyeli uzun zaman oldu, ama iyileşmiş değilim."

Parmaklarını çenemin altına koyar ve bakışlarımı onun bakışlarıyla buluşana kadar kaldırır. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Kafamı sallıyorum. "Aslında hayır. Ama bilmen gerektiğini düşündüm." Neden bilmesini istediğim benim için de bir muamma.

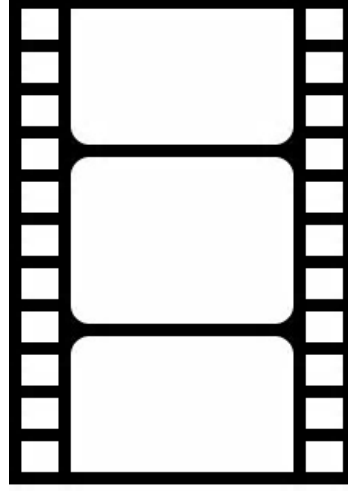
O eğilip ağzımın köşesini öper. Öpücük, şehvetli olmasına rağmen, aynı zamanda tatlıdır, ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şekilde rahatlatıcıdır.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim," diyor, dudakları neredeyse benimkine değecek kadar yaklaşıyor.

Kucağımdaki dergiye bakıyorum. "Her şey için teşekkür ederim."

Ona dokunmak için eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Kendimi tutamadan kucağına tırmanıp bacaklarımı onun bacaklarının üzerine atıyorum. Andreas buna izin veriyor, beni kalçalarımından çekip kendine doğru çekiyor, böylece beni ne kadar istediğini hissedebiliyorum.

Bir Hollywood yıldızına aşık olmamam gerekiyordu, ama ne kadar direnirsem direnin, bunu engelleyebileceğimi sanmıyorum.

ANDREAS

Ivy'nin yüzünü ellerimle kavrayıp öpücükten uzaklaşıyorum. İkimiz de ağır ağır nefes alıyoruz.

Sersemlemiş bakışları benimkini arıyor, kaşlarının arasındaki boşlukta karışıklık kırıksıklıkları belirliyor.

"Seni bu gece davet etmem seksle ilgili değildi. Eve geldiğimde burada olmanı istedim. Burada olmanı, evimde rahat olmanı seviyorum."

"Oh," diyor ve dişlerini alt dudağına götürüyor.

Dudaklarımdan bir inilti çıkıyor.

"Ve şimdi seni sikmek istiyorum, Ivy. Sen izin verdiğin sürece."

Sakinleşmeye başlayan nefesi tekrar hızlanır. Boynundaki bir damar atar ve oraya dokunmam için beni çağırır. Parmağımı damarın üzerinde gezdirdiğimde vücudu titrer.

"O zaman beni sik," diye fısıldar. Ivy elini yanağımdan omzuma, oradan da koluma doğru kaydırır. "Andreas Knight tarafından sikilmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum."

Kafamı sallarım. "Townsend."

Alnı kırışır.

"Knight benim sahne adım. Bu gece, Andreas Townsend senin ilgileneceğin tek adam."

"Townsend," diye tekrarlar, sanki bunu hissederek.

Bundan sonra beni tanıyacağı tek isim gerçek adım olacak.

Kamuoyuna veya kariyerime yönelik isim değil.

"Bunu unutma, bebeğim." Onu kendime çekip, dudaklarımızı birbirinden bir santim bile uzaklaştırmadan. "Çünkü seni benim yaptığımda, Townsend senin son soyadın olacak."

Onu ruhumu parçalayan bir öpücük için kendime çektiğimde, o da aynı anda nefesini tuttu. Bu sefer öpücüğü kesmeye cesaret edemedim. Bunun yerine, ikimizi kanepeden kaldırdım ve onu yatak odasına taşıdım.

Ivy bana sarılarak ellerini omuzlarıma sıkıca bastırıyor ve daha önce hiç bu kadar iyi hissettiğimi hatırlamıyorum. Onu yatağın kenarına indirip kıyafetlerini çıkarıyorum. Birbirimizin kıyafetlerini çıkarırken ellerimiz benimkiler kadar meşgul.

Ivy elini kaslarımın üzerinde gezdirdiğinde karın kaslarım dalgalanır. Sanki hayretler içindeymiş gibi gözleri benimkilere doğru fırlar.

"Bana her dokunduğunda, bana bu etkiyi yapıyorsun."

Vücudum ona her zaman tepki veriyor. Onu tekrar ayağa kaldırıyorum ve kot pantolonunun düğmesini açıp ayak bileklerine kadar indiriyorum. Sürprizden nefesini tutması, onu bir kez daha öpmek için bana zorluyor.

"Bana o sesleri çıkarmaya devam et, bebeğim," diyorum dudaklarına, sonra serbest kalan elimle külotunun dantel kenarına dokunuyorum. "Bu sabah bu külotu giyerken beni düşündün mü?"

"Evet," diye itiraf ediyor ve benim aletim taş gibi sertleşiyor. Sanki zaten yeterince sert değilmiş gibi, onun itirafıyla pantolonuma acı verici bir şekilde baskı yapıyor.

"Bana gerçeği söylediğinde çok hoşuma gidiyor."

Parmaklarımla onun aşağıdaki düğmesine basarken, dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Dudaklarından bir inilti kopuyor. Şu anda ağzımı ona deşdirmem gerekiyor.

"Seni tatmam lazım." Sesimdeki aciliyeti saklamaya çalışmıyorum. Bir saniye sonra, Ivy'nin bacaklarını açmış ve başımı bacaklarının arasına sokmuşum.

Dilimin üzerinde hissettiğim ilk tadı, daha önce hiç tatmadığım bir tatlılık. İkinci düşüncem, onun amında boğulabilirim ve mutlu bir adam olarak ölebilirim. Ama onun benim için inlemesini duymadan, dilimin üzerinde orgazm olmasını sağlamadan ölmeyi reddediyorum.

Kısa süre sonra, Ivy bacaklarını etrafımda sıkılaştırır, sanki daha fazlasını istemişçesine kalçalarını hafifçe kaldırır. Sonucun daha tatlı olacağını bilerek, onu bekletmek için elimden geleni yaparım.

Dilimle klitorisini okşadıktan sonra, dudaklarına geçiyorum ve vücudunun her santimini tadını çıkarıyorum.

Bir parmağımı, sonra iki parmağımı kanalına sokarım. Kaygandır ve orgazm olmak üzeredir. Saniyeler içinde bacakları titrer ve am kasları spazm geçirmeye başlar, parmaklarımı sıkıca kavrar. Orgazmı tüm vücuduna yayılır, ikimizi de ateşe verir.

İçimdeki ateşli arzuyu doyumak yerine, onun seksi inlemelerini ve kalçalarının yükselip aşağı inmesini duymak, onun içinde kaybolma arzusunu daha da artırıyor.

Ağzımı daha fazla onun üzerinde hissetmek istiyorum, ama Ivy beni kendine doğru çekmeye başlıyor. Onun isteğini yerine getirerek, vücudumu onun vücuduyla örtüyorum ve dudaklarımızı birleştiriyorum. Ivy yüzümü avuçları arasına alıyor ve dilini dudaklarımın çevresinde gezdirerek, benim üzerimde kendi tadını alıyor.

"Siktir!" diye homurdanıyorum. "Beni ne kadar çılgına çevirdiğinin farkında bile değilsin." Öpücükten şişmiş dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor, bu da onun en ufak bir fikri olabileceğini gösteriyor. Ancak gözlerinde bir belirsizlik var. Benim duygularımdan mı yoksa kendi duygularından mı emin olmadığını bilmiyorum, ama onun benimle olan ilişkisi hakkında

kalan şüpheleri ortadan kaldırmayı planlıyorum.

Ağzımı tekrar ağzımla kapattım ve aynı anda bacaklarının arasına yerleştim. Penisim onun kaygan açıklığına temas ettiğinde ikimiz de inledik. İçgüdülerim devreye girdi ve kendimi onun kanalına yerleştirmeye başladım, ama Ivy'nin omuzlarımdaki elleri beni durdurdu.

Öpüşmeden uzaklaşıyorum, ikimiz de ağır ağır nefes alıyoruz. "Korunma," diye nefes nefese söylüyor.

"Siktir," diye homurdanıyorum, on altı yaşında ilk kez seks yaptığımdan beri hiç unutmadığım bir şeyi tamamen unutmuşum.

Bir an için prezervatifi siktir etmeyi düşünürüm, ama Ivy'nin buna hazır olmadığını biliyorum.

Yatağımın yanındaki komodinin üst çekmecesinde prezervatif paketini arar ve bir tane çıkarırım. Aceleci davranmak yerine, dizlerimin üzerine çöküp altın rengi paketi ona uzatırım.

"Bana tak."

Prezervatifi alırken parmaklarının elime değmesi, içimi titretir. Lanet şeyi yırtıp takmak ve ona girmek için duyduğum arzuyu bastırmam gerekir.

Ivy'nin titrek ellerini izliyorum, prezervatifi açıp benim aletime uzanıyor. Prezervatifi sıkıştırıyor, sonra benim ucuma yerleştiriyor. Prezervatifi aletim boyunca aşağı doğru yuvarlaması sırasında gözlerim onun ellerine kilitlenmiş durumda.

"Siktir," prezervatifin lateksinden bile onun beni sarmasıyla inliyorum.

Lanet şey çözülür çözülmez, onu kendime doğru çekerim ve bacaklarını belime dolamaya zorlarım. Onun sıcak, ıslak kanalına girerim ve ikimiz de memnuniyetle inleriz.

"Çok iyi hissettiriyorsun," diye mırıldanıyorum ağzına.

"Siktir," diye küfür ediyor, sonra yüzümü avuçlayıp beni öpmek için kendine çekiyor, sanki buna ihtiyaç duyuyormuş gibi. Elleri omuzlarıma kayıyor, sıkıyor ve tutuyor. Bunun bir yalvarış olduğunu anlıyorum: onu bırakmamam için.

Bu yüzden bırakmadım.

Onu yatağa yatırıp içinden girip çıkarak ikimizi de doruğa ulaştırıyorum. Her seferinde amı sıkıştığında ya da bacakları titremeye başladığında, sanki boşalacakmış gibi, geri çekiliyorum. Bunun çok çabuk bitmesini istemiyorum.

Bunun son kez olmayacağını bilsem de, ilk kez birlikte olduğumuz bu anı aceleye getirmek istemiyorum. Bu pozisyonda ağzımla ulaşabildiğim her yeri öpüyorum. Dilimle onun tatlı teninin tadını yalayıp tadını çıkarıyorum.

Ancak hiçbir yer o lanet ağız kadar inanılmaz hissettirmiyor. Elimi Ivy'nin klitorisine götürdüğümde, o ağızdan çıkan inilti hayatımın geri kalanında benimle kalacak. Bundan sonra her gece onun zevk dolu şarkısıyla uykuya dalacağım.

"Lütfen Andreas, lütfen," diye yalvarır, omuzlarımı sıkıca tutarken.

"Boşalmak ister misin bebeğim?"

"Evet. Tanrım, evet!"

"Yanlıı cevap, bebeğim. Benim adım Tanrı değil," diye alay ediyorum.

"Söyle. Bu sikin üzerinde boşalmanı sağlayacak kişinin adını söyle."

"A-Ve," diye nefes nefese söylüyor ama adımı tam olarak söyleyemiyor.

Başparmağımı klitorisinden uzaklaştırarak, klitorisine ve G noktasına uyguladığım baskıyı hafifletirken, onun içine yarıya kadar giriyorum.

O mırıldanıyor ve tırnaklarını omzuma geçirerek hoşnutsuzluğunu gösteriyor, bu da beni güldürüyor.

"Tam adımı söyle bebeğim, o zaman boşalmana izin vereyim." "Andreas, lütfen, Andreas!"

"İşte böyle, bebeğim," derim ve pelvislerimiz birbirine değene kadar ona tekrar girerim.

Ivy'nin kalçaları yükselir ve her vuruşumda bana karşılık verir.

Bir saniye sonra, zaten dar olan amcığı sikimi sıkıştırıyor, orgazm onu sararken kasları titriyor.

Gözlerinin geriye dönmesini, başının yastığa çarpmasını ve dudaklarının sessiz bir çığlık atarak açılmasını izlerim. Yine de kolları bana sarılır. *Ben onun dayanağıyım. Zevkin derinliklerine doğru sürüklenirken bile, uzandığı kişi benim.*

Bu düşünce orgazmımın içimi kaplamasına neden oluyor. Görüşüm kararır, ama bir saniye içinde, Ivy ile birlikte olduğumuz aynı görüntüler zihnimde canlanır. Eğer kalan bir şüphe varsa, zihnimden silinir.

Ivy benim.

BÖLÜM 20

Ivy

"Gecenin ortasındayız," der derin, fısıldayan bir ses uzaktan geliyor.

Uyanırken ağır göz kapaklarım birbirinden ayrılmak için zaman alıyor. İlk başta, şimdiye kadar yattığım en rahat yatakta uyuduğum için bir santim bile kıpırdamak istemiyorum. Ancak odanın diğer ucundan gelen fısıltılar merakımı uyandırıyor.

"İstedğin zaman arayabilirsin."

Kafam karışık olsa da, kendimi toparlamaya çalışırken, Andreas'ın sesi dudaklarıma anında bir gülümseme getiriyor. Ta ki neler olduğunu anlayana kadar.

Gecenin ortasında, onun yatağında çıplak yatıyorum, ama o odanın diğer ucunda telefona fısıldıyor. Sanki benim bilmesini istemediği biriyle konuşuyormuş gibi.

Midemdeki boşluk açılmaya başlıyor.

Bunun berbat bir fikir olduğunu biliyordun.

Tabii ki başka kadınlarla da konuşuyor. O lanet olası bir Hollywood yıldızı.

Ne bekliyordun ki?

Çirkin, olumsuz düşünceler zihnimi dolduruyor, hepsini bunları sindirmeme ya da Andreas'ın söylediklerini anlamama zaman tanımıyor. Hala telefonda, bana sırtı dönük, sadece siyah bir boxer giymiş.

Karartma perdeleri tamamen kapalı değil, bu da yerden tavana kadar uzanan pencerelerden biraz ışığın içeri girmesine izin veriyor. Onun mükemmel şekillendirilmiş sırtının, incelen belinden omuzlarının arkasına kadar uzanan hatlarını izliyorum.

Orada hafif kırmızı ve kızarık çizikler gördüğümde hafif bir çığlık atıyorum. Onları oraya koyanın ben olduğumu fark edince gözlerim büyüdü.

"Lanet olsun."

Küfürü yüksek sesle söylemek istememiştim, ama bu Andreas'ın duymasını engellemedi. Yatağa dönerek, o güzel, keskin, ela gözlerini bana dikti. Vücudumu saran kafa karışıklığı ve şüpheyne rağmen, onun dikkatini üzerimde hissetmek beni titretti.

Kendimi zorlayarak, gece yarısı bir kadınla telefonda konuşan kişinin o olduğunu, benim ise henüz yatağından kalkmadığımı hatırlamaya çalışıyorum.

Suçlu ya da utanmış gibi görünme nezaketini göstermiyor. Bunun yerine, telefonu kulağına tutmaya devam ederken yatağına doğru uzun adımlarla yürümeye başlıyor. Gözlerim onun tüm ihtişamıyla vücudunu izlemeye devam etmek istese de, onlara bu zevki yaşatmayı reddediyorum.

Yatağına oturup vücudumu örtüyorum ve ona gözlerimi kısarak bakıyorum.

"Hâlâ buradayım," diyor alçak sesle, telefondaki kişiye. Ama yatağına geldiğinde, sanki gevşek bir saç telini kulağımanın arkasına itmeye çalışır gibi elini uzatıyor.

Hemen geri çekildim.

Andreas'ın yüzü kararmadan önce düşüyor. Eli havada kalmasına rağmen, bana tekrar dokunmaya çalışmıyor.

"Diğer kadınlarından biriyle konuşacaksan, en azından ben uyurken odadan çıkabilirsin," diyorum.

Alnında, benim karışıklık olarak algıladığım bir kırıksıklık oluşur, sonra telefonu kulağından uzaklaştırır, bir anlığına ona bakar ve sonra bana döner.

Çok yakışıklı yüzünde yavaşça bir gülümseme belirir.

"Bu harika, ikizim, ama gitmem gerek," diyor telefonda. Az önce diğer kişiye ikizim mi dedi?

Kafamı sallıyorum, çünkü belki de bu, birlikte olduğu diğer kadına taktığı tuhaf bir takma addır.

Midem pişmanlıkla kıvrılıyor.

"Seni seviyorum," diyor ve bir an duraklıyor. Kadın da aynı şeyi söylemesini bekliyor muydu?

Havayı içime çekip, üzerimdeki battaniyeyi çekip atıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, yatağıın kenarına oturup elini vücudumun üzerine koyarak kalkmamı zorlaştırıyor.

"Eve gidiyorum." Ona bakmıyorum. "Anlamadım?" diye soruyorum ters bir şekilde. "Saat sabahın ikisini geçti."

"Ee?"

"Araban hala stüdyoda." Bunu unutmuştum.

"Uber çağıracağım."

"Hayatta olmaz." Sesi biraz tehditkar bir tona bürünüyor.

Gözlerim büyür ve şaşkınlığının nedeninin sesindeki yeni bas tonu mu yoksa bunun etkisiyle sertleşen meme uçlarım mı olduğundan emin olamam.

"Hiçbir yere gitmiyorsun Ivy," diyor, CEO'lara veya ülke başkanlarına verilen türden bir otoriteyle.

"Ne?"

"Gecenin bir yarısı ve seni bir yabancının arabasına binmene izin vermeyeceğim. Hepsi de gecenin bir yarısı bir kadınla konuştuğumu sandığın için. Özellikle de, bir kadınla konuşmadığım için."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "O zaman kiminle konuşuyordun?" "Kardeşimle," diye cevaplıyor, gözlerimin içine bakarak.

Öfkemin bu kadar çabuk sönmesi beni sinirlendiriyor. Ama onu bu kadar kolay affedemem.

"Hangi kardeş gece yarısı arar ki?"

"Gizli bir şekilde tüm dünyayı dolaşan bir işi olan türden," diye cevaplar. "Şu anda tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum, ama o bölgede gündüz vakti. En azından bana öyle söyledi."

Andreas'ın gözleri benimkilerle buluşur. Orada, kolayca tanımlayamadığım bir duygu vardır. Üzüntü mü, belki? Yalnızlık mı?

"Nerede olduğu konusunda her zaman dürüst değildir." Omuzlarını silkiyor. "Güvenlik önlemleri."

Sesindeki ağırlık kalbimi sızlatıyor. Rol yapıyor olabilir, ama sesindeki samimiyet beni suskun bırakıyor. Daha önce panik bozukluğum olduğunu ona anlattığımda hissettiğim kırılmanlık.

Öfkem tamamen yok oldu. Sesindeki duygu sahte

değil "Onu özlüyorsun," diyorum, kolunu okşayarak.

Bana yarım bir gülümseme atıyor, ama her zamanki mizahı yok.

"Özlüyorum." Andreas burun kıvrıyor. "Ne ironik. Evden ilk ayrılan bendim. Ben

On beş yaşında Kaliforniya'ya geldim ve on altı yaşında ilk büyük rolümde sahneye çıktım. Aynı çatı altında yaşamamızın üzerinden on yıldan fazla zaman geçti, ama o şimdi her zamankinden daha uzak.

"Bir erkek kardeşin olduğunu bilmiyordum."

Andreas hakkında internette okuduklarımı hatırlıyorum. Birkaç blog yazısında kardeşleri olduğundan bahsediliyordu, ama kaç kardeşi olduğu veya erkek mi kız mı olduğu hiç belli değildi.

“Menajerim ve halkla ilişkiler ekibim, güvenlik ekibimle birlikte çalışarak ailemle ilgili bilgileri mümkün olduğunca gizli tutuyor.”

Bu, bu akşam daha önce söylediği şeyi hatırlatıyor.

"Townsend," diyorum. "Bu senin gerçek adın."

Bu sefer gülümsemesi samimi, elini uzatıp kulak arkamdaki asi bukleyi geriye itiyor. Buna izin veriyorum, hatta başparmağının ucuyla çene hattımı okşarken eline yaslanıyorum.

"Knight, Hollywood'un bana taktığı isim. Ama bana en yakın insanlar gerçek adımı biliyor. Gerçekte kim olduğumu."

Ses tonu, sözlerinin daha derin bir anlamı olduğunu gösteriyor. *Artık soyadını bildiğime göre, onu gerçekten tanıyan insanlar arasında ben de var mıyım?*

Kafamı sallamaya başlıyorum çünkü böyle düşünmek saçma. Henüz çok erken.

"Evet, Ivy," diye karşılık verdi Andreas. "Sen de onlardan birisin. Sana gerçek adımı söyledim çünkü bilmeni istedim. Böylece ailemle tanıştığında kim olduğumuzu bileceksin."

Eğilip dudaklarını benimkilere değdirdi. Ama öpücüğü derinleştirmeye başladığında geri çekildim.

"Senin hakkında en kötüsünü düşündüğüm için özür dilerim." "Bunu listeye ekliyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne listesi?"

"Seninle ilgili beni tahrik edenler listesi. Bu, 'benden özür dilerken ne kadar seksi görüldüğün' başlığı altında yer alacak."

Omzuna hafifçe vuruyorum, ikimiz de gülüyoruz.

"Bekle," derim, o beni tekrar öpmeye çalışırken. "Kardeşine ikiz mi dedin?"

O başını sallar. "Ama ben on beş dakika daha büyüğüm." "Tek yumurta ikizi misiniz?"

Andreas başını sallar. "Olmaz."

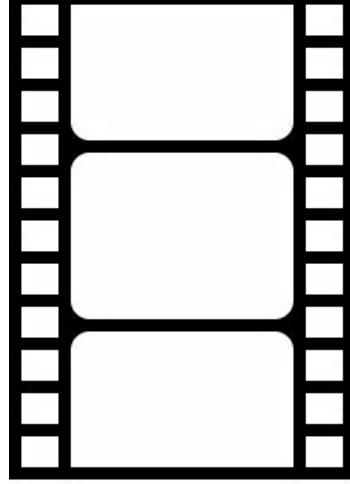
"Ne?" Andreas endişeli bir ifadeyle sorar.

"İkinizin aynı olduğuna inanamıyorum." Bu dünyada Andreas Knight'a tıpatıp benzeyen birden fazla erkek olabilir mi...

Yani Townsend?

"Onunla tanıştığında farkı anlarsın," diyor ve cevabımı bir öpücükle susturuyor.

Dudaklarının benimkiler üzerinde hareket etmesinin hissine kapılıyorum, vücudum bu geceki ikinci turumuz için alevleniyor.

Ertesi sabah, her zamankinden erken uyanırım, ama yatakta tek başımayım. Andreas yastığın üzerine bir not bırakmıştır.

Uyurken ne kadar güzel göründüğünü biliyor musun?

Muhtemelen bilmiyorsun.

Seni her zaman yanımda tutabilmek için bir fotoğrafını çektim.

Bugün erken başlayacağımız için araba sabah altı da beni alacak.

Alarmı her zamanki uyanma saatine ayarladım. Ama benim evim stüdyoya daha yakın olduğu için biraz daha zamanın var.

Araban ve Spencer sabah 8'de seni almaya gelecek.

Kahvaltı 7:45'te gelecek. Mutlaka ye!

Notu en az üç kez okudum. Ve rüyamın ortasında yanlışlıkla uyanmadığımdan emin olmak için kendimi çimdikledim.

"Ah!"

Hayır, rüya değil.

Ama gerçek şu ki, bu hayale kapılmamam gerekiyor. Andreas şoförünü beni almaya göndermiş olabilir, ama ben daireme dönmem gerekiyor

daireme dönmem gerekiyor. Bugün iş için almam gereken bazı şeyler var.

Ve Bayan Shelby'yi evine bırakmam gerekiyor.

Neyse ki Spencer dün bana numarasını vermiş ve istediğim zaman onu arayabileceğimi söylemişti. Bu saatte onu rahatsız etmekten hoşlanmıyorum ama hemen cevap veriyor ve on beş dakikadan az bir sürede beni almaya geliyor.

Bayan Shelby'nin eşyalarını ve benim eşyalarımı topluyorum, ama Andreas'ın evini kilitlememe gerek yok çünkü kapıları parmak izi kodlu ve hemen kilitleniyor. Uyandıktan yirmi dakika geçmeden, şehir arabasının arkasında, daireme geri dönüyorum.

"Burada bekleyeceğim, Bayan Sterling," diyor Spencer, ben ana girişe doğru yürürken.

"Sorun değil, ben..." Bu anda arabamın hala sette park halinde olduğunu hatırladığım için sözümü yarıda kesiyorum.

"Acele etmeyin. Zamanında yetişmek için bolca vaktimiz var," diyor Spencer. Bayan Shelby'ye gülümseyerek el sallıyor.

"Teşekkürler," diyorum ona binama girmeden önce.

Daireme çıkarken, bugün giymek istediğim kıyafeti zihnimde planlıyorum. Bayan Shelby'yi kapının hemen içinde yere bırakıp yatak odamdaki dolabıma yöneliyorum. Geçen hafta dışarıdayken, yakın zamanda giyeceğimi düşünmediğim, çiçek desenli sevimli bir elbise satın almıştım.

Ama birdenbire, bu elbiseyi ve birlikte aldığım açık pembe ipek fularla giymek istiyorum. İşe bu kadar gösterişli bir şey giymek ilk kez oluyor, ama bu elbise fikri aklımdan çıkmıyor.

"Kıyafetler ruh halini yansıtır."

Eve geldikten yaklaşık yarım saat sonra aynada kendimi bir kez daha kontrol ederken, teyzemin sözleri yüzüme bir gülümseme getiriyor.

Makyajımın son rötuşlarını yaptıktan sonra, birkaç gün önce işten eve getirdiğim eskizleri alıyorum. *Late Nights'ın* bazı sahnelerindeki kıyafetlerde birkaç değişiklik yapılması gerekiyordu.

Uzun zamandır hissetmediğim kadar zinde ve güzel hissederek, Bayan Shelby'ye kahvaltısını verip kafasını bir kez daha okşadıktan sonra evimden çıkıyorum. Spencer'ı çok uzun süre bekletmek istemiyorum, setine zamanında varacak kadar erken olmasına rağmen.

Ama asansörden indiğim ve güvenlik masasında duran kadını gördüğüm anda, birden durdum.

"Anne," diye haykırıyorum.

Her zamanki koyu renkli pantolonu, beyaz düğmeli gömleği ve siyah ceketiyle bana doğru döner. Shonda Sterling, profesyonel görünümünden başka bir şey değildir.

Annem beni baştan aşağı süzer, gözlerini kısarak elbisemi inceler.

"Sabahın bu saatinde kostüm partisine mi gidiyorsun?" diye alaycı bir şekilde sorar.

Sanki ayaklarımın altından halı çekilmiş gibi midem bir anda boşalır. Onun onaylamayan bakışı, her zamanki gibi zihnimde canlanır.

"İşe gidiyorum," diyorum, sesim biraz titriyor. "Sen burada ne yapıyorsun?"

"İş gezisi için buradayım. Banka bir kongre düzenliyor. Merak etme, bu gece ayrılacağım."

Annem, Michigan eyaletinin en büyük ikinci bankasının başkan yardımcısıdır.

"Dün beni telefonda aceleyle kapatmasaydın, geleceğimi bilirdin," diye devam ediyor.

Dün ona bu kadar ani bir şekilde telefonu kapatmış olduğum için aniden pişman oldum. Arayan o, muhtemelen havaalanındaydı ya da yoldaydı.

"Beni dairenize davet edecek misiniz?" Omzumun üzerinden asansöre doğru bakıyor.

"Zamanım kısıtlı," diyorum dürüstçe. "Seni beklemiyordum."

"Bekleniyor ya da beklenmiyor, ben buradayım. Ama buraya seyahatim hakkında konuşmaya gelmedim." "O zaman ne..."

"Seni eve geri götürmek için buradayım," diyor o kadar kendinden emin bir şekilde ki, beni şaşırtıyor. "Artık bu saçma kariyer seçimini bir kenara bırakıp gerçeğe dönmenin zamanı geldi, Ivy. Kilisedeki arkadaşlarımıza ve iş arkadaşlarımıza *Hollywood'a* taşınıp kostüm giymeye başladığını söylemenin ne kadar utanç verici olduğunu biliyor musun?"

Kıyafetime işaret etti. "Ve giyindiğin kıyafete bir bak."

Birkaç dakika önce kendimi çok güzel hissettiğim kıyafetime bakarken göğsüm sıkışır.

"Giydirmece oynamak."

Bunca zaman geçmesine rağmen, benim tutkulu olduğum şeyi alaycı bir şekilde ele alması hala başka hiçbir şeye benzemeyen bir acı veriyor.

"Yani, gerçekçi ol, Ivy. Bu küçük fantezi ne kadar sürebilir ki?" Diye tıslar. "Tıpkı moda okuluna gitme fikrin gibi. Bak, seni nereye getirdi."

"Gerçekten zevk aldığım bir kariyer," diye cevap veriyorum, karşı çıkmam gerekiyor.

Gözlerini devirir. "On binlerce dolar borç ve diploma yok," diye karşılık verir.

Onun ve babamın, moda bölümünü bitirmemle, onların ödemesini kabul ettikleri tek bölüm olan işletme bölümünü bitirmem arasında bir seçim yapmamı zorlayanların onlar olduğunu hatırlatmaya gerek duymuyorum.

"Michigan'a ne zaman dönüyorsun? Sana bankada bir iş bulabilirim. Stajyer olarak başlayıp, kendin yükselmeyi göze alırsan."

Gözlerime dolan yaşları görmezden gelerek başımı sallıyorum.

"Michigan'a dönmeyeceğim, özellikle de bankada çalışmak için."

Annemin amcası, annemin şu anda başkan yardımcısı olarak çalıştığı First Michigan Bank'ın kurucu ortağıydı.

Babam ise Michigan'ın en iyi hukuk fakültelerinden birinin dekanı.

Ailemin çok başarılı olduğunu söylemek yetersiz kalır. Ve çocuklarından da aynısını bekliyorlardı.

"Sizi utandırdığım için üzgünüm..." derim, ama annem sözümü keser.

"Kendini de utandırıyorsun," diye kısa bir cevap verir. "Burada yerin değil. Burası sana göre bir yer değil ve böyle devam edersen, bunun seni nereye götüreceğini biliyorsun. Hollywood'a uygun bir mizacın yok."

Mizaç.

Panik bozukluğumdan bahsediyor. Beni zayıf karakterli olarak nitelendirmenin bir yolu bu.

Kalp atışlarım hızlanmaya başlar ve panik atak belirtileri ortaya çıkmaya başlar.

"Gitmelisin," diyorum ona, nefesim hızlanmaya başlarken.

Hayır, hayır, hayır!

En son ihtiyacım olan şey, onun önünde panik atak geçirmek.

"Ivy, baban ve ben seni kurtarmak için her zaman yanında olamayız. Bu işte *bir kriz* geçirdiğinde ve işveren

senin gerç k sorununun ne olduğunu öğrenirse? Ne—”

"Ben... ben Şimdi işe gidiyorum." Kelimeleri zar zor çıkarırım, ama söylerim. Sonra annemi geçip, onu geride bırakarak binadan  ıkarım. Bir Şekilde Spencer'ın içinde olduğu arabayı görürüm.

Fazla düşünmeden arka koltuğa oturuyorum.

"Bayan Sterling, kahvaltı yapmadınız, durup bir Şeyler yemek ister misiniz?" Spencer sormaya başlar, ama dikiz aynasına bakıp beni görünce yüzü düŐür.

Arka koltukta neredeyse ikiye katlanmış durumdayım. "Sen iyi misin?"

"Ben... ben iyiyim. S rmeye devam et," ses tellerim kapanırken zorlukla söylüyorum. "Lütfen," diye rica ediyorum, o tereddüt edince.

B lmeyi kaldırmak için d Ő meye basarım ve panikle baş başa kalırım.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, göğsümden fırlayacakmıŐ gibi hissediyorum. Korku, zihnimdaki düşüncelerin hızlanmasına neden oluyor. Yumruklarımı sıkıyorum, tırnaklarım avuç i lerime batıyor.

Bunun geçeceğini kendime hatırlatmaya çalışıyorum, ama tek düşünebildiğim Şey  lmek üzere olduğum. Vücudumun içinde hissettiğim Şey bu. Her Şey acil.

Ta ki öyle olmadığı anlaŐılana kadar.

Sonunda panik atak azalır. Beynimdeki sis, görüŐümle birlikte dağılmaya başlar, aynı zamanda kalp atışlarım da yavaŐlar.

Ama yüzümden akan gözyaŐlarının durması daha uzun sürüyor. Tek görebildiğim annemin yüzü.

Bir kez daha, hayatımın bana ait olduğunu, gerçekten istediğim Şeyin ulaŐabileceđim bir mesafede olduğunu hissetmeye başladığım anda, o ortaya çıkıp bana ne kadar zayıf olduğumu hatırlatıyor.

BÖLÜM 21

Andreas

Kyle:

Annemin doğum gününe geleceksin, değil mi?

En büyük ağabeyim Kyle'ın "kardeşler" grup sohbetinde bana gönderdiği mesajı okurken gülümsüyorum. Bunu bir soru olarak ifade etmiş ama kasıtlı olarak soru işaretini koymamış, çünkü bu bir rica değil.

Annemizin doğum gününü kutlamak için Williamsport'a dönüp dönmeyeceğim bile bir soru değil. Bu kesin. Ama kardeşim benim üzerimde herhangi bir kontrolü olduğunu düşünmesine izin vermediğim için, ona aynı şekilde cevap vermek zorundayım.

Andreas:

Düşüneceğim. Saat kaç demiştin?

Arabamın direksiyonuna otururken, yazdığını gösteren balonun birkaç kez belirdiğini fark ettim. Dudaklarımdan silemediğim bir gülümseme geçti.

Kyle:

Eve dön yoksa yemin ederim bir sonraki uçağa atlayıp Los Angeles'a gelirim. O lanet şehri ne kadar sevmediğimi biliyorsun.

Andreas:

Küçük kardeşine daha nazik davranmayı öğrenmelisin . "Lütfen" ve "teşekkür ederim" nerede? Annem bu mesajları görse sinir krizi geçirirdi.

Kyle:

Kardeşimin yüzündeki öfkeyi hayal edince gülmekten kırılıyorum. Kennedy:

Kyle, Andreas'ın seni kızdırmak için takla attığını biliyorsun, çünkü sen sinirlenmek çok kolay olduğunu biliyor. Yakında görüşürüz, küçük kardeşim. Sabırsızlanıyorum!

Andreas:

Gördün mü abla, işte bu yüzden ikinizden beni en çok sen seviyorsun. Seni seviyorum.

Stasi:

Peki ya ben?

Stasi beşimiz arasında en küçüğümüz ve kesinlikle en şımarığımız.

Andreas:

Sen iyisin, küçük kardeşim.

Stasi:

Bu yüzden Kennedy de benim favorim. Oh, ve Thiers. O da senden daha yakışıklı.

Andreas:

Ah! Bu acıttı. Ama bunun yalan olduğunu biliyorum, çünkü Townsend klanının en yakışıklısı benim.

Stasi:

Kennedy ağlayan gülen emoji gönderirken, Kyle öfkesini gösteren bir emoji gönderir. Gülerek, her yıl olduğu gibi annemizin doğum günü kutlamasına kesinlikle katılacağımı ona garanti ederim.

Onlara söylemediğim şey, bu sefer tek başıma gitmeyi planlamadığım. Şu andan itibaren eve dönmeyi planladığım tarihe kadar yaklaşık altı hafta var. Bu süre içinde *Late Nights*'ın çekimlerini ve diğer bazı iş yükümlülüklerimi tamamlayacağım.

Her şey planladığım gibi giderse, en az bir hafta evimde kalabileceğim. Bu süre zarfında Ivy'ye geldiğim yeri göstermeyi planlıyorum.

Arkamdan gelen korna sesi, hala trafikte olduğumu hatırlatıyor. Yeşil ışıktaki geçip, sağ tarafta gideceğim restoranı görüyorum.

Ön kapı yerine, Lagoons'un önünde takılan ve içeri giren çıkan ünlülerin fotoğraflarını çeken akbaba gibi fotoğrafçılardan kaçınmak için bir yan sokağa dönüyorum.

Bu restoranı sevmememin ana nedeni budur. Yemekleri o kadar da iyi değil, ama ünlüleri görmek için gidilecek yer olarak bilindiği için açık kalıyor.

Yeraltı otoparkına bağlanan gizli bir arka otoparka giriyorum. Burada beni karşılayan bir vale var.

Ana yemek salonuna girerken genç hostes "Bu taraftan, Bay Knight" diye selamlıyor beni.

A, B, C ve hatta D listesindeki Hollywood yıldızları ve sosyal medya influencer'ları ile menajerleri, halkla ilişkiler uzmanları ve avukatlarıyla dolu yemek salonundan geçerken mermer zemin ve altın rengi detayları zar zor fark ediyorum.

Tanıdığım kişilere birkaç kez başımı sallayarak selam veriyorum, ancak bu toplantıyı bir an önce bitirme hedefimden sapmıyorum.

"Bayan Jones, eşiniz geldi," diyor hostes.

Amber Jones, yüzünde coşkulu bir gülümsemeyle menüsünü indirir.

"Teşekkürler, Sheila," der hosteslere.

Hostes uzaklaşır uzaklaşmaz, bir erkek garson gelip ikimizin de bardaklarını suyla doldurur.

"Başlangıç için içecek ister misiniz?" diye sorar ve ikimize de içecek menüsü uzatır. Bakmaya zahmet etmiyorum. "Ben şekersiz buzlu çay alayım."

"Ben bir Sex on the Beach alayım," diyor Amber, menüyü garsona geri verirken göz kırparak, tabii ki.

"Başardın," diyor, baş başa kaldığımızda.

"Paylaşacak haberlerin olduğunu söylemiştin." Su bardağımın kenarından ona bakıyorum.

"Her şey iş ile ilgili olmak zorunda mı? Daha yeni oturduk. Çekimler nasıl gidiyor?"

Bunun olacağını biliyordum. Amber, elindeki avantajı son ana kadar kullanacak türden biridir.

"Harika. Bana ne söylemek istiyordun?"

Omuzları düşer. "Andreas, adil davranmıyorsun. Eski sevgili olmamız, birbirimize karşı samimi olamayacağımız anlamına gelmez."

Başımı yana eğip ona sert bir bakış attım, o da koltuğunda biraz geriye yaslandı.

"Bana bu saçmalıkları anlatma Amber. Sana ne zaman samimi ve düşünceli davranmadım ki?"

İki yıl çıktık ve ikimiz de bu ilişkiden sıkıldığımız için ayrıldık. Kötü hislerle ayrılmadık, bu yüzden geçmişteki ilişkimizi sanki ben ona takıntılıymışım gibi gündeme getirmesi beni çok kızdırdı.

O cevap veremedi, garson içeceklerimizi getirir. Menüleri incelememiz için ona gitmemesi için işaret ederim. Bütün bunlara gerek yok. Ben biftek ve keçi peyniri salatası seçerken, Amber somon balığı seçer.

Garson ayrılır ayrılmaz konuya giriyorum.

Amber homurdanır. "Ekibimin önerisini daha fazla düşündün mü? Bunun ikimize de yararı olacağını biliyorsun."

Sahte ilişki sözleşmesi önerisinden bahsediyor. Bu sefer bunu bana Stan söylemedi. Bunu bana halkla ilişkiler ekibim söyledi.

"Bu öğle yemeğini ayarlamış olman, ekibime sana ne cevap vermelerini söylediğimi zaten bildiğini gösteriyor."

Gözlerini tavana doğru çevirir. "Evet, *"kesinlikle imkansız" cevabını* aldım. Bu kadar sert olmak zorunda mıydın?"

"Birisi hayır cevabını kabul etmeyi bilmediğinde." Küçük bir gülümseme beliriyor yüzünde. "Sen her zaman çetin cevizdin." "O kadar da anlaşılması zor biri değilim," diyorum. "Ne demek istediğimi söylüyorum."

"Ben de bunu söylüyorum," diye cevaplar, sanki onun haklı olduğunu kanıtlamışım gibi. "Bu kasabadaki çoğu insanın öyle olmadığını çok iyi biliyorsun. Sürekli ip üzerinde yürüyor, birinin söylediklerini ve aslında ne demek istediğini çözmeye çalışıyoruz."

"Tek bir yanlış hareketle mayına basarsın. Farkına bile varmadan, tüm kariyerini mahvedersin."

Gözleri masaya düşer ve ilk kez gardını indirdiğini hissedirim. Birazcık. Amber bana bakar.

"Ama sen öyle değilsin," diyor. "Başını belaya soksa ya da kariyer fırsatlarını mahvetsa bile, her zaman tam olarak düşündüğünü söylemişsindir. Bunu nasıl yapıyorsun? Kara listeye alınmaktan korkmuyor musun?"

Amber, diğerleri gibi, bu sektörün belirsizliklerinin yol açtığı özgüven eksikliğinden muzdarip.

Yaptığımız işin iyi tarafı muhteşem. Evet, önemli maddi kazançlar, şöhret ve prestij getirebilir, ama kötü tarafı da çok acımasız olabilir.

"Ben yapmıyorum," diye itiraf ediyorum.

Gözleri, bu cevabı bekleymiş gibi büyüdü.

"Kariyerim benim sorumluluğumda," diyorum ona dürüstçe. "Eğer iş o noktaya gelirse, iş bulabileceğim tek yer yerel toplum merkezleri olsa bile orada oynarım. İşim, benimle oynadığım rol arasında, başkasıyla değil.

"Benim görevim, ailemin bana öğrettiği ilkelere göre yaşamak. Başarımların sebebi onlar. Diğerleri canı cehenneme."

Yüzünde şok ifadesi belirir, ardından kahkahaya dönüşür.

Garson tabaklarımızı getirirken, Amber gülmekten akan gözyaşlarını silmekle meşgul.

"Bunun son derece ayrıcalıklı bir yaklaşım olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sorar, kucağını kumaş peçeteyle örtürken.

"Farkındayım," diye cevap veriyorum, utanç ya da suçluluk duymadan. Bakış açımın ayrıcalıklı bir konumdan kaynaklandığını ilk kabul eden ben olacağım. Hayatta kalmak için kariyerimden elde ettiğim gelire ihtiyacım yok.

İlişkimize ve birbirimizle yakın çalışmış olmamıza rağmen, Amber ailemin etkisinin bir kısmını biliyor ama tamamını bilmiyor. Bunun nedeni, gerçek soyadımı bilmemesi ve ailemle uzun süredir görüşmemiş olması.

"Sanırım cevabımı aldım," diyor iç çekerek. Salatayı tabağında itip kakarken onu izliyorum.

"Ben bu masaya oturmadan önce cevabını almıştın." Biftekten bir ısırık alıp tadını çıkarıyorum.

Odanın diğer ucundan gelen kahkahalar kulağıma ulaşıyor ve sinirlerimi bozuyor. Amber'ın omuzlarının üzerinden bakıyorum ve palyaço gibi gülen adamı görünce vücudum kaskatı oluyor.

Dennis James.

YouTube'daki o pislik benimle aynı restoranda oturuyor. Aklımda sadece o videoda Ivy ile alay ederken çıkardığı kahkaha var. Birkaç hafta önce onu aradığımdan beri Brutus amcamın güvenlik ekibinin Dennis James'i arka planda hallettiğini biliyorum.

"Andreas? Beni duydun mu?"

Dikkatimi tekrar Amber'a çevirdim. "Ne dedin?"

Kaşları havaya kalktı. "Yapımcılar sonunda *ShowMore* ile anlaşma sağladı. Üç yıl sürecek ve her birimiz payımızı alacağız," dedi, eski gençlik dizimizi kastederek.

ShowMore şu anda dünyanın önde gelen yayın hizmetidir. Dizinin yaratıcısı Alan Guiles, yaklaşık bir yıldır onlarla anlaşma yapmaya çalışmak için görüşmeler yapıyordu. Anlaşmanın yapılmaması, telif hakları konusundaki anlaşmazlıktan kaynaklanıyordu.

"Sürekli telif hakkı alacak mıyız?" diye sorarak açıklığa kavuşturmak istedim. Amber'ın gülümsemesi genişledi.

"Alan başardı."

Telefonumu çıkarıyorum ve tabii ki Stan'den bir e-posta var. Amber ile görüşmemi ve yeni anlaşmayı öğrenmiş.

"Bu, bu yayın hizmetlerinin aktörlere, yazarlara ve ekibe daha iyi ücret ödemesi için atılmış bir adım," diyor Amber.

Kutlanacak çok güzel bir şey, ama yemek salonunun diğer ucundan gelen kahkahalar dikkatimi dağıtır. Dennis James, üç kadın ve iki erkekle bir masada oturmaktadır. Kadınlardan birini, PR ekibimden benimle röportaj yapmak isteyen popüler bir influencer olarak tanırım.

İki erkek ise onun programının yardımcı sunucuları. Elimdeki çatalı sıkıca kavıyorum.

Scott'ın bana kanalını gösterdiği o ilk geceden beri James'in birkaç videosunu daha izledim. Kadınları aşağılamayı alışkanlık haline getirmiş, ancak D ve C listesindeki aktörler, sosyal medya influencer'ları ve sanatçılarla röportajlar yaptığı için bir izleyici kitlesi kazanmış.

Ama bu uzun sürmeyecek.

"Alan'ı gördüğünde ona kızma," diye devam ediyor Amber, içimde biriken öfkeyi fark etmemiş gibi. "Bugünkü öğle yemeğinde

iyi haberi sana bugün öğle yemeğinde ben vermek istedim. Bildiğim kadarıyla anlaşma dün imzalandı. Açıklama bugün ilerleyen saatlerde yapılacaktır."

"Ama bu doğru. Diğer yayın anlaşmalarında olduğu gibi sadece peşin ödemeler değil, sürekli telif ödemeleri alacağız."

Bu büyük bir kazanç.

"Sözleşmeyi kabul ederek bu günü benim için iki kat daha harika hale getirmek istemezsin herhalde?" Mükemmel kavisli kaşlarını kaldırıyor.

"Hayatta olmaz," diye cevap veriyorum.

Gülümser, sonra omuz silker. "Öyle düşünmemiştim ama denemek zorundaydım."

Kısa bir süre sonra Amber ve ben öğle yemeğimizi bitiririz. O koltuğundan kalkar ve ellerimi tutar.

"Filmde bol şans, gerçekten." Sözleri içtendi. "Sana da."

Amber'ın uzaklaşmasını izledikten sonra, Dennis James ve diğerlerinin oturduğu masaya geri döndüm. Ne yaptığımı fark etmeden onun yönüne doğru yürümeye başlamıştım.

"Andreas Knight?" Masadaki kadınlardan biri, yanlarına geldiğimde sorar.

Dennis'e sert bir bakış atarken ona hiç aldırış etmedim. "Vay canına, tanışmak bir onur..."

"Kes şunu, orospu çocuğu," diyorum ona dişlerimi sıkarak. Şok olmuş gibi davranmaya cüret ediyor.

Ona bu kadar yakın olmak bile midemi bulandırıyor. Omzunun üzerinden diğer sunuculara bakıyorum.

"Siz üçünüz de iğrenç insan pislikleri, yakında işsiz kalacaksınız. Masadaki diğerleri, kanalınızın çoktan kurduğunuz farkında mı?"

Beni tanıyan kadın nefesini tutar. "O ne..."

"O sendin..." Dennis James ayağa kalkar, ama yumruğumun yüzüne çarpmasıyla sözü kesilir.

"Siktir," diye bağırır, yüzünün yanını tutarak.

Sadece hızlı bir yumruk atılmış olsa da, onu koltuğuna geri göndermek için yeterliydi.

koltuğuna geri göndermek için yeterliydi.

Gözlerini kocaman açarak bana bakar. Ben de onun yardımcı sunucularına sert bir bakış atarak, ikisinden birinin

bir şey yapmaya cesaret ediyor. Hiçbiri yapmıyor.

Ö Dennis'in üzerine eğildiğimde, o da bir orospu gibi koltuğuna daha da
yl gömüldü.

e. "Senin yerinde olsam, internetten uzak dururdum. O lanet YouTube
kanalından bir kuruş daha
o lanet YouTube kanalından bir kuruş bile alamayacaksın ve bir daha kadının
hakkında tek kelime bile edersen, seni bulur ve seni geberdiririm."

"Bir sorun mu var, Bay Knight?"

Ayağa kalkıp omuzlarımı döndürerek gerginliği gideririm. Sonra yanıma
yaklaşan güvenlik görevlisine dönerim. "Ben çıkmak üzereydim."

BÖLÜM 22

Ivy

"Kes!"

Yönetmenin sesi o kadar yüksek ki, setteki hemen hemen herkes hareketlerini anında durdurur. Setin tamamına gergin bir sessizlik çöker.

Annemle karşılaştığımızdan bu yana neredeyse bir hafta geçti. Neyse ki, karşılaşmamızdan sonra sadece birkaç mesaj atarak Los Angeles'tan ayrıldı. Ama Andreas'la da o zamandan beri hiç konuşmadım.

Ondan kaçınıyorum.

Şu anda sette değil, çünkü bu sahnede rol almıyor, bu yüzden de bu kadar yakınında olmaktan rahatsızlık duymuyorum.

"Bu lanet kıyafetler bu sahneye uygun değil!" Michael Keith kimseye özel olarak bağılıyor.

Lillian ve benim bakışlarımız anında buluşuyor.

"O kemer lanet ışıkları yansıtıyor, gömlek ona tam uymuyor, botlar çekim öncesi aşamada konuştuğumuzdan farklı ve kamera bu utanç verici kostümün her ayrıntısını yakalıyor!" diye bağılıyor Michael Keith.

Gözler kostüm tasarım ekibindeki hepimize yönelmeye başlayınca kalbim hızla çarpmaya başladı. Çekimler ilerledikçe, başlangıçtaki kostüm setlerinden sapmalar içeren bazı değişiklikler yapmak zorunda kaldık.

Son iki haftadır Crystal sette yoktu, sadece bir iki kez hızlı bir güncelleme için uğradı. Bu kostümü değiştirdiği toplantıda ben yoktum. Ama bana, filmin ana karakterlerinden birinde olmadığı için sorun olmayacağını söylediği söylendi.

Sanırım hepimiz bunun böyle olmadığını gerçek zamanlı olarak öğreniyoruz. Çünkü yönetmen bu konuyu çok önemsiyor gibi görünüyor.

"Bu hemen değiştirilmeli!" diye ısrar ediyor.

"Şey, biz..."

"Düzeltiriz," diye patladım. Tüm gözler üzerime çevrildiğinde utandım, ama kendimi rahatsızlığımı aşmaya zorladım.

Lillian'a güven verici bir şekilde başımı sallayarak bakıyorum.

"Sadece birkaç dakika sürer," diye söz veriyorum ve Michael Keith'in görünüşe göre nefret ettiği kıyafeti giyen aktöre doğru ilerliyorum.

"Lütfen benimle gelir misiniz?"

O da başını sallar ve peşimden gelir. Bacaklarım çok titriyor olduğu için destek almak için Lillian'ın kolunu tutarım.

"Çabuk olun!" diye bağırır yönetmen bize doğru.

"Kuzu kuyruğunu iki kez sallamak kadar kısa sürecek," diye cevaplar Lillian.

Onun on beş dakikalık bir ara vereceklerini söylediğini duyarım.

"Orada durabilir misin?" diye soruyorum aktöre, ölçüm yaparken kullandığımız yükseltilmiş platformu işaret ederek.

"Michael çok kızgın. Bu işi halletseniz iyi olur," diyor kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

Lillian ve ben birbirimize bakıyoruz.

"Crystal nerede?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum, aynı anda ekibimizden üç kişi odaya koşarak giriyor. Hepsi de gözlerinde şaşkın bir ifadeyle bakıyorlar.

"Crystal öğleden sonra bir toplantıda," diyor stajyerlerden biri olan Rachel. "Tamam," diyorum ve farklı olasılıkları düşünüyorum.

"Onun giydiği gömleği bununla değiştirebiliriz." Lillian elimizdeki yedek giysilerden birini kaldırır. Bordo renkli, düğmeli bir gömlek.

"Onu geçen hafta Ron'un önemli sahnesinde kullanmıştık, hatırladın mı?" "Doğru. Kahretsin." Lillian gömleği atar.

Elimizdeki tüm kıyafetleri ve bu sahnenin inceliklerini gözden geçiriyorum. Hatırladığım kadarıyla, bu adamın oynadığı rol için belirli renklerin uygun olmayacağını biliyorum. Filmde küçük bir rol ama bu sahne için çok önemli. Dikkat çekmeli ama fazla da abartmamalı.

"Şöyle yapsak..." diye kimseye özel olarak söylemeden söylüyorum.

Çoğu kıyafetin asılı olduğu tekerlekli askıların bulunduğu alana doğru yürürken arkamda ayak sesleri duyuyorum.

"Kemer ışıklarla uyumlu olmadığı için onu çıkaralım. Bunun yerine pantolonunu koyu renk bir kotla değiştirelim. Onun bedeninde var, kemere ihtiyacı olmayacaktır.

"O zaman gömlek için, altına bir tişört giydirip üzerine koyu mavi düğmeli gömlek giydirmeye ne dersiniz?"

"Bu, oynadığı rol için fazla mı abartılı olmaz mı?" diye soruyor stajyerlerden biri.

Bu mükemmel bir soru. Ve o haklı.

"Ben ..."

Gömleğin bir kolunu yırttığımda Lillian ve iki stajyer şok olmuş gibi sesler çıkarır. Sonra gömleğin cebini yırtarım, böylece birkaç iplikle asılı kalır.

"Az önce kavga etti, bu yüzden öyle görünmesi gerekiyor." Odaya göz gezdiriyorum ve pencere kenarında aradığım şeyi görüyorum. İş arkadaşlarımın yanından geçerek saksı bitkisine uzanıyorum. Aslında daha çok saksı bitkisinin içindeki toprağa. Gömleğin üzerine biraz toprak sürüyorum, böylece istediğim kirli, yıpranmış, kavga etmiş gibi görünmesini sağlıyorum.

"Ne dersin?" diye soruyorum Lillian'a gömleği kaldırarak.

"Bence hemen bunu giymesi gerekiyor," diye cevaplar.

Aktöre yeni kıyafetlerini giymesinde yardım ederiz.

"Bekle, bu kıyafet kavga sahnesinde giydiğinden farklı olmayacak mı?" diye soruyor stajyerlerden biri.

"Bunu zaten düşündüm," diyorum ona bakmadan, aktöre giyinmesine yardım ederken. "Bay Keith o sahneyi kesmeyi tercih etti, yani kamera önünde olmayacak. Bu adamı en son tamamen farklı bir günde gördük. Devamlılık sorunu yok," diye onu temin ediyorum ve geri çekiliyorum.

Yeni kıyafeti hızlıca gözden geçirip, önceki kemer gibi filmin ışıklandırmasıyla uyumsuz olacak bir şey olup olmadığını kontrol ediyorum.

"Güzel görünüyor," diyor Lillian. "Seni sete geri götürelim. On beş dakikamız dolmak üzere."

Hepimiz ana sete geri koşarız. Michael Keith hâlâ kızgın görünüyor, gözleri aktörü ve sonra bizi tarıyor. Hiçbir şey söylemiyor, ama bunu iyiye işaret olarak alıyorum. Bay Keith dilini tutan biri değildir.

Yine de, çekim başladığında ve sahnenin tamamı boyunca nefesimi tutuyorum. "Dolapta" yapılması gereken daha çok iş var ama ben, her şeyin doğru yapıldığından emin olmak için orada duruyorum.

Michael Keith memnuniyetle başını sallayarak "kes" diye bağırıncaya kadar omuzlarım rahatlamıyor.

"Güzel," diyor Lillian kulağıma. Kolunu benim koluma doluyor. "Dolaba geri dönelim."

Başımı sallayarak, önümüzdeki birkaç saat boyunca yapmamız gereken tüm temizlik ve hazırlık işleri için beni ana istasyonumuza geri götürmesine izin veriyorum. Bugün yine gece geç saatlere kadar çekim var ve her zamanki saatimde eve gitmek yerine, kostüm tasarımı ekibinin geri kalanıyla birlikte çekimler bitene kadar burada kalacağım.

Uzun bir gün olacak, ama en azından bu bana Andreas'tan uzak durmak için bir bahane daha veriyor.

En azından tasarım ekibinin geri kalanının çalıştığı alana geri dönerken umduğum şey bu.

"Hay aksi, bu telefonu cevaplamam lazım. Birkaç dakika sonra dönerim," diyor Lillian ve ters yöne doğru aceleyle uzaklaşıyor.

Hâlâ Andreas hakkında düşüncelere dalmış olduğum için pek dikkat etmiyorum.

Ta ki uzun boylu, heybetli bir figür tam önüme çıkıncaya kadar.

"Beni neden görmezden geldiğini açıklamak ister misin?"

Bunun uzun süre böyle devam edemeyeceğini bilmeliydim.

Ancak, Andreas'ın programı ve benim programım geçen hafta tamamen çakıştı. O sabah onun yatağında uyandığımdan beri, birbirimizi neredeyse hiç görmedik. Bunun nedeni çoğunlukla onun uzun çekim günleri ve ardından hafta sonu fotoğraf çekimleri ya da reklamını yaptığı markalar için yaptığı görüşmelerdi.

Meşgul olmasına rağmen, boş zamanlarında arayıp mesaj atan hep o oldu. Part-time işimi yapmak için telefonu kapatmam gerektiğini veya başka bir programım olduğunu söyleyerek onu oyalayan bendim.

"Daha dün konuştuk. Seni nasıl görmezden gelebilirim?"

"Doksan saniyelik bir konuşma yaptık, ben nasıl olduğunu sordum, sen iyi olduğunu ve kendini beslemen gerektiğini söyledin ve telefonu kapattın."

Onun sözleri, bu kadar soğuk gelmesinden dolayı içimden bir ürperti geçirdi.

Andreas yaklaşıyor, yüzü benimkine çok yakın olacak şekilde eğiliyor.

"Kedini gördüm ve onu beslemenin o kadar da zor bir iş olmadığını çok iyi biliyorum."

Arkasından gelen ayak sesleri beni onun omzunun üzerinden bakmaya itti. Işık ekibinden biri telefonla konuşuyor, ama bu beni ürküttü.

"Bunu burada yapmamalıyız. Sonra konuşabiliriz..."

Andreas kolumdan tuttuğunda sözlerim kesildi. Tutuşu sıkıydı ama iz bırakmayacak kadar sıkı.

"Karavanımda konuşalım."

"Ben..."

Beni yan gözle keserek sözümü kesti.

İstenmeyen dikkatleri üzerime çekmemek için, isteyerek onunla birlikte gittim. Neyse ki, stüdyo binasından arka kapıdan çıkmayı tercih etti. Sigara molası için etrafta duran birkaç figüran dışında pek kimse yoktu.

"Dolaba geri dönmem gerek," diyorum ona, acınası bir şekilde, karavanının kapısı arkamızda kapanırken.

Andreas bana yaklaşıp, beni duvara doğru iter ve sonra kollarını başımın iki yanındaki duvara uzatır. Beni duvar ve vücudu arasında sıkıştırmıştır.

"Bana kafanın içinde neler olup bittiğini açıklamalısın."

"Sen meşguldün, ben de dikkatini dağıtmak istemedim."

"Saçmalık."

Onun bu cevabı beni kızdırıyor, çünkü ikimiz de onun haklı olduğunu biliyoruz.

"Bana anlatana kadar buradan çıkamayacağını biliyorsun, değil mi?" Parmağını çenemin altına bastırarak başımı yukarı kaldırıyor, böylece ona bakmaktan başka seçeneğim kalmıyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Beni burada kilitli tutamazsın."

Muhtemelen söylememem gereken bir şeydi. Çünkü Andreas'ın gözlerinde bir şey parladı ve gözleri karardı.

"Bahse girer misin?"

Kasığımdaki kaslar anında kasılır.

Ama o benim önümde diz çöktüğünde beynim boşalır.

"Ne yapıyorsun..." Sorum dilimde eridiği anda, o benim kot pantolonumu çözüp ayak bileklerime kadar indirdi.

Andreas, ağzını külotlu vajinama bastırır.

Bacaklarımın arasında bir çeşme fışkırıyor ve o henüz bana dokunmadı bile.

Ne olduğunu anlamadan, pantolonum çıkarılmış ve bacaklarımdan biri omzuna atılmış. Andreas, bir sonraki öğünü bekleyen aç bir adam gibi amımı yalarken, başım arkamdaki duvara düşüyor.

"Siktir," gözlerimi sıkıca kapatarak inliyorum.

Ellerimi ağzıma kapatıyorum. En son ihtiyacım olan şey, burada birinin beni duyması. Burada olmamalıyım, sanki lanet bir büfeymişim gibi beni yemesine izin vermemeliyim.

Bu anın her şeyi yanlış.

İş yerindeyiz.

Hâlâ deneme süresindeyim.

Yine de, buradayım.

Andreas Townsend dizlerinin üzerinde, ağzı benim amımda, beni sadece kitaplarda okuduğum zirvelere çıkarıyor ve birlikte olmamamız için tüm nedenleri unutturuyor.

"Lütfen, lütfen, lütfen," diye yalvaran birini duyuyorum. Sonunda, yalvaran sesin benim sesim olduğunu fark ediyorum.

"Ne lütfen, bebeğim?" Andreas, o sihirli ağzını benim merkezimden kısa bir süre ayırarak soruyor. "Bana nazikçe sor, belki sana veririm," diye alay ediyor.

"Gel... gelmem lazım," diye nefes nefeseyim. Artık tüm utancımı ve sağduyumu kaybetmişim.

Andreas'ın yüzünde şeytani bir gülümseme yayılıyor ve onu daha da yıkıcı bir şekilde yakışıklı yapıyor. O başladığı işi bitirmeye çalışırken tüm vücudum alev alıyor.

Stüdyodaki herkesin zevk inlemelerimi duymaması için iki elimi ağzıma kapatıyorum. Orgazm beni sarar, vücudumun her yerine ulaşır.

Tamamen bitkin düşmüş, kendimi yere kaymaya başlarken hissediyorum, ama güçlü eller beni yakalıyor. Andreas vücudunu benimkine bastırıyor, beni dik tutuyor ve duvara sıkıştırıyor.

"Gündüzleri de geceleri olduğu kadar lezzetlisin. Bunu kesinlikle daha sık yapmalıyız," diyor ve dişleriyle kulak mememi ısırtıyor.

Orgazmımın artçı sarsıntıları içimde devam ederken titriyorum, ama beynim, az önce yaptığım hatayı fark edecek kadar netleşmeye başlıyor.

Çok fazla çaba gerektirir, ama Andreas'ı itmeyi başarır ve dramatik bir şekilde külotumu ve kot pantolonumu ararım.

"Bunu yapmamalıydık," derim, ona bakmadan giyinirken.

"Bir dakika önce benim adımı inleyerek haykırdığını düşünürsek, bunun senin korkularının sesi olduğunu ve gerçek düşüncelerin olmadığını varsayacağım."

Gözlerimi kısarak ona dönerim. "Benim ne düşündüğümü nereden biliyorsun?"

Hemen cevap vermiyor. Bunun yerine, Andreas bakışlarıyla vücudumu acı verici derecede yavaşça inceliyor, göğüslerime geldiğinde bir kez, sonra da gözleri uyluklarımın tepesine geldiğinde bir kez daha duruyor. Tekrar tamamen giyinmiş olmama rağmen, sanki giysilerimin içini görebiliyormuş gibi.

Sütyenimin altında meme uçlarımın ne kadar sert olduğunu bilip bilmediğini merak etmeme gerek yok. Gözlerindeki ışıltı, kesinlikle bildiğini gösteriyor.

"O zaman bana ne dediğimi bilmediğimi söyle, Ivy." Sesindeki meydan okuma, meme uçlarımı sütyenime daha da sıkı bastırıyor.

Onun yoğun bakışlarından kaçmak için gözlerimi kapatıyorum. "İş yerindeyiz."

"Yani, iş yerinde seni yalamamı istemiyor musun?"

Siktir. Bu soru dizlerimi titretir. Vücudumda yeniden alevlenen ateşi bastırmak için elimden geleni yaparım.

"Sana daha önce de söyledim, bunu yapacaksak, dikkatli olmalıyız."

"Eğer diye bir şey yok, Ivy."

Gözlerimi açtığımda Andreas tam önümde duruyor. "Bunu yapıyoruz. Tek soru, neden son bir haftadır benden kaçıyorsun?"

Bana program çakışması gibi saçmalıklar söyleme. Seni aramak, seninle konuşmak için zaman ayırdım. Neredeydin sen?"

İlk tepkim öfke ve savunmacı bir tavır sergilemek oldu. Ama bunun sadece çocukça bir savunma mekanizması olacağını biliyordum. İçimde biriken endişeden avuçlarım terlemeye başladığında, bu içgüdüyle mücadele etmek zorunda kaldım.

"Ivy, ne..."

"Panik atak geçirdim," diye sonunda söylüyorum. Andreas'ın kaşları çatılıyor. "Ne zaman?"

"O sabah, biz... Benim daireme dönmem gerekti ve annem oradaydı." Boğazımı temizledim. "O, şey, benim için bir tetikleyici diyebileceğin biri." Bunu itiraf etmek uzun zamanımı aldı. Dr. King'e bile bunu yüksek sesle söylediğimi sanmıyorum.

"Neden bana söylemedin?" diye sorar, sesinde samimiyet ve pişmanlık duyulur.

"Önemli bir şey değildi," diye yalan söyledim. Gerçekte, onun beni o halde görmesini istemedim. Panik atak geçirdikten sonraki saatlerde ve hatta günlerde kendimi her zaman en savunmasız hissedirim.

Birine panik atak geçirdiğimi söylemek bir şey. Onların bunu, hatta hemen sonrasında bile, şahit olması başka bir şey.

Neyse ki, o sabah Spencer beni bıraktığında, atağım geçmişti ve çalışacak kadar kendimi toparlayabilmişim. Ama o günden beri Andreas'tan kaçınıyorum.

"Yalan söylüyorsun," diyor, yüzümü avuçlayarak. "Bana bak, Ivy."

Gözlerimi onun gözlerine dikiyorum.

Bana "Benim önümde asla utanmana ya da mahcup olmana gerek yok" derken sesinde sarsılmaz bir kararlılık var.

Gözlerimi sıkıca kapatıp başımı sallıyorum. Sözleri beynime işliyor, ama ailemin sözleriyle, kamuoyunda aşağılanmamdan sonraki aylarda duyduğum alaycı sözlerle karışıyor.

Tanrım, o alaylar.

Yabancıların bana gönderdiği e-postalar ve mesajlar, benimle alay ediyor, işe yaramaz olduğumu ve intihar etmem gerektiğini söylüyorlardı, sırf toplum içinde panik atak geçirdiğim için. Ya da belki de toplum içinde bir kadın olduğum için.

Ve şimdi bu çok tanınmış kişi karşımda duruyor ve sanki bu büyük bir mesele değilmiş gibi onun dünyasının bir parçası olmamı istiyor.

"Neden başını sallıyorsun?" diye soruyor Andreas.

"Bu, senin gösterdiğin kadar önemsiz bir şey değil."

"Biliyorum," diye onaylıyor. Sanki en büyük korkumu doğruluyormuş gibi, bir tokat yemiş gibi hissediyorum, ta ki o şöyle devam edene kadar: "Bunun hakkında benimle konuşamayacağını düşünmen çok büyük bir mesele. Ben..."

"Andreas!" Karavanının kapısının çalınması sözünü keser.

Andreas'ın yüzünde sinirli bir ifade belirir. "Kim o?" Sesinde bir hırıltı mı vardı?

"Amy, Michael beş dakika içinde seninle görüşmek istiyor." "Orada olacağım."

Evet, ses tonunda kesinlikle bir homurtu vardı.

"Gitmelisin," diye fısıldadım, o hareket etmediğinde.

Ben uzman falan değilim, ama Hollywood'un en büyük yönetmenlerinden biri beş dakika içinde seninle görüşmesi gerektiğini söylüyorsa, onu bekletmek iyi bir fikir değildir.

Andreas dudaklarını benim dudaklarıma değdirdi.

"Hiçbir şeyden utanmana gerek yok. Benimleyken değil. Asla." Beni tekrar öper, sonra bir adım geri çekilir. "Bunu sonra konuşuruz."

O giderken ben hiçbir şey söylemiyorum.

BÖLÜM 23

Ivy

"Sonunda buraya taşındığına inanamıyorum!" Andreas'la konuşmamdan birkaç gün sonra, en yakın iki arkadaşımınla bir suşi restoranındayız.

Ari resmi olarak Los Angeles'a taşınmıştı.

"Biliyorum, değil mi?!" diye cevapladı Ari. "Buraya son geldiğimde kararımı verdim. Artık sizinle aynı şehirde yaşamadığım için ne kadar üzüldüğümü fark etmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, biraz kıskançtım," dedi, Mya ve bana bakarak.

"Kıskanç mı?" diye soruyorum.

O da başını sallıyor. "İkiniz de bensiz burada yaşıyordunuz. Kuzey Carolina'daki evimde ise tek sahip olduğum şey, işe yaramaz bir eski erkek arkadaş ve bana ne zaman *gerçek* bir iş bulacağımı sorup duran ailemdi." Gözlerini devirir.

"Sahte işimden elde ettiğim gelirle onların ipoteğini ödeyebildiğim gerçeğini bir kenara bırakalım."

Gülüyor.

"Kızım, anne babanın çok eski kafalı olduğunu biliyorsun. Bu sektörde olmayan çoğu insan, influencerların veya geleneksel olmayan işlerde çalışanların ne kadar kazandığını hala anlamıyor," diyor Mya.

"Bunu bilmiyor muyum sanki. Her an parasız ve evsiz kalacağıma yemin ediyorlar."

"Yatırımlarının ne kadar olduğunu bilmiyorlar mı?" diye soruyorum.

Ari gözlerini devirir. "Emeklilik maaşı veya temel 401K dışında yatırımları anladıklarını mı sanıyorsun?"

Gülümsüyorum. YouTube kanallarıyla sadece kendisi için iyi işler başarmakla kalmamış, üniversitenin ikinci sınıfından beri parasını akıllıca yatırıyor. Bu sayede Los Angeles'ta nakit olarak bir daire satın alabildi.

"En azından seni sevdiklerini ve senin için en iyisini istediklerini biliyorsun," diyorum ve elini sıkıyorum. "Hepimiz bunu söyleyemeyiz."

Son cümleyi ağzımdan kaçırmak istememiştim.

Geçen hafta Mya ve Ari'ye annemin ziyareti ve sonrasında yaşadığım panik atak hakkında bahsetmiştim.

Masada sessizlik hakim.

"Kahretsin, şimdi ortamı mahvettim," diye küfrediyorum. "Demek istediğim, Los Angeles'a taşındığın için çok mutluyum," diyorum Ari'ye, hala elini tutarak. "Ve baban ve annen ne kadar gelenekçi olsalar da, seni sevdiklerini ve sadece bildiklerinden yola çıkarak konuştuklarını biliyorum."

Yüzü aydınlanır. "Teşekkürler, Vee." Beni kucaklayarak yanağıma öpücük kondurur.

"Oh, iyi haberlerden bahsetmişken, bir tane daha var,"

diye ekler Mya. "Ne oldu?" diye hep birlikte sorarız.

"O bayat, boşuna yer kaplayan podcaster ve YouTuber, Dennis James'in tüm hesapları askıya alındı ve dava açıldı."

Onun adını duyduğumda omurgamdan soğuk bir ürperti geçer. "Bir daha söyler misin?" diye Mya'ya sorarım.

"Olamaz!" diye bağıyor Ari.

"Doğru. Benim şirketimin o aptalla hiçbir ilgisi yok, bu yüzden duyduğum şeyleri anlatabilirim." Bana bakar. "O ezik, küçük sikli ahmağı temsil eden bir şirkette çalışmayacağımı biliyorsun."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve arkadaşşıma "*Seni seviyorum*" diyorum. Elimi sıkıyor.

Aylarca, Dennis James ve kanalının takipçileri tüm sosyal medya hesaplarımı taciz etti, bir şekilde kişisel ve iş e-postalarımı buldu ve aklınıza gelebilecek en iğrenç mesajları gönderdi.

"Hayatım boyunca, hiç tanışmadığım, adını duymadığım veya hakkında konuşmadığım bazı erkeklerin beni bu kadar nefret edebileceğini anlayamıyorum."

"Çünkü kendileri de acı çekiyor ve yalnızlar," diyor Mya. "Ve kendi başarısızlıklarını sana yansıtıyorlar," diye ekliyor Ari.

"Dennis kendi medya şirketini kurmaya çalıştı ve birkaç küçük podcast yayıncısıyla anlaşma imzaladı. Tabii ki hepsi onun gibi ezik erkeklerdi," diyor Mya alaycı bir şekilde.

"Görünüşe göre, dostum sözleşmelerde söz verdiği gibi ödeme yapmıyormuş. Üstüne üstlük, adamlardan birinin karısıyla yatıyormuş, yani işler gerçekten karışıyor."

"Ne?" diye bağıyor

Ari. "Kes sesini!"

diye ekliyorum.

"Evet, bu daha yarısı bile değil. Ama daha da kötüsü, YouTube dahil kullandığı bir dizi sosyal medya sitesi, zorbalık ve taciz nedeniyle kanalını kapattı. İtiraz etmeye çalışıyor ama durumu pek iyi görünmüyor."

Mya kıkırdar.

"Hak ettiğini buldu. Dur," der Ari, "kimden zorbalıkla suçlanıyor?" Bana bakar.

Ellerimi kaldırıyorum. "Olanların hiçbirini ona bildirmedim."

"Bunu yapmalıydın," der Mya, gözlerini kısarak. "Bunu sana bir yıl önce söylemiştim."

Olaylar yaşandığında ikisine de neler olduğunu anlatmamıştım. Çok utanıyordum.

O zamanlar eve geri dönmem gerektiği ve neredeyse her gün ailemi küçük düşürdüğüm için bunu hak ettiğimi söyleyenlerin kendi ailem olduğu düşünülürse, utanmamak zordu.

"Kimi taciz ettiğini biliyor musun? Başka bir kadın mıydı?" "Öyle olduğunu biliyorsun," diyor Mya. "O aptal kadınlardan açıkça nefret ediyor." "Yine de başka bir adamın karısıyla yatmaktan çekinmiyor," diyor Ari. "Domuz," diye mırıldanıyorum.

"Aptal sürtük," diye ekliyor Mya.

"Başka bir YouTuber'dı. Kanalının adı Mz. Ellyn. 50'li yaşlarının ortasında, YouTube'da bir milyondan fazla takipçisi olan siyahi bir influencer. O aptaldan daha fazla.

"Her neyse, adam ona sataşmaya çalıştı ve o da videolarından birine bıraktığı yoruma yanıt olarak kısa bir video çekti.

"Görünüşe göre, bir yıldan fazladır onu taciz ediyormuş."

"O deli."

"Mz. Ellyn'i tanıyorum," diyor Ari. "Onunla birkaç yıl önce New York'ta bir etkinlikte tanıştım. Çok eğlenceli biriydi."

Mya'nın gülümsemesi genişledi. "Ayrıca akıllı da, çünkü her şeyi kaydetmiş. Birisi avukat aracılığıyla onunla iletişime geçti ve o palyaçonun tacizine dair tüm kanıtları elinde tutuyordu."

"Yanlış kişiyle uğraşmış."

"İyi," diyorum. "Kendi kendine durmaya niyeti olmadığı belli. Başına gelecek her kötü şeyi hak ediyor." Ari ve Mya onaylayarak başlarını sallıyor.

"Sadece tüm bunların bu kadar çabuk gerçekleşmesinin nedenini merak ediyorum. Duyduğum kadarıyla, Mz. Ellyn taciz iddialarını, adamın kanalı YouTube tarafından kaldırıldıktan sonra ortaya koymuş. Kanalının bu kadar çabuk kaldırılması için, arka planda etkili olan bir şey veya biri olmalı."

"Ben hiçbir şey duymadım," diyor Ari. Çeşitli kanallarında milyonlarca abonesi olduğu ve birden fazla YouTube yöneticisinin hızlı arama listesinde olduğu için, çoğu zaman sosyal medya dünyasındaki haberleri bizden önce duyan ilk kişi oluyor.

"Şaşırtıcı, ama neyse." Mya omuz silkiyor. "Yıllar boyunca yaptığı yasadışı işlerle ilgili daha fazla haber çıkarsa şaşırmam. Onun gibi insanlar her zaman dolaplarında daha fazla iskelet saklarlar," diye devam ediyor.

"O aptal şimdilik ortadan kaybolduğu sürece sorun yok," diyor Ari.

"Katılıyorum. Umarım, içine sokulduğu kayanın altından çıkmaya çalışmaz."

"Amin." Ari sakı kadehini kaldırır. "Şerefe."

Mya ve ben, içkilerimizi yudumlamadan önce bardaklarımızı onunkiyle tokuştururuz.

"Bir sonraki tur benden!" diye bağıriyorum, sonra elimi kaldırıp garsonun dikkatini çekiyorum ve boş bardaklarımızı gösteriyorum.

"Bu gece birisi biraz fazla küstah," diyor Mya.

"Evet, ve eminim bunun sebebi sadece o pislik Dennis'in hak ettiğini bulması değildir. Anlat." Ari dirseğiyle bana vurur.

Gözlerimi devirdim. "Anlatacak bir şey yok."

"Saçmalık," der Mya. "Hollywood yıldızı biriyle çıkıyorsun. Açık konuş."

Andreas ve benim geçen gün karavanda yaptıklarımızı düşündükçe mide kaslarım geriliyor. düşündüğümde karnımdaki kaslar geriliyor.

O gece geç saatlere kadar çekim yaptığı ve ben de diğer projeler için set ile stüdyo ofisi arasında gidip geldiğim için hâlâ o konuşmayı yapmadık.

"İyi gidiyor," diyorum.

"Kes şunu," diye ısrar ediyor Mya. "O adam sana aşık." Ari'ye dönüyor. "O adam bana güvenlik kodlarını sordu, böylece onu ve o lanet kediyi bir geceliğine yanına alabilecekti."

"Bana en sevdiğin yemekleri ve kedinin ne yemeyi sevdiğini sordu."

"Bayan Shelby'nin tercihlerini de sordu," diye bağırır Ari.

"Evet!" diye yanıtladı Mya. "Şimdi de o kadar ciddi bir şey değilmiş gibi davranmaya çalışıyor."

Ben gülüyorum, çünkü bu doğru.

"Sadece..."

"Ne oluyor?" diye sordu Mya.

Nefesimi veriyorum. "Onunla geçirdiğim gece harikaydı, muhteşemdi. Göğsümde heyecan verici bir his vardı ve yeni elbisemi giydim... ve sonra *birden* annem ortaya çıktı. Sonra yine panik atak geçirdim.

"Ve hayatımda iyi bir şey olduğunda ya da gerçekten istediğim bir şeye sonunda ulaştığımda, bunun benden alınacağını düşünmeden edemiyorum."

"Ah, Vee." Ari elimi tutar.

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Bu sadece korkunun sesidir," diye mantık yürütür Mya.

"Biliyorum, ama... mantık ve korku pek iyi iletişim kurmuyor." "Bütün bunları Andreas'a anlattın mı?"

Kafamı sallıyorum. "Hepsini değil."

"Onunla konuş," diye cesaretlendirir Mya. "Ben ilişki uzmanı değilim, ama Jason ve benim yaşadığımız tüm zorlukları, birbirimize açıldığımız için atlattık."

"Paul ve benim için ise tam tersi oldu," diye ekliyor Ari. "Ama o da yetişkin gibi iletişim kurmak için çok olgunlaşmamış ve bencil biriydi," diye alay ediyor.

"Bana deli de, ama Andreas'ın hiçbir yere gitmeyeceğini düşünüyorum," diye ekliyor Mya. "Onun, karısının araba kullanmaktan ne kadar nefret ettiğini bildiği için onu her gün işe götürüp getirdiğini söylemiş miydin?"

"Yalan söylemeyi kes!" Ari'nin gözleri fal taşı gibi açılır.

"Sadece birkaç gün oldu," diye

mırıldanırım. "Haftalar," diye düzeltir

Mya.

Evet, haklı. Andreas, onun evinde geçirdiğim ilk geceden beri, Spencer'ın her gün setten eve ve eve setten kişisel şoförüm olmasını ayarlamıştı.

"Bazen arabamı bırakmak daha kolay oluyor," diye savunuyorum. İki arkadaşım da kahkahalara boğuluyor.

"Haklısın. Onları baştan çıkar, Vee!" Ari tezahürat yapar.

Aptal en iyi arkadaşlarım kıkırdayınca gözlerimi deviriyorum. Geçen gün onun karavanında olanları düşününce yüzüm kızarıyor, ama telefonum çalınca anıdan çıkıyorum.

Andreas:

Oturmak için bir saniye vaktim oldu. Umarım arkadaşlarınla akşam yemeğinin tadını çıkarıyordursun. Spencer seni almaya gelecek ve üçünüzü eve götürecektir. Alkol alıp araba kullanma! Özledim seni.

"Gördün mü?" Mya'nın sesi konsantrasyonumu bozar. "Bu mesajın kimden geldiğini sormama bile gerek yok." Bu, onu ve Ari'yi bir kez daha kahkahalara boğar.

Telefonum tekrar titrer. Andreas'tan başka bir mesaj olduğunu düşünürüm, ama kimden geldiğini görünce gülümsemem anında kaşlarımı çatmaya dönüşür.

Baba:

Annen, seni görmek için Los Angeles'a kadar geldiğinde onu görmezden geldiğini söyledi, Ivy. Oysa çok önemli bir iş konferansı için hazırlanması gerekiyordu.

Midem düğümleniyor.

Baba:

İkimiz de davranışından çok hayal kırıklığına uğradık.

Sanki annemle babamın, benim mutlu olduğumu anladıklarında devreye giren bir radarı var. Beni tekrar mutsuz etmek için müdahale etmek zorundalar.

"Yine o mu?" diye soruyor Mya, sesinde kahkaha var.

"İş," diye yalan söylüyorum ve telefonumu ters çeviriyorum. "Yarın biraz erken gitmem gerekiyor. O yengeç rulolarından biraz daha sipariş edelim mi?" diye öneriyorum. "Onlar en sevdiğimdir."

BÖLÜM 24

Andreas

"Bugün büyük gün," diyor Ron Stokes, makyaj koltuğunda yanıma otururken. Saat sabahın yedisi olmak üzere, ama biz çoktan karavanda bugünkü çekim için hazırlıklara başladık.

Tüm çekim günleri arasında, bu gün duygusal açıdan en uzun ve en yoğun çekim olacak. Bu rolü aldığımdan beri çekime hazırlanmakta olduğum sahne bu.

"Hazır mısınız?" diye soruyor. "Replikleri bir kez daha geçmek ister misiniz?"

Kafamı sallıyorum. "En az bin kez okudum," diyorum. "Bu sahneyi kafamda, duşta, arabada defalarca tekrar ettiğim sayılar hariç..."

O gülüyor. "Harika bir iş çıkaracaksın."

Öyle olacak, çünkü bu sahneye kimsenin bilmediği kadar hazırlandım.

"Michael, bu role layık olduğunu düşünmeseydi seni seçmezdi. Şimdiye kadar harika bir iş çıkardın. Bu rol senin için yazılmış," diye cesaretlendirir.

"Teşekkürler dostum. Sen de fena değildin." Yumruğumu uzatıyorum, o da ayağa kalkmadan önce yumruğuma yumruk atıyor.

"Benim sıram geldi. Birazdan görüşürüz."

O ayrılırken başımı sallayıp telefonumu çıkardım. Ivy, arkadaşlarıyla geç saatlere kadar dışarıda vakit geçirdikten sonra bana bir mesaj göndermişti.

Onun kendi evine değil, benim evime gelmesini istedim, ama bana mesaj attığında ben çoktan uykuya dalmıştım ve bugünkü çekim için çok erken çıkmam gerekiyordu.

"Hazırsın," diyor makyöz, beni düşüncelerimden koparıyor. "Bol şans." Eşyalarını toplamaya başlamadan önce bana göz kırpmıyor.

"Teşekkürler."

Bir saniye sonra karavanın kapısı çalınır. "Andreas, hazırız."

Kalbim hızla çarpmaya başlar. Korkudan değil, heyecandan. Aylardır bu sahneyi bekliyordum, hazırlanıyordum. Şimdi geldi.

Karavanın kapısını açıp beni almaya gelen ekip üyesinin arkasından gidiyorum. Giderken kafamda sahnenin repliklerini tekrar ediyorum. Replikleri ezberlemiş olsam da, sadece senaryodaki replikleri okumak istemiyorum.

Bu yüzden, çekimlerin başlangıcına kadar geri dönüyorum. Karakterim Shawn'ın hayatındaki bu önemli ana yol açan tüm duyguları hatırlıyorum. Karakterin özü, duygulardır.

Michael Keith, ben yaklaşırken ekip üyelerinden birine "Blokajın doğru yapıldığından emin ol" diyor. "Birkaç saat burada kalacağız, ama bu blokaj öğleden sonra ve bu gece için gerekli."

Gözlerime bakar. "Hazır mısınız?"

"Hiç hazır olmadan geldiğim oldu mu?" Kaşlarımı kaldırıyorum, bu da onun sırtıtmasına neden oluyor.

"Birlikte çalıştığım birçok aktörün aksine, senin kendini beğenmişlik seviyen bana uygun."

"O zaman başlayalım."

Kafasını sahnenin ortasındaki yerime doğru uzatıyor. Oraya doğru gidiyorum. Çevremde çeşitli ekip üyeleri eşyaları yeniden yerleştiriyor veya doğru açılı yakalamak için kameraları kuruyorlar, ama ben bunların hiçbirini duymuyorum.

Yerime geçtikten sonra, Michael Keith'e dönüp onun işaretini beklerken, arkasında bir hareket fark ettim.

Ivy. Konuşmuyor ya da dikkat çekmeye çalışmıyor. Aslında, görünmemek için elinden geleni yapıyor gibi görünüyor.

Gözlerimi ona dikiyorum ve içimi bir sükunet kaplıyor. Aramızda hatırı sayılır bir mesafe olmasına rağmen, kahve rengi irislerinin derinliklerinde duygularını okuyabiliyorum. Cesaret.

Başarabilirsin.

Dudaklarım gülümsemeye bükülüyor, ama hemen bastırıyorum. Bu komik ya da neşeli bir sahne değil. Shawn'ın tüm umutları ve hayalleri bu sahnede etrafında parçalanıyor.

O yere git.

Victor Rivez'in birkaç hafta önce bu rol için yaptığımız son seans sırasında söylediği sözler aklıma geliyor. O zaman bana, bu karakter kadar yıkılmış hissedebileceğim bir anı

bu karakter kadar yıkılmış hissettiğim bir anı hatırlamamı söylemişti.

Sonra gülerек, benim gibi altın bir çocuğun hayatında muhtemelen böyle duygular yaşamadığını söyledi.

Yanıliyordu.

O zaman ailemi, ikizimi ve onu kaybetmeye hiç istemediğim kadar yaklaştığım anı düşündüm.

Ama şimdi burada dururken, tek düşünebildiğim Ivy.

Daha doğrusu, onu kaybetmenin nasıl bir his olacağını düşünmeye başlıyorum. Tıpkı bu karakter gibi, hikayemizin daha başlamadan bitmesi.

Göğsümdeki ağırlık nefes almamı zorlaştırıyor. Michael'ın "motor" dediğini zar zor duyuyorum. Ama o dediği anda, sahneye giriyorum. Bilinçli hafızamdan daha derin bir şey, repliklerimi söylerken beni ele geçiriyor.

Sanki vücudum otomatik pilotta ve ben kendimi uzaktan izliyormuşum gibi. Fiziksel bedenim ile bu sahneyi taşıyan daha derin, duygusal bilinç arasında bir bağlantı var.

Farkına varmadan Michael kes diyor.

Etrafımda bir sessizlik hakim oluyor.

Yavaşça, hareketsizce izleyen diğer oyuncular ve ekibe bakıyorum.

Kamera kadınlarından birinin hızla gözyaşlarını sildiğini görüyorum.

Endişeyle alnımı kırıştırıyorum.

Michael'a dönüyorum.

"Tekrar çekelim mi?"

İlk başta cevap vermez. Ama sonra kasıtlı bir yavaşlıkla başını sallar.

"Hayır. Hayır, bunu tekrar çekmemize gerek yok bence."

Sesinde bir şey var. Gurur mu?

Memnuniyet mi?

Her ne ise, bu sahneyi mükemmel bir şekilde oynadığımı anlıyorum.

Hala başkalarının onayını aktif olarak arayan biri olmasam da, başardığım için çok gurur duyuyorum.

BÖLÜM 25

Ivy

"Vay canına! Gördün mü?" Lillian, dolaba girerken hayretle bağıırır.

"Andreas'ı izlerken tüylerim diken diken oldu."

Kolumu uzatarak tüylerimin diken diken olduğunu gösteririm. "Yalnız değilsin.

Bu inanılmazdı," diyorum Andreas'ın performansına hayranlıkla.

Yönetmen "kes" dediğinde, ona koşup sarılmak ve ne kadar harika bir iş çıkardığını söylemek istedim.

Ama yapamadım.

"Onun iyi bir oyuncu olduğunu biliyordum," diye devam ediyor Lillian.

"O gençlik dizisinde bile sık sık muhteşem sahneler vardı."

Onaylayarak başımı sallıyorum. Andreas'ın, tipik bir gençlik dizisi rolü olabilecek bir rolü, genç nesil için son birkaç yılın en ikonik rollerinden birine dönüştürdüğünü anlatan birkaç blog yazısı veya eleştiri okudum.

"Ama az önce gördüğümüz şeyi beklemiyordum," diyor Lillian. "Yani, sen çok genç olduğun için ne demek istediğimi anlamayabilirsin, ama bana genç Leonard DiCaprio'yu hatırlatıyor. Görünüş olarak değil, bence Andreas daha yakışıklı. Ama oyunculuk yelpazesi açısından."

"O harika," diyorum, az önce izlediğimiz performansa hala hayranlık duyarak. "Dürüst olmak gerekirse, birçok sette bulundum ve bunu hafife almadan söylüyorum, ama bu film onu Akademi Ödülü'ne aday gösterirse hiç şaşırmam.

Ödül için aday gösterilse şaşırmam."

Nefesimi tutuyorum. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Lillian başını sallar. "Ben bir eleştirmen değilim ama bu işin içinde uzun süredir varım. Ama bunu yüksek sesle söyleme. Film çekimleri bitmeden böyle bir şeyi dile getirmek uğursuzluk getirir."

Dudaklarımı kapatır gibi yapınca Lillian gülüyor. Kötü şans getirdiği için Akademi Ödülleri konusunu daha fazla

ama Andreas'ın sahneye çıkıp böylesine prestijli bir ödülü almasını hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Smokin giymiş, yüzünde parlak bir gülümsemeyle, elinde altın heykelcikle durduğunu hayal etmek tüylerimi diken diken ediyor.

Zihnimde smokin giymiş halini hızlıca çiziyorum. Parmaklarım onun için bir şeyler yapmak için kaşınıyor. Geçen hafta sonu bir vintage giyim mağazasından aldığım bir gömlek aklıma geliyor.

"Biz..." Lillian'ın sesi, omzumun üzerinden bir şeye bakarken kesiliyor.

Arkamda duran kişiye dönmek için hızla dönerim ve kalbim sıkışır.

"Ivy, seninle konuşabilir miyim?" Rebecca bunu bir soru olarak ifade etti, ama sözleri ağzından çıkmadan önce 15 santimlik topuklu ayakkabılarıyla dönüyor. Açıkçası, patronum benden sorgusuz sualsiz onu takip etmemi bekliyor.

Lillian'a bakıyorum, o da omuz silkiyor, ne olup bittiğini bilmediğini gösteriyor. Rebecca'nın arkasından gitmem için başını uzatırken yüzünde cesaret verici bir gülümseme beliriyor.

"Bugünün figüranları için kıyafetleri çıkarmak üzereydik ve..."

Rebecca, setin arka kapısının önünde aniden durur.

Ekipten birkaç kişi, çekim için ışıklar ve diğer aksesuarları taşıyarak içeri girip çıkıyor. Rebecca durur ve sadece ikimiz kalana kadar bekler.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

Onun sert ses tonunu duyunca kalbim hızla çarpmaya başladı. Neyi kastettiğini anlamaya çalışırken aklımdan binlerce olasılık geçti. Ne yazık ki, kalbimi yerinden oynatan tek bir konuya odaklandım.

Andreas.

Benden ona uzak durmamı bir kez uyarmıştı.

Ondan uzak durmaya çalıştım, ama tüm çabalarıma rağmen, son birkaç hafta içinde daha dikkatli davranabilirdik.

Daha da iyisi, patronunun sana söylediği gibi ondan tamamen uzak durmalıydın. Senin sorunun bu, Ivy. Çok pervasısın. Tıpkı...

"Ee?" Rebecca'nın sorusu annemin azarlamasını keser.

"Aslında, ben... şey, açıklaması yok."

"Elbette yok. Sana söyledim, bu sektörde yenisin, değil mi? Bu pozisyonu isteyen tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Bu iş için yüzlerce, hatta binlerce aday var. Ve çoğunun diploması var."

Ondan uzaklaşmak için geri adım atıyorum, sözlerinin yüzüme bir tokat gibi çarpmasını nefret ediyorum. Özellikle de annemin söyleyeceği şeylere çok yakın oldukları için.

"Ben..."

"Gerçekten de o kostüm değişikliklerini yapabilecek yeterliliğe sahip tek kişinin sen olduğunu mu düşünüyorsun? Değişiklikleri yapmaya karar vermeden önce bana danışmak aklına geldi mi hiç?"

"Pardon, değişiklikler mi?"

"Evet. Geçen gün yaptıklarını duydum. Geçen hafta aktörün kıyafetlerinde yaptığın değişiklikleri. Böyle bir şeyi yapmaya seni ne hakla yetkili kılıyor?"

Sesi öfkeyle doluydu.

Yine de içim rahatladı. Andreas ile benim ilişkimden bahsetmiyordu.

"Yönetmen, kemerin ışığı yansıtması ve kıyafetlerin bedeni konusunda sorun yaşıyordu. Değişikliklerin yapılması gerekiyordu," diye savunuyorum.

"O zaman yeni bir kemer al. Kostümün tamamını değiştirme. O tasarımları özellikle o sahne için yaptım."

Ve sahneyle uyumsuzdu.

Sözlerimi zar zor tutuyorum, ama tutuyorum. Gerçek şu ki, tasarım sahnenin ihtiyaçlarına uymuyordu.

"Değişiklikler yapılması gerekiyordu ve Michael..."

"Michael mi? Yani artık yönetmen Michael Keith ile ilk isimle hitap ediyor musun?"

Derin bir nefes alıp durakladım.

"Bay Keith, kıyafetlerin sahneyi engellediğinden dolayı üzgündü. Ve zaman geçiyordu. Programı aksatmamak için sahneyi bitirmesi gerekiyordu, ben de hızlı bir karar verdim. Danışmak için burada olmadığınız için..."

"Pardon? Burada olmadığım için beni mi suçluyorsun? Tembellik ettiğimi mi iddia ediyorsun?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Kostüm tasarım asistanının her gün sette olması normal olmadığını biliyorum. Sizi suçlamıyorum. Yaptığım şey, bu değişiklikleri neden yaptığımı açıklamak.

"Yönetmen tasarımlar için farklı bir şey istiyordu ve asistanın olarak, senin yerine değişiklikleri yapmaya karar verdim. Neden mi? Bay Keith değişikliklerle ilgili bir sorun mu yaşadı?"

Aktöre giydirdiğimiz yeni kıyafetten memnun görünüyordu. En azından, başka şikâyeti yoktu. Oysa geçmişte endişelerini açıkça dile getirmişti.

Rebecca gözlerini kısıyor.

Görünüşe göre, az önce söylediğim bir şey onu kızdırmış.

"Mesele şu ki, bana danışmadan değişiklik yapamazsın. Sen *benim* asistanımsın, tersi değil. Burada sadece birkaç aydır çalışıyorsun. Deneme süren daha iki hafta var.

"O zamana kadar beni kızdırma."

Ona söylemek için içimde yükselen cevabı bastırıyorum. O haklı. Onun kötü tarafına düşmek için çok hassas bir durumdayım. Ya da daha da kötü tarafına.

"Sana danışmadan başka değişiklik yapılmayacak," diye onu temin ediyorum.

Bana bir süre daha bakıyor.

"Tamam, şimdilik bu kadar, ama yerinde olsam kendimi beladan uzak tutardım," diye uyarıyor ve topuklarını döndürüp uzaklaşıyor.

Ona öfkeyle bakıyorum. Hayatım boyunca, o kadını bu kadar kızdıracak ne yaptığımı bir türlü anlayamıyorum. En başından beri bana burun kıvırıyor.

Hayır, moda tasarımı bölümünü bitirmedim, ama bu onun için bu kadar sorunsa, neden beni işe aldı ki?

Bu düşünceleri ve soruları kafamdan silip atıyorum. Geçmiş tecrübelerimden biliyorum ki, bu tür sorular sormak zaman kaybıdır.

Yıllarca kendi ailem hakkında da aynı tür sorular sordum. Neden beni sevmedikleri gibi, neredeyse hiç sevmiyorlarmış gibi görünüyorlardı? Onların beni hor görmelerine neden olan ne yaptım?

Dr. King, ebeveynlerimin sorunlarının benim değil, onların sorunu olduğunu söyleyen ilk kişiydi.

Bu sözler biraz rahatlatıcı olsa da, duygusal olarak uzak ebeveynlerimin bıraktığı boşluğu tamamen doldurmadı.

"Ivy, buradasın," diyor Lillian, arka kapıdan çıkarken. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda," diye cevap veriyorum.

Gözlerini kısıyor. "Bana yalan mı söylüyorsun?"

Kolumu onun koluna doladım. "Rebecca'nın bana zam teklif etmek için beni görmek istediğini söylesem bana inanır mıydın?"

"Hayatta olmaz," diye cevapladı Lillian ve ikimiz de kahkahalara boğulduk.

"Önemli bir şey değil," diyorum ona. "Yapacak işlerimiz var, sonra da bir konuda yardımına ihtiyacım olacak."

Kaşlarını kaldırır.

"Günün işini bitirdikten sonra sana söylerim. Hadi gidelim."

BÖLÜM 26

Andreas

Kapıcımın yanından geçip başımı sallayarak, kendimi bitkin ama tedirgin hissederek yürüdüm.

Bugün sette her şey mükemmel gitti. O sahneyi mükemmel oynadığımı içten içe biliyordum. Ama çekimler başlamadan hemen önceki an dışında bütün gün Ivy'yi görmedim.

Gece yarısı geçmesine rağmen, onu görmek, uykuya dalarken ona sarılmak için canım yanıyor.

"Bay Townsend," gece güvenliği, sanki gece yarısı değil de sabahın dokuzuymuş gibi gülümseyerek selamlıyor.

"Chris," diyorum, tüm güvenlik personelinin ilk isimlerini bildiğimden.

"Dairenizde sizi bekleyen bir hediye var," diyor bana, gözlerinde bir parça

endişeyle. "Bayan Sterling bıraktı. Evde olmadığınız zamanlarda bile ona tam erişim izni verdiğiniz için, hemen yukarı gönderildi, ama yarım saat sonra aşağı indiğinde resepsiyona sana bir şey bıraktığını söyledi. Umarım..."

Elimi kaldırıncı sözünü keser. "Saat kaçtı?"

"Saat yedi civarı. Ben saat on birde geldim, ama o saatte görevli memur Clarke'dı ve ortak notlarımıza zaman damgaları bıraktı."

Tereddüt etti.

"Eğer, eğer, eğer bu bir sorunsa, dairenizi aramak için ek güvenlik görevlileri getirebilir ve iptal edebiliriz..."

"Hiç sorun değil," diyorum ona. "Şimdi yukarı çıkıyorum."

Chris'e söylemediğim şey, bir sorun olduğu. Sorun, Ivy'nin ben yokken burada olması değil. Sorun, onun gitmiş olması.

Merdivenleri koşarak çıkmak istiyorum ama bacaklarım kurşun gibi ağırlaşmış durumda. Bu yüzden lanet asansörü bekliyorum.

Ön kapıdan giriyorum ama iki adım attıktan sonra tamamen duruyorum. Dudaklarım seğiriyor, üzerinde "Tebrikler"

ve "Aferin" yazan alüminyum balonlara bakarken dudaklarım seğiriyor. Balonların iplerinin ucunda, sehpanın ortasında bir pasta kutusu duruyor.

Yaklaşıp, plastik pencereden pastanın üzerindeki yazıyı okudum.

"Başaracağımızı biliyorduk!" yazıyor.

Pastanın yanında ayrı bir kutu var, bu daha düz. Bir gömlek kutusu. Hediyeği açtığımda, kağıt mendilin üzerinde bir not buluyorum. Önce notu kaldırıyorum ve el yazısı harflerin kadınsı kıvrımlarını inceliyorum.

Andreas,

*Bakmamaya çalıştım ama kendimi tutamadım. Bugün harikaydın. Gerçekten ne düşündüğümü söylemek uğursuzluk getirdiği için, sana tebrik olarak bir şey vermek istedim. Kek havuçlu, yani içinde biraz sebze var *göz kırpan yüz*.*

Bu gömleği vintage mağazada gördüğüm anda aklıma sen geldin. Senin tarzına daha uygun olması için bazı değişiklikler yaptım. Umarım beğenirsin.

Ivy

Ivy'nin yazdıklarını bir kez daha parmağımla okudum, el yazısını hafızama kazıdıktan sonra notu masanın üzerine koydum. Kağıt mendilin altında, koyu yeşil renkli, kısa kollu, uzun kesimli bir vintage gömlek vardı. Renk kontrastı gömleğin zarafetini daha da artırıyordu.

Bu gömleğin, giyinmek ya da giyinmemek istediğime bağlı olarak, koyu siyah bir pantolon ya da kot pantolonla bana çok yakışacağını hemen anlıyorum.

Ne yapacağıma karar veremedim, telefonum elimde ve karşı tarafta telefon çalıyor.

"Alo?"

Onun uykulu sesi, içimde bir suçluluk duygusu uyandırıyor. Ama bencilliğim galip geliyor.

"Bir şey eksik," diyorum. Diğer uçta

bir anlık sessizlik. "Andreas?"

Siktir, adımı söylediğinde çok hoşuma gidiyor. Kimse benim adımı onun söylediği gibi söylemedi. Ya da söylediyse bile, ben o kadar umursamadım.

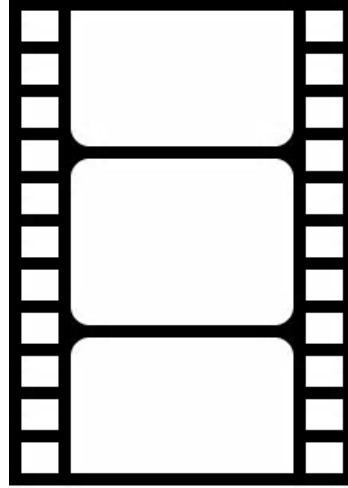
"Bir şey eksik," diye tekrar ediyorum.

"Ne? Her şeyi orada bıraktım..." "Sen."

Ivy sessizleşir.

"Spencer on dakika içinde seni almaya gelebilir."

"Geç oldu," diyor Ivy, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle.
Penisim sertleşir. Onun sesinin bu kadar şehvetli olduğunu bilmediğini çok iyi biliyorum.
"Ivy, bu gece seni yatağında istiyorum."
"Yarın işin var."
"Yarın öğleden sonraya kadar değil," diyorum ona.
Eğer yataktan kalkmak istemiyorsa, ben ona gideceğim.
"Yatağından kalkıp benim yatağıma gelmeni istemekle bencil bir pislik oluyorum, ama Ivy, sana ihtiyacım var."
Nefesini verirken, alt dudağını ısırıldığını hayal ediyorum.
"Gelirim."
Tabii ki geleceksin.
"Görüşürüz."

YETERİNCE ÇABUK OLMADI.

Trafiğin azalmasına rağmen, telefonu kapattıktan sonra Ivy'nin kapıma gelmesi neredeyse yarım saat sürdü.

Onu kendime çekip dudaklarını dudaklarımla kapattığımda, önce nefesini tuttu, sonra hafifçe güldü.

"Bu ne içindi?" diye sordu, ayrıldığımızda.

Sessizce, omzumun üzerinden hala sehpa da duran hediyelere bir göz attım ve sonra ona döndüm.

"Teşekkür ederim."

Ivy yüzümü avuçladı. Gözleri, göğsümü kabartan bir duygu ile ağırlaştı.

"Bugün beni suskun bıraktın. Sadece beni değil," diye ekler. "Tüm ekip, o sahnede onlara nasıl ürperti verdiğini konuşup durdu."

Sözleri beni yüreklendirir. Gözlerindeki gurur, benim özümü sarar.

Ayakkabılarını çıkarıp kapının yanına koyduktan sonra, bir kolumu beline dolayarak Ivy'yi kanepeye götürdüm. Önce ben oturdum, sonra onu kucağıma oturdum çünkü aramızda hiçbir boşluk olmasını istemiyordum.

Görünüşe göre yapışkan bir pislik haline gelmişim.

"Uzun bir gün geçirdin," diyor, elini yanağımda gezdirerek. "Evet."

Avucunun içini öpüyorum.

"Yorgun değil misin?"

"Artık değil," diye cevap veriyorum, gözlerinin içine bakarak.

Kucağımda kıvranıyor, beni inlettiriyor.

"Gömlek mükemmel," diyorum.

"Beğendin mi? Bu rengin sana çok yakışacağını ve kesiminin mükemmel olacağını düşündüm. Yakaya biraz değişiklik yapılması gerekiyordu ama bence sonuç çok iyi oldu."

"Yeni bir yaka mı diktin?"

O başını sallar. "Lillian'dan yardım aldım, çünkü o benden çok daha fazla terzilik tecrübesi var. Sanki..." Sesi kesilir.

Onun isteksizliğini hissederek kolunu hafifçe sıktım. "Ne gibi?"

Gömleğe bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Küçük bir kızken, bana dikiş yapmayı öğreten ilk kişi teyzemdi. O çok iyiydi."

Onun moda sevgisine ilham veren teyzesini hatırlıyorum. "Adı neydi?" diye soruyorum.

"Gloria. Gloria teyze. Babamın küçük kız kardeşi." Gülümser. "Bana *Vogue*, *Ebony* veya *Jet* dergilerini ilk kez elime veren ve modanın bir hikaye anlattığını söyleyen ilk kişi oydu."

"Koleksiyonun," diyorum.

Ivy başını sallar. "Bana ilk birkaç dergiyi o verdi, ama onun ölümünden sonra daha fazlasını toplamaya başladım. Sanırım bu, ona bağlı hissetmemi sağladı."

"O öldüğünde kaç yaşındaydın?"

"On dört. Bir gün okuldan eve geldiğimde, yedek yatak odasında bir hastane yatağı kurulmuştu. Gloria teyze yatakta yatıyordu, çok zayıf ve güçsüz görünüyordu. Hastalandığını aileme söylemeden önce elinden geldiğince uzun süre bekledi.

"Babama söylediğinde, kanser neredeyse tüm önemli organlarına yayılmıştı." Ivy titrek bir nefes verir.

"Bunu yaşamak çok zor olmuştur."

"Kolay olmadı." Gülümseyerek, ama mizahı yoktu.

"En zor kısmı, ailemizde en çok etkilenen kişinin ben olduğumu hissetmemdi. O öldükten bir hafta sonra, babam onun eşyalarını toplayıp hayır kurumuna bağışladı. Kimse ondan bahsetmiyordu bile.

"O babamın küçük kız kardeşi idi, ama sanki hiç var olmamış gibi davranılıyordu." Ivy'nin alnı şaşkınlıkla kırışır.

"Bu konuşmayı tamamen kendim hakkında yapmak istemedim. Özellikle de bu gece senin gecenken."

Onu bana dönük olacak şekilde çeviririm, böylece bacakları bacaklarımın üzerine gelir.

"Senin hakkında duymak istediğim başka hiçbir şey yok. Seninle ilgili her şeyi bilmek istiyorum," itiraf ettim.

Gözlerini devirdi, ama dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"O kadar ilginç biri değilim. Benim bilmek istediğim, akşam yemeği yedin mi?"

Çok geç saatlere kadar çalıştın, akşam yemeği servisi var mıydı?"

"Evet, yediler ve ben de yedim. Sen yedin mi?" Konuyu tersine çeviriyorum.

"Tabii ki. Saat geç oldu, kekleri denediğini sanmıyorum. Senin seveceğini düşündüğüm için havuçlu kek aldım."

Gülümsemem genişliyor. "Havuçlar yüzünden mi?" Kaşımı kaldırıyorum.

Kahkahasında yine mizah var. "Evet. Kimse senin kadar sebze yemiyor. Senin için en iyi tatlı, adında sebze geçen bir şey olur diye tahmin ettim."

"Tahminlerin çok iyi. Havuçlu kek benim en sevdiğim kek," diye dürüstçe söylüyorum.

"Gerçekten mi? İçgüdülerim doğru muymuş?"

Onu kendime çekip hızlıca öptüm. "Sezgilerin sandığından daha iyi."

Ivy'nin gözlerinden bir şey geçti, ama gözlerini kırptığında kayboldu. Her neyse, hoşuma gitmedi. Bana soru soracak zaman bile vermeden kucağımdan kalkar.

"Görünüşe göre benim tavsiyemi dinleyip hemen uyumayacaksın, o zaman bugünkü büyük zaferini kutlamak için bir dilim kek yemeye ne dersin?"

Mutfağa doğru yürürken, her şeyin yerini bilen bir şekilde hareket etmesini izlerim. Daha önce eksikliğini hissettiğim tatmin duygusu içimi kaplar.

"Genelde bu saatte yemek yemesen de, bugün bir istisna yapalım."

"Kesinlikle bu saatte yedim," diyorum ona, yaramaz bir bakış atarak.

Ivy kahkahayı patlatır, ki benim amacım da buydu.

Bir dilim pasta kesip bana uzattı. Bu olmaz.

İkinci bir parça kesmesine izin vermek yerine onu kucağıma çekince, protesto etmek için küçük bir homurtu çıkar. Tabağı ve çatalı alıp bir parça kek koparır ve onu ağzına götürürüm.

"İlk lokmayı sen almalısın. Bu senin kutlama pastan." "Aç."

O bana sert bir bakış atar ama dudaklarını aralar ve ona yedirmeye izin verir. Ona yedirirken gözlerim dudaklarına sabitlenir ve sonra yavaşça çatalı ağzından çekerim.

"Mm." Küçük bir inilti çıkar. "Havuçlu kek muhtemelen en sevdiğim altıncı ya da yedinci kek türüdür, ama bu oldukça iyi."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Kek tercihlerini sıraladın mı?"

Bana meraklı bir bakış attı. "Herkesin yok mu?" Sonra başını salladı. "Tabii ki, Bay Greens and Sprouts'un en sevdiği tatlıların sıralaması olmaz."

"Bay ne?"

Tabağı masaya koyup hemen kaburgalarına uzanırım. Tahmin ettiğim gibi, Ivy gıdıklanıyor.

Onu kanepeye yatırırken göğsünden kahkahalar yükselir.

"Sözünü geri al," diye bağırırım.

"Kesinlikle olmaz..." diye inliyor. "Bu lakabı hak ettin."

Gıdıklama saldırımı artırdım, bu da onun çığlıklarını daha da gürültülü hale getirdi. "Lanet olsun, kahkahanın sesini seviyorum."

Ivy'nin kahkahaları yumuşayıp gözleri ciddileşene kadar, düşüncelerimi yüksek sesle söylediğimi fark etmedim.

"Bugün seni düşündüm," diyorum sessizliğe. O da oturup bana bakıyor. "Ne?"

"O sahnede. Seni gözümün ucuyla gördüm ve düşüncelerim değişti. Üzücü sahneler için öğrendiğim ilk oyunculuk hilelerinden biri, çok değer verdiğim birini kaybetmeyi hayal etmektir."

Bir süre hayal etmeme gerek kalmadı. Gençken annem kanserdi, bu yüzden ilk başta onu kaybettiğimi hayal ederdim. Sonra Thiers'ı kullandım."

"İkizin," diyor. Başımı sallıyorum.

Kardeşıme ne olduğunu, onu değiştiren olayı anlatmıyorum. Ama duygularımın gözlerime yansıdığını biliyorum.

"Bugün bu senaryolardan hiçbiri değildi." Gerçek şu ki, bir süredir bu numarayı kullanmam gerekmedi. Hayali karakterimin yerine geçmekte daha iyi hale geldim.

"Son beş yıldır Victor Rivez ile yöntem oyunculuğu üzerinde çalışıyorum. Ama bugün o tekniğe de ihtiyacım olmadı. Sadece seni düşündüm," diye itiraf ettim. "Ya bu gerçek olsaydı ve her şeyi kaybediyor olsaydım diye düşündüm. Sonra yüzünü gördüm ve seni kaybetme düşüncesi beni bir girdaba sürükledi. O sahneyi oynamak için kullandığım duygu buydu."

Ivy gözlerini kırptırdı, dudakları aralandı ama hiçbir kelime çıkmadı.

"Seni seviyorum, Ivy," diye itiraf ediyorum. "Muhtemelen bu duyguları hissetmem ve sana bunları söylemem için henüz çok erken olduğunu düşünüyorsun, ama... ailemdaki erkekler çabuk aşık olur ve çok derinden aşık oluruz, Ivy."

Kelimelerin duyguları ifade etmekte yetersiz kaldığı çok doğru, çünkü Ivy'ye az önce söylediklerim, hissettiklerimin yarısını bile ifade etmiyor.

"Emin misin?" diye soruyor, sesi zar zor duyuluyor.

"Şu anda kucağımda oturduğun kadar kesin," diyorum.

Dudakları yavaşça açılır. "Sanırım ben de seni seviyorum," der, bu sefer fısıldayarak.

Ama bu benim için yeterli.

Derin bir nefes alır. "Ama bu beni çok korkutuyor," diye itiraf eder.

"Neden korkuyorsun?"

"Yine başarısız olmaktan," diye cevaplar. "Bir şekilde tökezleyip düşeceğimden ve bu sefer kalkamayacağımdan."

Yüzünü avuçlarım.

"Bu çok kolay, bebeğim," diyorum ona. "Düşersen, ben seni yakalarım." Bununla birlikte, dudaklarını tekrar dudaklarımla kapattım.

BÖLÜM 27

Ivy

"Seni yakalayacağım."

Andreas bizi kanepeden kaldırdığı anda bacaklarımı onun bacaklarına doluyorum. Kıçıma değen şişkinlik, onun çok istediğini gösteriyor ve ben de onun beni istediği kadar onu istiyorum.

beni istediği kadar çok istiyorum.

Beni taşıırken, sözleri zihnimde fısıldamaya devam ediyor. Şüphelerimi ezip geçiyor ve korkularıyla yüzleşiyorlar. Biriyle bu kadar çabuk ciddi bir ilişkiye girme korkusu. Bu kadar yüksek profilli bir kariyere sahip biriyle ilişki kurmanın getireceği aşırı dehşet.

Ve sonra, tüm bunlardan çok fazla etkilenmiş olabileceğime dair inanılmaz, neredeyse felç edici bir şüphe var.

Ama Andreas'ın üç kelimelik açıklaması bu korkuları silip süpürüyor. En azından şimdilik. Sabahleyin hepsinin yeniden ortaya çıkacağını biliyorum.

Şu anda, gecenin karanlığında, Andreas'ın kollarında, ona inanıyorum. Karanlığımın bunu, bizi gölgelemeyeceğine güveniyorum.

"Düşünmeyi bırak, bebeğim." Beni yatağına yatırırken derin sesi düşüncelerimi delip geçiyor. "Burada sadece sen ve ben varız. Sadece biz."

Bir iç çekiyorum.

"Bu kutlama senin için olması gerekirken neden bu kadar benimle ilgileniyorsun?" diye soruyorum dürüstçe. "Bugün senin günün."

"Öyle mi?"

Başımı
sallarım.

Başını çevirip avucumun içini öper. Kolumdan tüm vücuduma bir titreme yayılır.

"Öyleyse, istediğimi almalıyım, değil mi?"

Gözlerimi kısıyorum. "Mantıklı sınırlar içinde."

Kötü niyetli bir kahkaha dudaklarından
dökülür. Göğüs uçlarım sertleşir.

"İstediğim şey, benim adımı söylemeni duymak." "Andreas."

Kafasını sallar ve dudaklarıma öpücük kondurur. "Hayır, bebeğim, öyle değil."

Vücudumun aşağısına doğru iner, kolayca kot pantolonumu açar ve kalçalarımın altına girer. Giysilerimi vücudumdan çıkarma hızı ve bacaklarımı omuzlarına atma hızı, eşi benzeri görülmemiş olmalı.

"Dirseklerinin üzerine yaslan," diye emreder. "Bu geceki ilk orgazmını yaşarken beni izle."

Ağzı amımı kaplamadan önce aldığım tek uyarı bu.

Gözlerim hemen başımın arkasına kayıyor ve kendimi yastıklara yaslanırken hissediyorum, ama sonra içimi kaplayan hoş hisler aniden duruyor.

Ani durma nedeniyle nefesim kesilir ve Andreas'ın gözlerine bakarım. Daha önce çıkardığı kıkırdama kötüydü sanıyordum, ama o zaman kötü kelimesinin gerçek anlamını bilmiyormuşum. Gözlerindeki parıltıyı görene kadar.

"Gözlerini benden ayırma bebeğim, yoksa dururum."

Alt dudağımı ısıırıyorum, ama sadece ona, amımı ilk, ikinci ve üçüncü yemek gibi muamele etmeye devam etmesi için bağdırmamak için.

Yine de, "Lütfen" diye yalvaran bir ses ağzımdan kaçır. "Seni boşaltırken beni izle."

Ben başımı sallıyorum, bu da onun beklediği şey olmalı çünkü bir saniye sonra tekrar beni yutmaya başlıyor.

Ellerimi vücudumun altındaki çarşaflara sıkıca tutturuyorum, gözlerimi kapatma içgüdüleriyle mücadele ediyorum. Kafası bacaklarımdan arasında olduğu için beni göremese de, gözlerimi çok uzun süre kırpsam bile bunu anlayacağını hissediyorum.

Bu da onun durmasına neden olur. Eğer öyle olursa, yemin ederim ölürüm.

"Ben, ben, ben gelmek üzereyim," diye nefes nefese, çarşafları daha sıkı kavrarım, kalçalarımdan yukarı doğru kaldırarak, onun muhteşem ağzını daha fazla ararım.

Birdenbire, her şey bir anda üzerime çöküyor.

Orgazmım yavaşça gelişmiyor. Bir tsunami gibi üzerime çöküyor. Ve ben onunla birlikte, içimden geçen tüm duygularla birlikte sürükleniyorum.

"Andreas!" Boğazım ağrıyana kadar bağırıyorum.

Sırtım yataktan kalkıyor. Bu orgazm hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor. Çünkü Andreas hala ağzını vücudumdan çekmedi. Sadece ağzıyla beni çoklu orgazmlara ulaştırmaya çalışıyor.

İşe yarıyor.

İkinci orgazmım, birincisinin bittiği yerden devam ediyor. Sonra üçüncüsü beni tekrar sarmalın içine çekiyor.

Sonunda Andreas'ı bacaklarımın arasından uzaklaştırmak için mücadele etmek zorunda kaldım. "Başka bir tane daha kaldıramam, Andreas!" diye nefes nefese söyledim.

Bu çılgın piç kurusu, vücudumu kendi vücuduyla örtmeye çalışırken aynı anda gülme cüretini gösteriyor.

"Adımı böyle söylemeni istiyordum." Sanki bir sonraki rolünde kötü adamı oynayacakmış gibi sırtıyor.

Sonra beni öper ve dilinde kendi tadımı hissettirir.

Şimdi sıra bende, onun kıyafetleriyle boğuşup onu da benim gibi çıplak hale getirmek için. Andreas, geri kalmak istemeyen biri olarak, ellerimi çekip gömleğimi başımdan çıkarır ve dantelli sütyenimi çıkarır.

Ağzı sol göğsümü kaplar. O meme uçlarımı emmeye başladığında, içimden gelen bir inilti dudaklarımdan dışarı çıkar.

Aniden başka bir orgazm daha yaşarım.

"Kahretsin," diye küfrediyor, bana bakarken. "Meme uçlarının bu kadar hassas olduğunu bilseydim, oradan başlardım, bebeğim. Neden bana söylemedin?" Sorusu neredeyse öfkeli.

Sanki ona söylemeyerek bir tür zevkten mahrum bırakmışım gibi.

"Bilmiyordum," diye cevap veriyorum. "Meme uçlarımla hiç orgazm olmadım." Daha önce birlikte olduğum iki sevgilimin meme uçlarıma özellikle ilgi gösterdiği de söylenemez.

Andreas küfürler savurur, sonra diğer meme ucumu ağzıyla kaplar. Tabii ki, birkaç dakika içinde tekrar orgazm olurum.

Bu beni tamamen bitiren orgazm.

Andreas eğilip şakağıma bir öpücük kondurduktan sonra yanıma uzandı. Bir kolunu belime doladı, beni kendine çekti, ama sonra hiçbir şey yapmadı.

"Sen... Sen... yapmadın..." Sözlerim yarım kalır.

"İstediğimi aldım." Dudaklarıma bir öpücük kondurur ve daha da yakınlaşır.

"Emin misin?" Yorgunum ama onun tatmin olmaması hoşuma gitmiyor.

"Kesinlikle," diye tekrarlar, sesi sakın.

Vücudumu çeviriyorum, böylece yüz yüze geliyoruz. Ağır göz kapaklarının arkasından, parmağımı dudaklarında gezdirirken beni izliyor. Parmağımın ucunu ısırduğunda kıkırdayarak gülüyorum.

"Yarın yorgun olacaksın," diyorum ona, birbirimize bakmaya devam ederken.

"Sorun yok. En az bir ay yetecek kadar enerjim var." Gözlerimi deviriyorum.

"Gelecek aydan bahsetmişken, benimle eve gelmeni istiyorum." Gözlerim büyüdü. "Eve mi?"

O başını sallar. "Williamsport. Annemin doğum günü kutlaması var. Babam her zaman onun için büyük bir parti düzenler."

"Emin misin? Çekimler ne olacak?"

"*Late Nights*'ın çekimleri iki hafta sonra bitecek, hatta her şeyin şu ana kadar çok sorunsuz gitmesi nedeniyle belki daha da erken bitecek. Programın önündeyiz. Çekimler bittikten sonra birkaç sponsorluk etkinliğine katılmam gerekiyor ve muhtemelen bir kapanış partisi yapacağız. Ama eve dönüşüm çekimler bittikten birkaç hafta sonra olacak. Yeterince zaman var."

"Bilmiyorum..." diye mırıldandım. Andreas'la eve gidersem bu ilişki resmiyet kazanacak, değil mi?

"Biz zaten resmiyiz, Ivy."

Gözlerimi kırpıştırıp tekrar onun gözlerine baktım. Yanlışlıkla düşüncelerimi yüksek sesle söylemiştim.

"Ailenle tanışmamı istiyorsun."

"Bebeğim, sana ailemle tanışacağını söylememek için çok uğraşıyorum çünkü eve döndüğümde yanımda olmanı istiyorum. Ama seni korkutmamak için elimden geleni yapıyorum. Seni ne kadar istediğimi bilseydin, kaçmaya çalışabilirdin. Ve, şey..."

"Ne?" Merakım galip geliyor. "Kaçarsan, seni yakalamak zorunda kalırım, bebeğim."

Sesi tehditkar bir şekilde alçalıyor ve içimi bir ürperti kaplıyor.

Seni beni yakalamana izin verirdim. Bu sözlerin ağzımdan çıkmaması için dudaklarımı ısırıyorum.

"Ya senin düşündüğün kadar harika biri değilsem?"

Yüzünde aniden bir kaş çatma belirir. Andreas gözlerini kısaca kapatır ve açtığı anda, içinde ateş vardır.

"Kimdi o?"

Ses tonu neredeyse ölümcül.

"Seni mükemmel olmaktan uzak biri olduğunu düşündüren kimdi?"

Soru, bu kadar zehirli olmasaydı neredeyse gülünç olacaktı. Sanki ona o kişinin kim olduğunu söylersem, yataktan kalkıp onu avlayacakmış gibi.

Ancak Andreas bana bekleyişle bakmaya devam eder.

"Üniversite mezuniyet töreninde sahnede panik atak geçirdim."

Kollarını bana daha sıkı sararak, devam etmem için bana güç veriyor.

"Maliye lisans ve işletme yüksek lisans derecesiyle mezuniyet sınıfımın birincisiydim.

Törene kadar geçen haftalarda, daha küçük panik ataklar geçirdim, ama sonra kendimi toparlayıp final sınavlarımı bitirmeye, konuşmamı mükemmelleştirmeye ve mezun olduktan sonra çalışmaya başlayacağım yatırım bankasının ofisine birkaç saat gitmeye devam ettim."

O çok yoğun dönemi hatırladıkça içimi bir ürperti kaplıyor. "Panik ataklarını kimseye anlatmadın mı?"

"İlk panik atağımı lisede geçirdim. Ne olduğunu hiç bilmiyordum, ama okuldan bir danışman beni buldu. Bana yardım etti ve daha sonra aileme olanları anlattı. Bir terapistle gitmemi önerdi."

Bir an durup iç çektim.

"Annem ona, terapi ve tedavinin zayıf karakterli insanlar için olduğunu ve kendi çocuğunun bu kadar zayıf olduğunu ima etmenin bile bir hakaret olduğunu söyledi. O danışmanla bir daha hiç çalışmadım. Emin değilim, ama babamın onu bir şekilde kovdurduğunu veya görevden aldığını sanıyorum.

"Ondan sonra, ne zaman olursa olsun onları saklamak için elimden geleni yaptım. Üniversite boyunca ara sıra ortaya çıktılar, ama evden uzakta yaşadığım için onları kontrol altında tutabildiğimi düşünüyordum. Ta ki son sınıfa kadar. O zaman daha sık ortaya çıkmaya başladılar.

"O zamanlar o kadar meşguldüm ki, bunların olmadığını varsaymak istedim."

Yutkunup tekrar konuşmaya başladım.

"Ama sahnedeysen zihnim boşaldı. Sanki artan paniği uzaklaştırmaya çalışırken beynimi yeniden başlatmaya çalışıyordum, ama bu sadece işleri daha da kötüleştirdi. Orada neler olduğunu tam olarak hatırlamıyorum bile. Tek hatırladığım, sonrasında Mya ve Ari'nin yanımda otururken, ikisinin de gözyaşları içinde olduğu acil serviste olduğum.

"Olanları bana onlar anlatmak zorunda kaldı." "Üzgünüm, bebeğim."

"Sonrasında her şey daha da kötüleşti. Tamamen zihinsel çöküntü yaşadım. Hastanenin psikiyatri servisine yatırıldım."

"Sen..."

Kafamı sallıyorum.

"Hayır, intihar etmek ya da onun gibi bir şey yapmak hiç aklıma gelmedi. Ama kendimi... yorgun hissediyordum. Tükenmiştim. Hiçbir şey yapmak istemiyordum. Taburcu olduktan sonra ailem beni Michigan'daki evimize götürdü.

"Haftalarca odamda oturmaktan başka bir şey yapmadım. Dişlerimi bile zor zor fırçladım. Annem bana drama kraliçesi dedi. Babam ise kendimi toparlamam ve kendime gelmem gerektiğini söyledi."

Ellerimi yumruk yapıyorum.

"Ama yapamadım. Sadece bunu atlatmak istedim, ama evden çıkma düşüncesi bile beni başka bir panik atağa sokuyordu. Söylemeye gerek yok, yatırım bankasındaki iş fırsatını kaybettim.

"İki ay sonra, ailem sonunda bir terapistle gitmem için masrafları karşılamayı kabul etti."

"Ondan sonra işler düzeldi mi?"

"Hemen değil," diye itiraf ediyorum. "O zamana kadar mezuniyette olanların videoları internette dolaşmaya başlamıştı. Oldukça fazla takipçisi olan bir YouTuber bunu yayınladı ve tanımadığım insanlardan çok çirkin mesajlar almaya başladım."

Andreas'ın yüzünde soğuk, uğursuz bir ifade belirdi. "Siktir et o orospu çocuğunu."

Onun ses tonu beni titretir. Elimi uzatıp, hızla atan kalbine dokunurum.

"Onlar sadece internet trollerdi."

Önemli değilmiş gibi davranmaya çalışıyorum, ama Andreas'ın yüzündeki ifade bana bunun inandırıcı gelmediğini gösteriyor. "Tamam, ondan biraz daha fazlasıydılar. Aşâğılıklardı.

"Bu olayın unutulması aylar sürdü. Uzun bir süre Dr. King dışında kimseye bundan bahsetmedim. Anneme söylediğimde, ailemizi bu şekilde utandırdığım için bunu hak ettiğimi söyledi."

O sözleri söylerken gözlerindeki ve sesindeki soğukluğu hatırlayınca alt dudağım titremeye başladı.

"Annen mi?" Andreas açıklığa kavuşturmak istercesine sorar. Boğazımdaki yumruyu yutarım.

"Evet."

Beni göğsüne çekip kollarıyla sıkıca sarar.

"Durum benim anlattığım kadar kötü değil," alışkanlıktan savunuyorum. "Annem ve babam çok başarılı ve başarılı insanlar. Benim ve kardeşlerim için tek istedikleri, bize sağladıkları hayatı sürdürmemiz."

Andreas homurdanır ama hiçbir şey söylemez. Yine de göğsünden kalp atışlarının hızlandığını hissediyorum.

"Dürüst olmak gerekirse," diye ona bakarım. "Bize karşı her zaman yüksek standartları vardı. Bize çok iyi bakıldık ve hiçbir zaman bir şeyim eksik olmadı."

"Görölmek dışında," diyor Andreas.

Dudaklarım bir cevap vermek için açılır ama hiçbir şey çıkmaz.

"Maddi olarak ihtiyaçların karşılandı, ama önemli olan diğer konularda değil. Özellikle de en önemli anlarda. İnternette korkunç bir şekilde zorbalığa uğradığını bile onlarla paylaşamadın, çünkü yüzüne daha fazla alay konusu olurdu."

İçgüdülerim bana cevap vermem gerektiğini söylüyor. Andreas onları hiç tanımıyor. Onun onlar hakkında böyle konuşmasına izin vermemeliyim.

Ancak, onları savunacak enerjiyi veya motivasyonu bulamıyorum.

"Bir süre ailemin bankasında çalıştım, ama sonra Mya ile bu konuyu konuştuğundan sonra, o bana Baldwin Hanım'ın yanındaki yeri bulmama yardım etti. Bir süreliğine birikimlerimle geçinmemeye yetecek kadar ucuzdu. Böylece, bir hafta sonu eşyalarımı toplayıp Los Angeles'a taşındım."

Ona, ailem gidene kadar beklediğimi söylüyorum, ama bir parçam hala bu şekilde ayrıldığım için kendimi korkak gibi hissediyor.

"İkisiyle de iletişimi kestim." Burun kıvrıyorum. "En azından deniyorum. Mesajlarına cevap vermem çok uzun sürdüğünde hala kendileri benimle iletişime geçiyorlar."

"Annenin birdenbire dairenize gelmesi gibi mi?" diye yorumladı.

Başımı salladım.

Çenesi gerilir.

"Onlar senin ailen, bu yüzden onlar hakkındaki gerçek düşüncelerimi kendime saklayacağım, ama sana dürüst olacağım bebeğim, eğer sana böyle davranan insanlara kendini maruz bıraktığını görürsem, iyi adam imajımı kaybedebilirim. Hem de çok çabuk."

Sesi keskin ve sert.

Eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum, sonra göğsünü okşuyorum.

"İkimiz de senin 'iyi adam' ününün sahne adın kadar gerçek olduğunu biliyoruz." Gülümsüyorum. Andreas nazik ve düşünceli biridir, ama dış görünüşünün altında tutkuyla yanan ve gerekirse intikam almaya hazır bir adam vardır.

BÖLÜM 28

Ivy

"*Late Nights'in* çekimleri bitti," diyor Michael Keith, Neredeyse iki yüz kişilik oyuncu ve ekip kadrosunun ortasında dururken megafonuyla duyurur.

Hepimiz gürültülü bir alkışla patladık.

Saat gece sekiz ve *Late Nights'in* çekimlerini az önce bitirdik. Söylemeye gerek yok, herkes yorgun ama deli gibi doymuş durumda. Film elbette henüz bitmedi. Michael Keith ve yapımcılar önümüzdeki birkaç haftayı filmi son haline getirmek için kurgu yaparak geçirecekler, ama şimdilik oyuncuların ve ekibin çoğunun bu filmdeki işleri bitti.

İnsanların oluşturduğu çemberin içinden Andreas'ın gözlerine baktığımda, kalbim dolup taşıyor. Onun için gurur duyuyorum. Bu filmin onun için bir dönüm noktası olacağını biliyorum. Bu rolle, önceki yapımcıların ona yüklemeye çalıştığı her türlü tiplemeyi ortadan kaldırdı.

Gözlerindeki ışıltı, onun da ne yaptığını bildiğini gösteriyor.

Gözlerimi başka yere çevirmek zorundayım, çünkü bu bakış, muhtemelen benim hakkımda düşünmemesi gereken şeyler düşündüğünü de ortaya koyuyor. En azından herkesin içinde.

"Gecenin sonuna gelmeden önce, her gün bu filme yüzde yüz emek veren herkese teşekkür etmek istiyorum," diye devam ediyor Michael Keith.

Çekimler başlamadan önce yardımcı olan yapımcıları ve ekibi tek tek teşekkür etmeye başlar.

"Shawn'a, namı diğer Andreas Knight'a çok özel bir teşekkür."

Alkışlar, bazı tezahüratlar ve bağırışlarla birlikte yeniden patlak verir.

"Birkaç söz," diye teşvik eder Michael, Andreas'ın kolunu çekerek onu çemberin ortasına getirir.

Tüm gözler ona çevrilir ve o, bu ilgiyi, sanki bu hayatı yaşamak için doğmuş gibi, zarafetle ve rahatlıkla kabul eder. O, spot ışığında olmak için yaratılmıştır.

"Öncelikle, bana şans verdiği için Michael'a teşekkür etmek istiyorum." Michael eliyle onu durdurur, ama Andreas devam eder.

"Hayır, dürüst olmak gerekirse, Shawn rolü için kimi seçeceğin sana kalmıştı. Bana böylesine önemli bir rolü emanet etmen çok şey ifade ediyor. Umarım bana duyduğun güveni boşa çıkarmamışımdır."

"Hepimiz o çöküş sahnesini izledik," diye bağırır baş ışıkçı Lee. "Sen onu aşttın," diye bitirir ve alkışlar artar.

"Aynen! Aynen!" Michael Keith de aynı fikirde.

Andreas, Michael'a, yapımcılara ve bu filmde çalışan tüm stüdyo departmanlarına ve oyuncu arkadaşlarına teşekkür eder. Ardından filmin diğer oyuncularını ve daha fazla ekip üyesi de teşekkürlerini sunar.

Herkesten yayılan enerji hissedilir derecede.

"Her zaman böyle mi?" diye soruyorum Lillian'a, birbirimizi duyabilmek için dairenin arkasına doğru ilerlerken. "Her setin çekimleri bittiğinde bu kadar enerjik mi olur?"

"Keşke öyle olsaydı!" diyor gülerek. "Bazı setlerden bir an önce uzaklaşmak istersiniz. Bu filmin özel olduğunu söylediğimde bana inanın. Michael Keith bu film için kesinlikle doğru kadroyu seçti. Herkes arasında inanılmaz bir kimya var."

"O zaman ilk filmim bu olduğu için mutluyum," diyorum ona.

Lillian kolumu sıkıyor. "Ben de. İlk filmini başarıyla tamamladın ve deneme süresini atlattın."

"Neredeyse," diye hatırlatıyorum ona. "Resmi olarak doksan gün dolana kadar birkaç günüm daha var."

Bana el sallayarak veda ediyor. "Başardığını söylemek yanlış olmaz."

"Rebecca'nın bizimle birlikte kutlama yapmaması beni şaşırttı. Bu sette baş tasarımcı yardımcısıydı."

Lillian gözlerini devirdi. "Biz buradayız. Önemli olan tek şey bu." "Tabii ki önemli olan tek şey bu."

İkimiz de dönerek, Ron Stone'un yanında duran Andreas ile yüz yüze geliriz.

Arkaları, büyük insan topluluğu dağılmış, ama birçok kişi hala etrafta durmuş, birbirleriyle konuşup gülüyor.

"Ve kutlamamız henüz bitmedi," diyor Ron. Andreas'a bakarken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Yapımcılar Vegas'a özel bir uçak kiralamışlar. Bu, bizim gayri resmi, resmi kapanış partimiz gibi bir şey."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Vegas'a mı gidiyorsunuz?"

Başarılı bir şekilde tamamladıkları için kutlama yapacaklarını duyduğuma sevindim, ama kalbim biraz sıkıştı. Bencilce olabilir, ama iki hafta önceki o geceden beri Andreas ve ben bir gece bile ayrı kalmadık.

Çoğunlukla ben onun evinde kalıyorum, ama Mya yokken o da bir gece benim evimde kalmıştı. Onun yanında uyumaya alıştım.

"Ne düşünüyorsun, Ivy?"

Gözlerimi kırıp bana bakarak cevap bekleyen Lillian'a dönüyorum. "Ne hakkında?"

"Vegas," diye cevapladı, gözlerinde heyecan vardı. "Uçak birkaç saat sonra kalkacak. İhtiyacın varsa eve gidip birkaç şey hazırlamak için yeterli zamanın var. Ama Michael bizi özel havaalanına götürmek için araba çağırdı."

"Arabalar? Havaalanı?" Kafam dönmeye devam ederken sözleri tekrar ettim. Andreas yaklaşarak tam önüme durdu. "Gidiyoruz
"Vegas," diyor otoriter bir ses tonuyla.

Ve o bu tonda konuştuğunda genellikle olduğu gibi, meme uçlarım sertleşiyor. Neyse ki, giysilerimin dolgusu bunu gizliyor. Ama Andreas'ın gözlerindeki ışıltı, o tonun üzerimde yarattığı etkiyi bildiğini düşündürüyor.

"Kulağa çok eğlenceli geliyor," diyorum, sesimde üzüntü belirmesin diye elimden geleni yapıyorum. "Hepiniz çok çalıştınız ve kutlamayı hak ediyorsunuz. İyi eğlenceler!"

Andreas'ın parlak ifadesi yerini şaşkın bir bakışa bırakır. Eşyalarımı almaya dönerim, ama kolumu sıkıca tutarak beni durdurur.

"Nereye gidiyorsun?" Omzunun üzerinden işaret ederek, cevap vermeme fırsat vermez. "Arabalar bizi buradan alacak."

"Bizi mi?"

diye
soruyorum.

O başını
sallar.

"Uçakta görüşürüz," diyor Ron ve ayrılıyor.

Andreas'ın tutuşundan yavaşça kolumu kurtarır ve Lillian'a bakarım.

"Oh, saate bak." Saat takmayan bileğine bakar. "Gitmem gerek," der ve garip bir gülümsemeyle Andreas ve beni yalnız bırakır.

"Geliyorsun, değil mi?"

"Vegas'a mı?" Ses tonum bunun tamamen saçma bir
bir fikir olduğunu gösteriyor.

Andreas'a değil, çünkü o sadece başını sallar ve "Başka nereyi kastediyorum ki?" diye cevap verir.

şu anda gitmem için daha mantıklı olan en az on yer düşünebilirim. Listenin başında evim var.

Görünüşe göre, bu konuşmada böyle düşünen tek kişi benim.

"Vegas'a gidemem."

"Neden?"

"Yarın işim var..." "Yarın cumartesi."

Dudaklarımı ısırıyorum.

"Yarın Style Box için biraz iş yapacaktım," diye yalan söylüyorum. "Başka bir zaman yapamaz mısın?"

Sesindeki samimiyet içimi eritiyor. Yarın part-time işime gitmeyi planlamadığımı biliyor, son zamanlarda bu işte çok az çalışıyorum.

"Ayrıca Bayan Shelby de var. Onu bu gece yalnız bırakamam."

Andreas'ta kaldığım gecelerde, şoförünün onu da alıp Andreas'ın evine götürmesini sağlıyordu. Bayan Shelby'nin benim evimden çok Andreas'ın evini sevdiğinden şüphelenmeye başladım.

Bu sabah onu normal bir kontrol için veterinerine götürdüm, sonra da evine bıraktım.

"Neredeyse bütün gün evde yalnız kaldı."

"Hafta sonu için ona bir evcil hayvan bakıcısı tutabiliriz."

"Yeni insanları sevmediğini biliyorsun." Böyle söylüyorum ama bunun bir yalan olduğunu düşünmeye başlıyorum. Bayan Shelby, son birkaç ayda etkileşimde bulunduğu hemen hemen herkese iyi davranıyor.

"Mya," diyor Andreas. "Mya ona bakamaz mı? Bu hepimiz için özel bir hafta sonu. İlk büyük sinema filminde yardımcı tasarımcı olarak çalışmayı yeni bitirdin."

"Asistanın asistanı," diye düzeltiyorum.

"ekimler boyunca temelde baş asistan olarak çalıştın. Bu Vegas gezisini benim kadar hak ettin."

Gülüyorum. "Filmin yıldızı ile aynı seviyede olduğumu hiç sanmıyorum."

Andreas elimi sıkar ve göğsüne bastırır. Hala sette olduğumuzu ve halka açık bir yerde bu kadar samimi davranmamamız gerektiğini söylemek isterim, ama yapamam.

Ne zaman birbirimize dokunacak mesafede olsak, ellerini benden çekememesini seviyorum. Müstehcen veya aşırı bir şekilde değil, daha çok koruyucu, "her zaman senin için buradayım" şeklinde rahatlatıcı bir şekilde.

"Benim için öylesin," diye cevaplar.

"Her zaman doğru şeyi söylemek zorundasın, değil mi?" O sırtıyor. "Telefonuma ihtiyacın var mı?"

"Telefonumu kullanabilirim," diyerek telefonu çıkarıp Mya'yı arıyorum. "Selam kızım," diye cevap veriyor. "Az önce eve geldim. Ne var ne yok?" "Bugünün çekimlerin son günü olduğunu hatırlıyor musun?" "Tabii ki."

"Yönetmen, oyuncuların ve ekibin bir kısmını Vegas'a bir kapanış partisi için davet etti. Son dakika kararıydı."

Karşı tarafta bir sessizlik oluyor.

"Yani o yakışıklı, yetenekli erkeğin seninle Vegas'a gitmeni ısrarla istiyor, öyle mi?"

"Hayır, öyle demiyorum..." diye geçiştiriyorum.

"Ona bakabilir mi?" Andreas, önüme geçerek sorar. "Eğer bakamazsa, hızlı arama listemde bir evcil hayvan bakıcısı var."

Mya hemen gülmeye başlar. "Yani şu anda karşında duran o değil mi?"

Gülümsememi saklayamıyorum. "Sorun Bayan Shelby," diye itiraf ediyorum sonunda, dürüstçe. "Ona bakacak kimse yok."

"Uh, huh. Yani benim erkeğim hafta sonu yok diye, benim kedi bakıcısı olmamı istiyorsun, ha? Anlıyorum, Vee."

"Hayır, ben..."

"Sadece seninle dalga geçiyorum, biliyorsun." Gülüyor.

"Ayrıca, bu kedinin bakımına alışmam gerek. Çünkü sen bebekler falan doğurmaya başladığında onu bana vermek zorunda kalacaksın."

"Ne?" diye bağırırım.

"Ne dedi?" Andreas endişeli bir şekilde sorar. Ona sırtımı dönerim.

"Mya, deli misin sen?"

"Bunu başkasına söyle. Sırf yoğun trafikte araba kullanmayı sevmediğin için her gün seni işten alıp eve bırakmak için elinden geleni yapan ve 6000 metrekarelik dairesinde kedinin uyuması için bir evcil hayvan oyun parkı kuran bir erkek, sana karşı ciddidir. O uzun vadeli bir ilişki istiyor.

"Yani, onun zaten bebekler ve benzeri şeyleri düşündüğünü biliyorum. Sen de her zaman en az iki çocuk istemiştin. Muhtemelen seni üç ya da dört çocuk yapmaya ikna edecektir."

"Mya!" diye fısıldayarak tıslarım.

"Tamam, tamam, seni rahat bırakacağım," der gülerek. "Vegas seyahatinizi keyfini çıkarın. Giysilerinizi hazırladınız mı diye sorardım, ama eminim orada kaldığınız süre boyunca sizi çıplak tutmayı planlıyordur."

"Bir dahaki görüşmemizde kavga edeceğim," diye gülerek söylerim.

"Neyse," kendimi toparlayınca, "Bayan Shelby'nin beslenmesi gerekiyor..."

"Biliyorum, biliyorum. Günde iki kez. Sabahları kuru mama, akşamları ıslak mama. Akşam yemeğinden sonra ödül maması yok ve her sabah suyunu yenile. Kedi bakmayı biliyorum.

"Sen sadece karnında yeğenimle eve dönmek için endişelen. Evlenmeden teyze olmayacağım. Jason ve ben 'evet' dediğimizde, istediğin kadar onun güzel bebeklerini doğurabilirsin."

Telefona inleyerek konuşuyorum çünkü ona bağırırsam daha da ısrar edeceğini biliyorum.

"Hoşça kal Mya. Ve teşekkür ederim."

"Seni seviyorum," der ve telefonu kapatır.

"Evet, ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyorum, telefona bakarak. "O içeride mi?" diye soruyor Andreas, beni ürkütüyor.

"Bütün bu süre boyunca orada mı duruyordun?" Kaşlarını çattı. "Başka nereye gidebilirdim ki?"

Cevap verme zahmetine girmedim. Konuşmanın ne kadarını duyduğunu düşününce endişe beni sardı.

Bebekler hakkındaki konuşma onu korkutmuş mu acaba?

Ama duymuş olsa bile, Andreas ellerimi tutup dudaklarına götürürken bana hiçbir şey belli etmiyor.

"Vegas'a gidelim."

BÖLÜM 29

Andreas

"Bu manzara muhteşem," diyor Ivy, yerden yüz kat yukarıda, tavandan tabana pencerenin önünde durup şeridi seyrederken.

O aşağıdaki manzarayı izlerken, ben de otelin sağladığı uzun, kabarık beyaz bornozun içindeki onu izliyorum. Duştan yeni çıktık ve bu sabah onu bir kez becermeme rağmen, vücudum bornozun altındaki şeye tepki vermekten kendini alamıyor.

Heyecanla bana dönüyor. "Lillian yarın Grand Canyon'a gününbirlik geziye gideceğini söyledi. Grand Canyon'u hiç görmedim."

"İstersen yarın gidebiliriz."

Kaşlarını kaldırıyor. "Sanırım Lillian'ın düzenlediği tur için biletler tükenmiş."

Telefonumu çıkarıp asistanımın numarasını arıyorum.

"Yarın Vegas'tan Grand Canyon turu için iki bilet lazım.

... Bekle." Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp Ivy'ye soruyorum, "Sabahın erken saatlerinde mi, yoksa geç saatlerinde mi bilet istersin?"

Bir an tereddüt ettikten sonra cevap veriyor: "Öğleden sonra." "İyi seçim."

Bu gece geç saatlere kadar dışarıda olacağız çünkü tüm oyuncuların katılacağı bir parti var. Dün gece vardığımızda saat sabahın ikisine yakındı. Yine de dışarı çıkıp biraz eğlendik ama asıl eğlence bu gece.

"Biletler hazır olduğunda size mesaj atacağım, Bay Knight," diyor asistanım.

"Hallettim," diyorum Ivy'ye ve telefonumu yatağın diğer tarafına atıyorum. "Şimdi buraya gel."

Ivy, ben yatağın köşesine otururken, bacaklarımın arasına geçiyor. Gözleri odanın içinde dolaşırken onu izliyorum.

"Bu devasa odada kalmamızın sorun olmadığına emin misin? Michael gerçekten tüm oyuncular için süit mi ayırttı?"

Hayır, Michael aslında kimse için başkanlık süitini rezerve etmedi. Stüdyo bu odanın masraflarını karşılamazdı. Gelen ekibin çoğu ya alt katlarda ya da tamamen farklı otellerde kalıyor.

Ben şahsen kendi paramla odamı yükseltmiştim çünkü Ivy'nin kendi odasına sahip olmasına asla izin veremezdim.

Her gece onu yatağında görmeye o kadar alışmışım ki, böyle bir şeyin olmasına izin veremezdim.

"Oda halledildi," diyorum ona, sonra bir tutam saçını kulağının arkasına itiyorum. "Burada yapmak istediğin özel bir şey var mı?"

"Grand Canyon turu ayarladın. Ayrıca bu gece parti var. Bu kadar yeter değil mi?"

"Yapmak istediğin başka bir şey varsa, öyle değil." "Ah, Formula 1'i nasıl unutabilirim?"

Gülümsüyorum. "O da var."

"O halde bana oldukça yoğun bir hafta sonu gibi geliyor. Ben tatil ve geziler konusunda 'rahat olalım' türünden biriyim."

"Not aldım," derim ve bu bilgiyi ileride kullanmak üzere aklımda tutarım. "Kahvaltı yapıp sonra çıkmaya ne dersin? Formula 1 etkinliklerinde tanışmanı istediğim bazı kişiler var."

Bugün Cumartesi, bu yüzden yarın öğleden sonra yapılacak Grand Prix'den önce, öğleden sonra kuzenlerimle buluşmanın yanı sıra, izleyebileceğimiz bir sıralama yarışı var.

Ivy bana çok sevimli bir şekilde düşünceli bir bakış atıyor, ayağa kalkıyorum, yüzünü avuçlarımla kavıyor ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyorum.

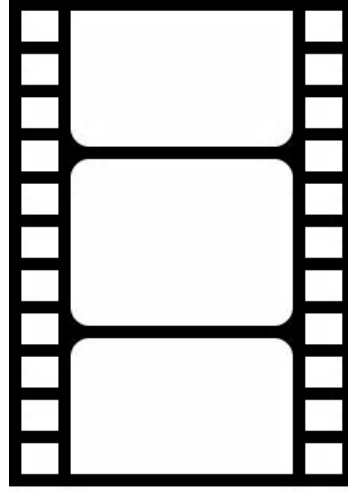
"Bebeğim, giyinmeni öneririm, yoksa tüm planları unuturum ve hafta sonunun geri kalanını bu yatakta çıplak geçiririz."

Ivy gülüyor ve ellerim bornozun altına kaymaya başlayınca beni kendinden uzaklaştırıyor.

"Vegas gezisini yatakta geçirmek istemiyorum."

"Bunu senin için değerli hale getirebilirim," diye bağıryorum, onun arkasında kapattığı dolap kapısından.

Kapının arkasından kahkahasını duyuyorum ama kendimi dışarıda kalmaya zorluyorum. O giyinirken içeri girersem, önümüzdeki birkaç saat boyunca onu dışarı çıkarmamın imkanı yok.

"^{Vay canına!} O virajları ne kadar hızla dönüyorlar demiştin?" Ivy, Las Vegas Formula 1 Grand Prix'sinin yapılacağı yerin manzarasını izleyebileceğimiz bir noktada otururken sorar.

Sıralama yarışı birkaç saat önce sona erdi, ama Formula 1 yarışlarında sıklıkla olduğu gibi, ünlüler dışarıda dolaşıp kaynaşıyor.

Late Nights'ın tüm oyuncularını da öyle.

"Andreas, bizi buraya getirdiğin için teşekkürler," diyor filmdeki diğer aktörlerden biri. "Sence Michael, bu son dakika biletlerini onun etkisiyle almadığımızı biliyor mu?"

Köşede bir garsonun kulağına fısıldayan yönetmene bakıyorum.

"Bilmiyorum, umurumda da değil," diyorum ona.

O gülümser. "Kuzenine teşekkür et," der ve omzumu sıkar.

"Kuzenin mi dedi?"

Merakla beni izleyen Ivy'ye dönerek soruyorum. "Hiç Formula 1 yarışı izledin mi?"

"Hayatımda bir kez bile izlemedim," diye itiraf etti. "Dürüst olmak gerekirse, adını bile zor duydum." Etrafına bakındı. "Görünüşe göre bu konulardan pek anlamıyorum."

"Şey..." Düşük sesli mırıldanmalar heyecanlı çığlıklara ve hatta tezahüratlara dönüşünce sözlerim kesildi.

"Aman Tanrım, bu Travis Townsend!" diye bağırır biri.

Ayağa kalkıyorum, Ivy'yi de yanımda götürüyorum, elini elimde tutuyorum. Kuzenim hemen benimle göz teması kuruyor. Gülümsüyor ve sonra bizim yönümüze doğru yavaşça yürüyor. Odadaki diğer insanları fark edip adını seslenmelerine rağmen, onlar için durmuyor.

"Nihayet bir yarışma geldin," diyor ve beni kucaklıyor.

Travis, amcam Tyler ve teyzem Destiny'nin üçüzlerinden biri ve son üç yıldır Formula 1'in en hızlı sürücülerinden biri.

Travis geri çekildiğinde, bakışları sağ tarafıma kayar. Ivy'yi gördüğü anda gözlerinde anında bir ilgi parlar.

"Bu kim?"

"Ivy Sterling," diyor Ivy.

Elini bırakıyorum ama kolumu beline doluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum.

"O benim," diyorum ciddi bir sesle.

Travis her iki kaşını da kaldırır, yüzündeki o lanet sırıtış daha da genişler genişliyor. "Yarın performansımı gördüğünde, bu durum değişebilir." Ona göz kırıyor. "Vegas'ta her zaman şanslıyım."

"Dikkatli ol," diyorum alçak sesle.

"Tabii, Hollywood yakışıklısı, ama kuzenim saatte 200 mil hızla hiç tereddüt etmeden araba sürebilir mi?" diye sorar, sanki bu onunla çıkmak için bir nedenmiş gibi.

"O sırıtışı yüzünden sileceğim," diye uyarıyorum. "Kuzenler mi?" Ivy sonunda soruyor.

"Sana söylemedi mi? Kıskançlıktan olmalı," diyor Travis. "Yani, onun yerinde olsam ben de kendimi kıskanırdım."

Onun saçmalıklarına gözlerimi deviriyorum.

"O benim *küçük* ve çok daha başarısız kuzenim Travis. Babalarımız kardeş ama eminim ki onu bir arka sokakta bulmuşlardır."

"Çocukken ona da böyle derdim," diyor Travis'in kız kardeşi ve asistanı Annalise, yanına gelerek.

"Beni o kadar çok seviyor ki, gelip benim için çalışmaya karar verdi." Travis, aynı zamanda üçüz kardeşi olan kız kardeşine gülümser.

"İkinizin akraba olduğunuzu inkar etmeniz imkansız," diye araya girer Ivy.

Travis gülümser. "Yıllardır ona bunu söylüyorum. Sanırım anne karnında benim yakışıklılığımın bir kısmını çalmış."

Annalise'in yanaklarını çimdiklemek için elini uzatır, ama Annalise elini itip ona sert bir bakış atar.

"Evet, kızıl saçları ve çilleri olsa bile, aile benzerliği inanılmaz," diyorum Annalise'e. "Üzgünüm, küçük kuzen."

"Senin küçük olanı ben aldım," der Lis, bu kez bana bakarak. Annalise biraz huysuz olabilir ve fiziksel sevgi gösterilmesinden pek hoşlanmaz.

"Nedense kuzenlerim, bu gezegende benden daha kısa süredir yaşadıklarını hatırlatılmaktan hoşlanmıyorlar. Bu da beni çok daha akıllı yapıyor." Ivy'ye bakarak gülümserken elimi göğsüme koyarım.

O gözlerini devirir, sonra Annalise'e döner.

"Daha büyük kuzenlerle pek deneyimim yok, ama üç kardeşin en küçüğü olarak, en küçük olduğunun hatırlatılmasının ne kadar sinir bozucu olabileceğini biliyorum."

Annalise ona sinsî bir gülümseme atar. "Anlıyorsun. En azından bu seferki o saçmalığı denemiyor." Travis'i işaret eder.

"Hayır, o saçmalıkları yapan Profesör Tristan," diyor Travis, kendisi ve Annalise'in üçüz kardeşi hakkında.

"Bugün burada mı?" 1,90 boyundaki kuzenimi gözden kaçırmışım gibi odaya bakınıyorum.

"Tabii ki yok. Kalabalıktan hoşlanmadığını biliyorsun." Annalise başını sallar. "Nasıl profesör olacağını hiç bilmiyorum." Burun kıvrır, bana kızıl saçlarını ve çillerini miras aldığı Tyler amcağı hatırlatır.

Travis gülüyor. "Üçümüz arasında en dost canlısı kesinlikle benim." Travis Ivy'ye göz kırpmıyor ve bir yerlerden homurtu sesi geliyor. Üç çift göz bana bakana kadar sesin kimden geldiğini anlamıyorum.

"Bu saçmalığı kendine sakla."

"Hm, genelde neşeli, çekici ama *yaşlı* kuzenim pençelerini çıkarmak için bir neden bulmuş," diyor Travis, yüzündeki o lanet sırıtış giderek büyüyor.

"Siktir git."

Travis
gülüyor.

"Sizler eleme yarışını izlediniz mi?" diye sorar ama cevap beklemez. "Her zamanki gibi, ilk üçte yer aldım. Bu da, yarışın başında başlayacağım anlamına geliyor," diyor Travis.

"Bana daha önce haber verseydiniz, sizi piste gizlice sokup özel bir gösteri izletebilirdim."

"Bu eğlenceli olurdu," diyor Ivy, beni şaşırtarak.

"Bunu görmek ister miydin?" diye soruyorum.

Gözlerinde bir ışıltıyla bana bakar. "Tabii ki. Yani, alınma," der ve Travis'e döner. "Araba yarışını izlemek bu kadar eğlenceli olur diye düşünmemiştim, ama buradaki enerji çok heyecan verici."

"Henüz hiçbir şey görmedin," diye karşılık verir Travis. "Yarına kadar bekle."

"Tüm sürücüleri tanımıyorum ama kime para yatıracığımı şimdiden biliyorum."

Travis ona içten bir gülümsemeyle bakar. "Bunun için, *araba yarışı* demeni affedeceğim."

Ivy güler.

Kuzenime bu gece iyi şanslar dilemek için ağzımı açarım, ama odaya iki kişi daha girince odadaki sesler yükselir.

İkinci kişi, Brezilya-İngiliz F1 sürücüsü Max Ferreira'dan başkası değildir.

"İşte başlıyoruz," diyor Annalise, hepimizin duyabileceği kadar yüksek sesle.

Max, Travis ile göz teması kurana kadar etrafındaki kalabalığı eğlendirir — el sallar, gülümser ve el sıkışır. Kuzenim anında gözlerini kısar. Yüzünde gülümseme devam etse de, bir zamanlar sahip olduğu şakacı ışıltısını kaybetmiştir.

"Bir içkiye ihtiyacım var," diyor Annalise ve geçen bir garsonun tepsisinden bir kadeh şampanya alıyor.

"Fazla içme," diyor Travis ciddi bir sesle.

"Son baktığımda, sen benim babam değildin," diye karşılık verir. "Yarım bardak, sakın ol." Gözleri Max'in durduğu yere kayar. "Ve tırnaklarımı kontrol altında tutmamı istiyorsan, beni rahat bırak."

Travis cevap veremedi, Max grubumuza yaklaşır.

"Travis," diye selamlar, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. "Menajerim Carl'ı hatırlıyorsun, değil mi?" Yanındaki adamı tanıtır.

"Altı ay önce beni işe almaya çalışan Carl'ı mı kastediyorsun?" Travis başını sallar. "Nasıl unutabilirim ki?"

"Annalise," der Max, onu açıkça görmezden gelen kuzenime seslenmek için özel bir çaba gösterir.

Aslında Annalise, Travis'e "Randy orada. Onunla konuştuğumuz meseleyi konuşmam lazım. Sonra görüşürüz kuzen. Sen de Ivy. Tanıştığımıza memnun oldum" demeden önce sadece bir homurtuyla karşılık verir.

Arkasını dönüp bakmadan uzaklaşır. Ancak Max'e baktığımda, onun bakışları Annalise'in sırtına sabitlenmiştir.

Bir saniye içinde Travis onun önüne geçerek kız kardeşini görmesini engelledi. "Bir şey mi istiyordun, Max?"

Max ona yüz wattlık bir gülümseme gönderir. "Tabii ki sana şans dilemek istedim. En iyi sürücü kazansın." Elini uzatır.

"Burası Vegas," diyor Travis, bir adım geri çekilip kollarını açarak. "Bu şehir benim."

Travis'in kibri boşuna değil. Vegas'ta geçen dört sezonun üçünde podyumda yer aldı, ikisinde birinciliği kazandı.

Max gülümser, elini indirir ve odanın diğer tarafında ona el sallayan bir grup insanın yanına doğru yürür.

"Bu çok yoğundu," diyorum kaşlarımı kaldırarak.

Travis sırtıyor. "Biraz dostça rekabet. Gitmem gerek, ama belki siz ayrılmadan önce bir ara görüşebiliriz. Tanıştığımıza memnun oldum, Ivy," diyor çok daha az flörtöz bir tonla.

"Ben de," diye cevaplar Ivy. "Muhtemelen ihtiyacın yok ama bu gece iyi şanslar. Seni destekleyeceğim."

"İkimiz de destekleyeceğiz." Boş elimi uzattım. Travis elimi sıktı.

"Dikkatli ol."

"Her zaman," diye yalan söyledi. Travis, lanet olası dünyanın en hızlı sürücülerinden biri. Aynı zamanda bu sporda en riskli sürücülerden biri.

"O ürpermeyi hissettin mi?" Ivy, ikimiz yalnız kaldığımızda sorar. "O ikisi arasında yıllardır süren bir gerginlik var," derim ona. "Üç yıl demek istedin herhalde." Bakışları Annalise'e kayar.

"Evet, bence Max'i Travis'ten daha çok nefret ediyor. Ve Max'in öldürmeye çalıştığı kişi Travis."

Ivy'nin gözleri büyür.

O lanet yüzündeki şoku öperek silmek için eğilip onu öpmek için can atıyorum, ya da en azından benim adımın inleyene kadar.

"Ne?"

Kafamı sallıyorum. "Uzun hikaye."

Elini elimde tutuyorum ve o elini çekmediğinde memnun oluyorum.

"Akşam yemeğinden önce birkaç yeri daha gezmeye ne dersin?"

BÖLÜM 30

Ivy

"Sence bu çok açık değil mi?" aynanın önünden soruyorum. ayna karşısında, yanıma dönerek elbisenin karnımın önemli bir kısmını gösteren kesimini inceliyorum.

Kenarlarını gümüş çivilerle süslenmiş, çivili, orman yeşili elbise dizlerin yaklaşık 7,5 cm yukarısında bitiyor. Bacaklarım özellikle uzun olmasa da, elbisenin kısa boyu ve 12,5 cm topuklu ayakkabılar bacaklarımı ekstra uzun gösteriyor.

"Çok açık mı?" Andreas arkamdan yaklaşıyor. "Hayallerimin gerçeğe dönüşmüş hali gibisin," diyor ve kulak mememi ısırtıyor.

Dudaklarımdan bir inilti kaçıyor.

Bir şekilde, kendimi onun kollarından kurtaracak gücü buluyorum. "Geç kalacağız," diye hatırlatıyorum ona.

Andreas'ın kuzenleriyle ilk görüşmemizin ardından, biraz daha vakit geçirip diğer sürücüler ve ekiplerle tanıştık.

Her şey bir anda oldu, ardından Travis ve Annalise ile akşam yemeği yedik.

Şimdi diğer oyuncular ve ekip ile birlikte resmi kapanış partisine gidiyoruz.

"Lillian çoktan oraya gitmiş," diyorum ona, yaklaşık on dakika önce nerede olduğumu soran bir mesaj almıştım.

Andreas'ın kolunda bu partiye gitme konusunda şüphelerim var, ama sırrımız zaten açığa çıkmış durumda. Andreas, herkesin gizlilik anlaşması imzaladığını ve özel partiye telefon ve kamera sokulmayacağını söyledi.

"Beklemekten rahatsız olmazlar." Yine kulağımı ısırtıyor, bu sefer homurdanarak.

Onu itiyorum. "Bu partiye gelmezsen pişman olursun. Bunun senin tüm emeklerini kutlamak için olduğunu unutma." "Senin emeklerini de," diye ekliyor.

"Benimkinden çok senin ve diğer oyuncuların."

Elimi sıkıp bir kez daha baştan aşağı süzer. Beni izlerken gözlerinin parlaması kalbimi eritir.

"Bu elbiseyle nefesimi kesiyorsun. Eminim bunu sen yapmış olabilirdin."

Gülüyorum. "Hayır, kesinlikle böyle bir şey yapamazdım. Ara sıra dikiş yapmaktan hoşlanıyorum, ama benim tutkum parçaları bir araya getirip bütün bir resim oluşturmak. Bir gün kendi koleksiyonumun olmasını hayal etmiyorum," diyorum

ona söylüyorum.

Yatağımızın yanındaki komodinde duran *Vogue Paris* dergisini işaret ediyorum. 1988 tarihli, kapağında Naomi Campbell var. Andreas'ın Las Vegas'a vardığımızda bana sürpriz yaptığı, listemdeki dergilerden bir diğeri.

Listemden sadece birkaç kapak kaldı. "Parçaları bir araya getirmek, modada en sevdiğim kısım." Andreas başını yana eğiyor. "Mükemmel."

Alnımı kırıştırıyorum. "Ne?"

"Hayallerinin ne olduğunu tam olarak bilmek." Elimini dudaklarına götürdü. "Gitmeliyiz."

Otuz dakika sonra, *Late Nights*'ın diğer oyuncuları ve ekibinin parti yaptığı özel odaya götürüldük.

"Sonunda geldin," diyor Lillian, kollarıyla bana sarılırken. "Yarıştı eğlendin mi?"

"Harikaydı," diyorum ona. Diğer oyuncular Bellagio'dan uzaktan yarışı izlerken, Andreas ve ben Travis Townsend'ın ekibinin nezaketi sayesinde ön sıradan izleme şansına sahip olduk.

"Hızla geçen arabalara bu kadar yakın olmak çok heyecan verici. Ne kadar hızlı gittiklerine inanamıyorum. Saatte iki yüz mil hızla giden o arabaların içinde olmak beni çok korkuturdu."

Lillian başını sallıyor. "Biliyorum. Bugün, kumarhanede birkaç saat geçirmek ve birkaç yüz dolar kaybetme ihtimali, benim için yeterli bir risk."

Gülüyorum.

"Senin için." Andreas geri döner ve elime bir kadeh şampanya verir. Bir saniye sonra, Michael Keith çatalıyla kadehinin kenarına vurur DJ müziğin sesini kısarken herkesin dikkatini çeker.

"Fazla zamanınızı almayacağım" diyor. "Hepimiz burada, son birkaç aydır yaptığımız yoğun çalışmanın ardından dinlenmek ve bunu kutlamak için bulunuyoruz

..."

Filmin bu noktaya gelmesine yardımcı olan herkese teşekkür etmeye devam eder ve özellikle Andreas'a bu rolü üstlenip büyük bir gayretle yerine getirdiği için teşekkür eder. Onun sözlerine eşlik eden alkışlara kapılıyorum.

Odadaki hemen hemen herkes Andreas'a dönerek alkışlar ve "aferin" ya da benzeri sözler söyler. Andreas, her zamanki gibi dikkatleri üzerine çekmeyi doğal karşılar, başını sallar ve Michael Keith ile diğer oyunculara eliyle işaret eder.

Aynı anda hem alçakgönüllü hem de çekici.

İşte o böyle biridir. Evet, çarpıcı güzelliği bakışları üzerine çekiyor, ama ironik bir şekilde, dikkatleri üzerinde tutan, insanları kendine çeken, onlara görülmüş ve hatta sevilmiş hissettiren doğuştan gelen yeteneğidir.

O, hiçbir çaba sarf etmeden her şeyi ve herkesi kendine çeken bir ay gibidir.

"Ne düşünüyorsun?"

Kulağıma gelen derin sesi, düşüncelerimden sıyrılmamı sağladı. Kolunu belime dolayarak beni kendine çektiğinde vücudum ısındı. Her ne kadar etrafımız insanlarla dolu olsa da, hem de iş arkadaşlarımızla, ondan uzaklaşmayı aklımın ucundan bile geçirmedi.

Rebecca'nın burada olmaması muhtemelen yardımcı oluyor. O burada olsaydı bu kadar kaygısız olur muydum, emin değilim.

"Sen hep böyle miydin?" Alnı kırışır.

"Ne gibi?"

Kıkırdayarak, bir anlığına başımı omzuna yasladım. "Sen farkında bile değilsin. Herkes senin etrafında olmak istiyor."

Omuzlarını silkiyor. "Burası Hollywood. Herkes her zaman bir şeyler peşinde."

Kafamı sallarım. "Sadece o değil. Sen. İnsanların senin yanında olmak istemesine neden olan sensin." Dudaklarım kulağına değecek kadar yaklaşıyorum. "Ben bile."

Beni belimden daha sıkı sarar, beni kendine doğru çeker. "Bana da beni sevdiğini böyle mi söylüyorsun?"

Gülüyorum. "Evet," diye itiraf ediyorum ve sonra ona hızlıca bir öpücük veriyorum. Alkol almamış olmama rağmen, çekingenliğim kaybolmuş. "Seni seviyorum."

Dudaklarındaki gülümseme göğsümü sıkıştırıyor. "Ben de seni seviyorum, Ivy. Ve bil ki, artık bu konuda gizli saklı davranmayacağız."

sen benim değilmişsin gibi davranmaya çalışırsan, gece bitmeden seni dizimin üstüne yatırırım."

Boğazımdan yükselen beklenti dolu mırıldanmayı durduramıyorum.

Andreas geri çekildi, yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı. "Hoşuna gitti, değil mi?"

Dudaklarımı sıkıştırıp başımı çeviriyorum. Ama o çenemi tutup, tekrar gözlerime bakmam için yüzümü ona çeviriyor.

"Yaramaz kızım. Bunu bilmek güzel," diyor.

Neden bahsettiğini sormak üzereydim, ama o başını eğdi ve dudaklarımız birbirine sadece birkaç santim uzaklıkta kaldı.

"Bana karşı rol yapmana gerek yok, Ivy. Ne kadar istersen, ben de sana o kadar vermek istiyorum."

Meme uçlarımla o kadar sertleşir ki acı verici hale gelir.

Neyse ki konuşmalar biter, ışıklar kararır ve müziğin sesi yükselir. Etrafımız dans eden ve sallanan bedenlerle dolar. Herkes eğlenirken kimse bize dikkat etmez.

DJ'in neşeli hip hop alma listesi devreye girince, odada bir koro halinde bağırırklar duyulur.

"Bu partiye katılmamızı sağladınl," diyor Andreas. "Bana ne yapabileceğini göster."

Düşünmeden bu meydan okumayı kabul ediyorum ve müziğin ritmine göre kalçalarımı sallamaya başlıyorum. Dönerek sırtımı Andreas'ın göğsüne dayıyorum ve omzumun üzerinden ona bakıyorum.

Hiç şüphe duymamıştım ama o müziğe ayak uydurmakta hiç sorun yaşamıyor. Beni belimden tuttuğunda, onun ritmine ayak uydurmak için tkezlememek için mücadele eden benim.

O anda, Andreas'ın iyi olmadığı bir şey var mı diye merak etmeye başlıyorum. Bu adam, neredeyse her şeyde doğuştan yetenekli gibi görünüyor.

Vücudumdaki elleri, zihnimin derinliklerinde hala dolaşan şüphe ve korkuların yerini alıyor. Odadaki diğer insanların beni nasıl algıladığını düşünmüyorum. Dansımın çok kışkırtıcı veya abartılı olup olmadığını düşünmek bile aklıma gelmiyor.

Annemin, böyle bir davranışın aile adını lekelediği yönündeki suçlamaları bile arka planda kalıyor.

Andreas vücudunu tamamen arkama bastırıp elini elbisenin kesik kısmından içeri sokarak uyluklarımla arasındaki tepeyi avuladığında, zihnim tamamen boşalıyor.

Saniyeler sonra, parmağını içime soktuğunda, dudaklarımdan bir inilti kopar. Dudaklarımla nefesimi keserken, dudaklarıyla benim dudaklarımı kapattı. Dans pistinin ortasında, Andreas Knight ağzımı yalarken parmağıyla beni beceriyor.

"Andreas," diye nefes nefese söylüyorum, o öpüşmemizi bitirdiği anda. Anlayış, yakışıklı yüzünde beliriyor.

Bu partiye çok uzun süre katılmamış olmamızın bir önemi yok. Erken ayrılmanızın nedeninin birkaç metre ötedeki herkes için açık olması da önemli değil.

Andreas durumu anlasa da, yine de benim ağzımdan duymak istediğini açıkça belli ediyor.

"Söyle bana Ivy. Neye ihtiyacın olduğunu söyle," diyor ve serbest eliyle saçımı kavrayarak gözlerime bakmamı sağlıyor.

"Sana," diye nefes nefese söylüyorum. "Sana ihtiyacım var."

"Nerede?" diye dişlerini sıkarak homurdanır. "İçimde."

Bu konuda utangaç veya çekingen davranmanın bir anlamı yok. Sırılsıklamım ve onu hemen bacaklarımdan arasına almazsam öleceğime eminim.

"Gidelim."

Elini amımdan çektiğinde acıdan neredeyse çılgılık atıyordum. Ama elimi tuttu ve uzun adımlarıyla o kadar hızlı yürümeye zorladı ki pişmanlık duymaya vaktim olmadı.

Sadece beklenti.

BÖLÜM 31

Andreas

"Eğil, Ivy."

Gözleri, ne yapacağımı anlamaya çalışır gibi büyüdü. "Şimdi," diye emrettim.

Yardım etmek için onu dört ayak üstüne çöktürdüm.

"Bu sadece bir başlangıç," diye uyarıyorum onu, aynı anda elbisesini kalçalarının üzerine kadar yukarı çekiyorum. "Siktir!" Küçük kumaş parçası kalçalarının arasında kaybolduğu anda bağıyorum.

Tanga mükemmel.

"Andreas."

Gözlerimi kısa bir süre kapatıyorum. Bu kadar muhtaç olduğu bir anda ağzından çıkan adımın sesi, bu ana kadar eksikliğini ya da ihtiyacını hiç fark etmediğim bir güç.

"Elimin iziyle kızaran kıcının nasıl görüldüğünü görmek istiyorum, bebeğim," diyorum ona. "Senin için sorun olur mu?"

Kıcını sıkıyorum.

"E-Evet," diye tıslar, bu da benim sikimi anında sertleştirir. "Güzel."

Sadece bakmak bile ağzımı sulandırdığı için her iki yanağına da birer öpücük konduruyorum.

Elimi kaldırıp, yavaş başlamak ve Ivy'nin ne kadar rahat olduğunu anlayana kadar başlangıçta çok fazla baskı uygulamamayı seçiyorum.

"Mmm," elim kıcına değdiği anda iniliyor. Elime doğru bastırıyor. Bunu bir işaret olarak alıyorum ve diğer yanağına da bir şaplak atıyorum.

Başka bir, daha aç bir inilti limuzinin arkasında yankılanır.

Bu noktada, ona boşalmadan otele geri dönebilecek miyim, bilmiyorum.

"Evet," diye tıslar, ben şaplakları yoğunlaştırdığımda.

"Siktiğimin benim," diye mırıldanıyorum, bacaklarını açıp kalçalarını geriye doğru bastırarak sessizce daha fazlasını isteyen onu izliyorum. "Biliyor musun? Sen benimsin," diye homurdanıyorum.

Ivy omzunun üzerinden bana bakar. Gözlerindeki ışıltı beni tamamen etkisiz hale getirir.

Kahve rengi gözlerinin derinliklerinde, maskesiz bir savunmasızlık ve daha fazlasını isteyen bir yalvarış var.

Vücuduna eğilip dudaklarını öpüyorum.

"Benimle her zaman güvendesin, bebeğim," diyorum ağzına. "Bana inandığını söyle."

O başını sallar.

"Söyle, Ivy. Bana inandığını söyle." Bu sefer daha sert bir şekilde poposuna vuruyorum.

Nefesini keser ve sırtını kamburlaştırır, inler.

"Kahretsin," diye küfrediyorum, onun boşaldığını fark ederek. Benim şaplaklarımdan orgazm oluyor.

Parmaklarımı külotunun dikişinin içine soktuğumda, kasları hemen iki parmağımı sıkıca kavradı.

"Söyle bana, Ivy," diye homurdanıyorum.

"E-Evet, evet, evet!" diye nefes nefese söylüyor. "Sana güveniyorum," diye inliyor, orgazmı doruğa ulaşırken son kelimeleri mırıldanıyor.

Sikim kaya gibi sertleşmiştir. Ancak, limuzinimiz otelin gizli girişine yeni vardığı için kendi ihtiyaçlarımı düşünecek vaktim yoktur.

Ivy'nin elbisesini düzeltmek, onu örtmek ve arabadan özel asansöre kadar ona yardım etmek için tüm gücümü kullanıyorum. Süitimize ulaşmak zaman olarak uzun sürmüyor, ama sanki sonsuzluk gibi geliyor.

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz, Ivy'yi kanepenin arkasına eğip külotunu vücudundan yırtıyorum.

"Mükemmel," diye mırıldanıyorum, o da bacaklarını açarak bana daha iyi erişim sağlıyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum, ellerimle kalçalarını ayırıyorum ve arkadan amını yalıyorum.

Tatlılığı dilimin her yerine yayılıyor ve ben de bu pozisyonda onun her anının tadını çıkararak onu yalıyorum.

Ivy çığlık atar, yalvarır ve durmamı, sonra da devam etmemi ister. İkinci orgazmı geçene kadar, omzuma bastırdığını hissetmem.

"Ben... ihtiyacım var," diye nefes
nefese konuşur. "Sana ihtiyacım var."
"Biliyorum, bebeğim."

Saniyeler içinde pantolonum ve külotum yerde. Cüzdanımdan bir prezervatif çıkarıp, onu penisime geçiriyorum ve bir anda ona giriyorum, Ivy çığlık atıyor.

Kızın am kasları penisimi sıkıca kavrar.

Ona benim kalınlığıma alışması için biraz zaman vermek istiyorum. Önceki orgazmlarından sonra bile hala biraz zamana ihtiyacı olduğunu biliyorum, ama kalçalarım hareket etmeye başladığı anda kendimi tutamıyorum.

Geri çekildim ve sonra tüm gücümle içeri girdim.

"Siktir!" Ivy küfür ediyor, elleri kanepenin arkasını o kadar sıkı tutuyor ki tırnaklarının deriyi çizebileceğini biliyorum.

Tek umursadığım şey onu bir sonraki orgazmına ulaştırmak. İki elimle kalçalarını kavrayarak, G noktasını tekrar tekrar vurabileceğim mükemmel pozisyonda tutuyorum. Ivy'nin vücudu her aşağı doğru itişimde titrediğinde, hedefe ulaştığımı anlıyorum.

Çığlıkları ve haykırışları inlemelere dönüşüyor; nefesi düzensizleşiyor. Tüm bunlar beni, ikimizden başka hiçbir şeyin önemi kalmayan, seksin yarattığı bir sisin içine sürüklüyor.

"Siktir!" Onun amcığı benim sikimi sıkıca kavradığında bağıriyorum.

Ivy'nin bacağına yukarı kaldırıp kanepenin arkasına koyuyorum, böylece onun kanalının daha da derinliklerine girebiliyorum. Onu sertçe sikiyorum, vücudunun verebileceği her şeyi ondan alıyorum. Beklendiği gibi, başka bir orgazm onu sarar.

Sonunda benimki de patlar.

O kadar sert ve uzun süre boşalıyorum ki, sanki tüm yaşam gücüm bedenimden boşalıyor gibi hissediyorum.

"Böyle ölebilirim," diye boynunun arkasına nefes nefese fısıldıyorum, sonra terli tenini dilimle okşuyorum. Tuzlu tadı onun tatlılığıyla karışınca içimden bir inilti kopuyor.

"Seni seviyorum," diye kulağına fısıldıyorum.

Onun sonraki sözleri yorgun bedenime yeni bir enerji verir.

"Ben de seni seviyorum."

BÖLÜM 32

Ivy

"Bu arada, bu hafta sonu Las Vegas'ta sırtı incinmiş,"
" diyor Mya.

Herkes etrafında masada patlar dışarı bir yuvarlak
kahkahalar atar.

Ben hariç herkes. Bunun yerine, ona kumaş peçetemi fırlatıyorum.

Ari, Mya, ben ve Stacey, Ari'nin mahallesinde bulduğu yeni bir Meksika
restoranında akşam yemeği yiyoruz.

"Utangaç olma, Vee," diye ekliyor Ari. "Senin adına mutluyuz."

Gözlerimi devirip masanın karşısındaki Stacey'e bakıyorum.

"Arkadaşlarımı affetmelisin. Biraz alkol aldıklarında filtreleri kalmıyor."

O vintage giyim mağazasındaki günden beri Stacey ve ben iletişim
halindeyiz. Bu, onun üçümüzle ilk kez takıldığı gün.

Ari ve Mya'nın önündeki tuzlu margaritalara başımı sallarım.

Stacey gülüyor. "Endişelenme. Bu tür davranışları seviyorum."

"Değil mi?" Ari elini kaldırarak diyor.

Stacey ona beşlik çakar ve ikisi yeni bir kahkaha patlamasına başlar.

Kaşlarımı çatmış olsam da, gülmelerine aldırmiyorum. Ve birkaç saniye
içinde ben de onlara katılıyorum

katılıyorum.

"Diğer kadınlarla takılmayı ve böyle gülmeyi özlemişim,
dürüst olmak gerekirse," diyor Stacey, sakinleşince. "Üç yıl önce buraya
taşındım ve uzun süreli arkadaşlıklar kurmak zor oldu," diye devam ediyor.
"Buradaki herkesin bir amacı var."

"Bunu ben de bilirim," diye onaylar Mya. "Eğlence sektöründe avukat
olarak, kaç tane 'arkadaşlık' sözleşmesi hazırladığımı sana söyleyemem."

Arkadaşlık kelimesini parmaklarıyla tırnak işareti yaparak söylüyor.

"Gördüğün ilişkilerin yarısı tamamen sahte, diğer yüzde otuzu ise

toksik ve travma bağıının bir karışımıdır."

"Peki bu bizim durumumuzdan ne farkı var?" diye soruyor Ari alaycı bir şekilde.

"Farkı, ben henüz sana acı ve ıstırap için dava açmadım," diye karşılık veriyor Mya ve bizi güldürüyor. "Özellikle de o zavallı adam için kaç kez ağladığını gördükten sonra."

Ari inler, sonra bana bakar ve parmağıyla işaret eder. "Sakın gülme!" Alaycı bir şekilde savunma pozisyonu alarak ellerimi kaldırıyorum.

"Hadi ama Ari, bunun komik olduğunu biliyorsun. Hepimiz onun olmadan daha iyi olduğunu biliyoruz."

"İşte, işte!" Mya kadehini kaldırır ve hepimiz kadeh kaldırırız.

Ari, sonraki birkaç dakikayı Stacey'e eski sevgilisini ve Los Angeles'a taşınmaya nasıl karar verdiğini anlatarak geçirir.

"Bu ikisi benim için kardeşlerimden daha yakınlar, bu yüzden onlara daha yakın olmak istedim."

Gülümserim, kalbim kabarıyor. "Benim için de durum aynı," diye eklerim. "Sonunda ailemin evinden ayrılmaya ve kendi ayaklarımın üzerinde durmaya karar verdiğimde, nerede olmak istediğim konusunda hiç tereddüt etmedim."

"Moda yıllardır beni çağırıyordu ve ben de bu çağrıya kulak verip Los Angeles'a gelmeye karar verdim."

Mya'ya bakıyorum. "Mya'nın burada olduğunu bilmek, kararı çok daha kolaylaştırdı."

"Hayallerinin peşinden gitmek cesaret ister, özellikle de arkanda seni destekleyen bir ailen yoksa," diyor Stacey.

"Bu konuda şanslıyım. Ailem her zaman arkamda durdu ve aynı zamanda kanatlarımı açmam için bana özgürlük verdi. Birbirleriyle evlilikleri berbat olabilir, ama harika ebeveynler."

"Bu çok tatlı," diyorum ve Mya ile Ari'ye bakıyorum.

Gözleri, ne düşündüğümü zaten anladıklarını söylüyor. Stacey'nin deneyimlerinin nasıl olduğunu bilmediğimi anlamaları için bunu söylememe gerek yok.

"Şimdi, konumuza dönelim," diyor Mya, masanın ortasındaki sepetten bir nacho alırken. "Bize bu hafta sonu hakkında bilgi ver," diyor ve cipsini ısırmadan önce ısrar ediyor.

Garson, siparişlerimizi masamıza getirirken bana cevap düşünmem için zaman tanıyor.

Yemeğimizi önümüze koyduğunda hepimiz sessizleşiriz, ama Mya'nın gözleri benimkilerden hiç ayrılmaz. Ona bakmasam da,

masanın diğerk ucundan sırtışını hissedebiliyorum.

"İyi geçti, meraklı," garson masadan ayrılır ayrılmaz söylüyorum.

"Sakın yapma." Mya çatalını bana doğru uzatır. "İki buçuk gün boyunca o korkunç kediyi izledim, kibirli kuyruğunun aç kalmamasını sağladım. Senin için, Ivy. Bunu senin için yaptım. En azından bize biraz daha fazla bilgi verebilirsin."

Elimde balık tacomla, ağzıma götürmek üzereyken durdum. "Bayan Shelby'ye iyilikseverliğinden dolayı bakmaya ne oldu?"

"Saçmalamayı kes," diye ısrar eder Mya ve ben kahkahayı patlatırım.

"Hafta sonu harikaydı," diyorum sonunda. "Herkes çekimin tamamlanmasını kutlamaktan mutluydu. Michael Keith bu senaryoda harika bir iş çıkardı ve oyuncular olağanüstüydü."

"Ve sen sırtını incittin. Evlenme teklif etti mi?" Mya nefesini tutar. "Orada evlenmediniz, değil mi?"

"Ne?" diye bağırırım. "Aklını mı kaçırdın?"

"Hayır, ama o seni unuttu," diye ısrar eder Mya.

Gözlerimi devirdim. "Las Vegas'tayken Andreas ile evlenmedim." "Emin misin?" diye araya girdi Ari.

"Sen de mi?" Ari'ye şaşkın gözlerle bakıyorum. "Biriyle mi çıkıyorsun?" diye sorar Stacey.

Stacey ile olan ilişkim hakkında ayrıntılara girmedim, çünkü bunu mümkün olduğunca gizli tutmaya çalışıyordum. Ancak son birkaç hafta içinde, ilişkimizi açıkça konuşma konusunda daha rahat olmaya başladım.

"Evet, Andreas Knight," diyorum.

Stacey şaşkınlıkla kaşlarını kaldırır. "Oh, o çok yakışıklı."

"O bunu bilmiyor mu?" diye Ari araya girer.

Dördümüz gülüyoruz.

"Seni uzun süredir tanımıyorum, ama seninle birlikteyken gördüklerim ve yaşadıklarımın anladığım kadarıyla, sana iyi davranan birini hak ediyorsun," diyor Stacey. "Annem hâlâ o gün vintage mağazasında seninle tanıştığımızdan bahsediyor. Style Box aracılığıyla ona gönderdiğin kıyafetleri çok sevdi."

"Bu harika bir haber," diyorum heyecanla. "Eğer yardıma ihtiyacı olursa ya da kıyafetler hakkında soruları olursa, her zaman bana ulaşabilir. Son zamanlarda Style Box'a girmedığımı biliyorum," diyorum özür dilercesine.

"Çünkü sırtını temizletmekle meşgul," diye araya giriyor Ari, bu da bir kahkaha dalgasına neden oluyor.

Neyse ki, konuşma kısa sürede benim aşk hayatımdan uzaklaşıyor. Stacey'i biraz daha yakından tanıyoruz. Meğer USC'de sanat tarihi okumak için Los Angeles'a gelmiş ve sonunda Los Angeles'ın en prestijli sanat müzelerinden birinde iş bulmuş.

Telefonum çalmadan önce bir süre sohbet ve akşam yemeğimizin tadını çıkarıyorum.

Mya kaşlarını kaldırarak bana yarı gülümseyerek bakıyor. "Eminim o arıyordur."

Andreas'ın bu akşam kitap kulübü toplantısı olduğunu, bu yüzden şu anda aramasının ihtimalinin çok düşük olduğunu söylemeye başlıyorum. Ama kendimi tutuyorum, çünkü en azından beni düşündüğünü belirten bir mesaj gönderecek biri olduğunu biliyorum.

Telefonumu ters çeviriyorum ve kalbim sıkışıyor.

"Hayır, o değil," diye mırıldanarak ayağa kalkıp bu konuşmayı dışarıda yapmaya karar verdim.

"Merhaba Rose." Kız kardeşimin telefonuna cevap verirken olabildiğince neşeli konuşmaya çalışıyorum.

"Demek adımı hatırlıyorsun."

Burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. "Tabii ki hatırlıyorum."

"Annem, seni ziyarete geldiğinde onu nasıl kovduğunu anlattı."

Gözlerimi deviriyorum. "Hiç de öyle olmadı," diyorum, her zaman annemin genç versiyonu olan kız kardeşime. İkisi de buz gibi soğuk ve yargıları alnına tuğla atmak kadar incelikli.

"Aylardır böyle, Ivy," diye devam eder Rose. "Los Angeles'ta yeterince uzun süre kaldın. Muhtemelen senin için iyi gitmediğini biliyoruz. Annem, onu kovduğunda yine panik atak geçirmek üzere olduğunu söyledi."

"Bir kez daha kendini rezil edip ailemizi utandırmadan önce eve dönmenin zamanı geldi. Babanın üniversitede rektörlük için aday olduğunu biliyorsun..."

"Rose, şu anda meşgulüm." Onu kesmezsem, ailemi utandırmamak için onlara ne kadar borçlu olduğumu anlatmaya devam edecek.

Boğazımda oluşan yumru konuşmamı zorlaştırıyor. Annemin panik atak geçirdiğimi görmesine rağmen, bunu benim kontrolüm dışındaki bir durum olarak değil, benim kişisel bir başarısızlığım olarak görmeyi tercih etmesi çok anlamlı.

"Ş-Şey," diye alışılmadık bir şekilde kekeliyor, "ailemiz. Senin için endişeleniyorlar."

"Evet, annem panik atak geçirdiğimi düşündüğünde benim için ne kadar endişelendiğini gösterdi ve beni rahatlatmaya ya da yanımda olmaya çalışmak yerine eve gidip bunu, benim Los Angeles'ta ailemizi utandırdığımı sana kanıtlamak için bir karalama kampanyası olarak kullandı."

"Öyle değil..."

"Aynen öyle," diye karşılık verdim. "Arkadaşlarımla akşam yemeğine geri dönüyorum. Bir dahaki sefere bu alaycı tavırla beni aradığında, numaranı engelleyeceğim."

Sesim hissettiğimden daha güçlü çıkıyor.

"İyi akşamlar."

Yine de nefesim nefesim hala biraz biraz titriyor, bir anlam bir rahatlama duygusu beni kaplıyor. Bu, kız kardeşime karşı ilk kez kendimi savunduğum an.

Sınırlar.

Bu terimi bana Dr. King öğretti. Aile üyelerimle sınırlarımı belirlemenin ve en önemlisi bu sınırlara sadık kalmanın sorun olmadığını bana söyleyen ilk kişi oydu.

Sonunda sınırlarıma sadık kalma konusunda ustalaşmaya başladığımı hissediyorum.

"Kusura bakmayın," diyerek masaya yaklaşıyorum. "Rose her zamanki gibi..." Mya ve Ari telefonlarından başlarını kaldırıp sert bir bakışla bana baktıklarında sözümü yarıda kesiyorum.

"Ne oldu?"

Mya, telefonunu bana doğru çeviren ilk kişi oldu.

Ekranda büyük, kalın harflerle bir başlık yazıyor: *Doğru: Eski çift Andreas Knight ve Amber Jones yeniden bir araya geldi!*

BÖLÜM 33

Andreas

"O zaman o fotoğrafları nasıl ele geçirdiler?" diye menajerime soruyorum. Stan ve halkla ilişkiler temsilcim Rachel ile hoparlörden konuşuyorum.

İki gün önce benim ve Amber Jones hakkında o lanet blog yazısı yayınlandığından beri, ekibimden bu saçmalığın nasıl yayınlandığına dair cevaplar talep ediyorum.

Ekibim bu yazıyı popüler ünlüler blogundan kaldırdı ama ben hala kızgınım.

"Andreas, bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun," diyor Rachel. "Bu blogların çoğu, istediklerini yazmak için kanıt istemez veya kanıtı ihtiyaç duymaz."

"Onları iflas ettirecek kadar dava edeceğim," diyorum, sonra omzumun üzerinden kapalı yatak odamın kapısına bakıyorum.

"Andreas, aceleci davranmayalım," diye araya giriyor Stan. "Bu senin istediğin bir şey olmasa da, bunu lehimize çevirebiliriz. Ya eğer..."

"Sana kaç kez söylemem gerekiyor, ben o tür tanıtım amaçlı ilişki sözleşmelerine girmeyeceğim. Bu konuda kendimi tekrar etmeyeceğim."

Stan sessizleşir.

Tüm hat sessizleşir ve Rachel'ın bu sorunu çözmek için zihninde çabaladığını hayal ederim.

"Anladım," diye cevaplar Stan sonunda. "Ama ben onu kastetmemiştim. Senin ve Rachel'ın fotoğrafı tek sorun değil. Yazıda, Dennis ile kavga ettiğin de yazıyor..."

"James," diye Stan'in cümlesini tamamlarım. "Bu doğru mu?" diye Rachel sorar.

"Evet," diye tereddüt etmeden cevap veriyorum. "O fotoğrafı bu lanet yazıya koymaları gerekirdi. Öğle yemeğinin gerçek hikayesi budur."

Blog yazısının başlığı, Amber Jones ve benim ilişkimiz olmadığına dair hikayeyle birlikte, birlikte öğle yemeği yerken ve ayrılmadan önce Amber'ın elimi tutarken çekilmiş birkaç fotoğrafla birlikte yayınlandı.

"Bu potansiyel bir sorun olabilir," diyor Rachel.

"O sorun değil," diyorum onlara. "O pislik iflasın eşliğinde ve takip ve taciz suçlamasıyla cezai kovuşturma altında."

Görünüşe göre Dennis James, saçmalıklarını sadece internet ortamında bırakmamış. En az bir kadın, kanıtlarla birlikte taciz iddiasında bulundu.

Dennis'in geçmişini ve restoranda olanları anlattıktan sonra Rachel, "Bu ortaya çıkarsa bunu kullanabiliriz" diyor. "Belki Ivy isterse..."

"Kesinlikle olmaz," diyorum dişlerimi sıkarak. "Onun bu işe karışmasını istemiyorum. Ona yeterince zarar verdi."

"Ama ya..."

"Hayır. Ivy kamuoyunun yemesi için değil. Tartışma bitmiştir." Ses tonum keskin.

"Tamam, özel hayatını gizli tutmak için elimizden geleni yapacağız," diye söz veriyor Rachel. "Bu arada, Dennis James meselesini önlemek için bir yol bulmalıyız. Ona saldırdığın görüntüleri ortaya çıkarsa

..."

"Ben hallederim," diyorum.

"Andreas, Rachel bu konuyu gündeme getirmekte haklı," diye Stan da aynı fikirde. "Senin birine saldırdın, yakında *Late Nights* için tanıtımlara başlayacağın bir dönemde ihtiyacımız olan son şey."

Üst dudağım titriyor.

"O yumruğu ve daha fazlasını hak etti," diye karşılık veriyorum. "Eğer bu ortaya çıkarsa

..." Kapalı yatak odamın kapısına bakıyorum. "Ben hallederim. Gitmem gerek.

"Bu arada, Amber ve benim hakkımdaki gerçeği açıklığa kavuştur. Geçmiş bitti. Üç yıldan fazla bir süre önce ayrıldık ve öyle kalacak."

"Tamam," diye cevaplar Rachel.

"Önümüzdeki hafta iletişimde olmayacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa, asistanım hazır bekliyor."

"Döndüğünde,

"

"Dün Michael ile konuştum ve post prodüksiyon iyi gidiyor. Programın önündedir. Birkaç hafta içinde son izlemeyi yapmalıyız

birkaç hafta içinde izleyebileceğiz."

Serbest kalan elimle saçlarımı okşadım. Her şey kulağa harika geliyordu, ama bunun benim programımın daha da yoğunlaşacağı anlamına geldiğini biliyordum.

"Senin incelemene hazır iki senaryo var. Kesinlikle düşünüyorum ki..."

"Döndüğümde bunu konuşabiliriz," diyorum Stan'e ve aynı anda arkamı dönüp Ivy'nin sessizce duvara yaslandığını görüyorum.

Dün gece aceleyle onunla birlikte olmak için yatak odamın zemininde bıraktığım düğmeli bluzu giymiş.

Gömlek dizlerinin birkaç santim üzerinde bitiyor.

Gözleri elimdeki telefona düşüyor, sonra yatak odasını işaret ederek içeri kaçmaya çalışıyor.

Ancak kolumu beline dolayarak onu bana yaklaştırıyorum. "Gitmem gerek," diyorum Stan ve Rachel'a.

"Eve sağ salim varın," diyor Stan.

"Annene doğum günü buketi gönderemeyeceğimizden emin misin?" Rachel ikinci kez soruyor.

"O böyle şeylerden nefret eder," diye cevap veriyorum. Annemin hiçbir şeye ihtiyacı yok, hiçbir şeyi istemiyor. Bu yüzden, eğer birimiz ona hediye verecekse, kaliteli zaman geçirmek ya da el yapımı bir şey olmasını tercih ediyor.

"Bir hafta sonra görüşürüz." Telefonu kapatıp kanepeye atıyorum. "Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye soruyorum Ivy'ye ve dişlerimle kulağını ısırtıyorum.

O boğuk bir kahkaha atar, vücudu benimkine erir.

"Stan nasıl?" Dönüp kollarını boynuma doladı. "Rachel de telefonda vardı."

"Aktris kız arkadaşınla ilgili durum hakkında, ha?" Kaşlarını kaldırır.

Ben homurdanırım, o da güler. "O benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

Ivy başını sallar. "Biliyorum." Sesindeki güven benim için her şey demek.

O blog yazısını görür görmez Ivy'yi arayarak bunun doğru olmadığını ve Amber ile öğle yemeğinde olmamın nedenini anlattım. Bana hemen güvendi.

"Fotoğrafları gördüm," dedi. "Ama bana bakışını biliyorum. Bu sahte olamaz. Senin kadar iyi bir aktör için bile. İkinizin arasında hiçbir şey olmadığını biliyorum."

"Seni seviyorum," dedim ona, iki gece önceki sözleri hatırlayarak.

Ivy, onu öpmek için eğildiğimde geri çekildi. "Diğer şey ne olacak?" Gözlerimi kısıyorum. "Ne diğer şey?" "Dennis James." Bana umutla bakıyor.

"Yazıyı okudun," diyorum. Bu ana kadar, sadece fotoğrafları görüp başlığı okuduğunu sanıyordum. Şimdi, yazıyı kaldırmadan önce okuduğunu biliyorum.

"Ve az önce konuşmanızı duydum. Kulak misafiri değildim," diye aceleyle söylüyor. "Onu gerçekten yumrukladın mı?"

"Belki."

Omzuma dokundu. "Andreas, ciddi." "Önemli bir şey değil."

"Stan öyle düşünmüyor gibi görünüyor."

Telefonumu hoparlöre aldığım için kendime lanet ediyorum.

"Başın belaya girebilir. Dennis James kindar birine benziyor.

O..."

Onu bir öpücükle susturdum.

"Artık onun için endişelenmene gerek yok."

Ivy gözlerini kısarak, "Ne demek benim sorunum değil? Onunla bir sorunun olmasının tek nedeni benim. Ya bu olay kariyerine olumsuz yansır mı?" dedi.

"O zaman bununla ben ilgilenirim." "Ama..."

Onu tekrar öptüm. "O sorun değil. Uzun zamandır kadınları internette ve gerçek hayatta taciz eden bir pislik."

"Çevrimdışı mı?"

Başımı sallayıp Ivy'ye sözde takipçilik olayını anlatırım. "Ve muhtemelen tek kişi o değildir."

"Bu beni şaşırtmadı." "Beni de."

"Cidden," diyor, kollarımdan kurtulup. "Senin kamuoyunda tepki görmene veya kariyerinin zarar görmesine neden olmak istemiyorum."

"Bebeğim, beni seni dizimin üstüne yatırmam için yalvarıyorsun. Bir daha böyle saçmalıklar söylersen, uçuşumuz sırasında kışın için yastığa ihtiyacın olacak."

"Ben ciddi." "Ben ciddi."

"Ben de kariyerimde olan ya da olmayan her şeyin benim eylemlerimin doğrudan sonucu olduğunu söylerken ciddiylim. Dennis James'i yere serdim çünkü o bir insan pisliği ve çok daha kötüsünü hak ediyordu. Bu konuda tüm sorumluluğu üstlenirim."

Belini daha sıkı kavradım.

"Şimdi, o piç kurusu hakkında konuşmayı kesebilir miyiz? Çünkü şu anda senin yüzünden kaçırdığım tek fırsat, uçağa binmeden önce bir kez daha orgazm olma şansı."

Ivy sonunda benimle Williamsport'a gelmeyi kabul etti.

"Andreas!" Ivy, onu omzuma kaldırdığımda bağırıyor. "Beni indir."

"Sus!" diye emrediyorum ve aynı anda kışına bir şaplak atıyorum. "Geri kalanını duşta halledeceğiz. Lanet olsun, buraya taşındığımda bankı taktırmaya karar verdiğim için çok mutluyum."

BÖLÜM 34

Ivy

"Andreas," diye selamlar güzel siyahi kadın, gri ve koyu renkli kahverengi sisterlockları omzunun üzerinde bir örgü oluşturan güzel siyahi kadın selamlar.

Andreas'ı o kadar sevgiyle kucakladığını izlerken neredeyse şaşıyorum.

Andreas annesinin tıpatıp aynısı olmasa da, benzerlikleri onu ele veriyor. Göz rengi farklı olsa da, Andreas'ı en çok hatırlatan şey, kahverengi gözlerindeki sıcak ve samimi ışıltı.

"Seni özledim," diyor Andreas'a ayrılırken. "Neden içeri girmedin?"

Andreas annesine kaşlarını çatarak bakıyor. "Babam hepimize girmeden önce kapıyı çalmak konusunda uyardı. Özellikle de hepimiz evden ayrıldığımız için."

Annesi gözlerini devirir. "Şu anda golf oynamaya gittiğini biliyorsun. Ayrıca, baban şaka yapıyordu." Oğlunun koluna hafifçe vurur.

"Babam şaka yapmaz," der Andreas. "Hepimizin en az bir kez yanlışlıkla ikinizi yakaladığımız bir hikayesi var." Titrer. "Bir daha asla böyle travma yaşamak istemiyorum."

"Andreas James Townsend!" der, omzuna vurarak. "Ağzından çıkanlara dikkat et."

Gülerek bir adım geri çekilir ve kolunu bana dolamıştır. "Uygunsuz davranışlardan bahsetmişken..."

Nefesimi tutarak ona bakarım.

"Anne, bu Ivy." Bana ve annesine bakıyor. "Benim geleceğim."

Gözlerim fal taşı gibi açılır, ama annesine baktığımda yüzünde şok ya da öfke bile yoktur. Sadece aynı sıcak gülümseme vardır.

"Ivy, senin hakkında çok şey duydum." Beni kucaklayarak beni şaşırttı.

"Bayan Townsend, sizinle tanışmak bir zevk. Beni evinize davet ettiğiniz ve ailenizle birlikte doğum gününüzü kutladığınız için teşekkür ederim. Bunlar sizin için." Havaalanından gelirken aldığımız çiçekleri ve meyve sepetini uzattım.

"Çok güzeller, teşekkür ederim." Çiçekleri alır ve bir adım geri çekilir. "Girin. Girin." Bizi içeri davet eder.

"Stasi yakında öğle yemeği için gelecek," diyor ve koridora doğru yürümeye başlıyor.

Geniş giriş holüne göz gezdiriyorum, parke zeminleri ve yatak odalarına çıkan devasa spiral merdiveni fark ediyorum.

Evin ihtişamı, açık renkli klasik mobilyalar ve duvarlarda ve şöminenin üzerinde asılı olan sayısız aile fotoğrafı sayesinde oluşan ev sıcaklığını gölgelemiyor.

Bayan Townsend bize uçuşlarımızı ve bizi havaalanından alan arabayı sorar.

"Sizi almaktan büyük mutluluk duyardık," diyor ve bizi uzun bir koridordan aynı derecede geniş mutfaka götürüyor.

"Cumartesi günleri havaalanı çevresinde trafik çok kötü," diyor Andreas. "Araba servisiyle gelmek daha kolaydı. Yarın kiralık arabayı alacağız," diyor.

"Havaalanından gelen şoförümüz harikaydı Bayan Townsend. Andreas yarın için tüm gününüzü planladığınızı söylediği için sizi rahatsız etmek istemedik."

Annesi, ona verdiğim çiçekleri mutfak tezgahına koyarken gülümsüyor. "Andreas, asla rahatsızlık vermediğini bilir." Sonra bana bakıyor. "Sen de bunu bilmelisin."

Elimi sıkıyor.

"Şeftali buzlu çay, taze limonata veya maden suyu var. Ne istersiniz?" Bakışları ikimiz arasında gidip gelir.

"Limonata harika olur. Ben getiririm, siz oturun," diye ısrar etti

Andreas. "Oh, ben getirebilirim..."

Bayan Townsend kolumdan tutar. "Zahmet etme tatlım. Dinlemeyecek. Yemek odasında oturalım."

Onu takip ederek yemek odasına girerim ve cam masaya otururum.

"Eviniz çok güzel, Bayan Townsend."

Bu, ona yalakalık yapmaya çalıştığımdan da değil. Geniş oturma odası ve yemek alanları, nötr ve sıcak renklerle dekore edilmiş ve burada renkli dokunuşlar

ve evi çok daha sıcak bir hale getiriyor. Ayrıca, beklediğimden çok daha büyük.

Kapılı mahalleye girerken gördüğüm kadarıyla, tüm evler özellikle çekici.

"Ailenizin tamamı bu bölgede mi yaşıyor?"

O başını salladı. "Sadece bu bölgede değil. Aaron'un ağabeyi bizim komşumuz. Diğer iki kardeşi de hemen köşede oturuyor."

"Yani, büyürken bu mahallenin tamamını biz yönetiyorduk," diyor Andreas, içeri girip masaya üç bardak limonata içeren gümüş bir tepsi koyarken.

"O ve elli bir kuzeni," diye şaka yapıyor Bayan Townsend.

Andreas burun kıvrır. "Evet, o 51 kuzenin beşinden sen ve babam sorumlusunuz," der. "Neden bu kadar çok kuzenin var ki? Ben yetmiyor muydum?"

Bir yanım, annesiyle bu kadar kolay şakalaşmasına biraz şaşıyor. Ama daha da şaşırtıcı olan, annesinin bunu şaka olarak kabul etmesi.

Arka planda, ön kapının kilidinin açıldığını duyuyorum. "Kennedy ve Kyle sürprizdi. Ve Thiers de yedekle geldi," diye şaka yapıyor ve Andreas'a gülümseyerek bakıyor.

"Ben sadece yedek miyim?" Onun kıkırdaması kadınsı bir ses tarafından kesilir. "Peki, ben neydim?"

Kıvrıcık, mor, omuz uzunluğunda saçları olan, ellerini beline koymuş, Andreas'ın annesine bakan güzel bir genç kadına dönüyorum.

"Sen bir bonustun," diyor Bayan Townsend, kızı gülümseterek. "Stasi, kaba olma. Andreas'ın kız arkadaşına kendini tanıt," diyor annesi.

Hayatımda gördüğüm en büyük ela rengi, geyik gözlü kız gözlerini bana çevirir.
bana.

"Ben Anastasia," der, elini uzatarak bana yaklaşır.

"Ama bu ailedeki herkes bana Stasi der. Bilirsin, Anastasia'nın kısaltması olduğu için. Annem, küçükken kendi adımı telaffuz edemediğim için kısaltmak zorunda kaldıklarını söylüyor. Sanırım bu isim bana yapıştı.

"Dre seni eve getirdiğine göre, sanırım bu artık senin ailen için de geçerli. Bana Stasi diyebilirsin. Sana izin veriyorum," diyor, sanki bana bir onur bahşediyormuş gibi.

Gülümsüyorum. Kaotik ve enerjik tavırlarıyla oldukça sevimli bir kız.

"Evet, içeri girmeden önce zili çalmayan tek kişi o," diyor Andreas ve kız kardeşini kucaklıyor. "Canımı sıkma, Stasi."

"Anne, Dre bana küfretti."

"Duydum, ve kardeşin bu evde ağzından çıkanlara dikkat etmesi gerektiğini biliyor," diyor Bayan Townsend sert bir sesle. "Ve sen de kardeşini kızdırmaman gerektiğini biliyorsun."

"Ama bu eğlenceli." Stasi gülüyor.

"Küçük kız kardeşin, yaramazlık dönemini çoktan geçmemiş miydin? Yirmi bir yaşındasın."

Andreas saçını karıştırmak için eğildiğinde Stasi başını eğdi.

"Saçımı yapma!" diye bağırır Stasi. "Annemin doğum günü için yeni boyattım ve kestirdim."

Andreas gözlerini devirir. "Neden hala mor aşamasında?"

"Görünüşe göre, bu bir aşama değil," diye cevaplar annesi.

"Geç kaldım çünkü yaptığım brownie turtasına yakışacak vanilyalı dondurma almak için markete uğramam gerekti." Elinde bir torba market poşeti tutuyor.

"Oh, bunu dondurucuya koymam lazım." Aniden Andreas'ın koluna vurur. "Neredeyse dondurmayı koymayı unutuyordum."

"Stasi, kardeşine vurma," diyor Bayan Townsend, sanki bu cümleyi daha önce en az bir milyon kez söylemiş gibi.

"Eve geldiğimde nasıl kötü muamele gördüğümü görüyor musun?" Andreas bana sempatik bir ifadeyle bakar.

"Kötü muamele mi? Ha!" Stasi araya girer. "Kahverengi turta yapacağım dediğimi duymadın mı? Sevdiğin havuçlu kek falan değil, ama benim brownie turtası çok lezzetlidir." Gözleri büyür ve annelerine bakar. "Üzgünüm anne."

"Neyse, mutfağı hazırlamam lazım."

"Yardım edebilirim," diyorum, ayağa kalkarak.

"Gerek yok," diyor Andreas, elimi tutmak için uzanıyor. Ama Stasi de aynı hızla hareket ediyor.

"Çekil, ağabey. Genç hanım yardım etmek istediğini söylüyorsa, ben teşekkür ederim." Hafifçe eğildikten sonra Andreas ile benim aramdan geçerek boş kolunu benim koluma doladı.

Otuz dakika sonra, mutfak tezgahında Andreas'ın küçük kız kardeşini izleyerek gülüyorum.

Istakoz orbası yapmış ve benim yardımımıyla hazırladığı roka salatası için ev yapımı sos hazırlıyor. Fırında da sarımsaklı ekmek pişiyor.

"Biliyorsun, genelde kimseyi mutfağıma almam." Omzunun üzerinden bana bakıyor, gözleri kısılmış.

"Kendini şanslı say. Ayrıca, Andreas'ın eve getirdiğı ilk kız sensin. Bunu biliyor muydun?" Tekrar arkasına bakıyor.

"Evet, öyle," diye cevap veriyorum, çünkü Andreas bana öyle söylemişti.

"Bu, senin özel biri olduğun anlamına gelir. Dre senin stilist olduğunu mu söylüyor?" diye sordu, sadece onun kullandığı takma adla.

"Tam olarak değil," diye düzeltiyorum. "InTuition Pictures'da kostüm tasarım asistanının asistanıyım."

"Kostüm tasarımcısı mı? Eğlenceli mi?" Sarımsaklı ekmeğı kontrol etmek için fırın eldivenini alır.

Ona işimden bahsediyorum ve ilk kez değil, ama yine de seçtiğim kariyer alanında çalıştığımı fark ederek heyecanlanıyorum. Gerçekten sevdiğim bir şeyi yapıyorum.

"Aslında üzerinde çalıştığım bir sonraki proje için biraz araştırma yapmam gerekiyor. 1800'lü yıllarda geçiyor ve..."

"Araştırma mı?" diyor Stasi. "Kesinlikle annemle konuşmalısın. O kütüphaneci. Anne!" Stasi, sözleri arasında nefes almadan sesleniyor.

Bir dakika sonra, Andreas'ın annesine stüdyonun ürettiğı bir mini dizi için 19. yüzyıl ortalarında erkek modasını araştırdığımı anlatıyorum.

"Moda Enstitüsü'nde okurken bu konu hakkında biraz araştırma yapmıştım..." diye devam ettim.

"Oh, moda tasarımı diploması mı aldın?" diye soruyor Stasi. "Arkadaşım Rhonda da aynı bölümü okudu."

Kafamı sallıyorum. "Derece mi tamamlamadım." Sesime sızan utanç duygusunu engelleyemiyorum.

"Her zaman geri dönebilirsin."

"Stasi," diye seslenir Bayan Townsend ve kızına bir bakış attıktan sonra bana döner. "Kütüphanede moda ile ilgili bazı kitaplar olduğunu biliyorum."

Göz açıp kapayıncaya kadar, Bayan Townsend ile yemek odasına geri dönüyorum. Bayan Townsend dizüstü bilgisayarını çıkarmış, parmakları klavyede uçarken bir şeyler arıyor.

"Buldum," diyor, sanki piyangoyu kazanmış gibi.

"Andreas, yarın kütüphaneye uğradığınızda Ivy'ye bunları kontrol ettirebilirsiniz. Sizin için üç kitap ve birkaç makale ayırdım bile." Benimle yanımda duran Andreas'a bakıyor.

"Çok teşekkür ederim," diyorum.

"Hiç sorun değil," diyor, hala ekrana bakarak. "Ayrıca bazı ..."

Andreas omzumu sıkarak dikkatimi çekiyor.

"Bütün gün bununla uğraşabilir. Bir konu bulduğunda, kütüphanenin on bin kitaplık koleksiyonunu ve arşivlerini araştırarak doğru kaynakları bulur."

Annesinin coşkusu o kadar belirgin ki gülüyorum. Bir dakika sonra, ön kapının kilidi açılıyor.

"Babam geldi!" Stasi, mutfaktan ön kapıya doğru koşmadan hemen önce bağırır.

"Merhaba baba!" diye bağırmasını hepimiz duyuyoruz.

Derin, boğuk bir ses onu selamladı, ardından ayak sesleri bizim yönümüze doğru geldi.

Bayan Townsend kocasını karşılamak için ayağa kalktıktan sonra ben de koltuğumdan kalkarım. Yemek odasına girer, keskin ela gözleriyle odayı bir şey arar gibi tarar. Gözleri karısına takılıp onu kollarına aldığı anda yüzündeki somurtkan ifade yumuşar.

Kızgın mı? Andreas'ın anne babasının etkileşimlerini izlerken geri çekilip merak ediyorum. Annesi güneş ışığı gibi parlak bir insan olsa da, babası... adam daha konuşmadan bile, onun biraz daha fırtına ve bulut gibi bir insan olduğu belli.

Buna rağmen, Stasi ve ardından Andreas ona sevgiyle yaklaşıp sıcak bir kucaklaşma sunuyorlar ve o da aynı şekilde karşılık veriyor.

"Baba, bu Ivy," diye tanıtıyor Andreas, elini sırtıma koyarak.

"Onun geleceği," diye ekliyor Andreas'ın annesi, kocasının yanından.

O, Bayan Townsend'a bakar, ikisi sessizce birbirlerine bir bakışla bir şeyler iletir, sonra babası gözlerini tekrar bana çevirir.

"Ivy öğle yemeğimizde yememiz için çiçekler ve güzel bir meyve sepeti getirdi," diyor Bayan Townsend.

"Bay Townsend, sizinle tanışmak bir zevk." Elimi uzatırım.

Ailesine karşı olduğundan daha ölçülü hareket etse de, elimi sıkar ve başını sallar.

"Hoş geldiniz. Ben de memnun oldum."

Kısa, basit ama bir şekilde onaylayıcı hissettiriyor. Gözlerinde parıltıyla bana gülümseyen Andreas'a bakıyorum. Sonunda kişiliğini kimden aldığını anlıyorum. Görünüşte kesinlikle annesine daha çok benziyor, ama bazen babasının izlerini de görüyorum.

"Ailen harika," diyorum, ikimiz baş başa kaldığımızda.

Gözlerini devirip gülüyor. "Onlar deli. Henüz tüm kardeşlerimle tanışmadın. Kendini hazırla. Parti sırasında herkes buradayken ortalık hayvanat bahçesine dönecek."

Eğilip dudaklarıma öpücük konduruyor. "Herkesle tanıştıktan sonra çılgılık atarak kaçmayacağına söz ver."

Parmak uçlarımda yükselerek öpücüğüne karşılık veriyorum. "Bunun olma ihtimali çok düşük."

Gözleri kısılır.

"Çok az ihtimal, yine de bir olasılık olduğu anlamına gelir. Benden uzaklaşmaya çalışırsan ne olacağını sana tekrar hatırlatmam mı gerekiyor, bebeğim?"

Bulunduğumuz yer göz önüne alındığında meme uçlarımda sertleşmesi tamamen uygunsuz, ama Andreas'ın sesindeki altta yatan hırıltı vücuduma çılgınca şeyler yapıyor.

"Bir süre rahat oturamayacağım mı?" diye tahmin ediyorum.

"Oturmak en küçük derdin olacak," diyor bana. "Dışarıda yemek yiyeceğiz," diye bağıyor Anastasia mutfaktan.

BÖLÜM 35

Ivy

"Ailenin tam olarak ne kadar parası var?" diye soruyorum beş katlı devasa kütüphaneye bakarken soruyorum. Kütüphanenin adı da tesadüfen "Williamsport'taki Patience Townsend Kütüphanesi"

Bayan Townsend ve Andreas'ın "kütüphane" derken bunu kastettiklerini bilmiyordum.

"Annenizin kütüphaneci olduğunu söylemişsiniz. Kütüphanenin sahibi olduğunu söylememişsiniz."

Gözlerim, geniş pencerelerle süslenmiş şık kırmızı tuğlaların üzerinde dolaşıyor.

Andreas elini başının arkasına götürürken sırtıyor.

"Babam, evliliklerinin yirmi beşinci yıldönümü için ona hediye etti" diye açıklıyor.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Babanız, yıldönümü hediyesi olarak annenizin adını taşıyan bir kütüphane satın aldı ve ona adını verdi mi?"

Gülümsüyor. "Teknik olarak, babam tek yatırımcı değildi. Katkıda bulunan başka yatırımcılar da vardı."

Gözlerimi ona dikiyorum.

"Tamam, evet, hepsi babamın yatırdığı miktarın yarısından azını yatırdı, bu da ona çoğunluk hissesi ve isim hakkı verdi. Böylece..." Bina'yı işaret ediyor.

Bina muhteşem.

"Annemin senin için ayırttığı kitapları gidip bakalım, olur mu?" Elimi tutar ve girişe doğru yürür.

İçerisi de dışarısı kadar güzel ve muhteşem. Andreas'ın burayı iyi bildiği belli, beni üçüncü kata götürüyor. Orada çalışan kütüphaneci, tezgahın arkasından üzerinde Andreas'ın adı yazılı bir kağıtla bir yığın kitap çıkarıyor.

"Rezervasyon için Andreas'ın kartını kullanmak zorunda kaldık," diyor neredeyse özür dilercesine. "Ama bunların hepsi 19. yüzyılın kuzeydoğu Bu kitap özellikle on dokuzuncu yüzyılın ortalarına odaklanıyor."

Görüntüleri net bir şekilde görebilmem için birkaç makaleyi renkli olarak bile yazdırmış.

"Bu harika." Makaleleri ve kitapları gözden geçiriyorum. "Bu tasarımların bazılarını üzerinde çalıştığımız seriye nasıl dahil edebileceğimizi şimdiden görebiliyorum," diyorum Andreas'a, özel odalardan birinde masada otururken.

O, kitap kulübünün bu ay için seçtiği başka bir kitabı okurken, bana kitapları okumam, fotoğraf çekmem ve makalelerin bazı bölümlerini işaretlemem için biraz zaman veriyor.

Bir saat sonra, o gün için ihtiyacım olan her şeyi aldığımı söyledim. Haftanın geri kalanında kitapları inceleyip daha fazla araştırma yapacağım.

"Harika, sana çatı katından manzarayı göstermek istiyorum," diyor Andreas, ben eşyalarımı topladıktan sonra.

Cam asansörle çatı katına çıkıyoruz.

"Geçen yıl bu şube, şehirdeki en çok ziyaret edilen kütüphane oldu. Ana şube hariç tabii." Omuzlarını silkiyor.

"Ama geçen yıl en çok çocuk etkinliğine ev sahipliği yaptık. Annem, her yaşta çocuk için okuma etkinlikleri, çevrimiçi güvenlik dersleri ve diğer etkinliklerin sayısını artırmak için ailemizin toplum merkeziyle işbirliği yaptı."

Kütüphanenin iç işleyişini ve Williamsport şehrine nasıl katkıda bulunduğunu anlatırken sesi gururla doluyor.

Onun okumaya ve kitaplara olan sevgisini çok seviyorum. Artık, bu sevgisini kimden aldığını yakından görebiliyorum.

"Evindeki kütüphanenin bir parçasını Los Angeles'a getirmişsin," diyorum, dairesinde bulunan kütüphaneyi kastederek.

O, "Henüz hiçbir şey görmedin. Bir ev satın aldığımızda, dairemdekinden iki kat daha büyük bir kütüphanemiz olacak" diyor.

Duruyorum. "Biz mi?"

"Bugün size ne getireyim?" diye soruyor, az önce geldiğimiz içecek standının arkasındaki adam. Genç adam bizi görünce gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Andreas, nasılsın?"

"Nasıl gidiyor, Danny?" Sonra Andreas bana bakar. "Danny, kütüphane yaklaşık iki yıl önce açıldığından beri burada çalışıyor."

"Ondan önce, toplum merkezi aileme çok yardımcı oldu," diyor Danny. "Bize verilen yardım olmasaydı ne yapardık bilmiyorum. Şimdi yazları, yüksek lisans yaparken biraz ekstra para kazanmak için burada çalışıyorum."

"Bu harika," diyorum ona. "Çok hoşuna gidiyor olmalı."

O da başını sallar. "Evet, çok hoşuma gidiyor. Ayrıca, ders çalışmak için geç saatlere kadar uyanık kalmama yardımcı olan bedava kahve de var." Vurgulamak için boş kahve fincanını sallar. "Sana ne getireyim?"

Andreas şekersiz buzlu çay sipariş ederken, ben çilekli limonata alıyorum.

"Bu taraftaki manzara en güzeli." Andreas kütüphanenin çatısının uzak köşesini işaret ediyor.

Bana etrafı gezdirme heyecanı, içeceklerimizi sipariş etmeden önce yaptığı yorumu tamamen gözden kaçırmamı sağladı.

Andreas haklı. Bu açıdan şehrin silüetinin büyük bir kısmını ve uzakta, şehri boydan boya geçen nehirlerden birinin üzerinden geçen bir köprüyü görebiliyoruz.

"Bu manzaradan gün batımı çok güzel olmalı," diyorum uzaklara bakarak.

"Yarın geri gelip izleyebiliriz." Andreas elimi sıkıyor. "Zaten kontrol ettim. Yarın da hava açık olacak."

Öğleden sonra Andreas'ın annesi için bir parti var. Bu sabah kütüphaneye gelmeden önce bana şehri biraz gezdirdi.

Daha önce zengin bir aileden geldiğini söylemişti, ama ancak yakından gördükten sonra ailesinin etkisinin boyutunu anlamaya başladım.

Ancak Andreas'ın ailesinde en etkileyici şey paraları değil. Ailede, benim ailemde hiç yaşamadığım bir sıcaklık var. Andreas'ın tüm kardeşlerini ve diğer akrabalarını henüz tanışmamış olsam da, onun onlardan bahsederkenki tavrından, bu sıcaklığın ailenin geri kalanına da yayıldığını anlıyorum.

"Nasıl bir şey?" diye soruyorum.

Andreas kaşlarını çatıyor.

"Böyle bir ailede büyümek."

Gökyüzüne bakar. "Bilmiyorum. Para, ailemde sorun olan bir şey değildi. Tarif etmesi zor."

"O değil," diye cevap veriyorum. "Para içinde büyümek nasıl bir şey, biliyorum."

Kabul etmek gerekir ki, *bir kütüphane satın alıp karının adını vermek* gibi bir servete sahip değilsin.

Kolunu sıkıyorum. "Sevildiğini bildiğin bir ailede büyümek nasıldı?"

Dudaklarımdan bir iç çekiş kaçar.

O da benim elimi sıkıyor. "Üzgünüm."

"Dürüstçe, nasıl bir şeydi anlat bana. Aktör olmak istediğini söylediğinde annen sana ilk olarak ne dedi?"

"Bana olağanüstü bir aktör olacağımı söyledi."

"Peki baban?"

Gülümser. "Hemen Williamsport'taki en iyi oyunculuk okulunun sahibini aradı. Ertesi gün annem beni ilk oyunculuk dersime götürdü."

Gülüyorum. "Ailenin işine girmek istemediğin için baban hayal kırıklığına uğramadı mı?"

Andreas'ın babası, yirmi yılı aşkın bir süredir ülkenin en büyük şirketlerinden biri olan Townsend Industries'in CEO'su.

O gülümsüyor. "Hayır. Kyle'ın babamın izinden gidip aile işine gireceği neredeyse kesindi."

"Bu çok büyük bir baskı olmalı."

"Dürüst olmak gerekirse, en çok baskı yapan Kyle'dı. Diğer kardeşlerim ve ben okuldan izinli günlerimizin tadını çıkarırken, Kyle babamdan onu ofise götürmesi için yalvarırdı. Ailece dünya turuna çıktığımızda, Kyle babamın o dönemde katıldığı her iş toplantısında oradaydı. Çok fazla olmasa da."

"Dünya turu mu? Ailenizin böyle bir şey yapmadığını söyle bana."

Alnını kırıştırıyor. "Thiers ve ben on bir yaşındaydık, sanırım," diye hatırlıyor ve yolculuğun, annelerinin meme kanseri tedavisinden iyileşirken ve en büyük çocukları üniversiteye gitmeden önce aileyle daha fazla zaman geçirmek istemesi nedeniyle gerçekleştiğini açıklıyor.

"Babam bir yıllık izin aldı. Çoğu iş uzmanı bunun çok sıra dışı ve kariyeri için ölümcül bir darbe olduğunu söylediği için, çoğu insan onun geri döneceğinden şüphe duyuyordu."

"O hala CEO," diyorum.

Andreas başını sallar, gözlerinde gurur parıldar. "O yolculuğun, şirketin gitmesini istediği yönü netleştirmesine yardımcı olduğunu söylüyor."

ve o günden beri de bırakmadı. Kyle bu role hazır olana kadar bırakacağını sanmıyorum."

Tüm bunları içime sindiriyorum. Andreas'ın ailesi elbette etkileyici, ama en güzel yanı, ailenin gerçekten onların temeli olması.

"Anneme moda sektöründe çalışmak istediğimi söylediğimde ne yaptığını bilmek ister misin?"

Elini sırtımda yukarı aşağı gezdiriyor. "Ne?"

Kafamı sallayıp, tıslıyorum. "Teyzemin ölümünden bir yıl sonraydı. Annem dergi koleksiyonumu buldu ve bana bu çöplerle zamanımı boşa harcadığımı söyledi. Elimden tuttuğum dergiyi kaptı ve yırttı.

Sonra hepsini yırttı, parçaları toplatıp oturma odasına götürdü ve şöminenin önüne dikti."

"Hayır," diyor Andreas, hikayenin geri kalanını tahmin etmiş gibi.

"Babam şömineyi yaktı ve ikisi de başımda durarak dergi koleksiyonumun parçalarını ateşe atmamı zorladı."

Gözlerimden akan yaşları sildim.

"O gün tüm umutlarım ve hayallerim duman olup uçtu sanki."

On yıldan fazla zaman geçti, ama o günün acısı hâlâ içimde

Andreas'tan uzaklaşıp metal parmaklıklara yaslanarak uzağa bakıyorum uzaklara bakmaya başladım. Şehrin sesleri kulaklarıma ulaşıyordu. Andreas arkama geçip, ellerini korkuluğa uzatarak beni sıcaklığıyla sardığında, boğazımdan bir uğultu çıktı.

"Onları neden kamuoyuyla paylaşmadığını anlıyorum," diyorum, hala uzağa bakarak.

Ellerini belime koyarak beni kendine döndürdü.

"Ailenin kamuoyuna sunulup sömürülemeyecek kadar değerli olduğu inancıyla yetiştirildin. Hepiniz başarılısınız, evet, ama sizi ayakta tutan bu değil."

Dudaklarım gülümsemeye açılır, ama Andreas'ın yüzündeki ifade, bu ifadenin ardındaki üzüntüyü gördüğünü söylüyor.

"Görüntünün her şeyden daha önemli olduğuna inanarak yetiştirildiğinde, buna inanmaya başlarsın. Diğer insanların ne düşündüğü, sana nasıl davrandığı, gördüğün saygı, hepsi koşullara bağlıdır. Benim için de öyleydi.

"Eğer doğru şekilde davranırsam, iyi notlar alırsam, doğru zamanda gülümsersem, üniversitede mükemmel bir bölümde okursam ve doğru kariyeri veya

ailem olsaydı, her şey kabul edilebilir olurdu." Başımı sallıyorum.

"Gerçekten istediğim şeyin peşinden gitmek doğru değildi," itiraf ediyorum. "Bunun ne kadar acı verici olduğunu ancak şimdi anlamaya başlıyorum."

Andreas ellerimi tutar ve parmak eklemlerimi öper.

"Koşullu aşk, aşk değildir," der.

"Hayır, değil."

Birkaç saniye sessizlik geçer, birbirimizin gözlerine bakarak. Gözleri o kadar parlak ki, bakmak neredeyse acıtıyor. Ama onları aydınlatan, utanmaz, gizlenmemiş aşk, gözlerimi onlardan ayırmamı engelliyor. İçimin derinliklerine ulaşıyor, küçük bir kız olduğumdan beri kendime sorduğum sorunun cevabını sessizce fısıldıyor.

Ben layık mıyım?

BÖLÜM 36

Ivy

"Daha var mı?" Andrea'nın ailesinin evinin Andrea'nın ailesinin evinin sürgülü cam kapısından, annesi için düzenlenen partinin yapıldığı devasa arka bahçeye girdiğinde.

"Başardık!" diye bağırır genç kadın, kocaman açık mavi bir hediye çantasını havaya kaldırarak. "Patience teyze nerede?" Etrafına heyecanla bakınır, başını çevirirken altın kahverengi bukleleri sallanır.

"Chloe burada. Her zamanki gibi gürültücü ve yaramaz," diye söylenir Andreas'ın en büyük kardeşi Kyle, ama yüzündeki sırıltısı gizlemek için elinden geleni yaptığı bellidir.

Karısı Riley, onun koluna vurur. "Onu rahat bırak. Annenin doğum gününü kutlamak için çok heyecanlı."

"Evet, ikizim. Bebek kuzenimi rahat bırak," diyor Kyle'ın ikizi Kennedy, ayağa kalkmaya çalışırken. Altı aylık hamile karnı bunu zorlaştırıyor.

Ancak Kennedy'nin biraz rahatsızlık hissettiği bir saniyeden daha kısa bir süre içinde, kocası Dae yanına gelerek ayağa kalkmasına yardım eder.

"Chloe!" Kennedy, Dae hala yanında dururken el sallar.

"Chloe teyzeyi seviyorum," Kyle ve Riley'nin genç kızı Eve, Chloe ve onunla birlikte olan adamla tanışmak için diğerlerinin yanından geçerek diyor.

"Onu Chloe ve Stasi ile yalnız bırakma," diye ısrar ediyor

Kyle. İkili bize yaklaşırken Riley onu tekrar tokatlıyor.

Chloe'nin yanındaki adam çarpıcı ve Andreas kadar uzun boylu. Ailede yaygın olan aynı açık kahverengi ten rengine sahip. Andreas'ın tüm amcalarını ve teyzelerini tanıyorum ve hepsi farklı ırklardan çiftler.

Chloe açık ve kulaklarından kulaklarına kadar gülümserken, yanındaki adam kapalı, hatta stoik bir tavır sergiliyor. O da tanıdık geliyor. Sanki onu daha önce görmüşüm gibi, ama tam olarak hatırlayamıyorum.

Andreas eğilip kulağıma, "Onlar Chloe ve Tristan. Tristan, Travis ve Annalise'in üçüncü çocuğu, Chloe ise en küçük kardeşleri" diyor.

Şimdi mantıklı geliyor. Travis'e çok benziyor ama tamamen aynı değil. Sonra Vegas'tayken Annalise'in, kardeşinin profesör olmak için çok kötü olduğunu söylediği sözleri aklıma geliyor.

"O gerçekten kötü biri değil, değil mi?" diye Andreas'a soruyorum.

Ben ciddiylim ama o gülüyor. "Evet, öyle. Ama aramızda en acımasız olan o değil."

Gözlerim fal taşı gibi açıldığında başını sallar. "Merak etme, sana bulaşmazlar."

"Onlar mı?"

"Siz ikiniz ne fısıldaşıyorsunuz?" Birkaç metre öteden gelen derin bir ses dikkatimi çeker.

İkimize de öfkeyle bakan Tristan'a dönerek bakıyorum.

"Sen," diyor Andreas, sesi şaşırtıcı derecede derin ve etkileyici. "Sorun mu var?" diye soruyor, kolunu belime dolayarak.

Tristan homurdanır.

"Sanmıyorum. Her neyse, Chlo-Chlo ve Tristan, bu Ivy, benim geleceğim."

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçer. Andreas, geldiğimizden beri beni ailesindeki herkese bu şekilde tanıtıyor. Dün gece ona neden sadece "kız arkadaşım" demediğini sordum.

Bana bunun yeterince anlamlı olmadığını söyledi.

Herkes kız arkadaş olabilir. Ama benim geleceğim seninle ve sadece seninle.

Tabii ki, ondan sonra bütün gece onu yutmaya çalıştım. Andreas durumu tersine çevirip benim onun adını haykırmamı sağlamadan önce ancak bu kadar ilerleyebildim. Neyse ki, mülkün diğer tarafındaki misafir evinde kalıyoruz.

"Seninle tanıştığıma çok memnun oldum!" Chloe, beni sürpriz bir kucaklamaya çekmeden önce böyle diyor. "Gerçekten çok güzelsin. Ve kuzenimin sana aşık olduğundan eminim. Umarım sana söylemiştir."

"Chloe..." "Stasi nerede?"

"Buradayım," diye bağılıyor Stasi, elinde büyük bir cam tabakla sürgülü cam kapıdan.

"Ben yardım ederim," diyor Chloe ve kuzenine doğru koşarak Stasi'nin getirdiği tatlıları ona yardım etmek için koşuyor.

Parti etrafımızda dönüp dururken, Andreas'ın bitmek bilmeyen ailesinin daha fazla üyesiyle tanıştırılıyorum. Bir süreliğine, eve girip çıkan ebeveynlerini, birçok teyzesini, amcasını, dedesini ve sayısız yakın arkadaşını gözden kaybediyorum.

Şüphelerim doğru çıkmıştı.

Andreas'ın çekirdek ailesinde hissettiğim sevgi, geniş ailesinin ilişkilerinde de mevcut.

"Vay canına," diye haykırıyorum, çok iri bir adamın güzel, iri yarı siyahi bir kadını takip ettiğini görünce. "Bu senin Brutus amcan olmalı, değil mi?" Andreas bana, 1,80'den uzun boylu, güvenlik şefi olan ve ailesi tarafından evlat edinilen bu adamdan bahsetmişti.

"Tek ve eşsiz." Diğer konukların arasından geçip bizi tanıştırmak için elimi tuttu.

"Ona senin kafendeki çikolatalı çöreklerden bahsettim, Mia teyze," diyor Andreas ona.

"Dün uğradık. Çok lezzetliydim," diye teyzesi'ne söylüyorum. "Ayrılmadan önce biraz daha denemeliyiz."

Gülümseyerek, çabuk tükendiği için bize özel olarak ayırmış.

Ve böyle devam eder. Akşam olduğunda, en az yüz yeni insanla tanışmışımdır. İsimler kafamda dolanıp durur.

"Herkesi hatırlayabileceğimi sanmıyorum."

Andreas gülüyor, sonra beni dans pistinde döndürüyor ve belimden koluyla tutuyor. Bahçenin bir tarafına kurulan dans pistinin ortasında dans eden birçok çiftten biriyiz.

DJ yavaş bir şarkı çalıyor.

"Yedi yaşına kadar Tristan ile Travis'i karıştırıp durdum ve Stasi Chloe'nin adını o kadar çok söyledim ki, bir keresinde ceza olarak diş macunuma jalapeño biber suyu koydu."

Ağzımı kapatıp kahkahaya boğuluyorum. "Olamaz!"

"Tabii ki o küçük şeytan yaptı. Sevimli olduğu için seni kandırmasına izin verme."

Kafamı sallayıp ona yaklaşarak başımı omzuna yasladım.

"Herkesin adını hatırlamak zaman alacak," diye devam eder, elini sırtımda aşağı doğru kaydırarak. "Ama sen ve benim zamanımız bol, bebeğim."

Onun sözleri, o kadar samimi, o kadar kararlı ve sarsılmaz ki, kalbimi sarıp sıkıştırıyor. Bu çok iyi geliyor.

Çok iyi.

Zihnim hızlanmaya başlar, nefesim daha sık hale gelir.

Hayır, hayır, şimdi olmaz.

"Tuvalete gitmem lazım," diyorum ve uzaklaşıyorum.

O da hareket etmeye başlıyor, bana içeriği göstermek için.

"Hayır, nerede olduğunu biliyorum." Şarkı biter ve birkaç kişi dans pistinden ayrılmaya başlar. "Ailenin yanında kal. Hemen dönerim," derim, göğsümdeki sıkışmayı gidermek için elimden geleni yaparken.

Beklemeden, topuklarımı döndürerek mutfak kapısından geçip uzun koridordan tuvalete doğru yöneliyorum. Neyse ki herkes dışarıda ya da evin oturma odasında.

Kapıyı arkamdan kapatır kapatmaz, uzun bir nefes veriyorum. "Lütfen, lütfen, lütfen," beynime şu anda bana bunu yapmamasını yalvarıyorum.

Her şey yolunda gidiyordu.

Ama şimdi kalbimin hızla atmasını ya da bedenimden gittikçe uzaklaştığımı hissetmeyi kontrol edemiyorum. Panik atak beni ele geçirirken parmaklarım lavabonun kenarlarını sıkıca kavırıyor.

Hayal kırıklığından ağlamak istiyorum. Her şey yolunda giderken bile, zihnim ve bedenim bana karşı hareket ediyor. Bu anın gelmesi şaşırtıcı olmamalı. Son birkaç haftadır daha küçük panik ataklar daha sık yaşanıyor.

Bir kez daha, hayatım ne kadar iyi giderse, mutluluğumu elimden alacak bir şey çıkıyor gibi görünüyor. Bu sefer kendi zihnim.

Kalbim patlayacakmış gibi hissetmekten vazgeçip beynimdeki koşuşturma yavaşlamaya başlayana kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. En son istediğim şey, Andreas'ın ailesinin karşısına tamamen dağınık bir halde çıkmak.

Onların önünde birdenbire panik atak geçirirsem, benim hakkımda ne düşüneceklerini ancak tahmin edebilirim.

Tanrım, umarım hiçbir mezuniyet törenindeki o videomu görmemiştir.

Babamın, iş arkadaşlarının bunu görmesinin ne kadar utanç verici olduğu hakkındaki sözleri kafamda yankılanırken, gözlerimi sıkıca kapatıp burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum.

"O şu anda burada değil," diye kendime hatırlatıyorum. Ailem Michigan'da, burada değil ve benim başarısızlıklarım hakkındaki görüşleri önemli değil.

Tuvalette çok uzun süre kaldığımı fark edince, kapı kolunu tutuyorum ama açmadan önce duraksıyorum. Ciğerlerim patlayacakmış gibi hissedene kadar nefes alıyorum. Sonra kendimi zorlayarak havayı yavaş yavaş dışarı veriyorum. Bunu yaklaşık beş kez yaptıktan sonra, partiye geri dönecek kadar normal hissediyorum.

Ancak kapıyı açtığımda, doğrudan bir tuğla duvara çarptım.

"Ah!"

Düzeltilme, duvar değil.

Bir adam.

O hareket etmediğinde hemen geri atladım. O ise beni yavaşça, tembelce baştan aşağı süzdü. Kafasını tamamen kaldırıana kadar yüzünün tamamını göremedim.

Bastırmaya bile çalışmadığım bir çığlık ağzımdan kaçıyor.

"Andreas?" diye fısıldıyorum.

Ama hayır, bu doğru gelmiyor.

Sonra aile odasındaki fotoğrafları hatırlıyorum.

İkiz.

Bu adamın yüzü benim Andreas'ımla aynı. Aynı boyda, aynı ten renginde ve aynı yeşil gözlere sahip, ama aralarında belirgin farklar var. Andreas zinde ve daha ince kaslıyken, bu adam daha iri yapılı. Ayrıca yüzünün sağ tarafında şakaktan yanağına kadar uzanan bir yara izi var.

Ve yüzündeki somurtkan ifade.

Anında Andreas'ın babası Bay Townsend ve onun sürekli somurtkan yüzü aklıma geliyor. Evet, bu adam kesinlikle onun oğlu.

"Thiers?" diye soruyorum sonunda, nefesimi bırakarak. Andreas'ı gece yarısı arayan ikiz kardeşi.

Sadece somurtuyor.

"O," Andreas'ın sesi, kardeşinin yanına gelerek cevap veriyor.

Ben ve çoğu aklı başında insan, farklı koşullarda olsaydık Thiers'ı korkutucu, neredeyse anlık bir tehdit olarak görürdük, ancak Andreas kardeşinin omuzlarına kolunu atıyor.

"Bu adamın annemin doğum günü kutlamalarına hep geç geldiğini sana söylemeliydim."

"Ama ben her zaman gelirim," der Thiers sonunda, kardeşine sert bir bakış atarak.

Andreas geri çekilmez. Aksine, alnını Thiers'in alnına dayayarak tam tersini yapar.

"Evet, sadık pislik, sen her zaman gelirsin. Seni özledim."

Thiers'in yüzündeki somurtkan ifade ilk kez kaybolur ve kollarını uzatarak Andreas'a sarılır.

Bu ikisini izlerken kalbim açılır. "Bu Ivy," diye tanıtır Andreas. "Benim..." "Geleceğim," diye tamamlar Thiers alçak sesle. "Aynen öyle," diye onaylar Andreas.

"Sizinle tanışmak bir zevk." Elimi uzatıyorum. Thiers elime bakar, sonra tekrar bana bakar.

O anda Andreas'ın ifadesi daha ciddi hale gelir. "Bir saniye," der kardeşine.

Thiers yavaşça elini uzatır, bir saniye boyunca elimi sıkar ve sonra bırakır.

"Dokunmaktan hoşlanmaz," diye açıklıyor Andreas, kolu hâlâ Thiers'in omzunda.

Andreas gülümser ve benim bakışımı takip ederek koluna bakar. "Aynı rahimde büyüdüğümüz için bazı ayrıcalıklarım var."

"Hadi oradan." Thiers, Andreas'ın kolunu kendinden uzaklaştırır.

"O Thiers mı?" Bayan Townsend koridorun sonunda seslenir.

"Anneme henüz merhaba bile demedin mi?" Andreas inanamıyormuş gibi ses çıkarır. Kardeşine gözlerini devirir. "Beni yavaşlattın."

Bir saniye sonra, ikisinin de ebeveynleri köşeyi dönerek Thiers'i karşılarlar.

Andreas yanıma gelir ve beni kendine doğru çeker.

"Seni kontrol etmeye geldim. İyi misin?" diye kulağıma fısıldadı.

İlk içgüdüm, başımı göğsüne yaslayıp bana sarılmasını istemek. Her şeyin çok iyi gitmeye başladığını nasıl açıklayabilirim? Her şey yolunda giderken kız arkadaşının korkup paniğe kapıldığını kim duymak ister ki?

"İyiyim," diyorum. "Annen mutlu görünüyor." Omzunun üzerinden olan biteni işaret ediyorum.

O da arkasına bakar ve gülümser. "Evet, hepimiz evde olduğumuzda annem özellikle mutlu olur."

"Sanırım pastayı getirmek üzereler." Elimi sıkıyor. "Gidelim."

Ailesi ve Thiers önümüzde, biz de partiye katılmak için arka bahçeye doğru ilerliyoruz.

Herkes Andreas'ın ikizini görünce alkışlar yükselir. O, bu gürültüden hiç etkilenmez ve geçerken düzinelerce aile üyesinin ona sarılmasını zar zor tolere eder.

"Ailen çok ilginç," diyorum Andreas'a, o da arkamdan kollarıyla beni sarar ve çenesini omzuma dayar.

"Onlar da iyiler ama en ilginç olan benim."

Gülüyorum ve ona öpücük vermek için dönmeye başlıyorum ama duruyorum. Etrafıma bakıyorum, böyle halka açık bir sevgi gösterisi beni birden rahatsız ediyor.

Andreas dudaklarımızı birleştirir. Hızlıca öper, sonra ağzını kulağımın yanına getirir. "Sevgi gösterisinde utangaç olmana gerek yok. Asla. Burada kimse bunu tuhaf bulmaz."

Etrafa bakındım ve genç ve yaşlı birçok çiftin el ele tutuştuğunu, birbirlerinin kulağına fısıldadığını ve evet, öpüştüğünü gördüm. Andreas'ın amcası ve Tristan, Travis, Annalise ve Chloe'nin annesi Destiny Townsend, kocası Tyler Townsend'ın ağzındaki ruju siliyordu.

Hayır, bu kalabalığın içinde Andreas'a bir öpücük vermemin kimseyi rahatsız edeceğini sanmıyorum.

"Bu benim ailemden çok farklı."

"Yeni bir tane ister misin?"

Gözlerim büyür ve Andreas'a bakarım. Yüzünde şakacı bir ifade görmeyi beklerim.

Orada değil.

Gözlerinde, nefesimi kesen bir ciddiyet var.

Ona açıklama istemek için vaktim olmadan, biri pastayı getirme zamanının geldiğini söylüyor.

Saniyeler sonra, DJ enstrümantal müzik çalmaya başlar ve herkes, kenarlarında çilekler olan üç katlı çikolatalı pasta tekerlekli bir masada getirilirken mutlu yıllar şarkısını söylemeye başlar.

Ben de eşlik ediyorum, ama Andreas'ın yüzündeki o ifadeyi kafamdan atamıyorum.

.

BÖLÜM 37

Andreas

"Bu da ne şimdi?" diye soruyorum, Kyle'a sert bir bakış atarak.

"Gördün mü? Sinirleneceğini söylemiştim," diyor kuzenim Diego, bodrum katındaki sığınağının kapısını açarken.

Üç katlı, çiftlik tarzı evi eşi Monique ve iki kızıyla paylaşıyor. Hepsi, Ivy de dahil olmak üzere ailemdeki diğer kadınlarla birlikte spa gününe çıkmışlar.

Bu arada Kyle, Diego, Dae ve ben onun evine geldik. İsteğim dışında, eklemeliyim. Benim istediğim Ivy'yi görmek, ama kadınların kendilerine ait bir gün geçirebilmeleri için gün boyunca uzak durmamız söylendi.

Neyse.

"İçeri girin," diyor Kyle, girişi işaret ederek.

İçeri girer girmez Diego'nun burayı neden vaha olarak adlandırdığını anlıyorum. Sinema salonu büyüklüğünde bir ekran ve mavi ve gri renkli bir kanepenin bir tarafında, Diego'nun bazı bina tasarımları için kazandığı ödüllerin yanı sıra, karısı ve iki küçük kızının birkaç el yapımı aile fotoğrafının bulunduğu camlı bir raf var.

Odanın ortasında, etrafında dört sandalye bulunan büyük bir poker masası ve ortasında bir deste kart ve fişler var.

"Mo atıştırmalıklar da hazırladı," diyor Diego mini buzdolabını açarken.

"En iyi eşim var." Diye iç geçiriyor.

"O zaman neden bizi buraya sürüklemek yerine onunla vakit geçirmiyorsun?" diye soruyorum sert bir bakışla. "Bütün gün dışarıydık," diye şikayet ediyorum.

"Çocuğa katılıyorum," diyor Dae arkamdan. O da benim gibi hayatımızdaki kadınlardan ayrı kalmaktan hoşnutsuz görünüyor. "Kennedy her an doğuma girebilir." Kayınbiraderimin sesinde endişe beliriyor.

Kyle, Diego'ya bakarken hiçbir şey söylemez. Kısa bir duraklama, sonra ikisi de kahkahaya boğulur.

"Ne oluyor? O haklı," diyorum onlara.

"Henüz ikimize de saldırmadığı için şanslıyız," diyor Diego Kyle'a.

"Sanırım benim küçük kardeşim de vurmaya çok yakın." Gözleri benim sıkılmış yumruklarına düşüyor.

Ellerimi yumruk yaptığımı fark etmemiştim bile. Ama onların kahkahaları ve Ivy'den ayrılmanın öfkesi beni sinirlendiriyor.

"Yarın öğleden sonra ayrılıyoruz," diye bu aptallara hatırlatırım.

Bir hafta uçup gitti. Tabii, Los Angeles'a döndüğümüzde hayatım bir anda kırk yaşından yüz yaşına geçecek.

İki ayrı film hakkında görüşmek üzere iki toplantı ayarladım bile. Her iki toplantı da yurt dışında. Post prodüksiyonu kontrol etmem gerekiyor ve *Late Nights* için tanıtım çalışmalarına başlıyoruz.

Buna sponsorluklar ve marka tanıtımları için yapacağım toplantılar da ekleniyor. "Zamanını boşa harcamayalım," diyor Kyle. "Biz senin lanet olası

ailen falan değiliz."

Kardeşıme gözlerimi kısarak baktım, o da aynı şekilde karşılık verdi.

"Sakin ol," diyor Diego, Kyle'ın koluna vurarak. "Sen karını çoktan bağladın ve onunla iki çocuğun var. Andreas henüz bunu yapmadı, bu yüzden çok uzun süre uzak kalmaktan biraz rahatsızlık duyuyor."

"Ayrıca, Riley sana saat yediden önce eve gelmemeni söyledi," diyor Dae. "Bunu nereden biliyorsun?" diye soruyor Kyle.

Dae omuz silker. "Kennedy de beni kovarken söyledi. Bütün kadınlar kızlar günü yapıyorlar." Kyle hayal kırıklığıyla iç çeker.

"Yine de eve dönmek için sabırsızlanıyorsun," diye hatırlatır Diego.

"Her an doğum yapabilir..."

"Evet, evet. Bu abartılı bir durum, çünkü o henüz yedi aylık hamile bile değil, ayrıca annesi, benim annem, teyzelerim ve eşlerimizle birlikte." Kyle ile kendi arasına işaret eder. "Hepsi de doğum yapmış kadınlar. Onlardan daha fazla yardımcı olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Dae dudaklarını ısırır.

"Bak, bütün gün onların peşinde koşmak yerine bir şeyler yapmamızı istediler," diye devam eder Diego. "Ayrıca, bizim de halletmemiz gereken işlerimiz var."

Kaşlarımı kaldırırım. "Ne işi?"

"Sonunda, alakalı bir soru," diyor Kyle ve başını poker masasına doğru çeviriyor.

On dakika sonra, Monique'in hazırladığı atıştırmalıkların bulunduğu yan masada oturuyoruz, kartlar dağıtılmış ve masanın ortasında bir yığın poker fişi var.

"İki tane alacağım," diyor Diego.

Kyle ona iki kartı kapalı olarak uzattı. Diego kartlara bakarken yüzünde hiçbir şey belli etmedi.

"Call," diyor Dae.

"Oyunu aceleye getirmek saat yedi'nin daha erken gelmesini sağlamaz," diyor Kyle, elindeki kartlara bakarak.

Duvardaki saate bakarım. Saatin daha dört olduğunu görünce küfür ederim.

"Ağabeyim ne kadar sinir bozucu olsa da, haklı," diye Dae'ye söylüyorum, o da hepimize öfkeyle bakıyor.

Derin bir nefes alır. "Peki."

"Başlayalım," diyor Diego on beş dakika sonra, hepimiz oturmuş, önümüzde kartlar ve masanın ortasında bir yığın poker fişi varken.

Kartlarımı masaya koyuyorum ve Kyle hariç herkes hayal kırıklığıyla homurdanıyor.

Bu turda bahsi tuttu ve fişleri kendine doğru çekti. "Bebekten şeker almak gibi." Kıkırdar.

"Bu ifadeyi hiç anlamadım," diye mırıldanır Dae ve kartlarını Diego'ya yeniden karıştırması için uzatır.

Hepimiz ona bakarız.

"İngilizce öğrenirken, deyimler anlaması en zor şeylerden biriydi," diye açıklıyor, çünkü Kore'de doğup büyümüş.

"Küçük Savaşçı'ya açıklamaya çalıştığım bazı Kore deyimleri var, ama o sadece bana bakıp esprinin sonunu bekliyor." diye gülümsüyor.

Küçük Savaşçı, kız kardeşime taktığı isim. İlk başta bunu duymak hoşuma gitmemişti, ama evlendiklerinden bu yana geçen üç yıl içinde, onun gerçek adını duymak kadar normal hale geldi.

"Evet, bana birini açıklamaya çalıştığını hatırlıyorum," diyor Kyle başını sallayarak.

"Ayrıca, hiç bir bebekten şeker almaya çalıştın mı?" diye devam ediyor Dae. "Senin evinde Kyrie'ye bakıcılık yaparken bir kez denedim," diyor Kyle'a, en küçük kızını kastederek. "Riley'nin sakızlı

yirmi dakika boyunca ondan çantayı almaya çalıştıktan sonra, avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı. Kolaymış da ne kolay," diye şikayet ederken, geri kalanımız gülüyor.

"Sen de bir deyim kullandın," diyor Diego. "Aferin."

Dae, az önce söylediği şeyin farkına varınca şaşkın ve hayret dolu ifadesiyle hepimizi güldürür.

Kyle boğazını temizler, Diego'dan deste alır ve yeni bir el dağıtmaya başlar.

"Aslında bu yüzden buradayız, kardeşim." Dae ve Diego'ya bakar, ikisi de başlarını sallar.

"Ne?" diye sorarım.

"Aile." "Bir daha söyler misin?"

"Babalarımız ve amcalarımız golf gezileri yapıyorlar," diye açıklıyor Kyle, aramızdaki masayı işaret ederek. "Ve şimdi, bizim de poker toplantılarımız var. Son birkaç yıldır, sadece üçümüz varız."

"Neden sadece üçümüz?"

"Grubumuzda evli olan tek erkekler biziz. Bizim neslimizden," diye açıklıyor Kyle.

Sandalyeye yaslanıp kardeşim, kuzenim ve kayınbiraderime bakıyorum. Hepsi de söylediklerini anladığımı görmek için bana bakıyorlar.

Kartlarımı masaya yüzüstü koyarken yüzümde yavaşça bir gülümseme beliriyor.

"Hepiniz benim sıradaki olduğumu biliyorsunuz."

"Aynı odada olduğunuzda ona bakmaktan kendini alamamanından belli," diyor Diego.

"Onu geleceğin olarak adlandırıyorsun," diye ekliyor Dae.

"Çünkü öyle," diyorum.

"Fark ettik," diyor Kyle. "Bu yüzden seni özel poker oyunumuza davet ettik."

"Bu bizim işimiz," diye ekliyor Diego.

"Beni zorla soktular," diye şikayet ediyor Dae.

"Senin yaptığın saçmalıkların ardından ikizimi seninle evlenmeye zorladığın gibi.

Onu evine kilitlemek," Kyle alaycı bir şekilde güler, sonra sert bir bakış atar. "Bu çok saçmaydı," diye tekrar ederim ve sert bir bakış atarım.

"Karım beni affetti," diyor. "Ve bu lanet masadaki herkes, eğer benimle evlenmek istemeseydi, evlenmezdi. Kahretsin, ben

hayatta olmazdım."

"Bunu çok iyi biliyorsun." Yine Kyle. "Sana geri dönüyorum, küçük kuzen. Bu senin inisiyasyonun."

Diego'ya kaşlarını kaldırıyorum.

Dae'ye başını sallar. "Biz sadece poker oynamıyoruz. Ciddi işler yapıyoruz. Bu adam ilk kez baba olmak üzere. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmalıyız. Küçük yeğenimi veya yeğenimi herhangi birinin yetiştirmesine izin veremem."

Dae başını yana eğiyor. Kennedy doğumda sürpriz yapmak istediği için hala ne olacağını bilmiyor.

"Peki," diye başlar Kyle, "Dae kaybettiler ve Andreas ilk kez baba olacak, bu yüzden ikiniz için küçük bir yarışma hazırladık."

"Bizi tuzağa düşürmek demek istiyorsun," diye düzeltir Dae.

"Siktiğimin herifleri. Neymiş bu?"

Diego ayakta alkışlar ve ellerini ovuşturur. "Bebek bezleri."

Onun küçük dolaba girip üç tane gerçek boyutlu bebek ve kocaman bir paket bebek beziyle çıktığını izlerken yüzümde şaşkınlık belirir.

"Ne?"

Yarım saat sonra, Kyle ve Diego, Dae ve ben bu lanet bebeklerle bezini ilk değiştiren olmak için uğraşırken, içlerinden biri tuttuğu kronometreyle geri sayım yapıyor.

"Bitti!" Dae zaferle kollarını kaldırarak bağırır.

"Adamım, sikti git," diye homurdanırım. "Bu onun kazandığı üçüncü raunt. Bu hiç adil değil. Daha önce ikinizin de bakıcılığını yaptı."

"Doğru, ama ikizlerle bile seni yendi," Diego, Dae'nin önündeki ikiz bebekleri işaret eder. Diego ve Kyle, Dae ilk iki raundu kazandıktan sonra ikinci bebeği de eklediler.

"Ben bir tanesini bile bitiremeden sen nasıl iki bezini değiştirdin?" Onun bebeklerine bakıyorum, benimki ise sadece yarısı değiştirilmiş durumda.

Kyle işaret ediyor. "Ve tulumun üzerine sahte bebek kakası bulaşmış."

"İğrenç," diyor Diego. "Kesinlikle banyo yapılması gerekiyor." Başını sallıyor.

"Böyle bebek bezi değiştirerek benim çocuğuma bakıcılık yapamazsın," diyor Dae, bana acıyarak bakıyor.

"Bunu kız kardeşimle konuşurum." "Karımla," diye karşılık verir.

"Hepinizin canı cehenneme. Lanet olası bir bez değiştirebilirim. Bebekler o kadar da zor olamaz."

Kyle ve Diego tamamen hareketsiz kalırlar. Diego yavaşça gözlerini kırıştırır ve "Az önce ne dedin?" diye sorar.

Sözlerimi tekrarlarım.

"Tabii, saat üçte uyanıp, koridorda dolaşıp durmadan ağlamayı kesmeyen bir bebekle uğraşana kadar."

"Çünkü dış çıkarıyor," diye ekler Kyle.

"Oh, ve sadece annesini istiyor ama sen karının uyumasını istiyorsun, bu yüzden bebeğin sadece seninle kalacağını kabul etmesi için onu evin tamamen farklı bir bölümüne götürmek zorundasın." Bu Diego.

"Böylece, onu uyutacak kişinin sen olduğunu isteksizce kabul eder, ama yine bezini kirleterek bunun için uğraşmanı sağlar."

"Ve sen ona banyo yaptırırken uykuya dalıyor, ama o sırada saat dört buçuk oluyor ve bir sonraki beslenme saatine kadar otuz dakikan var."

"O da asla uyumaz," diye Kyle tekrar söze girer.

"Asla," diye Diego sözünü tamamlar.

İkisi de kollarını kavuşturup dururlar ve bana bakarlar.

"Ama sonra, beslendikten sonra temiz ve sakın oldukları ve yumruklarını ağızlarına sokup, anlamsız sesler çıkararak mükemmel küçük başlarını göğsüne yasladıkları zamanlar vardır."

Kuzenimin yüzüne hüzünlü bir ifade yerleşir.

"Öyle de var," Kyle de aynı ifadeyle ekler. "Ya da o minik parmaklarını ilk kez senin parmaklarına doladıkları an."

"Oh, ve işten eve geldiğini gördüklerinde, ne yapıyorlarsa bırakıp gülümserler ve sana doğru emeklerler," diyor Diego.

"Bu en iyisidir."

"Hayır," diye karşı çıkar Diego. "O gülümsemede karımın yüzünü görmek en güzeli."

"Saat yedi oldu mu?" diye sorar Dae, saate bakarak, sesinde yeni bir endişe belirir.

Ivy henüz benim çocuğuma hamile değil, ama birdenbire onun aciliyetini hissediyorum.

"Ne biliyorsun?" diyor Diego, dördümüz saate bakarken. "On dakika var."

"Eve vardığımda saat yedi olacak," derim ve Dae ve Kyle hemen arkamdan kapıya doğru yürür.

"Hey," Kyle, kiralık arabamın kilit açma düğmesine basarken seslenir. Kolunu omuzlarıma atar. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Tabii ki biliyorum, aptal." Omzumu sertçe sıkıyor. "Salak." Onu itiyorum.

"Bunu ayda bir yapıyoruz." Diego'nun evini işaret ederek başını sallar. "Ama her seferinde yeri değiştiriyoruz. Kadınlar bizden bıkmaları diye."

"Şimdi de Los Angeles'a davet edilmeyi mi istiyorsun?" diye şaka yapıyorum. "Hiç davete ihtiyacım olmadı."

"Ama senin açık bir davetiye var," diyorum. "Bunu biliyorsun, değil mi?" Onun sorusunu tersine çeviriyorum.

Yarı gülümser ve başını sallar. "Not aldım." İfadesi ciddileşir.

"Bebek bezi yarışması sadece eğlence içindi, ama diğer her şey ciddiydi. Seni hayatın boyunca tanıdım. Bir şeye ciddi yaklaştığını anlarım ve Ivy'nin senin geleceğin olduğunu görebiliyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa, her şeye..."

"Nereye gideceğimi biliyorum." Kardeşimi kucaklarım, sonra geri çekilip ona bakarım. "Sence Thiers için de aynı şey geçerli mi?"

Kaşları kalkar.

Diego'nun evine doğru bakarım.

"Bu." Kyle iç çeker.

"İkizin, onu uzun süre aynı yerde tutacak hiçbir şeye ilgi duymadığını düşünüyorum."

Sözleri benim hoşuma gitmeyecek kadar doğru geliyor.

Thiers'ın sırf yerleşik bir hayat sürmesini istediğimden değil. Onun hayatını gereksiz yere tehlikeye atmasını istemiyorum.

"Ona ne olduğunu ve o zamandan beri olanların senin suçun olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Kyle'ın duymak istediği şeyin bu olduğunu bildiğim için başımı sallıyorum. "Evine, geleceğine dön."

"Beni tutan sendin," diye cevap veriyorum. "Görüşürüz kardeşim."

Yolda, Ivy ile benim karışımından doğacak küçük bir kızın nasıl görüneceğini merak etmeden edemiyorum.

BÖLÜM 38

Ivy

"Hâlâ cevap yok mu?" Andreas'ın derin sesi arkamdan geliyor.

Hâlâ kaşlarımı çatarak ona dönüyorum. "Hayır. Cevap vermesi hiç bu kadar uzun sürmezdi."

"Gözlerim, Hollywood Hills'e bakan, dairesinin tavandan tabana pencerelerine kayıyor.

Williamsport'tan döneli yaklaşık bir ay oldu ve boş zamanımın çoğunu onun evinde geçiriyorum... o burada olmasa bile, ki işleri çok yoğun olduğu için sık sık burada olmuyor.

Bu sabah Ari'ye mesaj atıp öğle yemeği için buluşmak isteyip istemediğini sordum. Şimdi akşam oldu ve Andreas ile ben sürpriz bir yere gitmek üzereyiz.

"Sence o iyi mi?" diye düşünmeden soruyorum. "Ya Los Angeles'ı düşündüğü kadar sevmediği için geri çekiliyorsa?"

Andreas avuçlarını omuzlarımdan çıplak kollarımın aşağısına doğru kaydırıyor ve vücudumda titremeye neden oluyor.

"Öyle olsaydı sana söylerdi, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Umarım öyledir, ama..." Sesim kesiliyor, suçluluk duygusu karnımı sıkıştırıyor. "Ama?"

Derin bir nefes alıyorum. "Ya söylemediyse? Mya ve Ari, mezuniyetten sonra o dönemde benim için orada olan tek kişilerdi. Onların sandığından daha fazla onlara güveniyordum. Ya Ari, benim çok kırılgan olduğumu düşündüğü için bana söylemiyorsa?"

Kabul etmek istemem ama bu, o zamandan beri beni rahatsız eden en derin korkularımdan biri. İlişkilerimi, arkadaşlıklarımı mahvediyor muyum?

"Öyle değil, çünkü sen çok kırılgan değilsin. Ailenin yaşadığı yerden çok uzak bir şehirde bir hayat kurdun. Her gün daha da iyiye gittiğin, sevdiğin bir kariyerin var." Kollarımı sıkıyor. "Kırılganmış, hadi oradan."

Ona gülümsedikten sonra yanağına bir öpücük konduruyorum.
"Teşekkür ederim," diye fısıldayarak söylüyorum.

"Belki de arkadaşının sadece zamana ihtiyacı vardır," diyor. Ben de başımı sallıyorum, bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum.

Andreas çenemi kaldırarak gözlerimizin karşılaşmasını sağlar. Anında dudaklarımın köşeleri yukarı doğru kıvrılır.

Dudaklarını benim dudaklarıma değdirir. Dudaklarımdan onaylayan bir mırıldanma çıkar. "Yarın gitmek zorunda mısın?" Sesim nefes nefese çıkar. "Benimle Kanada'ya gelebilirsin."

Andreas, bir reklam çekimi ve başka bir filmin çekimlerine başlamak için Kanada'ya gidiyor. Bu filmde başrol oynamıyor olsa da, yine de birkaç haftasını bu işe ayırması gerekiyor.

"Stüdyonun yeni dizisinin pilot bölümü için çekimler bu hafta başlıyor." Ekibim, oyuncu kadrosu için tasarımlar üzerinde çalışıyor.

"Hafta sonu yapılacak son tasarım toplantısından önce senaryoyu birkaç kez daha gözden geçirmek istiyorum."

"Yani hayır mı?" Andreas, çenemi eline alarak sorar. "Bu, 'Seni özleyeceğim' demek."

"Sadece beş günlüğüne," diyor.

"Ha?"

Geniş gülümsemesi karnımı kıpır kıpır ediyor. Yüzündeki yaramaz ifade, bir şeyler çevirdiğini ele veriyor.

"Ne yaptın?"

"Sen ve Bayan Shelby'nin Cuma gecesi Kanada'ya birinci sınıf biletiniz var.

Spencer sizi işten alıp havaalanına götürecek." İnlerim. "Beni şımartıyorsun."

Alnımı öper ve kalbim erir.

"Bunu hak ettin." Andreas kolunu bana uzatır. "Gitmeye hazır mısın?"

?

"Sanırım öyle, çünkü bu gece nereye gideceğimizi öğrenmenin tek yolu bu."

Andreas beni akşam yemeğine nereye götüreceği konusunda ağzını sıkı tutuyor. Tek söylediği endişelenmemem ve şık giyinmem gerektiği.

Hala buna hazır olmadığımı bildiği için, benimle birlikte çok fazla ortalıkta görünmemeye dikkat ediyor. Williamsport'ta onunla birlikte sokaklarda yürümek, kafelere, müzelere ve kütüphanelere gitmek kolaydı.

İnsanlar ona bakıyor ve dikkatle izliyordu, ama saygılıydılar ve mesafelerini koruyorlardı.

Evet, her zaman güvenlik görevlileri yanımızdaydı, ama Williamsport eğlenceye odaklı bir şehir değil. Andreas dikkat çekmemeye elinden geleni yapsa da, her yerde gizlice fotoğraf çekmeye çalışan paparazziler yoktu.

Şimdi Los Angeles'a döndüğümüz için, bu özgürlük kısıtlandı. İkimizin de iş programlarından bahsetmiyorum bile.

Yirmi beş dakika sonra, birkaç hafta önce duyduğum yeni bir Fransız restoranının arkasına park ettik. Mya, iş yemeği için buraya geldikten sonra bana buradan bahsetmişti.

"Reines? Bu yerin haftalar öncesinden olduğunu sanıyordum." Andreas'a bakıyorum.

O sadece elimi ağzına götürdü. "Öyle."

Şoförlü arabanın arka kapısını benim için açmak için dışarı çıktı. "Bay Knight," diye selamladı hostes. "Bu taraftan lütfen."

"Vay canına," diye hayranlıkla söylüyorum, kristal ve altın avizeleri, duvarları ve tavanı süsleyen altın çerçeveli tabloları incelerken. Sanki Fransız on sekizinci yüzyılına atılmışım gibi.

"Bunlar Fransız Devrimi döneminden kalma Fransa'nın en ünlü tablolarının kopyaları," diyorum Andreas'a, o da büyük beyaz ve altın rengi bir sandalyeyi uzatıyor. Etrafımızdaki sanat eserlerine o kadar hayran kalmışım ki, burada sadece ikimizin olduğunu fark etmiyorum. Personel hariç.

"Fransız sanatının hayranı mısın?" diye soruyor.

Garsonun gelmesi cevabımı keser. İçecek siparişlerimizi alır ve hızla uzaklaşır.

"Sayılır," diye cevap veriyorum, tekrar yalnız kaldığımızda. "Tasarım okulundaki son projelerimden biri, Fransız Devrimi ile ilgili bir oyunun kostümlerinin yaratılmasına yardımcı olmaktı. O dönemin sanat eserlerini inceledim ve o dönemde yaşayan insanların hayatları hakkında kitaplar okudum.

Tasarımları hayata geçirmek için elimden gelen her şeyi yaptım."

"Sonuç nasıl oldu?" diye sorar, benim heyecanımdan tamamen etkilenmiş bir şekilde.

"Ben..." Duruyorum, ama bu sefer bunun garsonun geri gelmesiyle ilgisi yok. Birkaç saniye boyunca, kırmızı şarabı kadehlerimize dökerken ve sonra masanın ortasına eklemek, zeytin ve peynir koyarken onu izliyorum.

Her bir ürünün bu özel şarap için neden seçildiğini anlatır. Ama ben açıklamayı pek dinlemiyorum.

O uzaklaşırken ona bakıyorum. "Hiç bitiremedim."

Andreas'ın ifadesi ciddileşir.

"Bu, diplomamı tamamlamak için yaptığım bitirme projemdi, ama..." İç çekip saçımı elime almak için uzanıyorum, ama sonra saçımı bukle yaptırdığımı hatırlıyorum. Elim kucağıma düşüyor.

"Ailem moda tasarımı okuduğumu öğrendiğinde, okulu bırakmam için ısrar ettiler."

Yüzü sertleşir. "Bu yüzden derecenı tamamlayamadın."

Başımı sallarım. "Onların ödediği program, finans alanında lisans ve yüksek lisans derecemdi. Beş yıllık bir programdaydım ve tamamladığımda işletme lisans ve yüksek lisans derecelerimi alacaktım.

"Hafızam iyi olduğu için sayılarla aram her zaman oldukça iyiydi."

"Ama senin kalbinin attığı yer asla orası değildi." Bu bir soru değil, bir ifade.

"Asla," diye onaylıyorum. "Ama ailem moda ile ilgili herhangi bir bölümden mezun olmamı onaylamazdı. Bu yüzden, üçüncü sınıftayken gizlice başvurdum. Kabul edildim ve zaten yoğun bir ders programım olduğu için ailemi yazları derslere katılmak için şehirde kalmam gerektiğine ikna ettim."

"Ve bunun yerine tasarım derslerini mi aldın?" Başımı eğiyorum.

"Anladığım kadarıyla, aynı anda üç farklı lisans programına mı katıldın?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak.

Biraz gülümsedikten sonra şarap kadehimi aldım. "Bu kadar etkilenmiş gibi görünme. Sadece ön lisans yapıyordum."

Gözleri kısılır. "Sadece mi? Kaç kişinin ön lisans derecesini tamamlamak istediğini biliyor musun?"

Dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Bitirme şansım olmadı." "Ne oldu?"

"Dikkatsiz davrandım." Mezuniyetime bir ay kala yaşadıklarımı anlatırken, şarap kadehini masanın üzerinde döndürüp durdum.

"Mali yardım departmanı Michigan'daki ev adresimi buldu. Sonunda, düzenli olarak verdiğim NYC adresi yerine belgelerimden birini oraya gönderdiler. Ailem belgeleri gördü ve ofisi aradı.

"Babam birçok üniversite yöneticisini tanır ve ağından benim bu enstitüde öğrenci olduğumu öğrendi."

Andreas'ın yüzü öfkeyle buruşur. "Bu, öğrencilerin mahremiyetini ihlal etmiyor mu?" İnanamıyormuş gibi konuşur. "Sen on sekiz yaşından büyüktün."

Yine omuz silkiyorum. "Bağlantıları olanların politika ve yasaları kolayca aşabileceğini biliyorsun."

Kaşlarını çattı ama başını salladı.

"Bir sabah daireme geldiler ve programdan ayrılmamı istediler, aksi takdirde diğer okulumun öğrenim ücretini ve kiramı ödemeyi reddedeceklerini ve o zamana kadar okulum için ödedikleri parayı benden talep edeceklerini söylediler.

"Bu altı haneli bir rakamdı. Başka seçeneğim yoktu, bu yüzden programı bıraktım."

"Sadece yarım dönem kalmışken mi?"

"Aynen öyle." Şarabımdan bir yudum daha alıp, çıtır çıtır ekmeğin bir parçasını kopardım. Peynirle uğraşmadım.

Ekmek lezzetli olduğundan eminim, ama yuttuğum tek şey o zamandan beri içimde kalan acı bir kin ve pişmanlık tadı.

"O yılki mali yardım başvuruma yanlılıkla ev adresimi yazmıştım. Bu yüzden ofis formları evime gönderdi. Dikkatli olmalıydım," diye geçmişteki davranışlarımı eleştiriyorum.

"Sana hak ettiğin şekilde destek olacak ebeveynlerin olmalıydı."

Andreas'ın sesindeki zehir, benim kendi acı duygularımı da tetikliyor. Ancak, ona hak vermek için içimdeki dürtüyü bastırıyorum. "Onlar ödedi..."

"Bebeğim, ailene saygısızlık ederek seni üzmemek istemem. Ama burada oturup onları savunmaya devam edersen, kendimi tutamayacağım. Gerçek şu ki, sen daha iyisini hak ediyordun."

Daha iyisini hak ediyordun. Hak etmek mi?

Bu, kendimle hiç ilişkilendirdiğim bir kelime değil. Hayır, belki de kendimle ilişkilendirmeme izin verilmedi. Bana hep hayatta kimsenin hiçbir şeyi hak etmediğini öğrettiler.

Bir dereceye kadar, evet, bu doğru. Her zaman, çalıştığın kadarını alırsın ve bundan fazlasını alırsan bunun için minnettar olmalısın diye inandım. Bunu hak ettiğin için değil.

Ani bir elektriksel sıcaklık içimi kaplar. Masadaki elime bakarım ve Andreas'ın onu kendi büyük eliyle tuttuğunu görürüm.

Elimi sıkıyor, sessizce bana gücünü aktarıyor.

"Evet, sıkı çalışma hepimizin hayatında yer alır. Hepimiz hayallerimizi gerçekleştirmek için sıkı çalışmalıyız. Kendi ebeveynlerinin sevgisi ve onayı için sıkı çalışmak zorunda olmamalısın.

"Ailenin yaptığı şeyin kendi nedenleri olabilir."

Duraklıyor, dudakları ekşi bir ifadeye bürünüyor. Ailemin adını anmamak için çok uğraşıyor.

"Ama bu, yaptıklarının doğru olduğu anlamına gelmez. Yaptıkları, sırf kendileri için iyi görüneceğini düşündükleri için, senin ilgini çekmeyen bir hayatı sürdürmen için sana baskı uyguladı. Seni o kadar zorladılar ki, binlerce kişinin önünde sahnede panik atak geçirdin, ama yine de sana ihtiyacın olan ebeveynler olamadılar."

Ağzım açık kalır.

Son üç yıldır inkar etmek için mücadele ettiğim şeyi yüksek sesle söyledi. Hayır, panik ataklarım doğrudan ailemin suçu değil, ama onların desteğinin olmaması ve sürekli olarak benim olmak istediğimden başka biri olmam için baskı yapmaları da yardımcı olmadı.

"Sen daha iyisini hak ediyordun, Ivy." Elim sıkıyor. "Hak ettiğin ebeveynlere sahip olamadığın için üzgünüm. Ama hayallerinin peşinden gittiğin için seninle gurur duyuyorum. Korkudan ödün kopmuş ve kendinden emin olmasan da buraya geldiğin için. Çünkü bu seni bana getirdi."

Koltuktan kalkıp masanın etrafında dolaşarak elini uzattığında beni şaşırttı.

"Bu dansı alabilir miyim?"

Etrafıma bakındım, sadece mutfak kapısında sabırla bekleyen birkaç garson gördüm. Gizli hoparlörlerden klasik müzik çalıyordu.

"Burası bir yemek salonu," diye hatırlatıyorum ona.

"Ve burada sadece ikimiz varız. Bu yeri kiraladım çünkü denemek istedin ve rezervasyon yapamadın. Şimdi seni kollarımda tutmak istiyorum."

Böyle bir teklifi reddetmem mümkün değil. Ayağa kalkıyorum ve Andreas beni kollarına sarıyor, vücutlarımız birbirine yapışıyor.

Omzunun üzerinden, garsonun elinde tabaklarla mutfaktan çıktığını görüyorum. Bizi görünce duruyor, sonra bana göz kırparak mutfağa geri dönüyor.

Başımı Andreas'ın omzuna yasladım.

"Diplomanı bitirmeyi hiç düşündün mü?"

Sorgulayan bir ifadeyle geri çekildim. "Bir dönemden azın kalmıştı."

"New York'a geri dönemedim."

"Buradaki bir üniversitede ortak bir derece yapabilseydin ne olurdu?"

Hiçbir şey söylemeden başımı tekrar omzuna yasladım. Gerçek şu ki, o diplomayı bitirmeyi sayısız kez düşündüm. Ancak Michigan'a taşındıktan kısa bir süre sonra bu fikri vazgeçtim.

Andreas ve ben dans ederken, beni dünyadaki tek şeyimmişim gibi tutarken, başladığım şeyi bitirme fikri göğsümde yeniden alevlenir.

"Bu gece için teşekkür ederim," diye fısıldıyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. "Seni eve götürmeden önce yemek yiyebilmen için ayrılmalıyız

"

BÖLÜM 39

Ivy

Andreas ve ben tatlı yemek için uğradığımız sevimli küçük dondurma dükkanından çıkarken tatlı yemek için uğradığımız sevimli küçük dondurma dükkanından çıktık. "Nane çikolatalı dondurmayı nasıl yiyebildiğini anlamıyorum." Kupamdaki külahıma bakarak yüzünü buruşturuyor. "Çünkü çok lezzetli." Donduramamdan bir kaşık alıp ağzıma atıyorum ve inliyorum. "Belki de doğru markayı denemedin. Al, bunu bir dene." Kupayı ona uzatıyorum. "Hayatta olmaz," diye cevap veriyor ve beni daha da güldürüyor. Nane çikolatalı dondurmayı sevmediğine dair kararlı. "Ahududu sorbe nasıl?" Elindeki bardağı işaret ettim. Bir kaşık dolusu ağzıma götürdü. "Aç." Bana sorbeyi yedirmesine izin veriyorum, tatlı sorbenin keskin tadının tadını çıkarıyorum. "Mm," diye başımı sallayarak yorum yapıyorum. "Güzel, ama bu kadar güzel değil." Donduramamdan bir kez daha tadına bakıyorum. Gözlerinde bir kıvılcım parlar. "Dondurma zevkin berbat ama senin zevk almanı izlemek hoşuma gidiyor." Sesindeki kötülük meme uçlarımı sertleştirir. "Belki sen..." Köşeyi dönüp arabamızın beklediği park alanına doğru ilerlerken sözümü kesiyorum. "Ari?" Yanındaki kadına bakıyorum. "Stacey?" Gözlerim birbirine kenetlenmiş ellerine düşer. "Ivy," Ari sesinde belirgin bir şaşkınlıkla selamlar. "Burada ne yapıyorsun?" Bunun açık olması gerektiği için dondurmamı kaldırırım. "Doğru." Başını sallar ve sonra utangaç bir ifadeyle bakan Stacey'e bakar. "Şey, Stacey'i tanıyorsun."

"Tabii ki." Onları tanıştıran benim olduğu için "tabii ki" kelimesini uzatarak söylüyorum. "Bir dakika, siz ikiniz çıkıyor musunuz?"

Ari'nin gözleri titrer ve hızla kırıştırır. "Şey..."

"Hadi konuşalım." Kolunu tutuyorum ve Andreas'a bir dakika sonra döneceğimi ima eden bir bakışla dondurmamı uzatıyorum.

O da bana göz kırıyor.

"Neler oluyor?" Ari ve ben Stacey ve Andreas'tan birkaç metre uzaklaştığımızda alçak sesle soruyorum.

Saçlarını eliyle düzeltir. "Dürüst olmak gerekirse, tam olarak emin değilim." "Ama siz ikiniz..."

"Biz... birbirimizi tanıyoruz."

"Arkadaştan daha fazlası olarak mı?" O başını sallar.

"Bekle, bu yüzden mi benden kaçıyordun?"

"Ben kaçınmıyordum..." Kollarımı göğsümde kavuşturup, yüzüme yalan söylemeye cesaret edemezsin diyen bir bakış attığımda, sözünü keser.

"Tamam, tamam... Evet, bu yüzden. Bir nevi."

Kollarımı indirdim. "Bir kadınla çıktığın için seni yargılayacağımı düşünmüyorsun, değil mi?" Sesimdeki incinmişlik hissedilebilirdi.

"Hayır," diye cevaplar ve ellerimi tutar. "Beni bunun için yargılamayacağını biliyorum. Sadece tanıştığımızdan beri, sadece Paul'un aptal herifiyle birlikte oldum.

"Çok hızlı ilerlediğimi ya da daha kötüsü, yeni arkadaşını bir teselli olarak kullandığımı düşünmeni istemedim."

"O bir teselli değil mi?" diye soruyorum, sadece emin olmak için.

"Hayır. İşleri yavaştan alıyoruz." Yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirir. "Ama çok güzel, Vee. Birçok ortak noktamız var, çok gülüyoruz ve o harika öpüşüyor."

"Öpüşüyor mu?"

Ari başını sallar. "Yavaş ilerliyoruz." Gözlerindeki ışıltı, uzun zamandır görmediğim bir şey. İstesem bile, en iyi arkadaşımın yaydığı mutluluğu inkar edemezdim.

"Oof!"

"Üzgünüm," onu sıkıca kucakladığım için özür dilerim.

Gülerek, kollarını bana doluyor.

"Seni her zaman destekliyorum, Ari. Los Angeles'ın yarısıyla yatıyor olsan bile umurumda değil. Güvenli olduğun ve mutlu olduğun sürece,

seni destekleyeceğim."

Gözleri yaşlarla dolarak geri çekilir. "Bunu duymaya gerçekten ihtiyacım vardı. Neden korktuğumu bile bilmiyorum."

"Çünkü bu yeni bir şey ve sen mutlusun. Bazen mutlu olmak, mutsuz olmaktan daha korkutucu olabilir." Farkında olmadan Andreas'a bakıyorum.

"Mya biliyor mu?" diye soruyorum.

Kaşlarını çatarak gözlerini devirir. "Eğer bilseydi, sen de bilirdin."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Doğru." Stacey'e başımı sallıyorum.

"Randevunu bitirmeni bekleyeceğim, ama bu hafta akşam yemeği yiyeceğiz," diye ısrar ediyorum.

"Anlaştık," der Ari, Andreas ve Stacey'nin yanına dönmeden önce.

Andreas bana dondurmamı geri verirken, "Teşekkürler" derim.

"İkiniz birbirinize çok yaklaşıyorsunuz," diye Ari ve Stacey'e yan yana dururken söylüyorum.

"Çarşamba günü ikinci el dükkanına gitmeye kararlı mısınız?" diye sorar Stacey.

"Tabii ki." Onu kucaklayarak, onunla ve Ari ile aramın iyi olduğunu belli ettim. Sonra Ari'yi kucaklayarak bu hafta akşam yemeğini hatırlattım.

"Çok güzeldi," diyor Andreas arabaya biner binmez. "Ne?"

"Ari'ye söylediğin şey." Sırıtarak, "Kulak misafiri değildim, ama duyduğun bir şey vardı," diyor.

"Doğru."

"Biliyorum, bu yüzden özel. Keşke kendine de bu kadar hoşgörülü olabilsen."

"Ne dedin sen..." Andreas, neredeyse bitmiş olan dondurma kupamı elimden alıp aramızdaki koltuk tutucusuna koyduğunda sözümü kesiyorum.

"Bence bu kadar harika bir arkadaş olduğun için özel bir şeyi hak ediyorsun."

Bana zaman tanımadan bölmeyi geçip önümde diz çöküyor.

"Bu gece sana elbise giymeni istememin ana nedeni bu." Elleri dizlerimi ayırıp elbiseyi belime kadar yukarı çekirken sesi hırıltılı çıkıyor.

"Külot biraz sorun yaratıyor. Ama bunu hallederiz," diyor ve başını elbisenin kumaşının altına sokuyor.

"Oh!" Dilini ilk kez am dudaklarımda hissettiğimde nefesim kesildi.

Külotumun dantel kumaşı hala dilini tenimden ayırıyor, ama o kumaşı vücudumdan eritmek için elinden geleni yapıyor.

Riiip!

İç çamaşırımın parçalanma sesi arabanın arka koltuğunda yankılanırken, titrek bir nefes veriyorum.

Sürücünün yüksek sesli inlemelerimi duymadığını umuyorum, ama bu noktada durmak için yeterince umursamıyorum. Boşalmam uzun sürmüyor.

"Ağzın sihirli," diye nefes nefese söylüyorum, Andreas vücudumun üzerinde yukarı doğru ilerlerken. Yüzünü avuçlarım ve dilimle dudaklarını izlerim. Nedense, onun üzerinde kendimin tadını doyamıyorum.

"Şimdi sıra bende," diyorum ona. Onu itiyorum. "Sen otur." Az önce oturduğum koltuğu işaret ediyorum, böylece yerlerimizi değiştiriyoruz. Neyse ki arka koltuk, onun önünde dizlerimin üzerine çökene kadar hareket etmeme yetecek kadar geniş.

"Ivy, sen... Kahretsin!"

Pantolonunun üzerinden penisini sıkıyorum. "Bundan emin misin?"

"Buna devam edersen, bir şaplak daha istemiş olursun."

Evet, lütfen.

Tek duymam gereken buydu, sonra onu tekrar sıktım. Pantolonunun fermuarını açtım ve elimi hareket ettirerek penisini dışarı çıkardım. Uçtan ön sıvı sızmaya başlamıştı bile.

Ağzımla kapattım, ucunu biraz emdim, ön sıvısını kayganlaştırıcı olarak kullandım. Andreas'ın elini başımın arkasında hissettiğim anda, onu ağzımın daha derinliklerine aldım. Beni boğacak kadar sert bastırmıyordu, ama tutuşu sağlamdı.

Meme uçlarım sütyenime baskı yaparken acıyor. Onu ağzıma ne kadar derine alırsam, amımdan o kadar sıvı akıyor. Andreas'ın inlemeleri, bu arabanın arkasında tekrar boşalmamı sağlayacak kadar yeterli olabilir.

"Bebeğim," diye homurdanırken kalçalarını kaldırıyor. Penisini boğazımın arkasına çarpıyor. "Bebeğim... Ivy..." Saçımı çekiyor, bu da boşalmak üzere olduğunun işareti.

Başımı daha hızlı sallıyorum, dilimde onun tohumunun tadını almak için açgözlü hissediyorum.

Andreas mesajı alır ve vücudunu gevşetir. Bunu yaptığı anda, yeni bir gerginlik onu sarar ve sertleşmesine neden olur. Bir saniye sonra dileğim gerçekleşir.

Ağızıma gelen ilk sperm damlası, hemen ardından gelen diğer damlalarla gölgede kalır. O boşalırken ben emmeye devam ederim. Beni açgözlü bir cadaloz haline getirmiştir.

Ve bundan daha mutlu olamazdım.

"Siktir!" Sonunda onu ağızımdan çıkardığımda küfür eder. "Buraya gel." Beni hevesle kucağına çeker ve dudaklarını benimkilere çarpar.

İlk kez öpüşmeyi keşfeden aç gençler gibi öpüşüyoruz. Ya da belki yıllardır bunu yapan ama hala birbirlerine doyamayan aşıklar gibi.

Ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefese, soluk soluğa kalıyoruz.

Elini boynuma doladı ve alınlarımızı birbirine yaklaştırdı. "Yarın gitmek zorunda olduğuna emin misin?"

BÖLÜM 40

Andreas

"Yeşil mi, mor mu?" Önce yeşil, sonra mor kazakları göğsüme tutuyorum, telefonum ise otel odamdaki yatağın yanındaki sehpa da duruyor.

"İkisi de gözlerini ortaya çıkarır, ama ben şahsen seni morla daha çok beğeniyorum.

Çok yakışıyor sana," diye açıklıyor Ivy. "Pantolon siyah, değil mi?"

"Tabii ki," diye cevap verdim ve yeşil süveteri yatağın üzerine atıp beyaz tişörtü giydikten sonra mor süveterle örttüm.

"Mükemmel," diyor. "Orada bir stilistin olduğunu sanıyordum."

Late Nights için ilk basın toplantılarından birine hazırlanıyorum.

Williamsport'tan döndüğüm den bu yana geçen iki ay içinde, Michael Keith filmin post prodüksiyonunu tamamlamayı başardı ve yaz başında gösterime girmesini planladı.

4 Temmuz'da gösterime girmese de, genellikle sinema seyircisinin yoğun olduğu bir dönemde gösterime girecek. Bu da stüdyonun bu filmin başarılı olacağına büyük güven duyduğunu gösteriyor.

"Öyle," diyorum ona. "Ama senin yargına daha çok güveniyorum." Gülüyor, bu da kalbimi sıkıştırıyor.

"Dün gece iyi uyudun mu?" diye sorar, endişesi doğrudan kalbime işler.

"Yanımda değildin... yani, hayır."

Filmin yönetmeni önceden şehirde bir randevusu olduğu için basın toplantısı için New York'tayım.

Ve yirmi dört saatten az bir süre önce Kanada'daydım, bir sonraki filmimin çekimlerini tamamlıyordum. Son birkaç ay çok yoğun du, bu yüzden Ivy'yi istediğim kadar göremedim, ama programının izin verdiği ölçüde onu uçuruyorum.

"Yarın evde olacaksın."

"Bu gece," diye düzeltiyorum. "Uçuşumu öne aldım. Basın toplantısı ve sponsorlarımdan biriyle olan toplantım biter bitmez havaalanına gideceğim."

Gülümsemesi ekranı aydınlatıyor ve her şeyi iptal edip hemen uçağa atlamak istiyorum.

"Sakın yapma," diye uyarıyor.

"Ne düşündüğümü nereden biliyorsun?"

"Gözlerindeki o kötü bakış. Tam da..." Kendini durdurur.

"Ne yapmadan önce, Ivy?" diye alay ediyorum. Onun bunu söylemesini istiyorum, ama ateşle oynadığımı biliyorum, çünkü duymak istediğim sözleri söylerse, buradan bir sonraki uçağa atlayıp gidebilirim.

Dudakları açılır, ama bir şey söylemeden önce otel odamın kapısı çalınır.

"Bay Knight, aşağı inmeye hazırsınız," stüdyodan bir asistan kapıdan seslenir.

Ivy derin bir nefes alır. "İyi şanslar. İzliyor olacağım." "Seni seviyorum," derim rahatça.

Gülümser. "Ben de seni seviyorum."

"Bu gece beni bekle." Sesim normalden daha kalın çıkıyor. "Sanki ben de sensiz uyuyabilmişim gibi," diye alay ediyor, sonra bana bir öpücük gönderiyor.

"Şimdi git. Ben de işe dönmeliyim."

Aptal, aşık ben, birkaç saniye boş ekrana bakarım, dudaklarımda aptalca bir gülümsemeyle.

"Bay Knight?"

"Evet,
geliyorum."

Yaklaşık yirmi dakika sonra, Michael Keith ve *Late Nights*'ın diğer iki ana oyuncusuyla birlikte otelin etkinlik salonunda oturuyorum.

"Andreas, eleştirmenler bunun şimdiye kadarki en iyi performansın olduğunu söylüyor. Buna ne diyorsun?" diye soruyor ülkenin bir numaralı eğlence dergisinden bir gazeteci.

Solumda oturan Michael Keith'e, sonra da sağımda oturan diğer oyuncuların yönüne bakıyorum.

Late Nights'ın son halini izledim ve bu projede yer alan herkesin elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyorum.

"Bu gerçekten bir iltifattır," diyorum. "Bu filmi yaparken amacımız, eksiksiz bir hikaye anlatmak ve bu karakterlerin hikayelerini

çok gerçekçi bir şekilde hayata geçirmekti. Rolümü iyi oynayıp oynamadığımı izleyicilerin kararlarına bırakacağım."

"Çok diplomatik cevaplar," diyor ve odadaki diğerleri gülüyor.

Başka bir muhabir Michael'a bu film için stratejisini sorar. Filmin başından beri gördüğü yönelimden bahsederken dikkatle dinlerim.

"Sonuçta bu büyük bir aksiyon filmi değil. Tekniğim, geçmişte yaptığım projelerden farklı olmalıydı. Bu yüzden kamera lenslerinden oyuncu kadrosuna kadar her şeyin doğru olmasını sağlamak için büyük çaba sarf ettim."

Michael bana ve diğer oyuncuların üzerine bakıyor.

"Yapmak istediğimiz şeyi tam olarak yaptığımızı biliyorum," diyor, sanki benim önceki yorumuma cevap veriyormuş gibi.

Basın toplantısının geri kalanı fazla gürültü patırtı olmadan geçer. Gazeteciler eğleniyor ve filminden heyecan duyuyor gibi görünüyor, ki bu da bizim isteyebileceğimiz tek şey.

Ancak kaçınılmaz olarak sorular farklı bir yöne doğru kaymaya başlar. "Andreas?" arkadaki kadın gazetecilerden biri seslenir.

Kim olduğunu görünce yüzümdeki somurtkan ifadeyi gizlemeye çalışıyorum. Charlotte Simpson, ülkedeki en büyük dedikodu bloglarından birinin muhabiri. *Muhabir* kelimesini çok hafif kullanıyorum.

O, restoranda çekilmiş fotoğrafımız yayınlandıktan sonra Amber ve benim hakkımda o yazıyı yazan kişi.

"*Entertainment Wise* olarak, bu kadar derin ve duygusal bir rolü üstlenmenize şaşırdık. Daha hafif, daha... diyelim ki, olgunlaşmamış rolleri geride bırakmanın zamanı geldiğini mi düşündünüz?"

Ses tonu, sorunun ardındaki alaycı tavrı gizleyemeyen sahte bir nezaketle doludur.

Bu odadaki hiç kimsenin bilmediği bir şeyi Charlotte hakkında biliyorum.

"Bu uygunsuz bir soruydu," diye savunuyor Michael Keith. "Andreas Knight mükemmel bir profesyonel ve iyi bir aktör. Hatta, önceki rolleri..."

"Teşekkürler Michael, bunu söylediğin için," diyorum başımı sallayarak. "Böyle yetenekli bir adamdan bunu duymak büyük bir iltifat." Hâlâ yüzünde kendini beğenmiş bir ifade olan Charlotte'a dönüyorum.

"Soruya gelince, kariyerimin güzelliği, çeşitli karakterleri canlandırma fırsatı bulmamdır. Hepsi, insan deneyiminin geniş *yelpazesini* gösteren benzersiz kişilik ve özelliklere sahiptir. Sonuçta, eğlenmek istediğimizde hepimizin görmek istediği şey duygusal derinlik ve *çeşitlilik* değil midir?"

Charlotte'un yüzü kızarır ve kaşları arasında bir kırıksıklık belirir. Charlotte, benim oynadığım dizide bir rol için seçmelere katıldığında, ona yöneltilen en sert eleştirilerden biri, oyunculuğunda duygusal çeşitlilik eksikliği idi.

Rol sonunda Amber'a gitti.

Charlotte, oyuncu olarak başarılı olacak yeteneği olmadığı için dedikodu blogları için yazılar yazan bir iş buldu.

Yüzündeki öfke dolu ifade, cevabımı neden bu şekilde verdiğimi tam olarak bildiğini gösteriyor.

Sandalyeye yaslanıp sırtarak oturuyorum.

"Daha önce de belirttiğim gibi, bu role hazır olup olmadığım konusunda son kararı izleyicilere bırakacağız."

Birkaç gazeteci başını sallayıp not defterlerine notlar alıyor. "Sanırım zamanımız doldu..."

"Bir soru daha."

Charlotte mikrofonu elinde ayakta dururken gözlerini ona dikiyorum.

"Sizi rahatsız etmek istemem," diyor, bana öfkeli bakışlar atarak. "Ama Andreas'ın restoranlarda insanlara saldırgan davranan tehlikeli biri olduğuna dair kanıt görseydiniz, yine de onu bu kadar hızlı savunur muydunuz acaba?"

Odadaki herkesin nefesini tuttuğu duyuldu.

O artık bana bakmıyor olsa da, ona sert bir bakış attım.

"Andreas Knight'ın YouTuber ve podcaster Dennis James'e saldırdığı video görüntülerim var," diyor ve telefonunu kaldırarak o gün restoranda çekilen bir videoyu oynatıyor. "Bu, Andreas'ın şu anki kız arkadaşı Ivy Sterling ile ilişkisi olan James'e karşı kişisel bir intikamın sonucuydu."

Ayağa fırlarım, yumruklarım yanımda. "Az önce ne dedin sen?"

"Filminizi temsil etmesini istediğiniz kişi bu mu, Bay Keith?" diye soruyor Charlotte.

"Bu çok uygunsuz," diyor Michael yanımda.

"Basın toplantısını burada sonlandırıyoruz. Bugün geldiğiniz için hepinize teşekkür ederiz," diyor sunucu aceleyle kalabalığa.

Gözümün önünden kırmızı bir perde geçiyor. O kaltak, Ivy'nin Dennis James ile ilişkisi olduğunu mu iddia etti?

Sahneden çıkmadan telefonum çalıyor.

"O kaltağın işini ve sahip olduğu diğer her şeyi istiyorum," diyorum Stan'e. "Ve sonra istiyorum ki..."

"Andreas, sakın ol."

"Sakin ol deme lan. Ivy hakkında ne dediğini duydun mu? Ivy o orospu çocuğuyla hiç tanışmadı bile!" diye ısrar ediyorum ve odama girip kapıyı arkamdan çarpıyorum.

"Peki ya sen? Bu..." "PR'a bunun için para ödüyorum, değil mi?"

"Biz hallederiz. Yaklaşık yirmi dakika sonra Rachel'dan bir telefon bekleyin."

"O zamana kadar Charlotte'un işsiz kaldığını ve ifadesini geri çektiğini duymak istiyorum."

Telefonu kapatıp, istediğim gibi duvara atmak yerine yatağın üzerine attım. Ivy'yi aramadan önce sakinleşmem lazım, bu saçmalığı benden başka kimseden duymasını istemiyorum.

BÖLÜM 41

Ivy

"Buna ne dersin?" Lillian'ın incelemesi için Lillian'ın incelemesi için kaldırıyorum.

Stüdyodan çok uzak bir giyim mağazasında, yaklaşan bir proje için stil arayışındayız. Kostümlerin çoğu tasarlanmış olsa da, Lillian ve ben mağazadan birkaç parça seçmek için özel bir görev aldık.

Lillian, gömleği incelemek için gözlüklerinin kenarından bakarak zamanını alıyor. Kaşlarını çattığında kalbim biraz sıkışıyor.

"Bu deliği düzeltmek zor olacak." Koltuk altının hemen altındaki küçük deliği gösteriyor. "Çoğu zaman gizlenebilir, ama benim endişem bu projenin gömleğe vereceği yıpranma. Bu malzeme çok dayanıklı değil."

Gömleği inceliyorum ve aynı sonuca varıyorum.

"Ama çok güzel." Sesimde pişmanlık duyduğum belli oluyor.

"Kendin için almalısın," diyor. "Eminim sana çok yakışır."

"Yapamam," diye itiraz ediyorum, ama gözlerimi gömleğin üzerinde tutuyorum. Bu gömlekle harika duracak siyah, parlak bir tayt hayal ediyorum. Özellikle de yakın zamanda aldığım diz boyu, 15 cm topuklu botlarla giyersem.

Andreas çıldırırdı.

"Ha! Yüzünden okunuyor." Lillian parmağıyla işaret edip gülüyor. "Bu lanet tişörtü alacaksın." Tişörtü benden kapıp kasaya doğru yöneliyor, ben de onu takip ediyorum.

Yine itiraz etmek için ağzımı açtım ama telefonum çaldı. "Rebecca arıyor," diyorum Lillian'a. "Muhtemelen neden bu kadar geciktiğimizi merak ediyordur."

"Ona, bizi trafiğin en yoğun olduğu saatte bu işi yapmaya gönderenin kendisi olduğunu hatırlat. Öğle yemeğinden önce geri dönersek şanslı sayılır," der Lillian

alaycı bir şekilde söylüyor.

Cevap vermeden önce gülümserim.

"Rebecca, şimdi kasaya geçmek üzereyiz. *Queen's Betrayal* seti için uygun birkaç ekstra ürün bulduk," diyorum ona, birkaç hafta sonra çekimlerine başlayacak başka bir stüdyo projesinin adını vererek.

"Ofisimde görüşmemiz gerekiyor," diye yanıtladı

Rebecca. "Tamam, peki. Geri dönmemiz biraz zaman alabilir."

"Çabuk olun. Bu acil," der ve telefonu kapatır. "Ne dedi?" Lillian 'ın sorusu, boş telefon ekranına bakarken beni irkiltir.

boş telefon ekranına bakmaktan beni sıçratır.

"Ofisinde görüşmek istiyor."

Lillian, sanki bu çok da önemli bir şey değilmiş gibi elini salladı ve seçtiğimiz kıyafetleri tezgahın üzerine koydu. "Muhtemelen öğle yemeği siparişini ya da başka bir saçma işi birine yaptırmak istiyordur."

Lillian ile birlikte gülüyorum ama bu gülüşüm içten değil. Midemdeki boşluk, bunun Rebecca'nın küçük bir rahatsızlığından daha fazlası olduğunu söylüyor.

Tahmin ettiğimiz gibi, stüdyoya dönmemiz neredeyse kırk beş dakika sürer. Stüdyoya vardığımızda, Lillian ve ben ayrılırız ve o, üzerinde çalıştığımız prodüksiyonun setine doğru gider.

Set karavanlarını geçip ofislerin bulunduğu yere doğru uzun bir yürüyüş yapıyorum.

Son birkaç ayda tanıştığım bazı ofis asistanlarına ve diğer ekip üyelerine el sallıyorum.

Rebecca'nın kapısına geldiğimde, kapı açıktır. Yine de dikkatini çekmek için kapıyı çalarım.

Masasından bana bakar ve yüzü aniden soğuk bir ifadeye bürünür.

Bu iyiye işaret değil.

"Ivy, içeri gir ve kapıyı kapat." Döner sandalyesini masasındaki büyük bilgisayar ekranına doğru çevirir.

Onun istediği gibi yapıyorum ve hemen karşısına oturuyorum. "Beni görmek istemiştin?" diyorum, çünkü odayı kaplayan soğuk sessizlik beni tedirgin ediyor. "Lillian ve ben yarınki çekim için hazırlık yapacaktık ve..."

"Buna gerek yok." Şifresini girer ve ekran kilit ekranından, Andreas'ın bir kadına, yani bana, çok yakın durduğu büyük bir fotoğrafa geçer.

Yüzünde şeytani bir gülümsemeyle kulağıma eğilip, beni de gülümseten bir şey söylüyor. Andreas'ın eli belimde, belli ki gömleğimin altına doğru kayarken, bu duruş kolayca

Andreas'ın elini kalçama koyması ve açıkça gömleğimin altına sokmaya çalışması olmasaydı kolayca açıklanabilirdi.

"Bana bunun ne olduğunu söylemek ister misin?" diye soruyor Rebecca.

"Bu değil..." Yalan söylemenin ne anlamı var ki? Görüldüğü gibi. "Bu fotoğrafta konuşuyorduk." Bu doğru.

Fotoğraf çekildikten sonra olanlar ise tamamen farklı bir açıklama gerektiriyor. O günü çok iyi hatırlıyorum. *Late Nights*'ın çekimleri bitmeden yaklaşık bir hafta önceydi.

Herkes öğle molasındaydı ve Andreas ile ben biraz yalnız kalabileceğimizi düşündük.

"Elini gömleğinin içine sokarak mı konuşuyor? Tabii. Anlaşılan Andreas Knight senden o kadar etkilenmiş ki, restoranlarda eski sevgililerine saldırıyor."

"Ne?" diye patladım.

"Oh, duymadın mı?"

Andreas'ın Dennis James'e saldırısını ayrıntılı olarak anlatan bir blogdan başka bir site açmak için sabırsızlanıyor. Sadece bu da değil, yazının yazarı, Andreas'ın Dennis'i benim eski sevgilim olduğu için dövdüğü sonucuna varıyor.

"Senin yüzünden ve bu karışıklık yüzünden filmin itibarının tehlikeye girdiğini biliyor musun?"

"Bu doğru değil," diye ısrar ediyorum, bilgisayar ekranını işaret ederek. "Dennis James'i hiç tanımıyorum. O beni internette taciz etti."

Rebecca kaşlarını çatıyor. "O popüler bir influencer ve podcaster. Neden sebepsiz yere seni taciz etsin ki?"

"Çünkü o bir pislik."

Ayağa kalkarken yüzü kızarır. "Hayır, değil!"

Başımı geriye doğru eğiyorum. "Onu tanıyor musun?" Onu savunması çok kişisel görünüyor.

Rebecca başını sallar. "Bu benimle ilgili değil. Bu, senin ve kişisel hayatının bu filme engel olmasıyla ilgili."

Mide kaslarım gerildi.

"Öyle değilim," diyorum ama sesim zayıf ve belirsiz çıkıyor.

"Bu fotoğrafa bakılırsa, *Late Nights* filminin setinde çalışırken başrol oyuncusuyla samimi bir ilişkiye girmişsin. Seni bu konuda uyarmıştım."

Sesi neşeli bir tona bürünüyor. Bundan zevk alıyor.

"Ben..."

"Ve şimdi bu ilişki, filmin galasından önce bile olumsuz bir reklam getiriyor." Kaşlarını kaldırıyor.

"Sen bu stüdyo için bir yükümlölüksün, Ivy. Artık istediğin kişiyle çıkma hakkın var. Ve bunu işsizlik kuyruğunda yapabilirsin."

"Ne? Deneme sürem yeni bitti," diye hatırlatıyorum ona. "Bu fotoğrafın çekildiği tarihe göre, deneme süresi boyunca Andreas Knight ile çıkıyordun ve iş sözleşmesinin koşullarını daha dikkatli okusaydın, seni asistanım olarak tutmak isteyip istemediğimin *benim* takdirime bağlı olduğunu görürdün."

"Rebecca," diye yalvarır gibi sesleniyorum.

"Sana bu açıklamayı yaptığım için şanslısın," sanki hiçbir şey söylememişim gibi devam etti. "Kaliforniya, işverenlerin istediği zaman işçiyi işten çıkarabileceği bir eyalet ve sen bir sendikaya üye falan değilsin."

Sanki kendinden memnunmuş gibi içini çekti.

"Belki de beni küçük düşürmeye çalışmak yerine asıl işine daha fazla odaklansaydın, tüm bunları önleyebilirdik."

O anda, bunların hiçbirinin Andreas ile olan ilişkimizin uygunluğu ya da uygunsuzluğu ile ilgisi olmadığını anlıyorum.

Rebecca beni sevmiyor çünkü onu küçük düşürdüğümü düşünüyor.

"Bana bir iyilik yap ve çıkarken eşyalarını unutma. Birinin senin eşyalarını stüdyoya ait sanıp çöpün içine atmasını istemem."

"Siktir git," diye bağırdım, öfkem beni ele geçirdi.

"Tatlım, bana küfreden ilk kişi sen değilsin ve muhtemelen son kişi de olmayacaksın. Şimdi, güvenliği çağırıp seni buradan çıkarmadan önce gitmeni öneririm."

Öfke, çaresizlik ve utançtan gözlerim yaşlarla bulanıklaşır. Kendimi zorlayarak yumruklarımı açar, döner ve başımı dik tutarak Rebecca'nın ofisinden çıkarım.

O kaltağın beni ağlarken görmesine izin vermeyeceğim.

BÖLÜM 42

Ivy

*Aptal kaltak! Onun kariyerini
mahvediyorsun! Senden nefret
ediyorum!!!*

Senin neyin var ki?

"Ivy, bebeğim." O kadar sert sıçradım ki, telefonumu banyo tezgahına düşürüyordum.

banyo tezgahına düşürüyordum az kalsın. "Fermuarını çekmeme yardım etmemi ister misin?" Andreas kapıdan soruyor.

InTuition Studios'taki tam zamanlı işimi kaybetmemin üzerinden bir ay geçti. Andreas Knight ile çıktığım için hala kızgın olan rastgele kişilerden sosyal medya sayfalarımda bir aydır alay ve taciz görüyorum.

Diğerleri ise, benimle tanışmadan önce hiç skandala karışmamış olduğu için onun kariyerini mahvettiğimi söylüyor. Sayfalarımda çok daha fazla olumlu yorum var, özellikle de farklı kombinlerimi gösterdiğimde, ama olumsuz yorumlar her zaman aklımda kalıyor.

Bu yorumlar, ailemin geçmişte bana söylediklerine veya onlarla konuşsaydım söyleyeceklerini düşündüğüm şeylere çok benziyor.

Yapmam gerektiğini bilsem de, Rebecca'nın beni kovduğunu Andreas'a henüz söylemedim. O, *Late Nights*'ın tanıtımıyla meşgul ve ben de Lillian'ın birkaç stüdyo ve tasarım ekibine beni tavsiye etmesi sayesinde serbest olarak çalışarak işimi telafi etme şansına sahip oldum.

Andreas'a gelince, Dennis James ve onun kamuya açık ve özel olarak yaptığı tacizler hakkında gerçekler ortaya çıktığında, Andreas bu senaryoda kötü adamdan çok kahraman olarak görüldü.

Bu da filme olan ilgiyi artırdı.

Ancak, küçük ama çok gürültücü bir azınlık için, ben hala Andreas'ın düşüşünden sorumlu kadın olarak görülüyorum.

Ama bu gece, bunu düşünmemeye çalışıyorum.

Bu gece Andreas'ın gecesi. Onun ve *Late Nights* ekibinin geri kalanının gecesi.

Geri adım atıp aynada kendime bakıyorum. Uzun, dökümlü, fildişi rengi bir elbise giymişim, Andreas'ın *Late Nights* filminin galası için tuttuğu profesyonel makyöz sayesinde makyajım mükemmel.

"Bebeğim?" Andreas kapıdan tekrar sesleniyor.

"Üzgünüm," diyorum ve kapıyı açıyorum. "Aynada kendime bakmaktan kendimi alamadım. Çok güzel görünüyorum."

Elimi kalçama koyarak Andreas'a "Çok güzelim, değil mi?"

"Bu konuda seninle tartışmayacağım, güzelim," diyor gözlerinde bir ışıltıyla

Bu bakış, sorunlarımı neredeyse unutturuyor. Ancak, telefonumun titremesi beni şaşırtıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, bana bakarak.

"Neden olmasın ki?" Telefonuma bakıyorum ve midemde bir ağrı hissediyorum. Bu hissi bastırmayı başarıyorum. "Sadece bir sosyal medya bildirimi. Kapatayım."

"Yeni sayfan iyi gidiyor," diyor.

Tasarımını yaptığım bazı kostümleri sergilemek için yeni bir Instagram sayfası açtım. Asıl amacım, serbest çalışmaya başladığım için bu sayfayı bir tür portföy olarak kullanmak, ama bunu Andreas'a açıklamadım.

Bazı kelimeleri engelledim ve filtreler koydum, böylece çirkin yorumları sadece ben görebiliyorum.

"Öyle," diyorum, telefonuma bakarak.

Andreas beni tek koluyla kendine doğru çekerek beni şaşırtır. "Bebeğim," diye gülüyorum. "Smokinine makyajım bulaşacak." yüzümü vücudundan uzaklaştırıyorum, böylece makyajım onun özel dikim smokininin koyu mor ceketine bulaşmasın.

"Benden bir şey sakladığını bilmediğimi sanma," diyor kulağıma. "Promosyonlar ve işlerle o kadar meşguldüm ki sana hak ettiğin zamanı ayıramadım, özür dilerim."

"Andreas..."

"Ne olursa olsun, birlikte çözeceğiz," diyerek sözünü bitirir ve şakağıma bir öpücük kondurur.

Geri adım atıp bana kolunu uzattı. "Arabamız bizi bekliyor

."

Birkaç kez gözlerimi kırıştırdıktan sonra kolumu onun koluna doladım ve onun gücüne yaslandım.

Dudaklarımdan bir iç çekiş geçer ve vücudumu saran endişeyi bırakmaya çalışırım. Prömiyer için tiyatroya giden bir saatlik yolculuk boyunca kendimi sadece Andreas'ı düşünmeye zorlarım.

Bu gece sadece o ve yaptığı iş hakkında.

Yol boyunca küçük sohbetler yapıyorum ve Andreas'a eleştirmenlerin ve yorumcuların ne dediğini soruyorum. Aldığı olumlu geri bildirimleri paylaşmaktan heyecan duyuyor.

"Bunu söylemek için henüz çok erken olabilir, ama Akademi Ödülü kelimesini sayamayacağım kadar çok duydum."

"Biliyordum," diyorum, en azından duygusal olarak ona destek olabildiğim için rahatlamış bir şekilde. "Lillian, film gösterime girmeden önce Akademi ve benzeri şeylerden bahsetmenin uğursuzluk getirdiğini söylediği için bunu söylemek istemedim, ama ben başından beri böyle düşünüyordum.

Late Nights'taki performansın olağanüstüydü, bebeğim. Ve bu geceden sonra herkes bunu bilecek."

Eğilip dudaklarıma öpücük kondurdu.

"Dudaklarını lekeleneceksin." Gülerek ondan uzaklaşıp dudaklarını sildim. Neyse ki rujum leke bırakmıyordu, ama yine de dudaklarını sildim.

Limuzinimiz sinemanın bulunduğu sokağa girdiğinde alkışlar başlar. Hayranlar her iki tarafta toplanmış, alkışlayıp tezahürat yapıyor, pankartlar tutuyor ve bu geceki filmin yıldızlarını görmek için bekliyorlar.

Andreas'ın elini tutuyorum. "Benimle kırmızı halıda yürümemi istediğinden emin misin?"

Bir an durur, yüzü aniden endişeyle dolar. "Kendini iyi hissetmiyor musun?"

"İyiyim. Sadece bunu tek başına yapmak ister misin diye merak ettim. Beni görmeye gelen kimse yok ya. Arka girişten girebilirim."

Prömiyerde sinemaya gizli girişten girmek için tamamen hazırdım. Dürüst olmak gerekirse, en son istediğim şey herhangi bir şekilde spot ışığı altında olmak. Ama Andreas bana sorduğunda, çok heyecanlı görünüyordu.

"Kolumda olmanı istiyorum," demişti, gözlerinde sevgi ve hayranlık dolu bir bakışla.

Bu isteği reddedemedim.

"Sen bana *aitsin*," diye yalvarır ve sonra elimi sıkar. "Ama bu kalabalık ya da ilgi seni çok rahatsız ediyorsa, söyle yeter, Richard'a seni arkaya götürmesini söylerim. Hatta ben de seninle arkadan giderim."

Gölerek yüzünü avularıım. "Bu kırmızı halıda yürümekle sözleşmeyle yükümlüsün," diye hatırlatırım.

"İsterlerse beni dava edebilirler."

"Bebeğim, bu senin kariyerinin sonu olur. Özellikle de önemli bir şey olmadığı için."

"Sen önemlisin. Benim için önceliğın olduğunu bilmelisin."

Kalbim sıkışıyor. Bu adam daha nasıl mükemmel olabilir ki?

"Bunun için seni seviyorum, ama hayır." Kafamı sallıyorum. "Senin sözleşmeni bozmana, stüdyo tarafından dava edilmenize ve kariyerini kaybetmene neden olmayacağım. O kırmızı halıda yürüyeceksin."

"Sen yanımda olursan mı?"

"Evet, eğer istediğın buysa," diye onu temin ederim.

Şoför kapıyı açar ve dışarıdan gelen çığlıklar daha da yükselir. Yine de Andreas eğilip bana "Seni seviyorum" dediğinde bunu kaçırmam.

BÖLÜM 43

Andreas

"Fena değildi, değil mi?" Kırmızı halıyı geçtikten sonra Ivy'ye soruyorum. Çoğu zaman, asistanlarım ve diğer yardımcılarla birlikte geride duruyordu.

Kırmızı halıda grup fotoğrafı çekimini tamamladık ve gösterimi izlemek için ana salona girmeye hazırlanıyoruz.

"Bir yıldız gibiydin," diyor, parlak bir gülümsemeyle.

Ivy'nin bilmediği şey, onun her gülümsemesini ezberlediğimdir. Kahve rengi gözlerinden geçen her ifadeyi ve duyguyu saatlerce zihnimde kaydettiğimi bilmiyor.

Gülümsüyor ve evet, gözlerinde aşk parlıyor. Bana olan aşk. Ama gözlerinin derinliklerinde, muhtemelen iyi sakladığını sandığı bir yorgunluk var.

Bir şeyler ters gidiyor.

Programım nedeniyle onunla istediğim kadar zaman geçiremedim, ama bu gece sonra bu durum değişecek.

"Andreas, gazeteciler ve konuklar gelene kadar yaklaşık on beş dakika beklememiz gerekiyor. Tuvalete gitmek ister misin, yoksa ikinize bir şeyler getireyim mi?" diye soruyor yardımcılarından biri.

"Tuvalete gitmem lazım," diyor Ivy. "Bekle, hemen dönerim," diye söz veriyor.

Onun uzaklaşmasını izliyorum, ama tuvalete giden koridora girmeden hemen önce arkasına bakıp aniden duruyor. Tuvalete doğru yeniden yürümeye başladığında neredeyse tökezliyor, ben de başımı yana eğiyorum.

"Bu da neydi böyle?" diye mırıldanıyorum.

Onun az önce döndüğü yöne bakıyorum ve vücudum kaskatı kesiliyor. Ivy'nin patronu Rebecca, Dennis James'in yanında duruyor.

Düşünmeden çiftin olduğu yöne doğru yürümeye başlıyorum, ama Michael Keith beni durduruyor.

"Al şunu." Elime yarısı şampanya dolu bir kadeh tutuşturur.

"İçki istemiyorum."

Onu geçmeye çalıştığımda yanıma yaklaşarak yolumu keser.

"Sakin olmanı söylemeyeceğim çünkü ikimiz de bunun zaman kaybı olacağını biliyoruz, ama bu gecenin ne kadar önemli olduğunu ve bu sektörün en güçlü insanlarıyla dolu bir odada durduğumuzu hatırlatacağım. Son istediğin şey bir olay çıkarmak."

"Birdenbire herkes kariyerimi mahvetmememi hatırlatmak istiyor," diye şikayet ediyorum, hala Michael'ın omzunun üzerinden Dennis James'e bakarak.

"Ben daha çok filmim için endişeleniyorum," diye karşılık verdi. "Sen, ben ve bu filmde çalışan herkes çok emek verdik. Bu gece, yapacağın en son şey, bunu hak etmeyen biri için hepsini boşa harcamak olacaktır."

Ona sert bir bakış attım. "Ivy buna değer, lanet olası..."

"Senin kız arkadaşından bahsetmiyordum," diye çabucak cevap veriyor, sonra Dennis ve Rebecca'nın olduğu yöne bakıyor. "O buna değmez. Onları ben halledeyim. İkisini de," diyor, sesi kararmaya başlıyor.

"Onu buraya getirmemesi gerektiğini bilmeliydi," diyor Michael.

Onun güvenlik görevlilerinden birinin yanına doğru yürüdüğünü izlerim. Bir saniye sonra, iki güvenlik görevlisi Dennis James ve Rebecca'nın yanına gelir.

"Neler oluyor?" diye sorar Ivy, arkamdan yaklaşarak.

İki güvenlik görevlisinin Dennis James ve Rebecca'yı arka girişe doğru götürdüğünü izlerken elini tutarım. Dennis etrafına bakınarak bir şey ararken gözleri bana takılır.

Konuşmaya başlar, ama güvenlik görevlisi onu durdurur.

"Sadece Michael'ın çöpü dışarı çıkarmasını izliyorum," diyorum Ivy'ye yüzümde bir gülümsemeyle. Sonra ona bakıyorum. "İyi misin?"

Dennis James'in az önce durduğu yere bakar. "Onu merak etme," derim ona.

"Onun için endişelenmen gerekmiyor," diyor Ivy. "Üzgünüm, ama..."

"Bebeğim, sakın söyleme. Patronunla burada ne yaptığını tahmin edebiliyorum." Elini dudaklarıma götürüp öpüyorum. "Şimdi bunun için endişelenmeyelim. Önemli olan ikisinin de gitmiş olması."

"Bay Knight?" diye seslendi görevlilerden biri. "Tiyatroda hazırız."

Bir dakika sonra, Ivy ve ben sinema salonuna girip koltuklarımıza otururuz.

Film boyunca, filmde çok Ivy'yi izliyorum. Bu, onun filmi baştan sona ilk kez izlemesi. Filmin en duygusal sahnesinde yüzünü avuçladığında kalbim ağzıma geliyor.

Yemin ederim, odadaki diğerlerinden birkaç nefes alma sesi ve "oh my" sesleri duyuyorum, ama ben sevdiğim kadına bakıyorum. Şu anda onun görüşü benim için her şeyden daha önemli.

Jenerik akmaya başladığında, etrafımda bir gürültü duyuyorum.

Ivy ayağa kalkıp gülümseyerek bana bakarken alkışlamaya başlayana kadar şaşırmam.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

O, odanın içindekilere bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Senin için alkışlıyoruz."

O anda etrafıma bakıyorum. Ayağa kalkan tek kişi Ivy değil. Oyuncular ve ekip dışında hemen hemen herkes alkışlıyor.

İlk kez bu filmle başardığımız şeyi kavrayabiliyorum.

Bu benim için asla sıradan bir iş projesi olmadı, ama bu projeye harcanan planlama, emek ve özenin takdir eden bir seyirciyle bulunduğu anı yaşamak ilham verici.

Diğer oyuncularla birlikte ayağa kalkıp salona selam vererek teşekkür ettik.

Gösterimin sonunda, Ivy yanımda dururken gelenlere teşekkür etmek için biraz zaman harcadım.

Birkaç dakika sonra, diğer oyuncular, ekip, yöneticiler ve prömiyerin bir parçası olan hayranlarla birlikte prömiyer partisine gitmek için arabaya eşlik edildik.

Herkes oradadır ve ortam çok neşelidir, insanlar sürekli yanıma gelip iyi iş çıkardığım için tebriklerini sunarlar.

Tüm bu süreç boyunca Ivy'yi gözden kaçırmıyorum, sık sık elini elimde tutuyorum. Filmdeki performansım ve diğer oyuncuların performansları için bana övgüler yağdırırken, partiye geldiğimizden beri sessizleştiğini fark etmedim değil.

İnsanlar dikkatimi ve zamanımı çekmek için üzerime üşüşse de, onun elini bırakmıyorum. Michael Keith, sektörün gelecek vaat eden bir başka yönetmeni ile birlikte yanıma geliyor.

"Bazı çalışmalarınızı gördüm," diyorum ona. "Çok etkileyici."

"Bunu günün adamından duymak bir onur," diye cevaplar. "Bu gece gördüklerime göre, önünüzde çok uzun bir kariyer var. Umarım yollarımız yakında kamera arkasında kesişir."

Başımı sallıyorum.

"Bu Ivy," diye tanıştırıyorum. "Benim geleceğim," diyorum, sözler ağzımdan kolayca çıkıyor.

Gözleri büyüdü, bana, Michael'a ve diğer yönetmene baktı.

"*Late Nights* setinde kostüm tasarımlarına yardım etti."

Bir şey söylemek için ağzını açar, ama Michael daha hızlıdır.

"Evet, ekibimizin geri kalanıyla çok iyi çalıştı. Birkaç kez günü kurtardı," diyor.

Ivy başını sallar. "Dürüst olmak gerekirse, pek bir şey yapmadım. Tasarımların çoğu ben filme başlamadan önce yapılmıştı."

Katkısını küçümsemesini söylemeden önce, elini benim elimden çekiyor. Nefes alıp verişinin biraz düzensizleştiğini fark ediyorum.

"İzninizle, tuvalete gitmem gerekiyor." Ben onu takip etmek için ayağa kalktığımda elini kaldırdı.

"Kalın. Sohbetinizin tadını çıkarın. Hemen dönerim."

Onun uzaklaşmasını izlerken, daha önce başlayan içimdeki tedirginlik giderek artmaya devam ediyor.

BÖLÜM 44

Ivy

"Hey, beni galadan attırdın!"

Dennis James'in keskin sesi beni durdurdu. Andreas ve iki yönetmenle olan konuşmasından sıyrıldığımda

Andreas ve iki yönetmenle olan konuşmasından uzaklaştığımda beni görmediğini umuyordum.

Nefesimin daha da sıklaştığını ve kalp atışlarımın hızlandığını hissedebiliyordum. Limuzinden çıktığımız andan itibaren panik atakla mücadele ediyordum. Andreas'a odaklanmak ve onun yanında olmak için çok uğraştım.

Filmi izlerken, onun oyunculuğu o kadar muhteşemdi ki kendimi filme kaptırabildim. Ama şimdi, eski patronumun yanında duran Dennis James'i görünce, bu durumdan nasıl kurtulabileceğimi bilemiyorum.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Onu geçip binanın çatısına çıkan merdivenlere doğru ilerlemeye çalışıyorum, ama o önüme geçiyor.

"*Neden bahsettiğini bilmiyorum,*" diye alaycı bir şekilde sorar. "Ne dediğimi çok iyi biliyorsun. Podcast'imde senin hakkında biraz kötü konuştuğum için hala kızgınsın. Evet, seni hatırlayacağımı düşünmemiştin."

"Bana dokunma," diye bağıryorum, o kolumu tutmaya çalışırken.

"Dennis, belki de biz..." Bu ana kadar sessiz kalan Rebecca diyor.

"Bak, kekeliyorsun," diye devam eder Dennis, Rebecca'yı görmezden gelerek. Sonra kahkahalar atmaya başlar. "Yine o çılgınlıklarından birini yapacaksın, değil mi?"

Tam o anda kalbim deli gibi çarpmaya başlar, göğsüm sanki patlamak üzereymiş gibi yanar.

"Ç-Çekil." Onu itip kapıdan fırladım, merdivenleri koşarken ayağım takıldı.

Zihnimle pazarlık yapma aşamasını çoktan geçtim. Bu panik atak gerçekleşecek. Gerçekleştğinde, herkesten olabildiğince uzaklaşmak istiyorum.

Utanç.

Başarısızlık.

Zihnim titriyor, merdivene tutunarak kendimi yukarı çekmeye çalışıyorum.

Vücudumu metal kapıya atıyorum ve zorla açıyorum.

Kapıyı kırıp girdiğimde, cildime değen gece havası vücut ısını düşürmeye yardımcı oluyor. Bu yardım uzun sürmüyor.

Bu panik atak, beni ele geçirmekte kararlı.

Gözümden bir damla yaş akıyor, ardından bir damla daha. Tüm vücudum panikle kaplı karanlığın derinliklerine batıyor ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Beni saran çaresizlik, beni daha da derine batırıyor.

Dizlerim titriyor ve yere düşmek üzere olduğumu biliyorum, ama bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Mantıksız panik duyularımı ele geçirmiş durumda.

Ama düşmeye başladığım anda, güçlü kollar beni yakaladı. "Seni tutuyorum, bebeğim," diye Andreas kulağıma sakın bir şekilde fısıldadı.

"Seni

."

Beni kollarının arasına alır, bir yere taşırken beni kucaklar. Beni kucağında bir bankın üzerine oturtur.

"Ben-ben-ben..." *Senin gecende bunu yaptığım için özür dilerim.*

Nefes almakta zorlandığım için kelimeler ağızından çıkmıyor.

"İhtiyacın olduğu sürece buradayım," diyor, sesi çok sakın ve kontrollü. Güvenilir. Panik denizimin ortasında benim çapam.

"Karşı koyma," diyor.

"Karşı koyma."

Sözleri Dr. King'in sözlerini yansıtıyor.

Panik atağıyla mücadele edemem. Bir kez başladı mı, akışına bırakmak zorundayım. Muhtemelen beynim de başından beri bana bunu söylüyordu.

Soğuk hava yüzüme dokunuyor.

Andreas beni yelpazeliyor. Gözlerimi kapatıyorum ve cildime değen havanın verdiği rahatlama hissini arıyorum. Kendime normal nefes almamı veya kalp atışımı yavaşlatmamı söylemiyorum.

Zamanla, bu olur. Vücudum kendini düzenlemeye başlar.

"Bitecek. Her zaman biter."

Dr. King'in unuttuğum başka sözleri.

Yanılmamıştı. Bu panik atak sonunda sona eriyor, ama beni zayıf ve kırılgan bırakıyor.

"Ş-şimdi daha iyiyim." Sesim boğuk bir fısıltı olarak çıkıyor, ama Andreas beni duyuyor.

"Bunu iç." Bana bir şişe su uzatır.

Tereddütle birkaç yudum alıyorum ve bir süre sessizce oturuyoruz, o beni izliyor, ben ise ona bakamıyorum.

Onun gecesini mahvettin.

Tek düşünebildiğim bu. Bu gece Andreas'a ait olmalıydı, ama film için çok çalışan diğerleriyle birlikte aşağıda kutlama yapmak yerine, beni teselli ediyor.

"Şimdi iyiyim. Kutlamaya dönebilirsin," titrek bir gülümsemeyle yalan söylüyorum.

"Yüzündeki her ifadeyi biliyorum," diyor bana.

Gözlerimi ondan kaçırıyorum.

Şu anda gözlerimdeki gerçeği görmesini istemiyorum. Andreas'ın ne kadar zayıf ve titrek olduğumu bilmesini istemiyorum. Ya da hala zar zor kendimi tuttuğumu.

Tek istediğim yatağıma girip birkaç saatliğine battaniyeyi başımın üzerine çekmek.

"Araba arka girişte bizi bekliyor." Ayağa kalkıp bana elini uzatıyor.

"Gitmek zorunda değilsin." Sesimin titremesinden irkilirim. "Bu gece seni bırakmayacağım, Ivy." Elini bana uzatmaya devam eder

. "Ayağa kalkmaya hazır değilsen, burada daha uzun süre bekleyebiliriz." Neden onun nezaketi kalbimdeki acıyı daha da şiddetlendiriyor?

Şu anda, onunla mücadele edecek kadar güçsüzüm, ama onun iş arkadaşlarıyla burada kalması gerektiğini biliyorum.

Elimi eline koyuyorum ve ayağa kalkmama yardım etmesine izin veriyorum. Bacaklarım titriyor ama kendi başıma ayakta durmayı başarıyorum. Andreas hala beni desteklemek için kolunu belime doluyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. Kafam çok bulanık, ona sadece merdivenlerden indiği için teşekkür etmediğimi açıklayamıyorum.

Arabanın arka koltuğuna oturur oturmaz gözlerimi kapatıp sırtımı deri koltuğa yaslıyorum. Gözlerimi kapalı tutmak, gözyaşlarımın yüzümden akmasını engellemenin tek yolu. Yalnız kaldığımda ağlayacağım.

Sadece ben varken, bu gece kendimi ve Andreas'ı hayal kırıklığına uğrattığım için ağlayacağım.

BÖLÜM 45

Ivy

"Vee, aç olmalısın," diyor Mya yatak odamın kapısından.

"İki gündür neredeyse hiçbir şey yemedin."

Sesindeki gerginlik göğsümdeki ağırlığı artırıyor, ben de battaniyemin altına daha da derin bir şekilde kıvrılıyorum. Prömiyerin üzerinden iki gün geçti ve Andreas'ın beni onun evine değil buraya bırakmasını ısrar ettiğinden beri odamdan neredeyse hiç çıkmadım.

"O adamın beş dakika içinde tüm binayı doyuracak kadar yiyeceklerle geri döneceğini biliyorsun," diye devam ediyor Mya. "Buzdolabında yeterince yerimiz yok."

Miyav.

Bayan Shelby'nin mırılaması da kapıdan içeri sızıyor.

"Kedi bile seni özlüyor," diyor Mya. "Şu anda yalnız kalmaya ihtiyacın olduğunu biliyorum, ama en azından Bayan Shelby'yi yanına göndermeme izin ver."

İki gün boyunca yalnız kalmak istedim. Mya, Andreas ve Ari hep etrafımda dolaştılar, hiçbiri bana çok uzun süre tam bir yalnızlık yaşatmadı. Prömiyer gecesinden beri üzerime çöken bu karamsarlıktan kurtulmak istiyorum, ama o gecenin olaylarını tekrar tekrar yaşıyorum.

O geceye geri dönebilsem, her şeyi nasıl farklı yapardım diye düşünerek zihnim durmadan çalışıyor. Belki de Andreas'ın ben olmadan daha iyi olacağını bilseydim, prömiyeri hiç gitmezdim.

Göğsümdeki sıkışma artıyor ve mide kaslarım ağrıyor.

Bu, mezuniyet günümün tekrarı gibi.

Hayır, şimdi daha da kötü çünkü sadece kendimi utandırmakla kalmadım, Andreas'ı da rezil ettim. Onun gecesi benim ve benim sorunlarımla ilgili hale geldi.

"Ivy?" Mya tekrar sesleniyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Tamam. Onu içeri gönder."

Bir saniye sonra yatak odasının kapısı birkaç santim açılır ve Bayan Shelby içeri girer. Yatağıma doğru gelir ve mırıldanır. Büyük mavi gözleri bana bakar ve sabırla benim ona yer açmamı bekler.

Ben de kenara kayarak ona yer açtım. Yatağa atladı ve az önce açtığım boşluğa kıvrıldı.

Bayan Shelby başını birkaç kez göğsüme sürter. Ben onun başını okşamaya başlayınca memnuniyetle mırıldanır. Daha da yaklaşır.

"Benden nefret etmiyorsun, değil mi?" diye soruyorum, sanki o neler olduğunu anlayacakmış gibi.

Pençelerinden birini yaladı ve kendini temizlemeye başladı. Nedense bu beni gülümsetti.

Bir saniye sonra, apartman kapısının açılıp kapandığını duyuyorum. Andreas'ın mırıldanan sesi kulaklarıma ulaşıyor. Bayan Shelby de onu duyuyor ve kapıya doğru heyecanla bakıyor, sonra bana dönüp kalkıp ona gitmemi bekliyor.

"Gitmek istiyorum," diyorum ona. "Ama gidemem."

Şu anda onun gözlerine bakabilir miyim, bilmiyorum. Prömiyer gecesi gitmeyi reddedip, hiçbir yere gitmeyeceğini kabul ettikten sonra, ona bakmak bana acı veriyor.

Bunu Bayan Shelby'ye anlatmaya başladığımda, yatak odasının kapısı tekrar çalınır. "Bebeğim?"

Onun sesini duyunca kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Henüz çıkmaya hazır olmadığını biliyorum, ama sana bir şey getirdim. Kapının altından uzatacağım," diyor, o kadar anlayışlı bir ses tonuyla ki, gözlerim doluyor.

Beni nasıl nefret etmez?

Aklımdan geçen tek düşünce bu. Mezuniyetimin ardından ailemin hemen verdiği tepkiyi hatırlıyorum. Hastanede yatarken bile, annem ve babam, *aslında* hiçbir sorunum olmadığı halde olay çıkardığım ve saçmaladığım için beni azarladılar.

Kapıdan bir hışırtı sesi geliyor. Gözlerim Andreas'ın kapının altından attığı ince pakete kayıyor. Boyutuna ve şekline bakarak ne olduğunu hemen anlıyorum.

Bayan Shelby atlayarak kapıya koşar.

Şeffaf plastik ambalajın içinden derginin kapağını gördüğümde, yere çöküp sırtımı kapıya dayarım.

Titrek parmaklarla dergiyi kaldırıp ona bakıyorum. Kapakta Diana Ross'un olduğu 1975 Ekim tarihli *Ebony* dergisi.

Bu, benden alınan listemdeki son dergi.

Ve en sevdiğim, hepsinden en çok değer verdiğim dergi.

Ama sadece benden alınmadı.

Ellerimden koparıldı, parçalandı ve sonra yakıldı. Acı ve sevgi göğsümün içinde savaşıyor.

Tek bir gözyaşını siliyorum. Nazikçe, dergiyi plastik ambalajından çıkarıp kucağıma koyuyorum ve ona bakıyorum.

"Güzel," diye fısıldıyorum.

Gloria teyzem bu dergiyi eve getirip bana ilk kez gösterdiğinde birlikte kıkırdadığımız anımsıyorum.

Beyaz tüylü kapüşonlu şal giymiş Diana'ya bakarken bana "*Çok güzel, değil mi?*" diye sormuştu. Çivili başlık saç çizgisinin üzerine eğilmiş, yüzünün sol tarafındaki birkaç bukleyi ortaya çıkarmıştı. Bana göre, kameraya bakan bir kraliçe gibi görünüyordu.

"*O çok güzel. Senin gibi,*" demiştim teyzeme. Yedi yaşındayken, çarpıcı ve şık teyzem de dergi kapağına yakışır bir görünüşe sahipti.

Fotoğrafın ihtişamı, Bayan Ross'un bu dönemde tanıtımını yaptığı *Mahogany* filminin filmindeki stilleri yansıtıyor.

Diana'nın gelecek vadede moda tasarımcısı Tracy'yi canlandığı bu ikonik filmin dergi sahnesini karıştırıyorum. Film boyunca Tracy'nin stili sergileniyor. Teyzemle ilk kez izlediğimde, Diana'nın krem rengi, geniş kenarlı şapka ve uzun, beyaz bir palto giydiği sahneleri özellikle çok sevmiştim. O sahnelerde çok zarif bir tavır sergiliyordu.

Saygıyla, parmaklarımı resimlerin olduğu sayfaların üzerinde gezdiriyorum, bugünkü halim geçmişimin anılarıyla karışıyor.

"*Giysiler bir hikaye anlatır, Ivy. Dikkat edersen, onu okuyabilirsin,*" derdi Gloria teyzem sık sık.

Kapının diğer tarafından gelen sesler bile bu fotoğraflara olan sevgimi daha da derinleştiriyor.

Ve Andreas'a.

Bana dergiyi veren adamı düşündükçe, içimde sıcak ve güven verici bir his yeşerir.

Sonra bakışlarım, açık mavi ve fildişi renkli bir kedicik kostümü giymiş, bir dekorun üzerinde uzanmış gülümseyen Diana Ross'un fotoğrafına geri dönüyor. Filmden başka sahneler de zihnimde canlanıyor. Diana Ross'un canlandırdığı karakterin istediği şey için nasıl mücadele ettiği.

Teyzemin kendi başına adım atmaya cesaret etmesi, ailesine karşı gelerek istediği hayatın peşinden gitmesi.

Ve sonra ben varım. Burada, odamda tek başıma kendime acıyarak, sevdiğim adam bana kim olduğumu hatırlatacağını bildiği bir hediye getirirken.

Bayan Shelby miyavlayarak kucağıma tırmanıyor ve dergiyi ayağına basmaması için onu kaldırmamı istiyor.

Dudaklarımdan istem dışı bir kahkaha kaçıyor.

Hayır, bu geçen seferki gibi değil.

Mezuniyetim gibi değil.

O zamanlar, panik atakların benim yetersizliğimin ve zayıflığımın bir göstergesi olduğuna inanmamı sağlayan bir aile tarafından çevriliydim.

Üç yıl önce, hissettiklerimi anlamama yardımcı olacak bir terapistim yoktu. En iyi iki arkadaşıma da olması gerektiği gibi güvenmiyordum.

Bana büyük ve küçük şeylerle ne kadar çok sevdiğini gösteren bir erkek arkadaşım olmadığına eminim.

Kafamı sallıyorum, sonunda sersemlikten çıkmış gibi hissediyorum.

Ayağa kalktığımda Bayan Shelby miyavlayarak kucağımdan atladı. Kapıyı açtım ve diğer taraftan gelen sesler daha da yükseldi.

Özellikle bir tanesi omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti geçirir.

"Hayır! Kesinlikle hayır." Andreas'ın zar zor bastırdığı öfkesi tüm dairede yankılanıyor.

"Anlamadım?"

Kahretsin, annemin cevabını duyunca içimden küfür ediyorum.

"Genç adam, karıma öyle konuşma."

Babamın sözlerini duyunca kalbim sıkışır.

Onlar burada ne arıyorlar?

Kendi sorumun cevabını bulmak çok da zor değil.

Biliyorlar. Bir şekilde, prömiyer gecesi olanları biliyorlar ve bana ne kadar başarısız olduğumu hatırlatmak için buradalar.

"Sadece karınla konuşmuyorum," diye karşılık verir Andreas, beni şok ederek. Ailemi de şaşırtmış olmalı ki ikisi de sessiz kalır. "Ivy senin kum torban değil," der onlara.

"Onu hiç öyle davranmadık..."

"Öyle mi?" diye sözünü keser. "Bir çocuğun hayallerini elinden alıp onu aile şöminesinde yakmaya zorladığınızda bunun ne olduğunu düşünüyorsunuz?"

Ailemden topluca bir çığlık yükselir. *Ebony* dergisini daha sıkı tutarım.

"Ya da sana ne okumak istediğini söylediğinde, onun hayallerini alay konusu yapıp, onu ailenin yüz karası olarak nitelendirdiğinizde? Ve o, kendini zorlayarak, birden fazla diploma almak için deli gibi çalışıyor, sırf sizi memnun etmek ve kendine bir parça mutluluk koparmak için?"

"Bu onu lanet bir kum torbası gibi muamele etmek değil mi?" "Ivy sana bizim hakkımızda ne anlattı bilmiyorum..."

"Yeter," diyor Andreas babama. "Yeterince dinledim. Korkunç bir panik atak geçirdikten sonra, onu tutmalı ve güvende olduğunu, her şeyin yolunda olduğunu söylemeli olan iki kişinin onu azarlayıp, onun kusurlu olduğuna inandırdığını duydum.

"Yani hayır, onu görmeyeceksin. Şimdi değil, ve benim istediğim gibi olursa, hayatının geri kalanında ikinizden birini bile bir daha görmeyecek."

"Onu biz büyüttük," diye ısrar ediyor babam.

"Ve bu konuda berbat bir iş çıkardınız." Andreas bunu söylerken hiç tereddüt etmiyor. "Korkunç, kontrolcü ve sınırdan narsist ebeveynlik tarzınıza rağmen, Ivy benim tanıdığım en sevimli, hırslı ve sadık insanlardan biri olarak büyüdü. Artık ikinizin de onu sabote etmesine izin vermeyeceğim."

"Sabotaj mı?" Annem inanamıyormuş gibi ses çıkarır. "Onun için yaptığımız onca şeyden sonra..."

"Ne için?" Andreas homurdanıyor.

"Bizim bile olmayan bir çocuk için. İşte bunun için," diye cevaplar annem kibirli bir sesle.

"Shonda..." dedi babam.

"Hayır, burada durup bizi bu şekilde aşağılamak istiyorsa, en azından gerçekleri doğru anlatmalı." Bir an sessizlik olur, sonra annem şöyle der: "O bizim kızımız bile değil."

"Ne?"

Şimdiye kadar sessiz kalan Mya da dahil olmak üzere herkes bana dönüyor. Anneme öfkeyle bakarak koridorda ilerliyorum.

"Az önce ne dedin?"

Annemin gözlerinde bir anlık suçluluk belirir. Ama sonra çenesini kaldırır. "Doğru," diye onaylar. "Sen bizim kızımız bile değilsin."

Göğsümde yeni bir acı başlar.

"Gloria seni doğurduğunda çok gençti," diyor babam.

"Gloria teyze mi?"

Babam dudaklarını sıkıştırır, bir saniye başka yere bakar ve sonra başını sallar. "Evet. Seni doğurduğunda sadece on altı yaşındaydı. Annen ve ben üçüncü bir çocuk istiyorduk ama," anneme bakar, "sorunlar yaşıyorduk."

"Yani, sizin *sorununuzun* çözümü ben miydim?"

"En mantıklı çözüm buydu," diyor annem. "Gloria sorumlu bir şekilde bir çocuğa bakacak durumda değildi. Broadway'de çalışmak gibi aptalca hayalleri varken. Bir bebeğin masraflarını nasıl karşılayacaktı? Ayrıca büyükannen ve büyükbaban da bunu istiyordu."

"Onlar, kiliseye ve topluma, on altı yaşındaki çocuklarının neden kendi bebeği olduğunu açıklamakta çok zorlanacaklardı. Bu yüzden biz devreye girip seni evimize aldık. Senin için fedakarlıklar yaptık."

Ses tonu beni rahatsız ediyor.

"Ve sen de bunu bana her şekilde ödettirdin, değil mi?"

Ağzı gevşiyor, yüzünde şok ifadesi beliriyor.

"Bana borcum olduğunu hiç açıkça söylememiş olsan da, bunu unutmama izin verdiğin tek bir gün bile olmadı," diyorum.

Çocukken, neden ailemin beni sevmekten çok kızdığını sorguladım. Neyi yanlış yaptığımı anlamak için defalarca denedim.

Meğer benim yaptığım bir şey yokmuş.

Beni kendilerinin olmadığı için sevmiyorlardı.

"Şimdi burada ne yapıyorsun?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Senin...," babam boğazını temizlemek için duraksıyor, "sorunlarını duyduk."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Çok üzgünüm, Ivy," diyor Mya, sesinde yalvaran bir tonla. "Dün aradılar ve ben de onlara senin iyi hissetmediğini söyledim. Sanırım

başka bir büyük panik atak geçirdiğini anladılar."

"Evet," annem araya girer. "Bu yüzden buradayız. Sana bu yerin sana uygun olmadığını söylemiştim. Başaramayacağını söylemiştim..."

"Fazla zorluyorsun." Andreas'ın sesi havayı keser ve herkesi susturur.

Bayan Shelby bile yürümeyi bırakır ve anneme doğru gözlerini kısar.

"Evet, panik bozukluğum olduğu için başka bir panik atak geçirdim," diyorum ilk kez yüksek sesle aileme. "Bu zaman zaman olacak bir şey ve bundan utanmıyorum."

Bu sefer çenemi kaldırıp anne babamın gözlerine bakan benim.

"Bu, zayıf olduğum veya yanlış yerde olduğum anlamına gelmez."

Andreas elini sırtıma koyar ve beni kendine doğru çeker.

"Seninle Michigan'a dönmeyeceğim. Ve dürüst olmak gerekirse, muhtemelen çok uzun bir süre hiç dönmeyeceğim."

"Ivy..." diyor annem.

"Çalışmakla ve moda tasarımı diplomamı tamamlamakla meşgul olacağım."

Andreas bana bakar, ama ben dikkatimi anne babama veririm. "Ve altı ayda, ikinizin bir ömür boyu kanıtladığınızdan daha fazla aşk hakkında bilgi sahibi olduğunu kanıtlayan adama daha da aşık olacağım."

aşk hakkında ikinizin bir ömür boyu öğrendiğinden daha fazlasını bildiğini kanıtlayan adama daha da aşık olacağım."

İkisinin de ağzı açık kalır.

"Lütfen bir daha davetsiz gelme."

Mya'nın "*daaaamn*" sesi neredeyse bir dakika boyunca odadaki tek ses olur.

Ta ki Andreas kapıya doğru yürüyüp kapıyı açana kadar. "Bu senin gitme işaretin. Şimdi," der Andreas sert bir sesle.

Ailemin tek kelime etmeden daireden çıkmasını izlerim.

Andreas, arkasından kapıyı çarpıp kilitlemekten çekinmez. "Zamanı gelmişti," der Mya ve beni kucaklayarak sarılır.

"Ben..." diye zorlukla söylüyorum. "Ben... nefes alamıyorum." Yüzümü ona çok sıkı bastırıldığı için sözlerim mırıldanarak çıkıyor.

Ayrıldığımızda kahkaha atıyorum.

"Seninle gurur duyuyorum." Gözündeki yaşı siler. "Düşündüm ki..." Sesi kesilir.

"Biliyorum." Kolunu sıkıyorum. "Sadece, şey, kendime gelmem için biraz zamana ihtiyacım vardı."

Andreas arkasına geldiğinde başını sallayarak uzaklaşıyor.

"Öyle davrandığım için özür dilerim," diyorum ona. Dergiyi kaldırıyorum. "Bunun için teşekkür ederim."

Yüzümü avuçlar. "En azından panik atak geçirdiğin için özür dilemiyorsun." Gülümsemesi genişler. "Ama ihtiyacın olanı aldığın için tekrar özür dersen, oturman çok acı verici olacak, bebeğim," diye fısıldar kulağıma.

"Tamam, peki, bu *benim* gitme zamanım," diyor Mya, sesinde kahkaha var. Beni tekrar kucaklıyor ve sonra dışarı çıkıyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Andreas, bir süre sonra kanepede Tayland yemeği yerken sorar.

"Ben... Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Son bir saati, haftalardır kafamda dönüp duran tüm karışıklıkları konuşarak geçirdik. Sonunda InTuition'daki işimi kaybettiğimi itiraf ettim. Ardından, stüdyo müdürünü arayıp onlara küfür etmesini engellemek için kucağına tırmanıp telefonunu elinden almak zorunda kaldım.

Freelance işlerimin beni meşgul ettiğini ve şu ana kadar yeterince para kazandığımı söyledikten sonra sakinleşti. Ve başka bir stüdyo ile başka bir görüşme ayarladığımı da söyledim.

"Sanırım tekrar Dr. King'e gitme zamanı geldi. Bu sefer düzenli olarak."

Dizimi sıktı. "Peki ya ailen? Söyledikleri çok ağırdı."

Nefesimi veriyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, bunu bilmek bir nevi rahatlama oldu. Bir şekilde hep şüpheleniyordum. Gloria teyze şehre geldiğinde, insanlar hep onunla ne kadar benzediğimizi söylerdi. Rose veya Stephen'dan daha yakın davrandığına dikkat çekerdim. Ayrıca, neden ailemden bu kadar uzak hissettiğimi, sanki benden nefret ediyorlarmış gibi hissettiğimi sık sık merak ederdim. Çocukken, hissettiklerimi kelimelere dökemiyordum, ama şimdi dökebiliyorum.

"Bunu sindirmek ve ileride onlarla ne tür bir ilişki kurmak istediğimi anlamak biraz zaman alacak."

Omuz silkiyorum.

Andreas eğilip dudaklarımdan öper. "Her zaman yanında olduğumu biliyorsun.

Ve benim ailem senin ailen," diyor.

"Seni seviyorum."

"Seni seviyorum," diye cevaplar ve sorar. "Diplomanı bitirme konusunda ciddi miydin?"

Hevesle başımı sallarım. "Çok ciddiylim." Kahve masasından bana bakan Diana Ross'un çarpıcı yüzüne bakarım. "Başladığım şeyi bitirmek istiyorum. New York'taki okulumun, diplomamı tamamlamak için kalan derslerim olarak kabul edeceği bir programı Los Angeles'ta buldum bile."

"Bu harika, bebeğim."

"Teşekkür ederim," diyorum ona. "Bunu söylediğim için bana kızacağını biliyorum, ama prömiyer partisini erken terk etmek zorunda kalmana çok üzüldüm."

"Evet." Tabağını masaya koydu, ardından benimkini de koydu. "Bunu söyleyeceğini biliyordum. Hadi gidelim."

Beni koltuktan kaldırırken çılgılık attım.

"Ne yapıyorsun?" Kollarımı boynuna doladım. "Tekrar özür dilersen ne olacağını sana söylemiştim." "Özür bile dilemedim," diye itiraz ettim.

"Evet, sahte bir özürle gizlice *özür* dilemeye çalıştın. Bu saçmalığa kanmam," diye homurdanarak beni yatağıma attı.

"Bu sana verdiğim acıdan çok daha fazla bana acı verecek, bebeğim," diye uyarıyor, eliyle kıcıma ilk tokatı atmadan önce.

BÖLÜM 46

Ivy

Birkaç Ay Sonra...

"Şu anda dersten çıkıyorum," diyorum Andreas'a telefonda. "Seni almama izin vermeliydin," diye şikayet ediyor.

"En son kampüse uğradığında ne olduğunu hatırlıyor musun beni şaşırtmak için uğradığında ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Geçtiğimiz birkaç ayda, *Late Nights'ın* galasından bu yana, Andreas'ın yıldız gücü hızla yükseldi. Zaten önemli bir isimdi, ama bu onun önemini on katına çıkardı. Özellikle de filmdeki rolüyle Oscar'a aday gösterilmesinden sonra.

Andreas ve Dennis James'in videosu ya da ilişkimizi kamuoyuna açıklamamız nedeniyle korkduğum olumsuz tepkilerin hiçbiri, onun kariyerini olumsuz etkilemedi.

Destegi artırmak için, ülke çapında birbiri ardına röportajlar veriyor. Adayların ne kadar çok kampanya yapması gerektiğini hiç fark etmemiştim.

Onunla birkaç seyahate eşlik ettim, ancak tam zamanlı çalışmaya başladığım ve aynı zamanda yarı zamanlı olarak moda tasarımı eğitimimi tamamladığım için bu seyahatler kısa süreliydi.

"Güvenlik ekibim halledebilir."

"Ama beş saatlik bir uçuştan yeni indin ve yarın gece yine yola çıkacaksın. Mümkün olduğunca dinlenmen gerekiyor. Yakında görüşürüz," diye hatırlatıyorum ona.

"Yeterince yakında değil," diye şikayet ediyor, sanki akşam yemeğinden sonra kurabiye yiyebileceğini söyleyen bir çocuk gibi.

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diyor ve telefonu kapatıyoruz.

Spencer'ın en yakın okul otoparkında beni beklediğini zaten biliyorum. Ama bir formu bırakmak için dekanın ofisine uğramam gerekiyor. Spencer'a

birkaç dakika süreceğini yazıyorum, böylece endişelenmesin, sonra otoparktan daha uzak olan binaya doğru yola çıkıyorum.

Hava karanlık ama kampüs oldukça iyi aydınlatılmış. Binaya varıyorum ve formumu yarın sabah doğru ofise teslim edilmesi için posta kutusuna atıyorum.

Ama binadan çıkıp tasarım binası ile İşletme Fakültesi arasındaki küçük bir sokağa döndüğümde, ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Çoğu akşam dersleri bir süre önce bittiği için etrafta pek kimse yok. Kampüs kütüphanesinde biraz araştırma yapmak için biraz daha geç kaldım.

Aniden arkamdan bir ses duyuldu.

"Bana yaptıklarını unutacağımı mı sandın, kaltak?"

Dennis James'in sesindeki saf nefretten korkarak geriye atlıyorum. "Beni rezil ettin!" Kolunu kaldırıyor ve elinde silah tutuyor ve doğrudan bana doğrultuyor.

Prömiyerden bu yana geçen aylarda Dennis James hakkında çok daha fazla bilgi kamuoyuna açıklandı. O sadece siber zorbalıktan sorumlu değil, bu yüzden hapse girme riski var.

Ayrıca, eski patronum Rebecca'nın onun YouTube kanalının hayranı olduğu ve bana ve diğer kadınlara yaptıklarını bildiği ortaya çıktı. İş yerinde onu küçük düşürmeye çalıştığımı düşündüğünde, Dennis'e ulaşmış ve beni küçük düşürmek için onu galaya davet etmek amacıyla onunla arkadaşlık kurmuştu.

Prömiyerden kısa bir süre sonra işini kaybetti ve ben InTuition Studios'ta yeniden işe alındım.

Son birkaç ayın tüm geçmişi gözlerimin önünden geçiyor ve ben hiç düşünmüyorum bile. Sadece elimdeki çantayı fırlatarak tepki veriyorum ve silahı benden uzaklaştırıyorum.

Diğer elimle öne atılıyorum ve gece kampüste dolaşırken her zaman elimde tuttuğum şok tabancasıyla onun boynuna nişan alıyorum.

Doğrudan isabet ettim ve vücudu anında kasılmaya başladı.

Silah Dennis'in elinden düşer ve o dizlerinin üzerine çöker. Ama o yere düşüp yaprak gibi titreyene kadar pes etmiyorum.

Artık bana tehdit oluşturmadığını anladığımda, şok tabancasını çekiyorum. Titriyor ve sallanıyor, dili ağzından sarkmış, betona salya akıtıyor.

"Podcast'e koy bunu, kaltak," diye küfrediyorum. Onu tekmelemek için Ona. can atıyorum.

Onun yerine, silahı ondan uzaklaştırıyorum, böylece ona ulaşamıyor. "Ivy?"

Başımı kaldırıp baktığımda Spencer'ın bana şaşkın gözlerle baktığını gördüm. Ancak şok

, yerde yatan adamı görünce hızla öfkeye dönüşüyor. Ona az önce ne olduğunu anlatmama bile gerek yok. Önündeki manzarayı, yerde yatan silahı ve elimdeki şok tabancasını görüyor.

"Kahretsin!" Telefonunu çıkarır ve Dennis'i yüzüstü çevirir.

"Yaralandın mı?" diye sordu. Kafamı salladım.

"Hayır."

"İyi. Sana zarar verseydi, o pislik ölmüş olurdu." Spencer duraksadı, sonra burnunu çekti. "O zaten ölü bir pislik."

"Onu öldürdüğümü sanmıyorum," diyorum. "Hâlâ nefes alıyor." "Uzun sürmez," diye mırıldanıyor Spencer.

BÖLÜM 47

Andreas

"Lanet olası bir iğne mi?" En büyük ağabeyime tiksintiyle bakıyorum.

Her yerden kilometrelerce uzaktayız, ailemin sahip olduğu geniş arazilerin ortasındayız. Uzakta, bir sonraki yemeklerini bekleyen aç domuzların ciyaklamalarını duyabiliyorum.

Kyle'ın omzunun üzerinden arkasında bağlı duran adama sert bir bakış attım.

"Kırk sekiz saat sonra lanet Akademi Ödülleri'nde olman gerekiyor," diye sakın bir şekilde cevap verdi. "Yaralı parmaklarla oraya gidemezsin, değil mi?"

"Makyaj sanatçıları var."

"En son ihtiyacımız olan şey, soru soran lanet makyaj sanatçıları," diyor babam arkamdan.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum.

Yanımda durur ve elini omzuma koyar. "Oğlum, bu pislikten kurtulmanın en hızlı yolu bu." Yavaşça başını, tahta bir sandalyeye bağlanmış olan Dennis James'e çevirir.

"Gerisini domuzlara bırakacağız."

Dennis, sonunda onun cesedini yiyecek domuzlar gibi ciyaklamaya başlar.

Kyle ve babam haklı.

Ama onların mantıklı açıklamaları umurumda değil. O sandalyeye bağlanmış, hayatı için yalvaran orospu çocuğuna baktığımda, içimde zerre kadar acıma hissetmiyorum.

Ona baktığımda tek gördüğüm, Ivy'yi benden almaya çalıştığı gerçeği. Kalıcı olarak.

Ivy'nin hızlı içgüdüleri ve gece derslerine başladıktan sonra taşınması için ısrar ettiğim şok tabancası sayesinde hayatta kaldı.

Dennis, saldırı ve birkaç sürpriz kara para aklama suçlamasıyla yargılanacaktı. Bunlar, ilk

iddiaların ortaya çıkmasından sonra ortaya ıktı. Ancak, o bir anlaşma yaptı ve Ivy'ye saldırdığında, cezalandırılmasını bekliyordu.

Spencer'ın orada olması sayesinde, ailemin kanunların üstünde olan güvenlik ekibi, bizim Dennis ile burada yalnız kalmamızı sağladı, ayrıca kaldığı dairede intihar etmiş gibi görünmesi için bir sahne hazırladı.

Bu hizmet, DNA eşleştirme ve diğer tüm işlemlerle kesin kimlik tespiti ile tamamlandı. Diğer herkesin gözünde Dennis James zaten ölmüştür.

Kafamı sallıyorum. "Hayır."

"Sana söylemişim," diye homurdanıyor Thiers, arkamdan karanlık bir sesle. "Sonunda konuştu," diyor Kyle, ikizime bakarak.

Thiers sözlü bir cevap vermez ve sanırım sadece omuz silkiyor ve kolları göğsünde kavuşturulmuş halde duvara yaslanmış pozisyonunu sürdürüyor.

Bu an, ailemin geri kalanıyla ilgili değil. Kardeşimin ve babamın yanından geçip Dennis'e yaklaşıyorum. Ağzındaki bandı söktüğümde acı içinde inliyor.

"Bu ne lan?" diye bağırır.

"Bu senin hesabın," diyorum ona, yüzüne birkaç kez vurarak gülerek. O irkildiğinde dudaklarımdan şeytani bir sırıtış belirliyor.

"Ne hesaplaşması? Bu ne anlama geliyor?" "Aptal herif," diye alay eder

Thiers. "Ay, ne dedi?"

"Hayır, ikiz!" Thiers beni geçmeye çalıştığında bağırırım. "Bu benim. Kızını o duvara geri götür."

Kardeşimin gözleri kısıılır. Sadece bu bakış bile muhtemelen birçok adamı mezara göndermiştir.

Ama kardeşimle göz teması kurmayı bırakmıyorum. Üst dudağını kıvrarak hırıldıyor, ama sonunda geri çekiliyor ve başka biri onunla böyle konuşsaydı kafası yarılmış olacağını mırıldanıyor.

Bu beni gerçekten güldürdü.

"Sen benimle gel," der babam, Thiers'ı işaret ederek. O da benim gibi, muhtemelen Thiers'ın endişesini hissetmiştir.

"Bunun doğru bir şekilde yapıldığından emin ol," diyor babam Kyle'a.

Dikkatimi Dennis'e çeviriyorum. "Biz biraz alışılmadık bir aileyiz."

Oda içinde bakınmaya başlar. "Neredeyim ben?"

"Bu önemli değil. Benim için bir şeye bakmanı istiyorum." Bir kontörlü telefonu kaldırıp ona bir video klip gösteriyorum. Bu, onun podcast bölümlerinden birinden. İlk başta Ivy hakkında yaptığı bölümden.

Klipte, lanet bir sırtlan gibi gülüyor. "Gülmeyi sever misin?"

"Hey dostum, o sadece bir şakaydı," diye bağııyor.

"Sorum bu değildi. 'Gülmeyi sever misin?' diye sordum." Kaşımı kaldırdım.

Ağzını birkaç kez açıp kapıyor, ama hiçbir kelime çıkmıyor.

"Senin yerine ben cevap vereyim. Öyle görünüyor. O yüzden şimdi gülmeni istiyorum."

"Ha?" Gözleri, bu konuşma boyunca sessiz kalan Kyle'a kaydı.

"Anlatacağım bir fıkra var," dedi Kyle. "Biliyorsun, odadaki mizahı artırmak için."

"Sınıfla paylaş," diyorum ve Dennis'in yanına geçerek ikimiz de kardeşimizi izleyebilelim.

Kyle dolaba gider, siyah bir kutu çıkarır ve onu Dennis'in önüne getirip koyarken ben sırtarak gülümserim.

"Ah, doğru ya, ellerin şu anda biraz meşgul. Ben yapayım," der ve kutunun kapağını açar.

Dennis anında çığlık atmaya başlar. "Ne oluyor?! Ne oluyor lan?!?"

"Sanırım sürprizleri sevmiyor," diyorum Kyle'a, o da omuz silkiyor. "Sen sen ve yardımcı sunucuların gülmeyi ve zorbalık yapmayı çok sevdiğiniz için, bunları burada istersiniz diye düşündüm," diyorum, kutudaki kesik ellere bakarak.

O bağırmaaya devam edince, kafası yana doğru savrulacak kadar sert bir tokat attım.

"Gül dedim. Çığlık atmak yerine gülmeni istiyorum."

Hâlâ anlamıyor, bu sefer ona yumruk atıyorum. Burnundan ve ağzından kan fişkırıyor.

"Lanet olsun, parmak eklemlerin kesinlikle moraracak," diye şikayet ediyor Kyle.

"Gül, orospu çocuğu. Kamera ve mikrofonun arkasında her şey komik geliyordu, peki ya şimdi?" diye soruyorum ve yüzünün diğer tarafına yumruk atıyorum. "Gül," diye bağııyorum, aynı anda sandalyesi devriliyor ve o yere düşüyor.

Birkaç kez öksürür, ağzından kan akar.

"Gül."

"Ha..." diye çıkıyor ağzından.

"Bu çok acınasıydı." Kaburgalarına tekme atıyorum. "Gül!"

Ondan gelen bir sonraki ses, acınası sahte bir kahkaha ile acı dolu inlemelerin karışımıdır. Ona tekrar tekrar tekme atarım.

Sonunda bayılır.

O anda Kyle arkamdan beni sarar. "Yeter. Lanet iğneyi boynuna sapla da bu bok çuvalından kurtulalım."

Nefes nefeseyim ve öfkem tam olarak dinmemiş ama kardeşimin haklı olduğunu biliyorum. Bu pislikten daha önemli işlerim var.

Kyle'ın elinden iğneyi kapıp amacına uygun olarak kullanıyorum.

Saatler sonra, Kyle, babam, Thiers ve ben mülkümüzden ayrılırız, uzaktan doymuş domuzların çamurda yuvarlanırken çıkardıkları sesler duyulur.

EPILOG

Andreas

Ivy yaklaşırken, otel süitimizin balkonunda hazırlanan masadan kalkıyorum.

"Bunlar ne?" diye gülümseyerek sorar, masanın ortasında duran kocaman bir gül buketi ile birlikte masaya yayılmış kahvaltıyı inceler.

"Sen duşta iken kahvaltı geldi," diyorum ona, belini ellerimle kavrayıp onu kendime çekerek öpüyorum.

Otuz kat altımızdaki kaos ve trafiğin sesleri yukarıya yükselir ve sadece New York City'nin sağlayabileceği türden bir fon müziği oluşturur.

Ivy'nin mezuniyeti için üç gün önce şehre geldik. Her zaman katılmayı hak ettiği tören. Son dönemini Los Angeles'ta tamamlayabilmesine rağmen, programının dekanı kutlamaya katılmak için New York'a uçuşuna izin verdi.

"Bu sabah geç kahvaltı yapacağız. Diğerleriyle bu akşam buluşabiliriz."

Gülümseyerek kollarını omuzlarıma doladı. "Ailenizin gelmesine çok sevindim," dedi içtenlikle.

Mya, Jason, Ari ve Ari'nin şu anki kız arkadaşı Stacey gelmişken, Ivy'nin ailesinden gelen tek kişi kardeşi Stephen'dı. Gerçi, Ivy'nin davet ettiği tek kişi de oydu.

Ivy, dairesinden ayrıldıkları günden beri ailesiyle iki kez konuştu. Bana kalsa, o sefil insanları bir daha asla aklına bile getirmezdi.

Ama ne yazık ki, babam bana Ivy'nin anne babasını tabuta koyamayacağımı hatırlattı. Eğer Ivy bunu öğrenirse, beni asla affetmez. Ve onlar mesafeli davranıp çenelerini kapalı tuttukları için, hayatlarını yaşamalarına izin vereceğim.

"Annen ve kız kardeşlerin benim adım söylediğinde herkesten daha fazla tezahürat yaptıklarını duydum galiba."

Gözlerimi tavana çeviriyorum. "Orada Stasi'nin yüksek sesini kesinlikle duydu, ama benimkinden daha yüksek değildi," diyorum.

"Hayır." Başını sallar. "Kesinlikle en yüksek sesli olan sendin." Dudaklarımı öper. Benim hoşuma gitmeyecek kadar çabuk biter. "Akademi Ödülü kazanmışım gibiydim," diye alay eder.

"İşte bu," diyorum gülerek.

"Seninle gurur duyuyorum, bebeğim," diye devam etti.

Late Nights filminde Shawn karakterini canlandırarak En İyi Erkek Oyuncu Oscar'ını kazanmamın üzerinden birkaç ay geçti.

"Dün o sahnede yürüdüğünü görmekten duyduğum gurur kadar gururlu değilim," diyorum ona.

Gülümsemesi genişliyor, gözleri parlıyor.

"Şehirden ayrılmadan önce halletmemiz gereken başka bir şey var," diyorum ona.

İki gün sonra Mya'nın Karayipler'deki düğünü için New York'tan ayrılacağız. Bu yüzden bunu şimdi, bu sabah, Ivy ile baş başa olduğumuz sırada yapmak istedim.

Kaşlarını kaldırıyor.

Elinden tutup masaya götürüyorum, sonra sandalyesini çekip oturmasını sağlıyorum.

O oturunca, cebimden yüzük kutusunu çıkarır ve onun önünde diz çökerim.

"Sen diplomanı alana kadar bekleyeceğime söz verdim," diyorum ona kutuyu açarken, beyaz altın bir yüzükte gözyaşı damlası şeklindeki elması göstererek. "Ve ben her zaman sözümü tutarım. Sen benim gerçek soyadımın sesini seviyorsun, ben de senin adının onunla birlikte sesini seviyorum, bebeğim."

"Andreas," diye fısıldadı, gözleri yaşlarla doldu.

"Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek, seni mutlu etmek, gözyaşlarını silmek, bebekler yapmak istiyorum..."

Yüzünü elleriyle kapattı ve güldü.

"Birlikte bir hayat kurmak. Sadece bizim hayal edebileceğimiz bir hayat. Bunu senin için yapmama izin verir misin, Ivy? Benimle evlenir misin?"

Yavaşça ellerini yüzünden indirir, gözyaşları yanaklarından akar.

"Beni daha mutlu edecek hiçbir şey yok." Kollarını bana dolayarak beni yere düşürür.

Gölerek onu kolayca yakalarım, çünkü benim işim budur. Ne zaman ve nerede olursa olsun, ona ihtiyacım olduğunda onu her zaman yakalarım.

* * *

Andreas ve Ivy'den doyamıyor musunuz? Mutlu çiftin düğününe davetlisiniz. [Buraya](#) tıklayarak haber bültenime kaydolun ve Catch Me'nin bonus epilogunu okuyun.

YAZAR HAKKINDA

Gelecekteki yayınlarla ilgili güncellemeleri mi arıyorsunuz? Beni internette aŗaēıdaki adreslerde bulabilirsiniz: Haber Bülteni: [Tiffany Patterson Writes Haber Bülteni](#)

Patreon: <https://www.patreon.com/tiffanypattersonwrites> Web

sitesi: [TiffanyPattersonBooks.com](#)

Facebook Sayfası: [Yazar Tiffany Patterson E-](#)

posta: TiffanyPattersonWrites@gmail.com

TIFFANY PATTERSON'IN DİĞER ESERLERİ

Townsend Ailesi ve Arkadaşları Serisi [Aaron'ın](#)

[Sabrı](#)

[Sonsuza Kadar](#)

[Kalmak İçin](#)

[Son Nefesime Kadar](#)

[Aaron'un Hediyesi](#)

[Sadece Bir Kelime Söyle](#)

[Jacob'ın Şarkısı](#)

[Tesadüf Değil](#)

[Kişisel Koruma](#)

TOWNSEND MİRAS SERİSİ

Bana

Güven

Beni Sev

Beni

Kurtar

Beni Öp

Beni

Yakala

THE BLACK BURLESQUE SERİSİ

Siyah İnci
Siyah Dahlia
Siyah Kelebek .

Sonsuza Kadar Serisi

7 Derece Alfa (Koleksiyon)
Sonsuza Kadar

GÜVENLİ ALAN SERİSİ

Güvenli Alan (Kitap 1)

Güvenli Alan (Kitap 2)

RESCUE FOUR SERİSİ

Eric'in
Cehennemi
Carter'in Ateşi
Emanuel'in Isısı
Don'un Ateşi

SERİ DIŞI ESERLER

Burası Uyuduğum Yer

Benim Fırtınam

Miles & Mistletoe (Tatil Romanı)

TIFFANY PATTERSON WEB SİTESİ ÖZEL

[Mafya Paketi](#)

[Kilitli Kapılar](#)

[Bella Beni](#)

[Hatırla](#)

[Kuralları Çiğnemek](#)

[Kırık Parçalar](#)

TEXAS'IN TOWNSEND'LARI SERİSİ

Senin İçin
Tüm
Benliğim
Sonsuza
Dek

GECE KURT SERİSİ

Seçilmiş
Aranıyor
Terk
Edilmiş
Alınmış

A**HOLE CLUB SERİSİ (İŞBİRLİĞİ)

Luke

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

